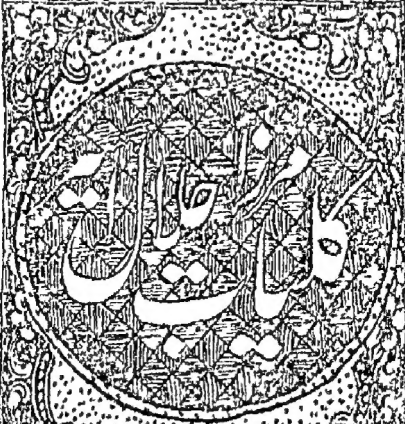

حسنای مکرر و کمال فضل و کمال حسن

که در کتابهای معتبره و کتب معتبره و کتب معتبره و کتب معتبره

از روزی که در این کتابخانه و کتب معتبره و کتب معتبره و کتب معتبره

در این کتابخانه و کتب معتبره و کتب معتبره و کتب معتبره

اطلاع اس مطبع میں ہر علم و فن کا ذخیرہ سلسلہ دار کتب فروخت کے لیے موجود جسکی قیمت بطول ہر شاہ نقین کو چھاپہ خانہ مل سکتی ہر جسکے معائنہ ساختہ سی اصلی کتاب کتب معلوم ہو سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل پرچے کے تین صفحہ جو سادہ ہیں بعض کتب کتا و ادب و قصائد و غیرہ وچ کر تین تا چھ سو فن کی بیکر آئے اور بھی کتب موجود درخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی ہو سکے

یہاں کتابخانہ جامع ہوا ہے جسکی
کہ آؤں گے ہو کر محبت کا گھر لگائے

بیاغ ہم عشق سے آرا وہ عشق ہے آہا کہ حسن میں بجا
ن دور تو رہیں شہر مزور ہو جاؤ اے پھولوں کے
ہم اسے سدا بہار دل و اغدار کچھ کھلے اور کچھ
دل زخمی نہ بنے ہیں۔

حسن جان ہر لالہ از اینین بہتر ان جگہ رہا ہوا
ہر وقت ہم عشق سے درخشاں جانہ برابر مجسمان
از قہرہ الہ الکیں سلطان العان نقین شمس الدار فین
حضرت ما حضرت شمس الحق تبریزی صفحہ قرعاس پر گل
ریزی کی کہ جسکی دلاویزی کا شہرہ عام سبط خاک ہیں
ستاب روان شنیدائی کا آویزہ گوش ہو رہا ہے اور اس
بتا آن موزکی عطر نیزی آویزہ تمام موفیان پاک
شرشت کے شام جان کو سطر کے ہے۔

شرقت عشق تحقیقی کی شگوفہ کارید کا وہ چستان فیض ہر
بیکر اشتیاق و افغان سرو العا سم پاک کا ثوق گلو ہر

کلیات و واوین و قصائد
کلیات حضرت شمس الحق تبریزی

خلق بسمل احد دیگر است بنماہ عاشق بہناو دیگر است
نہاں میں حریفان صافی منسوب در کمان میں شہرستان چار
صوفی نقیب اور کمان میں حکم نشان جو حقیقت دکھائیں
چاہے کمان جام طریقت اور کمان میں از خود رنگان
خیر و دی اور کمان میں شہنشاہان چال سردی اور کمان
زیر و زماوشان عشق اور کمان میں تاکارن فسق
در کمان میں گرم روان جادہ حقیقتہ در کمان میں
جو کا ہفتہ شہریت کمان میں دار سواران منصور عشق
در کمان میں ساکن شیبی روشنی آئین ادھر آئین
در کمان میں کہ اونکا عشق رنگ لایا ہے اور اس نے ایک مگر
کی شہر کے بہرہ کی گلی کلا لایا ہے کہ لبتان بیاض میں یک
عجب چمن خفیت نگاہا جسکے ایک ایک گل لایک
جنت و بہا بلیل بنایا ہے۔

بسم الله الرحمن الرحيم
في كتابي المطبوع في دار المطبعات
بمدينة دمشق

الكتاب المطبوع في دار المطبعات
بمدينة دمشق

كتاب المطبوع في دار المطبعات
بمدينة دمشق

الكتاب المطبوع في دار المطبعات
بمدينة دمشق

كتاب المطبوع في دار المطبعات
بمدينة دمشق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قصائد

ای دانه بسج خیالت دل دانا
یک محرم را ز تو چه عشق و چه عاشق
در یوزه بر دژ رخسار تو خورشید
یک نشسته کیش ادبی شوق تو توکل
گر کوه کمر بسته حمد تو نباشد
جای که شود سایه فلک بر تو مهرت
صید نیست از دیده دل طمع بگرد
در میکده ات درک فلاطون حرم خانه
عیش ابد از دست تو یک خنده بیجا
شغول نذر تو اگر نیست شب در روز
از جام تو بهوش چه دیوانه چه عاشق

سر حلقه مستان رخت دیده بینا
یک جلوه حسن تو چه پوست چه زلف
سراییه هر قطره انعام تو دریا
یک گم شده راه خیال تو متنا
تنها نشود مستکف خلوت صحرا
خورشید شود در دماک دیده حرم
دیوانه ات از رشته جان سلسله بر
در انجمن مشغول نیست به مینا
عمر خضر از شوق تو یک آبله پیا
بسیج مهابا ز چه بود در کف دریا
در وصف تو خاموش چه دانا چه دانا

قصیده در حمد باری تعالی

یک جزایه منور تو سیرابی کوثر
یاران عزیزم که دوسه که ندانم
گر نشد امکان ز تو گیرد پرتی
راه طلب منزل آرام ندارد
داریم سوالی که خوشیست بخش
هر یک فریبندگی غفلت و دانش
این گشته همه بمنزله کاری امر
این خورده دل خود که منم خار نموی
گر جان و دد عالم نفس عشق نباشد
عشق است که آینه ایجاد غبار است
هر غنچه که چید از گل این تنزه شد

یک شربت دیدار تو با بخش عیسا
خبر یوسف سودا تو در مصر نمنا
در کشتن نمرود کشت لشکر عتقا
شد همسر رگ روان قافله ما
آتشکده نذر دل جابل و دانا
خود را بیک زفر گله کرده ستلا
آن گشته همه لان برد مندی فردا
آن برده سیراکه منم بلبل شیدا
در قالب امکان قطب دخی و عقبا
عشقست که و طوطی و دود شده گویا
بیکاری مجنون شد و پرکاری لیلیا

هر سبزه که برد از گل این میگرد بولی
بستی ساقی شده و بهیاری مینا

چکند در سفر شوق تو بکرسنگی ما
نیض رسایه پرواز فتامی بقصد
دل ویران چه غم از خانه خزان از
بسکه خلقی بتناسه تو یکدل شده اند
تراست دل آینه تجسس شود
نگه گرم که مشاطه عالم گردید

ای نقد ریس که ندانیم ره از راهنا
صندل دور کس نشود بال جانا
فارغ از بر و جهان خاطر آسوده ما
خار صحرانده همه صفت موج دریا
جوش این بادیه فروانست زیباته ما
شعله و گل شده بر یکدگر آغوش گشتا

الفنت از میکده چشم که پمانه کشید
از غباریکه پری در نظرش جلوه نمود
هر نفس قافله سوز و گداز می ایام
کند تا حوصله بر لوح و قاف نقشین
گشت جان سختی همیشه دلال عالمگیر
در کج بیستیم از شوخی جولان
رشاک بیمار نگاه تو بس یاد آمد
شوخی لذت بیداد تو بیدارم کرد
گرد راهت همه در دیده آینه
دادی خاطر من گرد که درت چیز است
چقدر ناز پریشانی گفتار کشد
سمی در کار جهان شیشه بجا را دشت
سال معموری عالم ز جهان ببرد
چار موج خطرست این چار را رکاب
خاک یک صفت شکن لشکر خونریز نشا
بادیک بیک بسکیر دیار عدم است
آب یکسور و رق تفرقه ایجاد است
خضمی تش سوزنده بخود خوار گیر
بسته دل غس و غار فنا شمرست با

که بیخانه و دوست غزال ز صحرای
که جبهه نفس از خواب سر سبز صبا
نبیه در گوش نه شعاع زافسانه
رحمت تا عریه در دامن دل شکفت
بلج از آئینه گرفتیم حسن الج زجا
اضطراب نفس از رشت غبارم بید
رگ هستی ز دم از تشرقرگان فنا
خون خوابیده شد از تیغ ستم ذله با
رشاک چون نخورد شیشه دلال خون جلا
میشوم در ره بیابانی دل ناپیدا
گر فلاطون شود از وضع جهان نفی
می قنعت ندیشد شاهی بگدا
داغ تبسیر شود خواب پریشانها
کشته کس نبرد مهره ز بحر دنیا
که درین معرکه برباد دید گرد بقا
که نفس سوخته در زفر نه خوف و جا
کرد تقدیر بنوک قتل موج نشا
که جهان سوز تبسیرت و کیوان قضا
منع روح تو بگلزار بقا نعمه سرا

گرد و بر ساقی رحمت قدحی نگین است
 چه قدر صورت ارباب یا برگردد
 همچو شیطان همه رسوائی تدبیر و حل
 جلوه از سوسه حرص و حل زندانی
 همچو سوسه در لاف سخن محض زبان
 چشم آگاهی شان رشت ترا آینه در
 چون نیند زبان گوشش همان پس کنند
 گرسنان کند شود گاه بیان تنه زبان
 همه در نزد غل و اوج بدل نمیدانند
 همه اگر دره دیو کشت زهر چشم
 چشم بد و در عجب قافله رنگین است
 هر چه خواهد بشود یا سلامت باشد
 قایم دوستی و دشمنی می باید
 بت و تجمانه کجا بود که از شوخی نماند
 گرمی خوی تو یک حسن بهار نیست
 سبزه ات ست گلست شوق بهار غمت
 شوخیت میکشد از غنچه تصویر گلاب
 حسن گل بود وفا جو که میان من و تو
 باغبان چمنم شعله بے برداشت

شب تاب عالم سیر خیابان نیست
 که کند جلوه آئینه عقبه دنیا
 همچو غولان همه صحرای تندر و غدا
 همه از سلسله طویل امل سبب بیا
 همچو الکن همه در صدق بیان خطا
 قره کاهی شان عیب اکاه را
 تا شوند از فقر عیب کسان ذل را
 خیمه احباب ترا شد ز سوهان عیسا
 مهر و تحفه این طائفه تسبیح در دا
 گر بود شان بنظر شاه دنیا زیبا
 مفت و دزد که شود در نهان باب
 دل یوانه ام انکاشه صحرایا
 من کجا ز فرشته شکر و شکایت کجا
 شد صدم خانه در دست دل با وفا
 دل چراغان تسم دیده گلستان جفا
 لے سراپا سوسه سامان من میر ویا
 چه شود ساده دلم گرفت و شکوه
 قاصد راز نهان شوق سربو ویا
 که نداند گل خلاص خاشاک ریا

اگر بیهوشم و خنده آفریده هست
 عشق بیاب و وفا غم جوهرت سر
 گر بخت دلت انداخته بی نیست
 اینقدر کمینه ز حد بردن دانگ باد
 شکوه پردازی من خواب پریشان
 چشم بد دور سپند گل آتش سازم
 شکوه و خجالت بی اختیارم فکند
 مع ایمان عربان عجم شاه خجست
 شاه مردان که ز غم غمیش یاد دهر
 شهر یار یک ز میان کفش پیونک
 یا و خلقت اگر از خاطر غفلت گذرد
 صبح پوشید ز خدام در شعلت نبرد
 شمع و پروانه گل و بلبل تو خجست
 اگر نه گداز و لایق بین آرا خود
 اگر گشت با غری از سبزه عرفان
 اگر کن بوی گشته از پیشش ایمان
 مرغ تیرش جو بهیجا شود آتش پردان
 بسکه در معرکه آتش زنده از بیم خطر
 جگر از بسکه بدمان شکافت اندازد

عقد مرغان خفت پادشاه رخ بیا
 ناز مغرور دنگ است و ستم بی پروا
 با گرفتیم سر پای همه جز بیم و خط
 اینقدر جوهر و جفا کردن دانگ باما
 میزند جوش نهانسته بخار سودا
 دیدم استام دفانام خدا نام خدا
 جرعه ده که لشکر آینه شوم من مملو
 کردش گشتن تو حیدر دلش و دنیا
 اگر از مرد دوزخ عالمه زاید خفتا
 کرده پر گوهر جسمت شایسته تا
 آینه گامی بشکر خنده فرو شد جلوا
 تا قیامت ز رخورشید دهر منب قبا
 دو جا باز شد خود قبله و خود قبله
 دخی در میان نبوت نه سرود لولا
 کم کند خنجر زده جو صله صحر احمر
 لشکر سجاده تقوی فکند در دریا
 ذوالفقارش جو بدشمنش دعا خوش
 طائر مرگ کند در نفس تن باوا
 چاک بسته ببرد و نا بگریبان فنا

گل منب برق نرادی که غبارده
 نرد برهم زودی گرد جهان میگردد
 چمن مایه گمش غیرت بماند چین
 میطیه را بر سر مست اوبال دستند
 مرده گردمندش که بگذارد رساند
 چون کند بال شکاکت آهوی کند
 اگر تر سر عشق از برق نگاه مجنون
 می جد چشم رکابش چون کند می بین
 از رهش جلوه رنگین چو غبار انگیزد
 کنش لبکه زگل باج نزاکت گیرد
 لاله بر سبزه کمر غنچه کفیل سوسن گوش
 ای فلک سیرت چه به که از شوخه نا
 گشته از تیرگی در جلوت خاک سرب
 شعله نپیدارد تدر که غبارده تو
 باغ جولان ابرق و شرر سنبل و گل
 شعله از سنگ گل از رنگ و رنگ آری
 چقدر آئینه کز فلک تو سازد خورشید
 چقدر ز فرم گستاخ کنی همچو سیر
 تا بود برگ خزان شعله گلخن از در

داد آئینه اقبال سکندر بصفا
 سفت شوقی که شود در قدس در
 ناله نقش شمس متسلله آهوی خطا
 میسر از پی نظاره او چشم قضا
 که ز گل طبل شبارت زده بر بام بود
 چون کند گرم عنانی ز نفاش بود
 شوختر جلوه اش از گردش چشم لیل
 میسر دبال شتابش چو کند قطع شما
 چمن شهر طاروس شود بال هما
 لاله سان داغ نماید ز ملاقات هما
 برق تک یل عنان ابر سفر چرخ
 برق جولان شده در شفق رنگ
 کرده از نرم ردی قدس است صبا
 شبست از چشم غزالان خست و خطا
 غلغلز قمار تر چشم فکله آب دما
 چون نیت در دست باز دو عالم با
 گیر از مده رم شه چشم رکابت چلا
 زخم از سدق نفس دست امان دعا
 تا بود برگ گل آئینه گلشن چرا

از شمای تو زبان طوطی حیدر
پرتو افکند تابنده و درخشا
کعبه مستملک قبله حاجات در
دارم از رحمت چشم روزگار
نام نیک از توبه و ایمان در

از گل صبح تو دل لیل تو نیست
پیکر کاهی بدخواه ترا کاه
ای تو زنده دو عالم چو دل جان
که تویی نایب احسان
بخشش و عفو و کرم رحمت احسان و عطا

شبنی بر لعل زمره که گلزار کنم
خسرو ادا کل اخلاص تو فوق خدا

فنده گل هم زبان جلو و سرو آشنا
بسکه ز گلشن رسید موج رشوت با
سرو زیا قوت گل ترک مرصع کمر
بال تدر و هوا زیت فتراک باغ
خاک گلستان چه ریح چه سحر
بسکه ز فیض مهر از لطف گرفت
باغ پر سبزه شد حوصله دیوانه شد
قمری از آغوش سرو ناله رعنا کشید
نیست عجب گر بهار از خار خورشید
لاله بصبح چمن شمع مرصع گلشن
جوش گل دیا سمن نایب باغ و جام
زمره نتوان نمفت زدم سرشت

باده گلگون پیش ساقی نمودن
پنجه خورشید را سایه گل شد فنا
لاله ز سیلان رنگ شمع طبع قبا
جلوه رنگین گل حلقه دام با
ریگ بیابان چو دل آینه دار فنا
آینه خاک شد ساغر گیت نما
آب به هوا جذب انشود و نما حباب
کرد هوا گلستان لیل رنگین فنا
خط شاعی کند سحر چو زرین گیا
شوخ برک سمن جلوه پیر و انما
سبزه و سر چمن چشمه آب و هوا
غنیه تسبیح نیست در چمن نوریا

تذکره صبح حضرت علی غفر

مستی سیر و بهار برده عنانم ز کشت
 با ده گل تپه خمار عیش گلستان سار
 ساقی تخلیفت مست باد و مع و خمر
 بسکه طراوت چکید از گل ابر بهار
 سبزه سیراب موج نسیم عمر ابد
 نشو و نما جلوه گرد و شوق و شبنام
 میکشم از دو دودل سرمه بنگانگی
 عشوه ممنور را چشمت گیسو شراب
 سبزه طاوس شد سایه دیوار باغ
 آتش بید و گل سوخت لب با خندان
 ای زحمت خوش نشین نقش طربسای ما
 خرمی الفت گذار از ناز و دشمن نواز
 شوخی راز دنیا ز محرم راز همنده
 شورش بحر جنون قافله معجون
 مستی جاوید را سهره ناز تو کرد
 جلوه میا و عشق داده خبارم بیاد
 عمر ایدم چکد از دم تیغ کسرم
 شدره انتظار دل ز طپیدن غبار
 در ره آوارگی منزل آرام نیست

چون نشود بهیچیز ز من مرام مطلع نظر
 سرورستی کند تکیه بمردوش نهوا
 با ده خور دن ترم تو به شکستن خطا
 ذره آتش نه شد قطره سحر هوا
 دیده ز خاک چمن جلوه آب بقا
 فیض شگفتن ز سال مال بیال صبا
 تانگی من کم با تانگی سشنا
 کشته اندوه را خنده گل خنبا
 لکه شد از عکس گل جلوه نگین سا
 دوست با ندام باغ شعله بکار سا
 کشته چشمت نگه بند شرمست حیا
 صلح تو دیر آشتی جنگ تو در آشتا
 عمر محبت در از زشته الفت سا
 مرحله عشق تو سلسله شوق پا
 آنکه ز حیرت کشید چشم مرا طویلا
 گردش چشم غزال حلقه دایم وفا
 حلقه فقر اک عشق موجه آب بقا
 چند خور و از کس وعده ز وفای
 کوشش بیوده چند در گرد و پیا

<p>در پهن استقامت و شوق نوای گداز من امام نام شاه و نجیب کز شرف آنکه بنگار درش کرد و بپوش آشتا دانه جهان کند و از دم جانشین رشتن آفتابش و وصل پر دانه آزار قلمت ز خندگی پر تو خورشید است سجزه انبیا سبز و گلزار داد در ره اخلاص دامنه و خضر خشت بی ثمره او بی تحمل غلامان جرات مستورا و بادیه بی درد سر بازوی توحید و قوت شرح رسول زده خورشید را بصبح طواف درش بر صفت ذوالنقار پارس بان آواز ز دم نمایان او جوهر خشان او</p>	<p>در پهن برگ گل شمع و مع و شفا داد و ز اسامی نویش خلعتش فدا پرتو پیر ابدان یافت بسته باز بپوشید دم شود سینه آینه دانه گوهر بر دمو ازین آسایا خاک بستر می کند سایه بال بها بلبل هفتش کلیم سایه خارش غشا توشه عمر ابد حسانه بدوش فنا خون محبت بدر حاصل مستی بها شوکت غنچه و دولت بی انتها پنجه توفیق او سایه دست خدا سلسله جهان شوق سلسله انبیا تیغ سخن سبزه کند لفظه ز مغیبه بیت بهار عدم شام خزان فنا</p>
---	---

دشمن دشمنه را گلشن و دین شکار

خشم جگر تشنه را شسته کوشه ناز

<p>تتمل گر شود اندیشه زما جرات کوش اگر جانست اگر دل میرزا از دشت آباد و دل من</p>	<p>چنگ از شیشه دل خون خارا محبت کیش اگر یارست اگر آرا چه کم دارد ز حسرتها و غمها</p>
---	--

قصیده در مدح حضرت قائم الزمان

نگه در دیده چون بوی پراش
 بر شکم شسته الفت ز کینا ب
 نمی خنم غم از شادی می از خون
 تنم خار کس طیان در کج خون
 ز غم خنده گل نیزند جوش
 بر انگن پرده از رخ بے محابا
 خس و خاشاک صحرای لعل خندان
 سر و موج طوفان می سرایم
 رگ زنجیر سودا می کشایم
 گانستام نیارم جوش و جودت
 ز خویش نازها چون شعله سر
 چه گر بایتم چه حیرانم چه چندان
 ز وحشت باج میگردد گاهست
 تحمل میدهد از باغ زخم
 تبسم می چکد از جوش شکم
 ز گردم نقش خواهد بست ز ناز
 پریشانی نه بیند زلف مشکین
 ادب آینه دار بزم حسرت
 سخن عصمت سرای خلوت کسیت

نفس در سینه چون خار کسیت
 ز آهیم بسته وحشت بال غنچه
 نمیدانم لب از ستاغر سر از پا
 دلم سیله روان بر روی دید
 دایم خشک دل خون همچو مینا
 یکے کن و عسره امر و جور و دا
 صفت آرد اگر چه مستانه ما
 غبار راه اشکم جوشش دریا
 بخون غلظت بهار از رشاک صحرا
 گل آئینه در باغ تماشا
 ز قدمت فتنه چون سحر عینا
 چه بیایکی چه رعنائی چه بیای
 شل دارم زیارت گاه عشقا
 من دامی خجرت جان تیشا
 شکار خنده است شه و شکس
 ز حاتم سرمه خواهد گشت بینا
 ایشیانی نداند چشم شمشلا
 نگه در دیده میسند رود و ماسا
 که بنیان میکنم از معنی انشا

و خدو سازد زبان از آب کوثر
 چراغ عنایت فروزی که نورش
 بهار رحمت جوش که بخشید
 ز قریش است در ناز و تما بمحشر
 صدق دل گوهر پاک اعتقاد
 شبستان چراغ حق مشتاق
 چمن آئینه دار عنایت دوست
 میاگر یاد او می کرد میشت
 ادب گزنام او میرود میشت
 ز شورش سایه ثرگان ساق
 ولی را نور ایمانش جلی پوش
 فلک نایب قدر او چراغ عنایت
 زمین گردون را پیش آفتابیت
 سراسر نور گردون آفتابی
 یکا یک از و حیات انتخابی
 نواز شهاب خورشید شفاست
 غلام کترین اقبال یوسف
 غبار در گرد رفعت جلالش
 خواب بارگاه دین اسرارش

سراسر بچرخ هر و بیخ زهر
 بود در پرده فسیح عالم آرا
 ز بزرگ غنچ عنایت رانیاها
 ز تماشای نام بالذات نبی
 ز تبیع شاعرش اشک بیتا
 ز فانیس دشمن فردوس فردا
 بهار شمع چشمان نقش دیبا
 غبار یوسف آتش چشم زحیف
 غزال الفت محبوبون و لیل
 کشد میل حیا در چشم بیتا
 نبی را دامن پاکش مصلی
 نمیسوزد ز شرم این شعله رسوا
 نمیکرد و در عصمت عالم آرا
 ز عنایت سحر اش چون فردی
 ز شمع خالوش اندیشه نرسا
 دامن پاکش آئینه پیرا
 کنیز کترین قدرش زلف
 ریاض در دیا فردوس عالم
 صلوات من اودا احسان القاد

وجدنا کعبۃ یا معشر ابحن
 نبوت مشرقا پر تو امانا
 خطا ہم گردہ در خضت بگویم
 سر شکم گردہ در خضت بیالم
 دے دارم ز شوخیائے امرو
 غمے دارم ز نازمانے نفس
 ملاست خانہ ویران ساز امید
 سر در بزم عیشم ناپاس
 نفس بے خضت آئینہ طوطی
 غم عصیان محیط شعلہ خیر است
 گناہ از موبویم بکہ زد جوش
 گل باغ فراموشی نگاہم
 کلید قفل بنیرائے زبا ہم
 ترا شکم خون روان گلشن گلشن
 نگہ دزدیدہ آم قافوس مسجد
 خجالت سحر و عم سیلاب من موج
 گرا بجائی ز شو قلم پاسے در گل
 سخن بر لب جراحت زار افسوس
 گناہم را پیشیا نے موکل

امرنا ربنا صلوا علیہ
 زہے جار و سب را بہت لفت
 جراحت دیدہ حرفی شعلہ انشا
 سخن آغشته رازی حسرت افزا
 مصیبت خانہ امر و فرشتہ
 فزون آرزو سے حرص و ہوا
 نداشت مصلحت میں ہست
 نواسے شکر و صلح حرف بجا
 زبان بے منت اندیشہ گویا
 غم در آتش از آشوب دریا
 جو گوہر آب شد غم بے اعضا
 خیالت تابکہ از چشم بینا
 چہ گویم چہ ازین ناگفتیا
 ز آہم دل دوان صحرا بچرا
 نفس در سینه ام ز نارت رسا
 گنہ گردا سب و جرات بی محابا
 تہ کاری ز عسرم با و پیا
 تاست زخمی تیغ مدارا
 دما غم را پریشانی ہنا

فغان از هرزه گردیدارین
 نایست بر چراغم گشته دهر
 غبارم میرود بر باد افسوس
 جگر از زخم شمشیر زده است
 فغان از گرم خواب غفلت
 نه قولم قول کن کردار کردار
 کدورت خانه بنی خاطرین
 مسلمان کافر کافر مسلمان
 نه با گل الفت گیر انداخته
 سر اینا چشم اوی نوز شفاست
 کرمی بهره از خوان دنیا
 دلت آینه مطلب روانی
 شفاعت پرده دارت در دو عالم
 گل آتش گل زخم گل داغ

پشیمانی دو چار کس مبادا
 درین غفلت بروز آورده شبها
 ملاست تن خود را تا شکنیا
 نفس اگر ده گداز تماشا
 امان از خام سوزیای سود
 چه سازم آه زین شرمندگیا
 سواد اعظم اندوه جیا
 نه دیم رونق دارنده دنیا
 نفس سوبان تر از اعدا اجبا
 سر اسر در دم اسے جان مدا
 شفیق قطره از جام عقبا
 تو میدانی دگر ناگفتنیها
 مبادا سایه ات کم از سربا
 چمن پیروز بهار عمر اعدا

ایسر بے سرو سامان کلاست

سرد و زهره شد درین زهر

تابکی از سر گرانها سے چرخ بیونا
 چند در دل بشکنم پیکان زهر لود غم
 میثوم پاهال محنت اگر نگیرد درین

مرکز سرگشتگی با شتم چو شک آسیا
 تابه در سینه دوزم کاش غار جفا
 آفتاب افروز شاهی سایه لغت خدا

جوهر آینه شایسته منی کز بیم او
 آن شهنشاهی بلند اختر که از روی قد
 آن فک قدریکه از بهر شرف هر صبح شایسته
 پریشان پوشیده است از پر پروانه تنوع
 که شود راضی بغیر از خشت اسکندر
 گر نشان نهد گرد میانش ز طوق بند
 آتش و دوزخ ندادی که مکافاتش ز کین
 بسکه با پیکان بود و ساز نیدار یک دست
 میتواند داد فیض قطره ابر کفایت
 هر موی بر سر بر خواهد افتد چون چنان
 از دشت ننگ موج دریا می غصب
 بزم پر شور جهان از بس عدلت آرمید
 ای که بر آیات عزمت بهر تنجب جهان
 گرد و دریا خط فرمان عزمت بگذرد
 هر یوانست که رشک آسمان بقیامت
 آشنان برباد دادی گرد ویر که نیست
 تا که منع می کشی فرمود عدلت بنیدر
 شمع منعت زنده بر شیشه افلاک سنگ
 سایه ایوان جنت المادای عیش

بوسه گل بیرون تیار و از چین باد
 شاه باز همش را ننگ از صید جا
 آفتاب آرد و خاک آتشش التجا
 که از عدل تو خنجر میکشد بر کمر
 چون کند در یوزه از خیل غلامانست
 دشمن بر پیلوی خیمت میزند جبهه
 دهر میگردد بر کاست چو حصیم از دما
 بادل سنگین عدویت جذب آناه
 خار را در کام آتش یک چمن و
 هستیش را میدهد تحریک برباد و
 جوهر فولاد تیغ چین ابروی قضا
 بشکند چون شیشه گردل از دنا و صدا
 آیت نصر من الله و در قم کلک قضا
 موج طوفان می نهد بر خیمه صبا
 از چهار ارکان ستونها ساخت سمار
 جز دل حصمت بر آس آشیان چند جا
 جام عیش لاله را بر سنگ راز و صبا
 اگر کشد یک صبح دم خورشید ساغر بر ملا
 آستان درو مندا قاتر را در انشفا

از طلب فارغ بود سائل نرایت عجیب کرده جابر کجا گیارهی بود در عالم نهان کام بخشا از ثنایت شد ز بانم کامگارا مسند گل تانند در باغ سلطان بهار تاج و مسند راز فرشا بهیت زینبیر کے	از لب خاموش سے قلم حدیث ہر جا بسکہ از ابر سخایت سیمکد آب بقا شکر این نعمت نباشد چون دجا میرا تا چرخ لاله روغن گیرد از باد صبا بزم دولت را ز شمع نور اقبالیت عنیا
--	--

پایہ دولت ز جاہت ہر فلک کرنی نشین
حیثم بہت را غبار آستان طلیا

قصیدہ در نسبت بہ نیکو خلق اللہ علیہ وسلم

تا شد می ہواے ترا ساغر آفتاب چون نشاء در دجام ترا ساغر آئینہ گر دو اگر بہار نہایتیو شعلہ تاب روز دشم زیاد تو رنگین بہار بود گلدستہ بند جاوہر بگلزار سے رود در نزد آرزو سے تو نقش مراد در گلستان کو تیو چون گل بکھن طلسم حسن پرست بزم تو چشم ستارہ دو گشتم غبار راہ تو روشن چراغ من جسرت گذار تو دل بے افتقات دست منت و سایہ دیوار کو تیو گر شستہ گاہ کہ شد جرم آسمان	بیزد بکام تشنہ لبی کوثر آفتاب چون ذرہ گر ذراہ ترا کوثر آفتاب چون گل بہرزم سایہ کشد ساغر آفتاب خون در جگر ستارہ و دل ز رزق آفتاب خرمن کنید بزم یکدگر آفتاب بیرون بزم دمرہ ازین شش آفتاب کز بہر شنبہ سنگد بستر آفتاب از در دجام یافته پر در آفتاب از سایہ ام جدا نشود دیگر آفتاب سوز و سپند ذرہ درین بحر آفتاب طو مار حیرم مگشاے در آفتاب پامال جلوہ ہائے کشد در آفتاب
---	---

غوغای دل شبوخی شرکان چه احتیاج
 گر مانع نظاره نباشد حجاب دوست
 شامم ریاض حسرت و صبحم بهار درد
 هستی شمع کاسه سوداگر آسمان
 در جیرتم ز دوست تسلیم تپسته
 ترم ز شرم دعوی شبهای تارین
 پرواز میکند سحر از بال شامین
 بستم بطرف دل و آشکم بخون شد
 دارد نفس گدازشگانه اختیارین
 شب صیدگاه گریه انجم شکار سنت
 شامم ز فتن دل سحر مال بسته است
 نظاره از حجاب خشن تر آب میشود
 دار لشفای کو تیر و یار دار کیست
 از مرغ آرد چرخ زرد چون غزال شیخ
 در پرده جلوه گر کند نویرای تو
 صبح اید جبین اطاعت کند غبار
 از دزد دزد کوثر دیگر عیان شود
 اگر ساقی بهار کند یاد عدل او
 فردا صبح سجد شماران دین اوست

از مهر شبنمی نکشد خنجر آفتاب
 گرد و بزنگ آینه صورتگر آفتاب
 داغ جابجاستاره و چشم تر آفتاب
 عالم طلسم فتنه و امنو نگر آفتاب
 دارد دهمای ذره بریر ز آفتاب
 در روز حشر و انکند دفتر آفتاب
 دارد در آتش از نفسم شمع آفتاب
 از ناله پرشته کشد گوهر آفتاب
 کاسه بدام سایه طیم گرد آفتاب
 بیاد صبح رنگ بیازد در آفتاب
 دارد بریز بینه هزار اختر آفتاب
 در سایه که تست بهار در آفتاب
 ساید بجهت عندل در دشت آفتاب
 بهار گشته صید سایه پیمبر آفتاب
 گرد فلک بزنگ شفق کیست آفتاب
 گرد دست سجد باز نشاند بر آفتاب
 اگر بر کند بیاد لبش سحر آفتاب
 گرد و خراب ساغر نیلوفر آفتاب
 در رفته های نو کشد گوهر آفتاب

نور خداست کاتب احکام شریع او
گلزار صید سایه خلد آفرین او
بستی محیط فتنه و حفظ توان خدا
عالم بهار آفت و شریع تو باغبان
از دژه دژه معجز شوق القمر چکد
سوی شکستگی زندان خون لعل جوش
در خطبه نثار تو چون موم آتش است
در عرصه که بهر صفت آرائی ظفر
هر کس که بسته دست فلک رکاب تو
چو شمع دیمان چو عرق جبین پای
پر دوازده لغت تو خدا نیست
زخم که آشیان بریا ضعیف عاظم
شیع حسودین ترا صرصر آسمان

تقدیر خامیج ازل مسطر آفتاب
در سایه اش چراگشت ساعه آفتاب
طوفان قضا سفینه قدر لنگر آفتاب
شبنم خواب راحت غارتگر آفتاب
گیر اگر چه خنجر تو جوهر آفتاب
بر کوه اگر ز دژه زند شهر آفتاب
گرفی امثل خار نه منبر آفتاب
تاز و غبار تو سن غرمت بر آفتاب
پیچیده است نجه مومی در آفتاب
تا به اگر ز لطف تو در محشر آفتاب
لے آسمان قدر ترا حیدر آفتاب
چون غنچه تاز میبینه بر آرد آفتاب
بزم مطیع شریع ترا بحر آفتاب

دارم امید آنکه بکشت گناه من
از بفضل رحمت تو شود کوثر آفتاب

میرد از سایه خود میدو با آفتاب
گر کند یک دژه با حسن تو سود آفتاب
مید باز مشرب تان دل ما آفتاب
تیر خرقان افکنده نازش اگر آفتاب

گرم دارد شوقی هنگامه را با آفتاب
جوهری از ناز خون دارد دل شکر آفتاب
دژه آخر در خور رحمت بجای میسر
دل شکار بار دکا سزاکه در بیان

قصیده در مدح حضرت امام محمد باقر

موج تا محشر در چشت میگرد در دست
 از تماشا می رخت عالم تجلی خانه است
 بیجا باین دو عالم باده نیشان ترا
 گر به بند و احتیاط عقل دست آسان
 عشق مشقت اگر مشاطه باشد یکی
 فار عاشق گر نباشد هم بهاری میکند
 هر کرا هست باندافتد سوار طلب است
 عالم تجرید را آب و هوای دیگر است
 قبله خلی سوگشایی که در گردش
 ناخداست کشتی ایمان امام منتظر
 شب اگر کفر خلاف دین او خواشین و
 تا کند باد و دمانش نسبت ایمان دست
 آن بیایه که از جوهر کره است و بد
 یکدم از سایه امرش نیکو دو جدا
 محمدر دله به زرم انتظارش سوختم
 بسکه صبح نغمه مش بهر شب ز دریا میاید
 ای خوش آن دولت که در صبح ظهورش
 خاطر آگاه او آئینه وحدت فروغ
 برستی خود و وقت راه انتظارش دریم

کر صدق از پر تور و سیتا بریا آفتاب
 موج دریا آفتاب و خالص آفتاب
 آسمان زرم و شفق به شیشه مینا آفتاب
 نچه گیر و مسایه خارجون با آفتاب
 میشود آئینه در چشم حرا آفتاب
 گل کند در گل چسب مرغ تیره ما آفتاب
 میشود آواز اوگان نقش بریا آفتاب
 سیر دنیا میکند میکند تو شنه آفتاب
 ذره بند خوش از تشنگی جاب آفتاب
 آنکه داند ج اکبر نور او را آفتاب
 از دباگرد و طلوع صبح موسی آفتاب
 در عدد اشنا عشر خوش کرد ما آفتاب
 در نیام صبح صوری تیغ او با آفتاب
 می شناسد حد فات خوش دانا آفتاب
 شوق پندار که سر بر زهر جا آفتاب
 سر بر در جاکه دود از بام و دریا آفتاب
 در ملک اگر غنیمت مار و دبا آفتاب
 گرد و جلا نگاه او حسیخ و ثریا آفتاب
 احد ازین سر بر زهر و دیده ما آفتاب

پیرگران شویست دشمن هوشیگر کین ابر نیسان گفت نژادش از دل ویرانی کفر سوز دل قوی سازا احاطت لشکرا انتظارت صیقل آئینه اخلاص من انیک نیکسج دولت یزدان آسمان	تیغ اول میزند بر شوق خارا آفتاب جای گوهر میکشد در جیب دریا آفتاب ای فلک از بهر انبساط مهیا آفتاب دردا پاک اعتقاد من هویدا آفتاب میرد گرد سپاهش بسدم با آفتاب
--	--

شبنم احاطت دست انداز خاکرشد
گر بگیرد در دوی دنیا زیر آفتاب

شمس عشق را نمک شرم جوهر است
ای صیقل و جد صوفی نازش شکر است
روشنی زیر تو از ادگار طلب
شهرت بگرد آبله پیا میبرد
کی لب الوس بمرتبه عشق میرسد
موج اجابت از دل جوش میبرد
میوزم از خیال قد و درخشم بد
بیگانگی نخواهنده کتاب نیاز دانا
روشن تر از چراغ دل مایلغ ما
نقش و نگار صورت و منی ناشده تا
نشانسته مرا چکنم از تو داد دانا
گر خطبه نیاز نخواهدم زمین میرسد

تا اگر بیدردی نشود خنده ترست
تکرار با لال پرشانی ترست
آئینه زنده کرده نام سکندر است
عشقای عشق را دل دیوانه شست
گر جام جم غبار شود جم سکندر است
سر چشمه قبول عادیه سر است
گر دخرم از پر پروانه بهتر است
بخت خون در سبق عشق دیگر است
ما را چراغ سوخته فرخنده احتر است
آئینه دیگرست و دل پاک دیگر است
گر خاک میثوم نفسم شعله جوهر است
بیگانگی میان من و یار محضرت

دیوانگی غنبار مرا میدید باده
ما از تنافس نعل تو بر سجانه گشتیم
دیگر چگونه میت که بانی همین بستان
فریاد ما باد حنوشه که میرسد
ایک حرف بیش نیست ز تعبیر رازها
گر شمع قاضی نشناس نه بر حقیقت

اکسیری نشانی ما کیست اگر است
دل سجا دیگریست و نگه حاجی یکبار
گر تو خوش فربوش هست خموشی مخمور
کلفتن همه زبان چ شده و گوشه سالار
معنی یکیت گر چه عبارت گمراست
خاکم ز خون مشهور وانه بهتر است

مارا سبزه دل تو میت زبا گداز
در ویش گشته ایم قناعت تو ناکار است

سوغتن جسته پستان تو را بستان
این دل را برنگه آینه روز غیر است
برگ تیر از لب شکست باورش تشنگی
تشنه رحمت بخیزد انم که ترسم از گناه
میدنست گشته هر کس در خور امید خویش
نتی بر کس ندارم گر چه خونها بخورم
شعله قدر دام پنهانی چه میداند که هست
خاکسوی گشته ما را کی میای روزگار
تو شته راه و لب را هوای کریم
سوخته دل تا کنم بر خلق بروشن از شر
یا دملالت در میان گریه گرداب بلا

عالم آسودگی زیر نگین افکار است
هر سر ناری چشم با بهشت دیگر است
سایه نخل محبت آفتاب محشر است
هر سر سو بر تنم مشرق موج کوشش است
خضر یک عمر ابد شرم نهاده اسکن است
ما چو شمیر استخوانم بر زخم غرور است
شوقی برد از دل زنگینی مال پرست
گر د خواری بر چنین مرد آب بهتر است
ابرا سر مایه اورا کی چشم شسته
گوهر و ریای خاکستر فروغ افکار است
کشتی شوق از نایابان خطر از لنگر است

یک هوادار و مزاج گرم و سرورگرا
 موجب شکست قفل بسته دل کلید
 آگم از اختلاف جمع و خیر و روزگار
 برق در شست محبت کار باران میکند
 کرد تعمیر چرخ چندانکه عالم شده خراب
 از شکستن شدن باری کعبه دلهما در است
 سینه صافم خصم راز هر پشیمانی بود
 پاره بخت جگر در جیب اما نشکنید
 اهل دل کے انتظار فردا میکشد
 گرچه در پرده از تحقیق ستاوج کار
 شرع اعلیم هویت اشته فرمانرواست

شش جهت از چشم بنیاد یک چشم بست
 گوهر فیض بد در مخزن چشم ترست
 بحر و بر یک نسخه فتهای مایه نصرت
 حاصل آتش پستان خرمن خاکست
 کعبه من خلق را از مهر من اولی است
 خاک ویرانی ز خون مویای بهشت
 کعبه ماد و ستار صندل در دست
 هر که میگردد نهال عشق بازی بی است
 حق پرستی دیگر و مصلحتی دیگر است
 گر در راه شمع شهاب حقیقت را پرست
 شرع در بانی ز دین حشرت پیغمبر است

احمد مرسل وکیل مطلق پروردگار
 آنکه آب گوهر پاکش زلال گوشت است

کوی عشقت اینک می آیم دجانب سیر
 کوی عشقت اینک چشت طفل را نگاه است
 کوی عشقت اینک هر شب طر و حور و گر
 کوی عشقت اینک تعمیرش آب گوهر است
 کوی عشقت اینک هر دایه دیوار
 کوی عشقت اینک مانند پری خاک است

یاد از نیجا بوی پیراهن بکنوان سیر
 یاد عاشق رنگ از روی نگهبان سیر
 دشت ریحان برای خوابان ی برد
 از دور دیوار سیمن ابر نیسان سیر
 از دل زاهد خیال حور و غلمان سیر
 دل ز آب از گهر رنگ از رخشان سیر

کوی عشقت اینکے زین کو بھی محروم نیست

کفر خن بین سالہ گرمی آید ایمان میبرد

کوی عشقت اینکے سے آید ایسر مندا

بطلانی ہر دم بعد معنی غزلخوان میبرد

گردش چشم تو جان از دل ز جان
شکباران گلستان شاخا جام جم است
وادی عشقت یاد گیر کہ کردن
یاد اگر بدوشت عالم راز منت فارغیم
گز با لینم قیامت سر بر آرد دوست
صبح دیگر در غور این گفتگو پیدا کنند
با خیال خواجہ سائہ مرگان شوخ
از منون در بارش غمر طاقت فریب
سینہ چاکے بہت آدرہ تادمان حشر
عذبہ سے اختیار شو قم از جا برده است
صبح از خاکم گل خورشید بر سر منند
شعلہ مریم کاری داغم چه میداند گیت
ہر طرف روح شیدان در کابم میبرد
باو جمعیت نمی سازد داغم را چون گل
تر زبان افتادہ نظم در بیابان سخن
فقرا ز تابدید او تابیدہ بازوی فلک

دشت حنت بر دنا ریاستان میبرد
صرفا دیوانہ ام در شب طفلان میبرد
کود را بوج سرب اینجا بطوفان میبرد
آب پیکان گشته مار از میدان میبرد
خوابم از سودا آن زلفت پریشان میبرد
حشر کے افسانہ مارا بیابان میبرد
دشیاں راست از صحرانہ بیان میبرد
راز خلوت نشین راتا بیابان میبرد
دست ماکی بعد ازین نام گیان میبرد
شہر شہر بیابان در بیابان میبرد
شام از خاکم شہر اختر دمان میبرد
دست و پا کم کردہ ناموس طیبان میبرد
عشق ہر جا میبرد و مارا بیابان میبرد
از خودم تعبیر این خواب پریشان میبرد
خضر توفیقش ہمیشہ شاہ مردان میبرد
سورکش نزد اقبال از سلیمان میبرد

دانه کو هر برغم برق کوثر سے کند
 نیز برق کیوان شیشه خورشید را
 قطره کز دست ادمی آید از سائل زیاد
 قطره کو هر عیاض جو یا جسم او
 شبنم گلاز ازل از عیش گناه خلق او
 در یکس گشت شد ز ناکامی فقر کفش
 غنچه پیکان تیر عدل خوشیش از بقیب
 گوشه ابروی تیغ برق سوزش در مصفا
 ششمت یک صید گاه باز دین پرور از راه
 حقیقت آینه دین مبینش همچو دو
 چارارکان در حساب هفت اختر در شمار
 برق تیش چون بفرق حضم گرد و شعلا
 هم قند کمتر ملازم هم قدر کمتر غلام
 کام بخشا داور است ابله یک چاکر
 روشنائی شمع از افسرده جانان بخیر
 در مراب زندگی انیگر غفلت دید و را
 در کنار خلوت و دشت نگر در دست ابر
 رنگ بیداری بر دیم که تواند دید
 گشته تابالین راحت الفت دشمن مرا

رشته گراز کفش غمدیده و بهمان میبرد
 گر سر موئے سر از سر حد فرمان میبرد
 چون دو گشتی بحر و ساحل با بطوفان
 چین موج از روی پر آشوب عمان میبرد
 داغ بجران گل از یاد گلستان میبرد
 ذره داد همت از خورشید تابان میبرد
 زور بازو دل عاشق شکاوان میبرد
 رنگ هستی از رخ فقور و فاقان میبرد
 کفر اگر عنقا شود دهنه کی جان میبرد
 رنگ کفر از روی آتشگاه گبران میبرد
 چرخ اگر مرد دست یکموسر فرمان میبرد
 مفت خود میباید آنجا که اگر جان میبرد
 چاکر این استان هم دین هم ایمان میبرد
 عرض حالی میکند ضعف اگر جان میبرد
 دلکشانی صبح از شام غریبان میبرد
 موکشان هر سوند استهای عصیان میبرد
 در میان کثرتم خواب پریشان میبرد
 آنکه نام دعوی خواب پریشان میبرد
 خواب خوش در ستر خا و غمیلان میبرد

<p>زخم کاری مرهم خون گرمی یار آن شست نخیه چاکم بدام از گرم خویشاخی خفسم مرهم داغم تمام از مهر با نیا خفسم از خم حجلت چه خد دریا فرونی میکنند برده انداز شکست جمیست خا بطرین بسکه عمری رحم و لطف موت دیده ام دوره چشم سپند دان یکا دی حلاوت مهر با نیا رسا تر دشمنی با پیشتر سخت میگردد اگر دل یاد ایشان میکنند گر کام دل بکنج گریه سیر میکنند</p>	<p>عرق خون بادا دم گز نام درمان میرد سگداز و غیر تم گز نام خویشان میرد می هر اسم بادا اگر بوی بیاران میرد قطره دارم که آب وی عثمان میرد گفتگو از خاطر م تاراج عصیان میرد می سیار د جان دم گز نام ایشان میرد تان شان در سفر آب در کوهان میرد آب شان آتش بر آتش کمان میرد داغ میوز و زبان گز نام ایشان میرد غین یا میان خنده صدله تلون میرد</p>
--	--

نیکو نیز از عالم عایله نیز از تر
در دیرین از دلم لطف شه آسان میرد

<p>دل غنوده که از عالم خبر دارد ذوق را از دل سنگ خم می آید بهار عافیت هر که هست غرشت چه خواب دیده که بقبر او نگشته صال اگر قضای جهان سر بر حسن گردد نخوش اینمه جو رشید دایمی تازی چه شد که اینمه سیاه موج میرفتد</p>	<p>سکندر است که آئینه زیر سزداد بهاشتی که نه قاصد نه نامه پزداد اگر غلط کنی بسید هم شتر دارد کسی که بشیر راجت در شتر دارد هوای تنگدلی فیض بیشتر دارد که در هوا تو هر ذره بالی پر دارد طییدن دل مطلق گرد دارد</p>
--	--

بروز سر که گفت گو چه گرم شود
نه آنکه از دو طرف هر چه بزمین افتد
نرسد که محبت یاران زلفه معنی بود

کیست مرد که فی تیغ و فی تبر دارد
بنجاک غلطه و خود را کشد که مرد دارد
در انبیا نه سگ که گرفتار بدارد

اسیر به ارفیا من عشق شایرم
که خاک رعب درش غار از گهر دارد

طییدن دلم از چشم او خبر دارد
اگر با وج رسد با هوش من گیر است
الم هست قناعت چه غیر گشت است
بقدر هر چه رسد رسد تسلی شد
باین امید که روزی مگر هست عشق
هزار گشته اور و نفع سحر دارد
دو چار عید رنغم می شود مبارک
بنیج خانه مقصود برود دل
بهار چاک دل صبح عشرت آباد
خوشا کسی که درین مریغم چرخ دوزخ
درین سحر که دلم بفرار خلاص است
بقیع مسند بهر نسب امام حسن
شهی که گر نبود مصلحت شعله اش
بر غبت از نه زالماس سودده آید

پری بسایه هر نفس بال و پرواز دارد
چه شد که کود ول از تیغ تا کمر دارد
که نشسته بکفت از پاره جگر دارد
نظر بر زرق نه کمتر بهشته دارد
دو چار گرد و گوید که کنج بر دارد
هزار شعل خورشید بیشتر دارد
طییدن دلم از سال و سه خبر دارد
کلید قفل اثر ناله حسر دارد
که برگ برگ گلش خنده دگر دارد
ببام چرخ رود جام و شیشه بر دارد
هوای چرخ گل باغ بو است بر دارد
که یاد لعل لبش دیر در جگر دارد
تواند از مه و خورشید کوزه بخواهد
شریک خاصیت شیر یا شکر دارد

<p>گل یا ضلالت است بهار باریختی اگر خلق غمیش بود شفاعتیش پیر امام و پیر سبب تمام حساب بانی که جلوه برقی نموده است هنوز سجده بین که بیک حمله مائل او ز بیم آنکه تیغش گجا دوچار شود</p>	<p>کمال مرتبه از جبهه و از پیر دادش که روز خشم سر آسان نخواهد دادش کسی تیغ تیزش از قهر حق نظر دارد از بیم خشم برادر و چشم تر دارد نصیح تا به چمن چاک در جگر دارد همیشه خون شده الماس چشم تر دارد</p>
<p>بغیر هر دو جهان را گیس نمی بخشد که دهر در نظرش قدر مختصر دارد</p>	
<p>موج آب بقا در لوله خون جاکند گر باند لذت بیداری مار از رشاک سایه هر خار شرکافی حسنه آلی میشود چون بلند افتد مذاق امتحان روزگار عرض طول دشت مستور سازد از شراب سخت جانی در محبت عرض طاقت برد روزگار پر قیون گر طفل است ایندو زین نظر متگان بس گم گشته و ست از میان روزگار امان از اول صد گره در کار گر شود طی راه این وادی بتوفیق خدا محتاج رشید بیاید که لایق تیر شوق</p>	<p>یا دابر دیت اگر گلگشت چشم کند عبودم صد جلوه در هر پرده شبها کند گر باین شوخی گذراز دامن صحر کند در خیال هر که می بینی برنگی جاکند تلخ و شور کجرا از قطره رسد کند گر در خیزد زها چون عشق استیلا کند مطلبش در امتحان از بیفیه عتقا کند چون قضا خواهد که بادست و دست کند عقده از خاطر فرسوده تار کند شوق من اول طواف کند که در کعبه کام بخون سایه هر خار این مهر کند</p>

<p>ہر کہ سرشار محبت شد بچران پاتلاست در نظر آرد و چشم حال شاہ کربلا تشہ لب یاد دل آن شاہ حسین این از سر دشمن ز خون خشم در یک دستبرد آنکہ گز و خواب بندہ مرغ عالم خود او بختک لب بجز یکہ خودش میواندنی گذار چون صبا پر کرده از دیو زہ حسان او</p>	<p>آنکہ از من میگردد گو چشم جاگست کہ بلانی طرح در ہر دامن صحر اکست آنکہ باتیغ ظفر چون روی در میجا کند کوہ را گرداب سازد بجز را لہا کند آسمان از ہم در چشمش تخللت کست دست در یکشش او ہقان صحر اکست برگ زر ہار ایدمان چین زر ہا کست</p>
--	---

مصلحت بین شد شہادت در تہ از نیروی آبر
 آسمان کے میتواند با گشش غوغا کند

<p>در شہن نریم سر شکے دیدہ تر بشکند شمع ہر بالین بقدر پاک بینی روشنست آبروی مرد شمع خلوت تاریک است میچکد آب لطافت از خزام متشش ہر کہ در دل بگذرد می آید از چشم یا از نگاہ پاک بنیم حسن مجبوی رسید باغبان آب دہوای سایہ مرگان او گرد جولا نگاہ اورا سے شام از بھر عشق میبالد بچویش از گریہ بیارن گل کند عمر ابد در نو بہار از نریم تیغ</p>	<p>از جگر آسے کشم بال سنہ تر بشکند گلبن آئینہ از خاک شکند تر بشکند کے باز نگاہ این وقع مکر بشکند بر زمین گریا گذارد دیدہ تر بشکند گر بگو ہر گرم بندہ بچو عجب تر بشکند چشم بد در سار کلی کرد آب گوہر بشکند سترہ ما بید لان از جوئی شخ تر بشکند این گل سنہ از نسیم برق دیگر بشکند خاطر شاہ از برای خوش لب تر بشکند چین ابرویت اگر برود جوہر بشکند</p>
--	--

در ریاض صبح صادق بشکفته گدای می بخش
 آنکه اگر گلزار خلقش گریخته بدید بهار
 آنکه اگر از بحر مهرش بگذرد و غافل بجا
 صبح صادق از بخارای منیرتر از کجا
 جعفر صادق فروغ شرع تو حیدر بنی
 گردید سرورش بکار خط آزادی روست
 عالمی از رشحه ابر شفاعت تر دماغ
 بزق جولان تو سنش گریست آری کن
 سیمه تا چشم تو آب آلود تا صد شود
 از نسیم جلوه رنگین روح اقربا شود
 از نیب شیرین دشمن گدایش در زمین
 از غبار فتنه خیزش در میان گیرودار
 در ریاض طاعت آزادگان شدق را

همچو دل که تنهالتس دین جعفر شکفته
 خاکیست گلستان چون غنچه تر شکفته
 از زمین چون بنه چنگال خضر شکفته
 دژ و باغور شهید تواند مهابت شکفته
 از دم صدش گل اندک شکفته
 نو بهاری که نم اشک پیوست شکفته
 این مژده دارد گلی که باغ حیدر شکفته
 از غبارش با غما در دیده تر شکفته
 میرد تا عقده بال کبوتر شکفته
 گریه و خاطر لب آئین شکفته
 هر طری در گرد ابرادای شکفته
 شام حیران سر بر آرد صبح همیشه شکفته
 دانه تسبیح چون بار صغیر شکفته

خویش قدر نیست مع چو بتوی حد آسیر
 لبات ایست آنکه از نیست مکر شکفته

از گل آشتی کاشانه ام گلزار شد
 آد اگر دیوانه کارش بر سوائی کشد
 پنجه بیاقیتهاست شد شکایت را
 سرمه مینای مستان غبار نیستی

و دم لب تشنگی بجایه ام سرشار شد
 از دل تنگم دو عالم یک گریبان شد
 دامن صحرای رسوائی گریبان زار شد
 هر که مرد از خواب غفلت پاره بیدار شد

نپو ابرم گریه آهسته میکند معاز خورش
پیش از احوام سفرستان بنزل میرسد
درس طالع با فلک در یک بستان اندوخته
شکوه ام از محنت خواب آلوده سیری پر
دیده بای اهل دنیا روزین ویرانه است
جام جم داریم برکت بیع و شام اما چه سود
ترک میستی کن از مندر محرم مرقه
آشنایان رکبشم غیر دیدن انفت
یاره دل خیرتم در دهن سیلاب شک
تا که بستم بخون آرزو در چشم دل
چچو بوی گل ز رشوق جستجویش و چین

گرچه تمیسه از دلم کیمیا رنگی بنیر ارشد
باد به بردا مند کان محفل تا بهوار شد
حال هر یک ز قدر دیگری اظهار شد
کاش در عمری توانستی دی بیدار شد
سپل سر کارست هر جا آرزو معمار شد
بخت اگر بیدار شد بر روی مابیدار شد
حاصل غفل غرور آن بس که چوبه ارشد
شوخی نازت اگر یاد که اغیار شد
ماض و خاشاک ازین سرایه گوهر ارشد
استخوان پهلوم شمشیر جوهر ارشد
سیر میکردم ریاض منکر طلع زار شد

مطلع شامی

نکست پیرانست مشاطه گلزار شد
خانه بدوش تو نشاند معیلان زمین
سینه صافانم اما تشنه خون خودیم
کامجوی اگر چه ناکامیست بیدر دانه
چار دیوار جهان در موج شکم غوطه خور
لشنه جام محبت خضر را و مدعاست
آنکه بر شیار ی ماطن بستی میزنی

لا ایا بیدارم گشت و غنچه با بچار شد
اینقدر دانه که عمرش صرف یک خار شد
هر که در صورت با دشمن معنی بار شد
گل ز شوخهاست بلبل در حصار خار شد
گریه کردم خنده بر گلزار اود شوار شد
دانه خورشید را در خور و مطلب بار شد
میتوان از باد هم سست هم شیار شد

<p> باده شرع محمد کز مستدفع ساغرش پرده دار خلوت و مدت چراغ بزم قدس آفرینش را سحر خیزست نور پاک او آنکه گرافلاک از زمان تعینش کشید ذوالفقار شرع او جای که سرزد از غلا سینه پاکش رموز قرب حق را جلد گشت دین پناها سدرت خواها شفاعت مند تا بدین هم رسد فیض شفاعتهاست تو پرتو شرع تو داد حق شناسی داده است سوره قدر کلام آفرینش نور نیست </p>	<p> چشم خورشید تا آب گهر مشرب شد آنکه از ناش خط اندیشه کنی دار شد دزگارا ز پر تو خورشید او بیدار شد کسکسان مانند منماکش بگردن مار شد بیم نامش کفر را انگشته ز مهار شد پر تو آئینه را آئینه دفتر داشت در خطایم نکته شایسته اظهار شد شیوه جمعی براسی سلامت انکار شد از گل نام محمد حمد بر خوردار شد اینها از نسخه شرع تو زینت دار شد </p>
--	--

جمع خیزان از دلت درس تحلیله خوانده اند
حق شناسی از کتاب خاطرت بیدار شد

<p> نیاز هر دو عالم سجده واجب شفا شد دل سحر طپید و اضطراب بحر سیر شد یک معمار صحرایا یک سرکار دریا شد ز غیرت سوخت دل خاکستر آئینه سیر شد دوسه برویم از تار یکه ویرانه و آید زمین و آسمان از عاشق و معشوقه پدید شد نخایش روز اول بادل با گرم سوزید </p>	<p> عدم احرام طاعت بستی قامت آید شد شکوه وحدتش دمی که زو بلیل سیمای شد غبار از هر برتقا شکوه از ولی بوشید فلک از جلوه شوخ مه و خورشید مینازید بنواب از گلشن فانوس میدیم گل شمع نیاز دنا را دادند دست اختیار اینجا میان است و مجنون و آفت لبش </p>
--	---

دشمن سپید بزم و سقمت ایوان قیال کزین
الکر بنا و کرد و دل از مبارق غراشد

قصیدہ فیروز خان

زخم تیت چو بستر اندازد
نیکس سرمد سا چنین بایم
بقدر بوسے گل بیاورد
دل شکار کے کہ باخویشید
پیدہ دل بزم آزدوی کے
جان ذبای کسیکے تا محشر
شرخی التفات رانازم
کہ شدارم بکو شرافت اند
کویشے کہ از حسد بای دل
آتش بجز عشق رانازم
خزہ تاس کے بدیدہ تیر کشد
دل گرفتار چشم میاوی
شد غبارم تدر دماغ بشت
گر یہ ام تر دماغ رسوائے
نقش چاکے برائے لیشیت
گر یہ از باغ سینہ می آید
گرم خوشے سینہ دشنامی

گل در آغوش شہر اندازد
غدا ب از چشم اختر اندازد
چو غمت مناسد بر اندازد
تیسرے مرقون برابر اندازد
غود حسرت مجبہ اندازد
سے الفت بسا غرا اندازد
ہر نفس طمع دیکر اندازد
کہ غبارم بہ آذر اندازد
گر دیکھا گئے بر اندازد
موج دام سمند راندازد
نالہ بر سینہ خبر راندازد
کہ لبش این کو تر اندازد
در سر کوک ادب راندازد
جلو دفسح محشر راندازد
مہر دل بہ شش راندازد
گل در آغوش افکار اندازد
چرخش در آب گوہر اندازد

ناله مایه دشت آباد است
 ناز ازین شوخ تر نمیباش
 بگریارد پاره حسرت من است
 غنچه عاشق خرام تاست کیست
 جان شوخه فدای شرکائی
 خون پرداز گل جیوشش آید
 سبز باغ جنون که بے شمرست
 زنده نام وفا که بے دارا
 کشتی آسمان قطره دارد
 حلقه نظاره را بهار نیست
 جلوده او کجا بهار کجا
 نکست گل شود بهو گیسو
 بال بر دل کشاده صحرایس
 گریه فغان بام ده کشود
 شره جارب و ب در که شایلیست
 شاه لب قشنگان امام حسین
 دین پناهی که کشتی طارش
 سوار که صرغ غنیش
 پر کجا بگذر و نسیم کش

رم بنجیل کبود تر اندازد
 تیر بر صید لاغر اندازد
 برق کوتا جو گل بر اندازد
 دل به پاسه صحنه بر اندازد
 که کشد دست و خنجر اندازد
 تا بیابیش سرے در اندازد
 سنگ بر نخل بے بر اندازد
 نخل بخت اک سکنه را اندازد
 قتلزم گریه سنگ را اندازد
 مرغ روح از قفس بر اندازد
 گفتگو دام دیگر اندازد
 هر کرا سا به بر سر اندازد
 چپ در آرزو بر اندازد
 بر گل دلاله سبزه اندازد
 رشک بر سبزه خنجر اندازد
 که لبش حبان بکوشد اندازد
 بحسره امانت لنگه اندازد
 لوزه بحسره در بر اندازد
 ریشه آرزو بر اندازد

آب پیش از آنکه در دست
 ریخته شود و در پنجوب
 در دست نشسته نباش
 که بجز در دست سدره
 در دست که کوچه پیش
 سحر و خورشید را بنبار کند
 بکجا خاتم سید باشد
 بر ترازو غشس پای پیش
 این اندیشه باشد در پیش
 مور را از کمال نماید
 پیش را از سنجان میداند
 یاد غلتش اگر کند نشاء
 شهریار را سیرت شده خطاب
 در دو عالم عنایتت بسم

ششمنی را پیش از آنکه
 پیش از آنکه که شرافت اند
 برق شمشیر مندر اند
 که جو را در دست سدره
 که مشورت بها شرافت اند
 با بافتار که مندر اند
 از تان سبکتر اند
 مان را از سدره افشار اند
 جسد یل سمن پر اند
 تیر فرستادن ششمن را اند
 سایه پیش از در اند
 مرهم از زخم شتر اند
 عود خطاب پیش از آنکه
 سایه در در اند

مشت فاسکے بکشتن مجشر

بوسے اخلاص حسد را اندازد

غنچه گوهر شوق آن تبسم و اشود
 شوق طوق بندگی در بیدار
 ملوک آئینه سازی زردینا یا قرمت

میتواند دل بسنجشند اگر بد شود
 قمری از دل کوثر شمشیر پیشین
 عمر با ندرت و کمال با وید و بنای شود

جانمی جنون و نواهی کو کهن خیالی سبا
 آنفت بر گریم که تمام گل بر نشسته و سبا
 دل که شکست آنو و غیرت شد و بال عا
 چشم بدین گز نباشد باز خود این تجارب
 یار را ستون خود کردن در و لاج ملاست
 عشق عالمگیر از خضری نمیباید دلیل
 یاده باز چشمهای چشم تر که دیم ضلالت
 بینه خورشید آذر زره زیر بال سست
 گریمی بنی تغافل میکنی باری
 دوستم رخا طر خوشی دیزبان قش ل
 در گ جرات عنان گیر کمان نام هنوز
 بنده دیرین کجا د آشار و یان محبا
 از حجابم برد سامانیکه در دل د آسم
 گر گل بیطاقتی بونے چلویم در جوا
 گر سرخ را زد دل گیرے چه سازم با حجا
 صحبتی مالی نباشد سخن غالی خوشست
 هر که در نظا هر چه الفت بیاطن و شست
 رشک می آید مرا از اضطراب عتبه
 راه بی پایان زلف و طره میسرسم از و

و شت تا کرد و امید کرد که در باغ فیروز
 بر سر کرسی نشین گلن آید سپید آید
 بشود دنون که رخا چشم با نگاهم در شود
 تنجه در و ضلالت گشته آن بلبل گویا شود
 ای خوش شاعر که صرف راه استغنا شود
 پر تو خود میشت پذیرا بکس را و ناپید شود
 شایگان مست نیاز و روی قدح میا شود
 قطره گر با هست افتد خود بخود دیا شود
 گر مرار ای نباشد راه حرنی د آ شود
 و صفت عیثی شد حزار و ندا نصیب
 در رکابش میروم تا فرصتی میداد
 عشق اگر سپیدانگر د حسن فای سپید شود
 بشتی خون نقد باشد عا نین شود
 همزبان میکنی دل از سرین د آ شود
 در بواجم گز عشق پاک دل گویا شود
 حیف او قاتی که صرف راه خاطر
 آشنای خضم جاننش از املت تا باشد
 از سنگینش میجویم چون غنچه گویا شود
 خضر اگر رود بے دلتان از می و حیا

<p>دانشد و گرفتار عاشق ز رنجش و آید کام عاشق میدید نظاره نماید شود چون نیکو فیادی افتد ویر برود شود میرسد از خود اگر نظاره پیدا شود صبحدم هر جا دو چار شاطر جو باشد آنکه از نام شہر نشین چون بان گوید شوق این دل تجلے گفتگو پیدا شود صبح صادق را فروغ دیدہ مینا شود چون زبان مدحت گراں رنبد و آید</p>	<p>تاب غمخواری ندارد و با او تمیشت یکسر شرکان گناہ گرم اگر گیر شود چشم زیا گزند عاشق بود نماز او و لنگاران تو بہمان محدودیدار تواند فرصتم باد کہ میگرم سراغ راه مع مع خورشید یکہ معش فایزاد و میشت بیشتر از سجدہ شکرش شنیدن برگرفت سبوحی کاظم کہ نور آفتاب روی او جدی میرشد پدر خورشید لشکر خود امام</p>
---	--

آسمان قدرے ملایک لشکری دل مشد
 حق با سے مگر در عالم بالا شود

<p>کہ کوثر شود گر کنم سے بساغر شود آگہ از راز خورشید خاوی نیاید بخواب خیالش سکندر زبے شرفی رشک رشید انور بگرد ہمیشہ نیار دزدون پر سخن را عمارے شود گر میسر کہ نہ میکت بر سر بال پاد کند لیلے منے از لفظ چاد</p>	<p>نیایست در خاطر مبلوہ گستر نیالی کہ گر بگذرد در دل شب نیالی کہ بیند گر آئینہ رویش دیالے کردینہ شایسترستان چه خورشید انور کہ غیر از ما نگ چه اجمار منے فرستم بخدمت شب پیرہ از پاکی عنایت زبے نور پاک کہ وقت مدحش</p>
--	--

قصیدہ در مع حضرت فاطمہ الزہرا

زبانست المکن بیانت ابر

بجز آرم رو چو نیم شالیش

خدا یا بخت پیس بجب ر
که گیر و شفیق نبیحه رای محشر

کرم شد هنگامه سود از جوش نو بهار
اب چون مشاطگان از قطره باران کشید
می تراود نشه صبا زینا سے بهار
پریان سبز بخشد ابر نیسانی به سرو
سبز نورسته می بندد حنا بر پای سرو
هر نفس پروانه می افتد بپای انبیا
کار بل میکند پروانه کر نیض هوا
بسکه از فیض ترشح آب شد نشود غما
غنیه بخار میجو شد زمین گلستان
ابر که سازد چین را به تیار از باغبان
آنکه دست دوست باران را است اسباب
ساقی کوثر امیر المومنین حیدر علی
نیش پامی سایه اش میزد گاه قدسیان
گر بود پروانه منش نسیم از بیم جان
گر شود باد از دم فرمان غرض سران

از نفس سحرده ملک سلیمانی بیاد

باز روشن شد چراغ عندلیب از شمع خا
و سکه خوبی با بروی بلند شاخسار
ابر خون توبه سے ریزد به تیغ آبدار
غنیه کرد انگشتر با قوت در انگشت خا
شانه بر گیسو سے منبل میکشد و بهار
تا کند روشن چراغی از فروغ لال زار
شعله گل گردید شد شاداب از شبنم بهار
سبز میگردد اگر بر خیزد از آتش غبار
لاله میداغ سے روید ز طرف جو بار
تا نگردد دهر از دیای جودش شهر بار
آنکه خاق دوست گلزار ولایت بهار
سرور میدان شده دین خسرو دلدار
گرد راه زایر آتش آسمان اعتبار
تمتع را در دیده خود جادید فائوس
در شود آب از زم جریان مکش کل ملک

قصیده در مدح حضرت علی

سبیل تنیم کوه را چون صبح سازد بقرار

مستی از طهر تندرست تو سراسر روز و ناز
 خانه زاد چمن است سبزه عیش آید
 حسد دیوار ترا مرده از زلفت پری
 خانه زاد چمن شوخی ترکان تو ایم
 بخوری که سفر وصل نیاشد فریاد
 جشن عید دل دیوانه شب تاریست
 غنچه لی حالی خودی تو بخاطر دلم
 همه نازی همه نازی همه نازی به ناز
 بوی گل گشتم در ناک می خوش عاف
 گل جیت رخ دلاله بیداع برد
 مستی از درد سر چون چراغ شمع
 که از سستی فرومایه بجائی نرسید
 رفته و مانده این سیکرده هم انجمن آید
 راه حریفست که دارد همه را از هم دور
 قصه گوئی کند تو شمع اگر خاکه بری
 در که شیر خدا شاه عرب جان غم
 آنکه از دهم جو دمی از سخن بدتر
 شام را صدق شناسانی از خواب بختین

گردش چشم ترا میکرده پایا انداز
 بنده سرو قدت سالک عمر دراز
 بزم سودا ترا مجسمه از خال ایاز
 نکتد جاک دل باز رفودست انداز
 یکسره فتن عاشق که نگر دو تنو
 شعله روشن نکند روز شب راع شراز
 بنده خاموشی سخن ز فریاد سوز و گداز
 چگونه ما تو نیازی که ندارد اعجاز
 در هواست جقدرها که نگر دم پرواز
 که کن صبح چمن دیده بر خسار قوباز
 که شبنم از لب خاموش قدح لغوه ناز
 نبرد چاه ابل خور رسن عمر دراز
 مصلحت نیست که گردنم محرم راز
 بشنود از لب خاموش غریبان آواز
 چرخ را اگر دکن این سفر دور و دراز
 که حد اگشته ز گردون حقیقت مجاز
 آنکه از عقل چو دل از بدن آمد ممتاز
 صبح را بیت برد آگاهی او وقت نماز

عاجز و تشنه ایلمار خطاب آمده ام
 آنگاه در وصف جلالت شده آغاز انجاء
 که بنی بود عرض چه تو شفاست خواجه
 بر ذوق شرمیده جود تو که در زبان ترا
 منظر ذات تو هم قبله و هم قبله نما
 سرشته در صید که عمر عدالت آرت
 آتشین نشان راج عرق بید گرفت
 نغمه از بسکه زیمیت بدش گشت گرو
 ازل از بنیم لطف تو ببالد انجاء
 گر بر دفرع حسرت بنی از آب گرفت
 اگر خلا یا د شکوه تو مستاید باله
 گر ملامت شمشیر تو به کلاه
 شمع منع تو که گوشت بناسی تا بد
 غضب منی تو جای که چنین آفرود
 داده بیمار اجل را دم جان پرور تو
 روز محشر تو بخشد گناه همه را
 هفت رن زن ز تنای تو با هم یکدل
 رنگ خیار سخن میزد از گلگون
 شوق نمود بدریوزه گردن شش شد

خیر وارضی از گوشه چشم ای چار
 ایکه در کنه کمالیت شده انجاء
 میگردد سنای همه طغرائی حوا
 و شفا روحم به جامی طالب جلوه آرد
 عابد کعبه تحقیق و معبود مجاز
 ناخن که کست شود سیخ کباب دل با
 بسکه از بیم تو لرزید شرباب شیراز
 رشته سحر ز باو شد ابر چشم سار
 ابد از گلشن خلیق تو بچند و آغاز
 خوشه گوهر شاداب شود دانه آرد
 آنقدر را که ملک ماند ازین گردش باز
 تا بخد یکد بفرخه دم گرد و باز
 دل محمد و شود خون چکد از جان یا
 رنگ الفت پر داز از ناصیه باز و سار
 از دهم باز پسین مایه عمر دواز
 جرم بسیار بعامی کند ثناء که نا
 چار و دشمن ز تو لایق تو با هم مسار
 اگر به لهاد و دوزخ برده خون سوختی باز
 ایسمان که رنگش کیند از زلف نام

بوی گل نشه می شوق را برق نگاه
دعوی باد با ولان سکون و عشر
از نیم سم او گشته هوا برق افروز
موبویش چو کشف تیر پیکر کین
کبک طائوس خرامست که در جلوه می
کاکل افشانی و افروختن بال و دمش
تیز بوشی که بیک آن چو قلم سازد گوش
ششمت چار طرقت را بجهان از خواب
غرب آراگه و شرق کسند حولا نگاه
تا قیامت بدو نور نظر از پی عکس
شسواری ز غلامان درت میخوانم

بغبارش نتوانند شدن هم بر دواز
نسبت برق با و نسبت حسمت اعجاز
از غبار ره او گشته صبا آتشبار
گرد و از بیم هوا بر تن خود در طراز
همه جایش رود یکسر و گردن از باز
بر سر کوه عقابست که دارد پرواز
و قمر از صباشت کند بی انباز
گاه آرام چو در خواب به بندگانه باز
مزه چون گرم نماید بخیمال انداز
مثل او را اگر آئینه کند آئینه ساز
که برویم در فیض دو جهان گرد و باز

دشمنت منزوی و درخ جاوید گداز
دوستت متکلف مسی لقصه نیاز

چشم دل ارم پنهان در قاشاق تو باز
توشه آره ز حنجره از مرقان نازش برده ارم
برده انداز خاطر مکیار با دام و تنگ
در چشم بد که از تنگ مدا و فارغیم
پاس رازش بین که کتر میکند سویم گام
بیکند در بر قدم بوی بهار پایمال

مبتدا ان خواند از لب خاموش تا تعبیر از
گر میفشاری ز خاکم هست چکد خون نیاز
گر بیست اختیار و ناله سبب است از
آب تیغ آتش خراج و زخم ما سرچم گداز
ناتیاید از گل بهوش من بوی راز
ساجد در سر دار و آن سر و قیامت عذاب

عمر ما پر دانه شمع محبت بوده ایم
 کیش شیب دیگر و آئین مشرب گیر است
 یک نفس غافل ما پیش از عشق اگر دل نه
 مطالبه نهستی سجود قبله آزاد گویست
 سکه نام محبت گرز نم در دل رستا
 بی محبت ناله گر مطرب شود خارج نوا
 سرسبز امیدم از یاد جنون ذکر بن خمیر
 مملکت عشق آن مهر سچ در می بی شیب
 عشق یعنی گوهر ابدی که کوثر نقاب
 ده چه می مجلس در انش بهار بخیران
 ساقی کوثر که بختیست در دماغش
 طاعتش چون بنار زندگ آب منو
 آنکه در جیش باغ منو گرد و گلستان
 آنکه از خاک در پیش افتادگی شد سرفراز
 اگر نباشد حلقه در گوش غلامانش بجز
 عاجز عاجز نمیدانم چگویم در خطاب
 ابله با دلبری لطفت شفاعت پیشه است
 میشود بال بهایان گیر و نفع بال
 نقش پاسبان زایمانت آفتاب اعتبار

میتوان خواند از میان من دیده ام سوز و گداز
 میدلان حلقه دام است محراب نماز
 دل از عشا با شکوه عشق دارد امتیاز
 سحر که کن شرم بادت زین فدی غماز
 دیده ام همچون شمر در بونته هستی گلزار
 که اثر می بخت از مطرب خدا افتاده ساز
 زنده جاویدم از عشق کس عمر شریف
 کما در و بهر سر سبز و غماش ترکناز
 عشق یعنی مسایط بهام ساقی معجز
 ده چه ساقی دل احسان جان بی خیار
 آب حیوان را گرامی گوهر سر دراز
 سحره اش از خضر خندگ مهر نماز
 خانه در کف عنایب آساشود مطلع طراز
 آنکه از فیض کفش در بانگ شده پارساز
 طوق در گردن کش محمود از لب ایاز
 اسی تو اصل حقیقت و توفیق بهر معیار
 میکش زانیرش از عیسان بی انداز
 گر کند جسیخ از رایت غباری ترکناز
 اگر در راه چاکر است آسمان امتیاز

تاز غرشا با بنامست سکه در بخشند چنین
 روشن از جود تو همچون ستر شد چو امید
 بسکه شد از بیم زهرت فقره اش رد گرد
 و ادیس شاهان کسایت نامه دار و دم
 خاکمال پستی طالع مرا از یافکت
 نامه بنیم غیر عکس بدعا با کار خویش
 پیش از آن کایم بدار الما گشت از وطن
 در سفر پیوسته می خندم ولی بر حال پیش
 پاکبازم دامن دارم ز بخت بد قمار
 بخت بیارم که میخندید بر تعبیر خواب
 کام بخشا زنده دارم که بر غم فلک
 آستان بوس شد جمیعت اسباب دل

بر دراز منتقار خود بلبل زر گل بر احکار
 پر ز راز دست تو همچون سکه شد الما گشت
 رشته بستج شد در جنگ مطرب تار ساز
 رخصت میخواست این آئینه در افشای از
 راه من گردید ستر تا سر نشیب بی فراز
 کرده بخت و از گون آه مرا آئینه سار
 گرد غربت کرد دیکتر دل را پیشو از
 مست پروازم ولی چون کبک جنگا باز
 کعبتین ظالم کم نقش و گردون سخت
 دیده سابر کرد صد خواب بر پشان کرده
 از حصول پنج مطلب سازدم شه سرفراز
 در دو عالم خاطر از هر دو عالم بی نیای

بمنه با همتا حدیث بلبل دگل بشکفته

بلبل معلوه بر گلزار بدست نغمه ساز

مجنون دیوانه دارد دو عالم نقش و پودش
 خیال قلمت دارم نهال باغ حیرانی
 ز شوخیهای گیر عشق مجنون جلوه سرفراز
 بیاری پرست من خزان نیم مست من
 چو غیرت گشت مستولی خون خامشی دارد

دل مجنون و لیلی غنچه یک سالیه خارش
 که سر دراز عشه می افتد ز پا تو ز قاش
 زگر و شهای شلما حسن لیلی چشم بر کاش
 بجوشد اشک حسرت برگ نیان باغ دیدار
 که بوسه خون دل می آمد از گلستان طهارت

قصیده در مدح حضرت امام

تجاشا تازہ فرما دو مجھ کو باز گئی آواز
 سر آں خندہ بسیار یہ شیریں رائے فرما دو
 باین بلندی کہ می بینی گماندارست چو گمان
 کجا سلطان خونریز محبت یار ما باشد
 دلم خوش یعنی آن بیگانہ از مال من کہ غنیت
 دل در جابر فتنہ را ندبیر سامان در گنجشده
 رسودا گشتہ شہر اما اتحق غیرتے برگیر
 چہ نعمت مان گر ز بنیاد جهانی اگر در بخیزد
 ہنیا اینم کہ صحرا جنون آباد خواهد شد
 چہ نیست اینکہ دارد گلشن بیخ نام دین
 تقی ابن تقی شاہ فلک گنجہ انجم بخش
 پیسر جدا مام آبا شہنشاہی فلک قبرے
 جبین ہرے بوسہ دروا صبح دیو شد
 گل رشع و بہار ز بابل دیروانہ و قمرے

دل جان سخت من دیوانہ شد آخر کارش
 من و آن جلوہ بگذارد یو را بہارش
 خنامی پاک دل از چشم بہا باشد نگہارش
 نے افتاد اگر با مر دہنی دل شکر کارش
 چہ خواہد گفت اگر از از خود با شتم خبر دارش
 چمن خواست صحرائی شادستار غوان ارش
 نہال سر کشی گردید آخر چو بہ دارش
 دل مسمومہ دارد کہ ویرا نیست مہارش
 دل تنگ مہارستان اشکے کردہ در کارش
 طلوع صبح دم خندان گلے از خار دیوارش
 کہ باشد آئینہ نصر من اللہ یک تارش
 کہ دارد از دوزخ و خورشید و مشرق شرفدارش
 فلک از سجدہ ہائے شکرا احسا ہنگامش
 نیاز و ناز سستہ جوشند با ہم ہر ایشانش

مطلع ثانی

می بی شور بخوشد ز جام دین سر سارش
 اطاعت پیشہ از قبلہ پروانہ و لبیل
 خوشنما قرب زمان صحر خدام دین و گاہ
 سباری را کہ باشد اعتقاد او چمن پیرا

گل بخیار میر وید ز نقش پای دیوارش
 چراغ خلوت و وحدت گل اطلال گلزارش
 چہ حسرتا کہ دارد مرغ از سال تیارش
 گل توحید لبیل کہ دواز ہر گاہ غبارش

بخشش بحر کاتر لطف عاقلش نقص نیست
 بهنگام نمازش هم گفت بخشش نیا ساید
 فرزند شمع برق از گرد جولان بسکیرش
 برادرستی صحرانوردی بجز پیمائش
 بخاری سرخوشی رخسار غزالی جلوه نگیرد
 بسکیر صراحی گردنی مستانه ز قمار
 کند گلابازی سم دشت پیمانم نگینش
 فروشد گرسباز گردش برای سر زده
 خیال در نظری آید اما چون رم آید
 بیدان گر نباشد برق کابلست و فیلش
 رود نوعی جبر درنگ که صد بار نیز دور
 خاک سیر که آید در نظر چون هست عاقل
 اگر نیست اگر بادست اگر سرعت اگر جستن
 بریزد او غنچه مستی دلدل است برقه
 رکاب و کرباج از سبزه ساره میگیرد
 خزان حلقه شمشیر گویم حشم میلزد
 ز نبرد قلب دشمن لطف برق عدم کاوش
 سحابی ز برق بر آتش او گر بایه بردارد
 فلک قدر را گر اینا سحایم رختی بچشد

بسائل سید به دنیا و غیبی گاه و انگاهش
 بود پر زده واجب ثعالی خود بسیارش
 نمایه شورش و از جوهر تیغ گهر بارش
 که باشد صبح صادق خانه زاد گرم فشارش
 که با خیل پری رقصد ز شوخی گردن فشارش
 که روید بال شایین از نشان فعل طیارش
 کند نشان دلم ز نایب سی گرم بازارش
 بدامن سیم راسبات می بیند خریدارش
 نشان گرد فرق گردیدن ز حسارش
 بجولان گر نباشد صولت اکسباتندارش
 شود و مکتبش بهر سی اندیشه مکارش
 بلند و سبزه صنایع جهان یک نام هموارش
 چو طغیان خاکباز که چپا گردن فشارش
 که نوی دیو در آتش بود بهنگام بیکار
 بی اختیار عالم در پیرین چشم بیدارش
 جاسوسی که دید از صفت برخواهش
 رود از فرق تاناف عدو زخم جگر خویش
 چون بم سینه غرق چاک می بیند امپارش
 بخون آلوده عجز می نماید عرض اندارش

همینم بخت آشنا با که میدانم که میدانی

ای سیرنی ادب حرفی که میگویی چه میگوئی
سایه گایسته صلواته بند از بهر ایشارش

گشت بود بر تن نخیر تیر از شوق پیکانش
باین سینه دپائی میشود روز بخمارش
که شاید سرگرم از دست بیداد غش داد
چه شو هست اینکه دارد برق شمشیر بخوریش
همین بس بهارستان محشر خونهای من
گل چایه درد عشق نخلت غنچه میگردد
عزیز مجرب خجالت گشته دراز شرم بردیش
نشانش از که سیرسی سرغتر از که میچوئی
ببالد حرفی بر لبو بهار او چه کم کرد
دیده چون شوق بر دلها صفت میخوانش
شب بخوابش گم از نسبت نورش بخوابش
دلیم باز بچو الفت پریشانی که هر ساعت
زده امان دیارم میاید قیامت میتوانش
میان انجمن ناکشته بسیار می ماند
در آغوش دو عالم غنچه زلفت می گنجد
جو می گوشت میشد میرقصم جودل در می گم

رو و چون خون در غنچه زلفت بیدار شوم
بمیدان سانی منیر خم دستی به ایش
باین تقریب جان را هم گم ایشار جودش
بدل چون رنگ بر گل سید و زخم نامش
غبارم بوی گل شد در کباب گرد جودش
بدار من قتاد از ناسی گلگامای خندش
کبابش دل لعل گشت از آب جودش
گر قناری گرفتارش پریشانیش
تبسم از عنوان زارش تماشا کردیش
زند چون باد بر سر خیال شیم خدایش
ایسر خود نهال ز آفت سوز خدایش
شکفتن همچو گل سینه زده از سیاهیش
بنجا گم می یار و سایه سوز خدایش
من دیوانه را تنها ببرد آخر بدیش
همچو دم آدوده بر دلمان بس تاراج شوم
زاستغنائی سرشارش زوید تکیه پندش

چه شد جان میسارم آزار و لعل تو میگیرم
 چه بوی گلنم آرد خون عاشق رنگ گیرم
 چه خون خفته پنهان گشته در پس کج چشمه
 اگر محمود اگر مستم ز چشم یار میداغم
 کمندم براه درد او چون مینوایی را
 پریشان میشود حال دلش عشق چه میسر
 نظر بازی بهار گشته شوق آسمان نرم
 بنام شان بیدار من آن سینه ویا موم
 سلیمان شوق عالمگیر و دل جام جهان
 زین رنگ بود او از ترسب اوز و بگذر
 بدایع لاله صید و مرغ افشاندن بارین

چو سستی بشکند پیانه بر ساقیست تا نوش
 دبال کجیجان بیاید در دواز طوفانوش
 نگارستان حسین از غیرت خاک شنیدنش
 مرا از من جدا کرده اشارت های پنهانش
 کشم خوانیکه باشد شور و شکر شکسته اش
 نمیدانم اجل تعمیر کج آب ریشانش
 که باشد آتش غم و یک گل از رنگش
 که گردد از شرف من گشت دست پنهانش
 و فاقش نگین خوش من می توانم
 دلت غمگین است ساز از طوایفش
 نمیسوزم زبان از شوخی گلایه اش

عزیز مصرنا کامی نگردی حسن یاکو را
 که بینی عکس جان چون تو از جاده رخدانش

و فاداشی ست گلزار قافار دنیا نش
 ز خنثی دل اگر گشتی نداری فکر آفت کن
 او خیالیت آن دوی نهال سایه سرش
 ز آفت سینه ام سحر جوش گشته دل من
 و لعل من چون عالم گردد کوه در دلباش
 بود است در پیر و از مطلب راه دل

هوس غیبت کام از دها گلهای خندانش
 که نوح گریه من شعله آلود دست طوفانش
 میان نیست سرخبر چراغ افروز و پنهانش
 نفس از گرد گلنت مود و یک بیانش
 بیایان سبزه و رنگ گلان خار بیانش
 که میسازم چون حکمت از نت جانش

نقش

برغم آرزو ناکامی جاوید می خواهم
 بگویم حال دل سامان و دهقان چه پیش
 وجود ناقص همد راه دل نمی گردد
 نهان بر آسانی می کنم تنها جبین سائی
 دران وادی بی پای خود گزینم هم از چشمتی
 بی افتاده شوق حیرتم در کعبه جوینما
 دلم که کوچه آسودگی بیرون نمی آید
 چه دادی وادی این فروغ سینه مناش
 دل روح القدس چنان قطره در گوهر کند ستر
 زهر کای در دیر بسته میتوان کردن
 عیارش آبروی گل کشمش نغمه بلبل
 عبیر یوسف پیر بن شیم خاک گل برش
 شب از آئینه جوش دل در جهانیان دارد
 ندگینی حمد و ثناء خود دست پندار
 دل آشفته در بحر موج و سایه غارش
 لب بر ساعزمی در جزم سستی یا علی خوش
 عجب گرانا ابد از خواب است دیده بکشد
 فلک بر زمین و دریا گوهر از در نجات دارد
 زوشت این گلشن چشم بکن زنگار است این

که جوش از لطف دل چشمها آب جوش
 که بر تپاکی شرارتش نه بار دعا بارش
 گنگان بقاکی میشود خاری گنگانش
 که از پندار می دل تکیه که دارد نگانش
 که از فرکان آهونستان دارندیش
 فراموشیت کام می خاموشی صد خوش
 خیال ادی آواره دارد در صناش
 چه صحرای شبنم جنت غبار طوفاناش
 ز شوق نسبت شادابی ریگ بیابانش
 هوای گلشن آمرزش از آئینه دارش
 دل معشوق و عاشق غنچه خار مناش
 چراغ وادی این فروغ ریگ برش
 خلعت اخیره گرد چشم اختر از جراحش
 غبار گلشن آراست که خیر در آیدایش
 لب بر من نشسته و بخانه چشم غزالانش
 دل هر قطره در بحر هستی بگردانش
 چو شکم شود محشر گر گزارد سر دانهش
 قاعه الله زمین و آسمان شربتانش
 که باشد سر کشش گر پناه شاه مردانش

غبار جبر و کان بر باد میرفت از دایه دستش	نیش نهان بخشندگی گرا بر احسانش
سحاب پشت او بگشت و صبح ازل از نظم	اگر در پیاختش ابد میبود پایانش
حیات با و دان از چشم درخت میدید	اگر میکرد از روی شرف خاتم سلیمان
ز در بر سنگ لایخ نیست نه شیشه در و دان	اگر ببردن هند پا آسمان از بزم و دانش
بیک در دست هفتش یک ذره در معشر	بجای قطره که خورشید بار بار احسانش

بیش از آنکه عاشق گر گنه را مشت بر گردو
چو منتهای که در محشر کند عاصم عیاش

تم بر تیره در شوبه طوفان بسته پیاشت	دل هر ذره در تنخسبه عالم بند و نش
سکروفا قد شسته که احرام ریش بند	دل موج الامین گردد و برین جانی خوش
چرخ شکست ز باد و تران دیال از خون	سیر به خواه خرم گشته از تنیع سرافشان
مرصع بال برق که نیشب حمله در میدان	بدر و پرده گوش فلک تا مغر کیوانش
منقش موج آبی که ز فرغ بلبله در کین	زنده سر سبز بال تدر و از خاک میدانش
چه آست این چه تاست این چه چرخش	زهر حشر چه جوهر فروخته موج طوفانش
چند دوازده شعله محشر خیزد از چاک جلگه کاش	چو داغ لاله دوزخ جوشد از زخم نمایانش
گهر چون غنچه در خون ناله چاک جگر افتد	اگر چون برق در دل بگذرد از آیه اش
عده را دست بپا در حلقه زنجیری پیچد	که چین ابر و دست جوهر کای پیاش
باین شمشیر چون خورشید در روز ازل گردد	جوهر روز و شب و عالم بسته فقر اک پیکانش
تبر و ابدیشه گنگونی که از رنگینی جولان	نمایند در نظر خستانه چین گرد پیاش
یرد و شکی که نور دیده سایه زینت قمارش	اگر چون برق در دل بگذرد از آیه اش

مدد از دیده همچون خراب وصل از غایب عشق
 نوبت جمع و خج عالم از هر جنبش شرکان
 ز بس جلوه‌ی تبه‌بید غیر یک مود از پیش
 سبک‌شی که خود را چون نفس در نوشتن زد
 عیار از مستقبل شود دامن بهر گام
 حکم کا و دلیل است هم خانه فرسایش
 نماید داغ ز آتش لاله‌سان در دامن کوی
 پیش آتش یک باشد تری خاک و ختم آتش
 بلند افتاده رنگین مطلع برق و نیم آما
 تنها خانه بردوش از هوای سینه چاش
 ز دست قنای نش بند نقابش بکشاید
 تصور جلوه گیر و عنان چون بند دوم
 صید چاکا نور نظر چاک عنان گرد
 اسیر حلقه در گوش غلام شیر بر سر را

ز بس حشمتی جلوه غایب عشق
 و سیر که باشد گوش و پیش و قلمش
 اگر در دیده اول دینی یک عمر بود
 فتره که درشت خاطر دشتی غزاله نش
 باز در گرسه در عرصه صحرا سه امکانش
 کند انداز شیر است با اسب افشانش
 که باشد خیمه سار کوشه از چشم پلنگانش
 عناصر در گداز خاسیت چارارانش
 دو صفت باشد از بجهت آرد و آماش
 تمام سببایان از هم و بال نشانش
 زمین آمده در شهر است از اهل حشانش
 باز و نقطه موموم بهشت تنگ میدانش
 شود گردیده اندیشه میدانه حلالش
 که باشد طلع ذکر با یک چین دامنش

چه نورست اینکه باشد در که مشرق نیازش
 نرود در هر سه خورشید شمع از چوشت دامنش

شیوه سوز گرفت از نفسم یادش
 یکشد شعله ز خاکستر من سر به چشم
 گشت از غمخوار کام شهیدان چالش
 شده از دولت شاگرد و افتادش
 میست در وسط آرزو ختم شادانش
 یکشد خدیه عشق از دل لادانش

بزرگ دل نیست من بزم که بلبل بچمن
سوختم بی خستای شمع چراغ دل جان
سایه تن تو گردو رشود از سر من
مهریشان کند از ده و نشیند رخاک
شاد لب نشسته حسین ابن علی آنکه بود
ایش نشاد فلک قدر که در در و در صفت
گرانشش نکشید تیغ ستم بر خاک
سینه شایه بود پیا کتر از سینه
دوزخ از دخته و ز شعله آلوده زبان
گر گریه بهل سنگان تیغ زند
سکری رفته دوران تو از طبع عینو

مهر و دوستی می پود از فساد آتش
آن قدر دانه که در کوزه شاد آتش
گریه قاموش کند در دل فدا آتش
ماتم شاد نشید آن چو کند یاد آتش
از پی سوختن و نشین او شاد آتش
رفته از جمله شمشیر تو بر باد آتش
اگر از شعله منع تو کند یاد آتش
کرد از خنجر کین تو مگر یاد آتش
میکنند و طلب خصم تو فدا آتش
بهر سر خشم تو چون تیشه فدا آتش
پهر است که در پای خیل فدا آتش

رو ز حشر از عرق سرو خجالت می مرد
گر نکافات عدوی تو نمیداد آتش

چراغ خلوت من نور چشم بزم صال
دل که بشنم درد نواخت جان را
گر اعتدال هوا محبت باشد
بگرد گفت و میریزد لاشه دارم
نزدیک خاطر غم که خانه نداده است
دماغ جبین رخسار ز چشم شاد است

ز آشیان ششم بهی هم بر آرد بال
مدر ندارد از آتش چو آب پیده
توان کشید بر که خزان سیاه شال
که گر عبور است سر آمدن چشم جان
خرید لذت شادی ز غم فرج زلال
مراویست ز سودا چشم بالا بال

بگو بکافه قمر که مرا غایبند و
 مرا چه جان که کسی بهرین کشت شمشیر
 دلی بیدار و مست گزیده دارم
 هرگاه ای تو انگار منش ز پنداری
 در گریه کی زبنا بیت دلتم اتنی شد
 زبانی که در دگر زبانه مستغفار
 بهر از شکر که مینا سینه تنه دارم
 بهر از شکر که نه آری بیده دارم
 ز بخت شکوه ندارم ز روزگار ببال
 خزان دارم ز دست غنای و غری
 ستود و گوید در آفرینش است
 اگر بخت است ای بختها سینه بود
 اگر غم و دیش در آرد و بسان
 نماد خشک لبی در پناه بحر کفش
 بریم شعله تنین شست دست عدم
 بقطع کفش شود شک تنج بر جوهر
 بشوق اگر زوشتش سید بال نیا
 اگر نه اگر از بلخش بگیرد کام
 بعرضه که خدیش بر آرد و در بال

دل تیره و مدینه میدود و جوهر
 مرا چه حال که برین کشتی اندر مال
 که داغ داغ از دگرشته سینه مال
 پرست و امن من از خیال و هوا
 که بام زهر مخور و سبیا آب مال
 که بشیم بهمنای مد و متعال
 ز نیم جوهره آن بهرشته مال مال
 که یک طبعین از ناکرده خصم نیا
 ز فیض شاد و لا مرا غوشت احوال
 وکیل مطلق احسان از دست مال
 از دست بیع نهال از آب مال
 کفش ز روز نازل بیدرم می مال
 بخشم تر ز لزل کشر گ قفیل
 غنی تر ز زنج تر شمع آمال
 دو دو پای کفر و غل چو شمع غزال
 بیک شاره کفش زبان پشه لای
 جو آفتاب جوایز ز کان پردان
 چو صید ماهی آید بام بهتجان
 اگر نمیش کندش حبه حبه استقبال

چکند چشم زره خون زهره دامن
بسیار دم شیش اجل پناه برد
بر آورد و چون چاکش عجب گران
بر روی بحر زمین دانه گون جاشد
سجواب گشت و در غدا بر آنجاست
نحوالش آمده گویا نیب حملاو
شما شایست از چون منی نمی آید
غرض ز بی ادبیا شفا هست از کج
ز نور زاس تو خورشید اگر تو آید
اگر نه لطف تو گردد شفیق من فریاد
بگیر دست من آدستگیر هر دو جهان

درد و قلب سپهر روح خشم پیر مال
که همچو خشم نگردد دمانیان یابل
زبان بگشاید و شود چون زبان ماهی
اگر نماید از ضربتش خیال خیال
اگر صبح جدال تو باشم سر خیال
که مرگ خود ز خدا خواست ز حال
دری بقدر کشاید خدا غر و حال
من از کجا و شایست ز بی خیال
اگر دلا تو بخت بد زه پروبال
من و وبال نه مال من و مال و وبال
تو دانی ز منی اسیر در همه حال

بقدر عمر خضر هر نفس فردن با ما
هزار جان گرامی فدای حیدر و آل

دارد از دشت دل دیوانه صحرانقل
نیست بی کفایت شوق تو دریا وجود
سید پوی کسان زه نقش پای ما
گرد باد وادی گشت گها قاصدیت
نظر این سستی نداری حرف عشق ز ما
گرچه دل را صنی با من نمست نه گداز

اضطراب قطره دارد دیا و دیانقل
از حباب و موج دارد جام و مینا و نقل
کرده ایم از داغ پنهان تو گلها و نقل
نامه پیچیده از تربت مادر بخت
برگ برگ داغ دل دارد چمناد و نقل
خردا و هر یک چیدار نه اعضا و نقل

قصیده در مدح حضرت امام مهدی

بنگ گل اگر کنی تند پاره هیزنگ گاست
 از شکستن بیشتر متاعی کنسم
 از دل از سینه بی کینه چشت و گناه
 در خیال شوق بی اندازه جان مانده ایم
 ما دل جوش پرست سینه دشمن چون کنم
 میچکد چون از کباب بخت بخت روزگار
 هست امکان نذر و طرف نمکین وجود
 از کم و بیش که دارد دل محبت روشن است
 دیده بیدار بختان حاجان طواف راز
 آنکه چون نور شرف یاد زیابو شش این
 از تسلی دل بر آرد و دار و صفت
 زلخاموش غار و گل تنالین میچکد
 این انسان ریزه بدش فلک گر بکین
 ز طهور مقدس منع منای بملوه است
 بتوان بوی شراب از دهن صحرانیند
 نیست بر خاک چمن دل لیل باغ صفا
 بر دزدنگ خیال می پستی او دلش
 ن دل روشن تر زمین تو لایق بود
 از دشت آفرینش اداست شرح و منوع

بوی او دارد و غبار هستی ما در نعل
 دارد اکیر خیال آینه داور نعل
 میاید نکس این آینه سود و دور نعل
 بر تن گشتی دارد و دایما در نعل
 بوی گل نیست از عریانیم جاذب نعل
 سنگ نش دارد از آزار دلهاد نعل
 طفل امار از پناست رسوا و نعل
 فرو جمع و خرج دارد کارمند نعل
 قیض یاد کعبه دارد شام جاد نعل
 آسمان آینه سلاطین سیاح نعل
 از قبالتش اختر خشنده غار و نعل
 بی زبان از زبانی هست گوید نعل
 دانه ساز و خجالتش عفت در یاد نعل
 دارد از دیوان اول حکم مضامین نعل
 بسکه دارد کوه سنگ کین میاد نعل
 غنچه پنهان دشت بود رنگ مسافر نعل
 لایزال آینه گشت داغ سودا در نعل
 دارد از آینه ایقان شهر و نعل
 روز و شب انجمه انشا و نعل

بی‌شماره و دایره ادعای که مستحق ترا	استادان این رشته که در این روزها
-------------------------------------	----------------------------------

کوثر رحمت زهره منتقار است و نه چکار	به بشوید نامه معجزات در در شبهار
-------------------------------------	----------------------------------

تفسیر در این کتاب است

<p>اینکه در تیرای برای شکست خود خدایا خلق آفریده است و میدانم که هر چه دیدم در مشق تماشا تا به میباید شبیه دانست از کتب ادراک ماندن از کجا پیش از ادا هم من سرسیر و غالم کرده ایم و یک سیر می باشد بدق عنان گیری چشم هر نفس و شایانم خواب پریشان و اگر تا کجا تعبیر این خواب پریشان شود هر نفس در خاطر و در قبولی هر دو نعل در تماشای بکتاب در بر گردیده ام کرده ام خواب پریشان چون باین بیان قبله دارم قبله زاده ضعیف ابد گویم را عشق و تاب بیاید و در دست از تماشای رخ نگذار با دستانتاش خط سبزش باله پیراست گلستان خیال یا دیده از تو درستی به از امداد و غفلت</p>	<p>اینچنین است مگر میماند بر از ادعای دیدم ام از دست و پایی به پیران شدم و در یکسایه آینه سیر و آس در میدان پیش گیری میکنند به آینه چشم عاشق جنون و گرد با در خیال گردن دوستی نذر میاید و چشم خیال میتوان درین تیرای کتاب و غلام کرده ام یاد خیالی نعمت از خیالی بخار هرگز در دیده ام آینه در گذر از میدان و چشم و کم تا شربت نشعال گفته ام هر خوشی چون زبان برسد سحر دارم تماشاخانه بزم و سال چون نکر دو گشت گور و در خیال از از خیال عکس دآینه با در خیال سرقش نماز پروردگار راحت ال شام حیران نور در صورت به از رخ سال</p>
--	--

گاهه ننددگاه گریه گاه سوزد که طبع
 پا عبا نش گریه بی اعتدالی بوده است
 گشته ام مست تماشاخانه خوابی ضال
 قبله مشتم شدست آئینه دار حسیتم
 دین و ایمان جهان مایطان علی حسی خیر
 آنکه تاجاده تقوی لشاوش دیده است
 آنکه در دشت نفس گشته آرائی کند
 آنکه گردیاز جوهر بار تعیش دم زند
 بسکه پرش روزگار از دست دریا باراد
 دست قبیح حمله مرد از بایش دیده است
 بادوست خنجر و اشکانش گر کند
 ابری ریزد ز شسته همتش گاه گرم
 که بجا طر بگذراند بزم روزش روزگار
 یاد بکین مصرعی صوبه سمندش گر کند
 نعل فلکون کوش آئینه باد شمال
 سر نازم یاد جوان سمندش کرد و جوان
 حبه خشک که گریادش بجا طر بگذرد
 شعله صرصر زادی که بجا پویشش
 اشک یا شورشی دیوانه که پویشش

سبزه زنجیر بتایه نزار و انقاس
 گلشن آب و هوای نزار و انقاس
 یار از چشم خویش دیار بر چشم خیال
 من نیر از چشم میگویم گویا دوزخ خیال
 آنکه در دشت سر گشتا قبله است و قال
 گرم میبود که جان سازد قد اشک
 از شمر گرمی بنی نمایا چون رنگ
 بر سر نازم و تاجیک و ان تبار اشتغال
 فرق نتوان کرد در حواله اتصال و انشغال
 در صف دشمن نیفتد تا بکه خط الرجال
 چون عرق گرد در روان بر دهن خیال
 برق میبارد ز سهم پییش روز و شب
 باغها گرد و بیابان غنچهها گرد و خیال
 چون عرق گرد در روان بر عارض معنی
 نیش بران خنجرش فضا در گمان خیال
 مید و چشم صبا و می پند باد شمال
 سبقت آرائی کند کابل قدم بر اعتبال
 چار عنصر را بر دوز آرد ز قدا اعتدال
 خون بر انگیزد بجای گرد و شربت خیال

شور می زهر ز فداش مشید و در قفس پرست هر قدم را سجدت است قبله و لها کند گردش چشم نیست پنداری جوانش بپر نیشتر خفته که در بزرگدیش نشان می بودیشم تماشا میبرد یاد خیال	گردش جولان شودش گردش چشم غزل سگر زیارتی چادر کرد و او شود باد شمال از تکتا بود در بر گردید چون رود سحاب میچکد خون تماشا از گز باد شمال گر کشاید دل ز دیوانه بشناسد حال
--	--

عاشق شدی که بگرد برق ناله شش می رسد
تا قیامت اگر کنی سینه مکان فکر محال

مرا چه کار لب کز خیم تقویم مقدری که برافراخت پی افلاکیم یغما که کند صبح و شام طاعت او ز فیض نایب قاریش بخشش ریاض اللش اگر نیست اگر لوبی معنی که برافراخت بستیون لب تاب در آسمان دل سوزنا توان روشن منزه از همه منبذ و از همه پیدا اگر بهار نه تجوید خوان کتب است ز سوسن و گل خاموش است باغ خروش نسیم لطفش کسان و در میان و بلخ سیم پرور و دشمن گدازد و دوست و نواز	شنای قادر خلاق حسن التوفیق بزم کفایت اصدا و شمع طبع سلیم ز برگ برگ چمن چنگانه تسلیم گل حیات زنده نه از غنائم زال جودش اگر گوشت است اگر صندل بقدرت ازلی بارگاه و عرش عظیم نجوم معرفت او یکپور است سیم ز برگوار حسد و اند و اجب العظیم بنفیه غنت که آموزد و گل تغنیم یکه بلکنت نطق و یکه لحن سیم بنظم و شر جهان سیر سزای عظیم طرح طایع فکرت روان در سیم
---	--

کره زابروی مالکیت غنچه گل خند
اگر نه صرصر ترش خواب بند شمر
بکوه کان و مبدیا گریبان غم
ز قریب جسته بعمق صفات او اودام
ز رعننامه جود تو صبح یک اودست
با در دست که دریا آتش سوزان
بدونخ فلط انداز فکر خام سوز
نتیجه باز ادا دگه نمے باشد
یکیت رتبه خلقت تمام عالم
اگر چه عمر و شد ز نقص صحت او
بقدر با صره هر دیده راز نور فروغ
رسائی که شود حبیب و منش لبر
ز نیم جرعه ناخوره میشود ی سرشار
شتم شریکے نقص شریک پیشت
تو که نیم گله در در کام مقلط
ز رخ معده نباش چو سیهان حری
غلط گمان سجد کافری نقص است
بهر چه می نگری رسو خویش می بین
سخوان پیش فرد سیهان خویش

ز ابر غموش اگر قطره چکد نیم
نیز از خنر و سع گم شود بر آه نسیم
بناگ آینه بخشد بجان من سلیم
نداره برده بکنه کمال اوتنیم
بناخته قره خورشید میکند ترمیم
کند بهار شکفتن سبک ابراهیم
که نقص او ندارد لذات پاک نیم
که گفت سر و سحر بار راز اوتنیم
جدا شد ندید از خود خنی و نسیم
بیات سال بود شرکت غنچه علم
بقدر شامه بهتر است ز باغ نسیم
گمان بخل سفا هست اود لذات نیم
چرا مضائقه نسبت بسای تقسیم
بقدر حصه سوت کند قسیم نیم
چه میکند به بهاری اگر کنی نیم
تمام عریه گردد بهیون کریم
تو ز خویش بخش در شکوه تو نیم
فرز بهر چه سی نیست بخل و نسیم
چه میشناسی جان بخل از کریم

چه آرزو کند در دست از زمین
یکست نجات مالا اله الا الله
بنجم از دل روشن ستاره بشاید
بقدر حوسله پیش احتیاطی کن

آستان قناعت اگر بری سکون
یکست معنی هستی ولی ضیعت و سیم
هست بهمن زرد از قلمر و تقویم
که یار بدن نه منی بگذریم ز صد ظنیم

اگر استین تو کل بعالم افشانی
بردی دست تو کرد و پیمانیش مضم

از گلستان که دارد گل بهمان صمیم
نوازش خاک سیر کوی تو دارد آفتاب
خنده بر لب جام برکت گل بهمان سیر
بنیچه چاک دل از خط شمع میسر
چشم خواب لوده دارد که میخند و زرد
هر که میگردد و دو چارش میدید پیما
سالمها شهباز بر در آرد و بارش لالان
یوسف خورشید را از چاه می رود برون
میرسد خضر کند تمت از ظلمات
خار شکسته در پیشش از آفتاب
بی تماشائی نداندش می عمر دراز
سوختم و ظلمتستان مهر عالم تاب کو
خادم خلوت نشین قرب اور کار نیست

چاک از شوق که میسازد گریبان صمیم
از کد این دود میگرد و نمایان صمیم
از سر کوی که می آید بهمان صمیم
خورده پنداری ز جای تیر ترکان صمیم
کرده استقبال به شب نشینان صمیم
متسلک کام دل گبر و سلمان صمیم
چون نباشد روزن و کما ایشان صمیم
جذب دارد مینام پیر کفان صمیم
ساغر می دارد بخت از آب جویان صمیم
کس نمیداند نیگوید کس جان صمیم
در جوانی داشت جملتهای نیران صمیم
شام غفلت در طه کفرست ایمان صمیم
میگذر روشن چراغ از یاد دامن صمیم

تفسیر در شرح حضرت امام عسکری

شب مگر حلقه زنجیرستان بوده است
 خوش عتابی بیکند گنبد خورشید گوی
 نقش نیرنگی غریبی میزند بر دم برآب
 پیر زرق مریدان مصلحتها دیده است
 بی سخن خورشید را از چاه می آورد و بر دل
 میدارد آخر بکام دیدم هدایت انتظار
 شد غرض تبصری از گیسو و درو مصلحت
 نور ایمان از جبینش میتوان دیدن دور
 بلبل او گلباگ طوطی از سخن من این بیج
 مرغ خورشید امانت عسکری کردی او
 آنکه درین مطلع انوارش از زیر سجده کند
 آن ولایت مسند کز سجده درگاه
 صیقل بهای رنگین است جانتا پاک
 تربیت از پر تو خاک در او دیده است
 از غبار در گداز مشرق پناهش تا ابد
 گرسنا و دبتر از آسایش خاک درش
 از طفیل دولت بیدار شب خیزان او
 خادم حسانتش ایام است و شب در او
 مشرق خورشید عالمگیر نور قائم است

میرسد آشفته چون شوریده حالان صبحدم
 کشته اند سیاب ترک ویران صبحدم
 تا کند شب روز این دنیا پرستان صبحدم
 دیر تر گر میشود درام جوانان صبحدم
 از دوی افشانیست بجان صبحدم
 بی باغ کرده با کبک خندان صبحدم
 شام ریحان زار گردید و گلستان صبحدم
 سجده دار و بدستش یا علی خوان صبحدم
 میشود هر کس با خلاصش فلان صبحدم
 خوانده از روز ازل تفسیر عرفان صبحدم
 از دل شب تا سحر که همچو طفلان صبحدم
 صدقش از یاد دور چون اهل ایمان صبحدم
 کز یقینش یافت خلعتهای ایقان صبحدم
 آفتاب خاوری لعل نشان صبحدم
 میرد مانند طفلان گل بدان صبحدم
 میجد از خواب چون شام غریبان صبحدم
 فارغ از اندیشه خواب زیشان صبحدم
 کشت زار جوش از افلاک بستان صبحدم
 خاک راه انتظاریم و خوشتر آن صبحدم

خز مهر شمس بر باودی تاجان از آفتاب
میدهد دولت سرس آفتابش درها
در بباط آسمان از آفتاب نادری
از نیب شعله عدل فلک زمان او
از فروغ مملکت انداز عالم سوز او
رحمت شاه کجا آبی برین آتش ریزد
بهر ذکر دیر اگر چنینی دوزخ کجا
که شود در دوزخ مشرق بر هم آشتی
تا که باشد پرده دار شام را آئینه ماه

این از چشم بیهوشهای جز از آفتاب
بهر سرگردان از نفس گاهی زوایان مجدم
درین دین را که میسازد نمایان مجدم
هر شب کم کرد کجا داد تاوان مجدم
آفتاب فتنه چو خیران از نیستان مجدم
کز گشتی پاست تا چشم گریان مجدم
بهر بزرگوار خارا تیغ رخشان مجدم
کز خورد از تیغ تو زخم نمایان مجدم
تا که باشد گوهر خورشید را کان مجدم

دوستان و دشمنان را میثاق با فرد

دست اخلاص اسیر عاجز و آن مجدم

<p>باده بر باد شهیدان میسر نم با که دیوانه ام را که نیست آتش دل از گریبان کشد عنقود محروم میرد از چو موج میرود دانسته از یاد که شعله شو قم نیس گیرم دست عمده اسیر خاطر دم در کار نیست یوسف دارم زنجیر نفس</p>	<p>ظلمت حال چراغان میسر نم شکستل بر شیشه جان میسر نم تافنس با نیست دامن میسر نم گریه ام نقش بیابان میسر نم خبر رشک به تیان میسر نم بر دل آواره بهتان میسر نم خنده بر گوهر و روان میسر نم بر دل از لب قفل از زبان میسر نم</p>
---	--

قصیده در شرح حضرت امام حسن ع

شکوه دارم زبان نامحرم است
 مشرم را بید ما غیبا و مانع
 القم را آلودگیها تو ام
 سینه را بهر چند در خون می کشم
 در دل از یادش چراغان می کشم
 مصرحت از دلم آیت دار
 سبزه ام از یاد نیاں میرم
 حیرتم را روز شب آتش خوار
 میروم جای که دل نامحرم است
 بیستم در دام آتش چون شعله
 باز خونم باغ الفت بر شکفت
 باز اشکم گرم خوبی گلی کند
 بر سینه آید دلم بار و زگار
 سینه منانی بلغ من بتان من
 گرم خوسه یار من دلداری من

صقلم بر از پنهان می کشم
 جوشش را گهر و سلیمان می کشم
 زهر با لبها سے خندان می کشم
 گل بجا سے زخم پیکان می کشم
 بر سر از مستی گلستان می کشم
 سیر نیز جگ غریبان می کشم
 حرفه از مست شکاران می کشم
 ساغر خواب بریشان می کشم
 چشمه از دور بر جان می کشم
 جوش رشک عند لیبان می کشم
 نشتر غم بر برگ جان می کشم
 بر شتر از مرده دلمان می کشم
 شیشه طاقت بسندان می کشم
 خند و بر الفت پرستان می کشم
 باد الفت فز خوان می کشم

مطلع ثانی

بتنم جوشش گلستان می کشم
 از بلای یک ناله جان میدهم
 قطره اشکم رواج دل گرفت

حیرتم عدد رنگ جولان می کشم
 گرچه استقنا بجانان می کشم
 سکه غم در بیابان می کشم

قاصد برادرتانم چون نگاه
 رخسار بجای اصل اخسار گشت
 نغمه بادارم زبان دوستی
 شکوه پردازی کجا وحشت کجا
 خامه فرگانه من دریا چشم
 ناله ام فریاد و حسرت بیستون
 محنت بر دیوانگی کردم تمام
 کوه را گوهر بدایان میکشتم
 از گدازم مصلحت کمال عیا
 آتش سودا کے دل کوثر شرار
 چشم رشک از خرابی میدو
 غمخیز تیغ باغ اخلاصم چو دل
 بسته ام گلدهسته از تیغ بقیع
 بیخ پیرا کے بهادی گشته ام
 ابر نیسان ریاض دین حسن
 از تنالیش دقت زدوشندی
 گلبن خوش بهار حنا طم
 یا خلقش عید اقبال جهان
 شربت از غمخیز مهرش شربت خلد

نامهای بر سر زفر گان میزنم
 بر سر دیرینه یاران میزنم
 دست برداران تاوان میزنم
 ساغر سرشار نیان میزنم
 جمع بر غمها کے پنهان میزنم
 تیشه بر سختی جان میزنم
 محضر رسوائی بعنوان میزنم
 شبنم آتش بهمان میزنم
 سود را اکسیر نقصان میزنم
 غوطها در آب حیوان میزنم
 شجیت بر چارارکان میزنم
 خفت به بر بلبل نوا یان میزنم
 بر سر خورشید تابان میزنم
 کوکبا شش گل بر جان میزنم
 کز ولایش لاف ایمان میزنم
 بر سر خورشید طبعان میزنم
 خنده بر جان سبحان میزنم
 از دل و جان قال قرآن میزنم
 مے برو کے غم و غلمان میزنم

سایه برگ خزان اش آفتاب	حرفی از فیض گلستان میرنم
آفرینش منجمه گلزار اوست	گل بس از ابرنیاں میرنم
اگر چه خار شکم از اقبال او	طعنه بر فقور خاقان میرنم
طاغم از دشتش مهر قبول	درد د عالم سکه شان میرنم
جبهه ام از سجده اش نقش فلین	مهر بر جاس سلیمان میرنم
از غبارم ابر رحمت می چکد	داد بخشش بر کریمان میرنم
می برم از مهر رایش ذره	بردل شام غریبان میرنم
تیرگی را می کنم آینه زار	صیقل غورشید تابان میرنم
از خم عاجز نو از بیای او	شبنم عصمت بعبیان میرنم
داد رس شایانیم رحمت	دست و پا در بحر عصیان میرنم
کلاک عفو می بر کشته بر نام من	کفر را نفیسم ایمان میرنم
حشر را در پاس رحمت می کنم	اگر ترا دست بدایان میرنم
از گل پرواز مدح شاه اسیر	بال بر بال گلستان میرنم
از شناس چاروه معصوم پاک	خیمه در گلزار عسکران میرنم

شبنم رنگین تر از صلاوات نیست

بر گل احلاص ایشان میرنم

رباعی حیرتم گلدسته بند باغ حیرتم	بهارم اینکه گریانم خزانم اینکه خزانم
نمک پرورده در دم جواحت دیده ام	خزان چهره فرسایم بهار شعله طوقانم
منبگویم نمی لافم نمی گریم نمی خندم	خوشم خود شناسم خار شکم در گلستانم

گه گستاخم که ابرو ز جفتش یک برگ سیر است
 گه گستاخان ثنا کے قبلہ ایمان شد مردان
 نفسم رسیند دارم عند یحییٰ از کون
 کند پرواز یک مرغت از بال بسکیرش
 نہ مریم کار سے زحمنی نہ اعتباری داد
 یہ مضمون محبت مستقیم مگر تہ جرم

گستاخیکہ باد اعند لبتش تا ابر جسام
 اسیر المومنین حیدر فدا بش دین ایمانم
 نواسے خندہ سے آید بگوش از تار و افغانم
 اگر بر شہر عشق نشیند کرد جہلا نم
 سر اسر دعویٰ بنجم کہ خراب داد و تاوادم
 چو بکوتہ سپیدان منی خواب کشانم

سخن گو و سخن نچ و سخن نیم و سخن نیم
 غلط گفتنم غلط شیرازہ اور اوراق نسیم

محبت مصلحت جو نیز بانی گشت میل
 نیاز و جہنم دہقان حاصل کمر باین سیر
 برای دید گاہی رشتہ آسایش نیندا
 بنای خنجر ناب شد خنجر سلسلہ سے آرد
 بنو اب غنچہ عمر سے دید گشتن را شہیم گل
 نیاز و ناز را مشوق عاشق سیکند آخر
 خرید از چنگ دشمن بید خونم در میدان
 گاہ من غلہ خاطر مطلب نمیکرد
 چنان محوم کہ پندار و جهان خرم نیگویم
 زہر دیوانہ صحرای محبت با لے دار
 بجای شبنم از گام سبب با غم بادہ میجو شد

عجب آئینہ ناز دارد دل حیرت پذیرین
 منبار تشنگی شد جلوه ابرو طیرین
 نیکو بخت غیر از دل طبعین و دشمنین
 جہان مملو منتہائے اشک شد گیر من
 بتدریج خموشی یافت رنگینہ صغیرین
 سوال گاہ گاہ اور جواب برودیرین
 کہ زخم تیغ باشد با ضعیف و شکیں
 گل و نازند در باغ جہان پذیرین
 چنان حاضر جوابش کردہ حرقہ برودین
 جہان دیگر گشتہ دل چرخ اثرین
 جہیل سے چنانہ غفل مینا صغیرین

قصیدہ در محبت و جہنم و صلی اللہ علیہ وسلم

برای قاصد سیلاب از سرعت کم بند	آر حال دل نوید نامه فرغانه درین
ندارم سستی در عهد گلشن وایام کار	
زین شهر کرده و من مسکه بر دهن قیصرین	

به غافل از خودی ایفتاد از تو آبادان
 از زرق تا بقدم عضو عضو مشمن تو
 ز پاست تا بسرخوش بر خیزشباشن
 شباش پیر دوست دل و زبان و گاه
 اگر عزیز محبت شوی چهابسته
 کسیکه پاس رضای خداست منظور
 تر از دل و جان برای تمت و کین
 غرض اگر همه یوست شوی حذر میکن
 چه بند و مو غلط را بسد هم رواج غلط
 اگر خداست مددگار و محبت یار شود
 محمد ابن علی قبله نعم که از دوست
 ایام مستیان شاه دین حق که کفیش
 شمی که دست و دل ببرد کان بر انداز
 ز شکایان نبرد حرص و آزار کرد
 ز رفیق خودش محبت چنان وای گرفت
 ز بیم فخر و منفعت که جوهر ایمانست

که یوسف ست دل رنگ عضو عضو
 تو شاه ازین که با ایشان گردی فرمان
 ننگند ترا تا بجایه بے پایان
 بر در محض شمشای از خجسته کفان
 بشرط آنکه دهمی پاس عز و عظمت آن
 ربه ز بند زلیخا ستی مدعا آسان
 جو خوش را با بفر و ستی بقیمت از آن
 زبسته که نیر و بخت است اخوان
 مرا چکار باین نو مرا چکار بآن
 روم بدرگامی شمش زمین و زمان
 دار نیست محل شمش جبهه دار گمان
 ز محسوس گرد بر آرد خود او سال کلان
 نموده است غمی و فقیر را یکسان
 که مطلق چه گرانست و سستی از آن
 که تحمل کرد و تحمل خون خود بخاق جهان
 سترده کفر خود از مشله امکان

قصیده در مدح حضرت امام حق

<p>شوق او ست بروز خزا چه غم دارم ز بیم گردش چشم عدالت چو گدا اگر آفتاب تو آید بجواب باز دنیا ز روز دوری منم تو گر بیاد آرد ز آب دست غلامان ارشود رو ز وصف تنری تیغش حریر احسان را چند ز جاس بکتر عدد زد چشم شیم زمانه دیده و گلگون او نظار شوخ رسول جدمک آئین پدر امام شها</p>	<p>مزد که ناز کشد رحمت گنهاران گر نخواست ستم از قبیله شمرگان سپاه ننگه گرم کے دہر دوران شود بحر ملک صید علت یرقان شود کلمت بحین گفتہ راستہ بلان زبان خامت کشتہ تاجید بیان سبکو تو دور آید گردش بخوابان دویده عرصہ اندیش را بکایتان ستایش تو نخب بحین امکان</p>
--	--

اگر چشم ترحم جمال مانگرے
 جو آفتاب شوم روشناس ہر دو جهان

<p>ماند بگرد حلقہ غارت گر آسمان ہر صبح داورا کہ غیبت بود کشاد مرہم بہا سے دلغ مروت نمیشود گنجت پر ز صبح و سہلے بے در آفتاب گردیت آفتاب زویناز جنون کج خرابیہ دل ما خوش ہوا ترست در عالم کہ بود غریب دیار دل یک شاخ گل زباغ تو کوشم بیاع دل</p>	<p>دارد زبات کشتی بے لنگر آسمان زان پیش کو ستارہ کند شد آسمان دامن اگر ز صبح کند پر ز آسمان با نیست بر بزرگ و سہلے بے آسمان حیدرست کمر شیدہ ز بر آسمان سازد صبح گر چہ رواق ز آسمان آئینہ سے خرید ز خاکستر آسمان تا بچو ہر ریشہ دوا مدبر آسمان</p>
---	--

قصیدہ در مدح حضرت امام موسیٰ باقر

در بلخ دل ز سایه گلهای آتشین
زان شعلها که از دل قصه پاره سر کشید
شناس قدر دل که بجای شکوه عشق
که بحر پی برده کم چشمه دل آست
در کشور خیال تو عواصم کبر دل
شب نیزبان کسیت که از فرش پایش
شبها که در سراسر گلزار با تپان
سپرتاره میکنی و بادیه نمیشکست
کی سر جمیع و خراج سر شکم برود کند
من خاک آدمم که در ایوانش اودال
درگاه شاه دین که بتکریم حُردان
سلطان علی موسی جعفر که بسته است
هاگشته باغبان ریامن هوا سے او
ماند گرد باد دهنناش بر زمین
با نقش پای زایرا و آشیان کند
پیشی سرش به نیر سحر فنا زدم

و امن کند پرازد گل نیل و آسمان
از آه من لباس کشتند در بر آسمان
دار و مثال بینه بریز پر آسمان
گرداب گل شود که ز نذر سر آسمان
لیجوید از هفت عوفش گوهر آسمان
سے آنگنه سببام سحر فتر آسمان
سے انگنی کلاه ز عظمت بر آسمان
زالماش ازیره سیددت سیاه آفتاب
گرد و اگر چه بنه شکست در آسمان
ناخن شکسته در گل و خشک آسمان
در زمین مطعنش ننگه بر آسمان
در نقشن پای سحر سرش گنج بر آسمان
از آفتاب ساخته پیل ز آسمان
اگر سایه شکوه تواند بر آسمان
چون مرغ از آفتاب برآورد آسمان
اگاسے که چون جاب برآورد بر آسمان

۱۰۰	غم خانه عذو کرده آتشین شود	۱۰۱
۱۰۲	چون اسکنه زمین را قدرت بر آسمان	۱۰۳
۱۰۴	چهره سپهر پیچیده کرد و اسیر خاوران	۱۰۵

یک تنه بر قلب سپرخ تاخت سحر سینه
 پیل سوار سحر تافته از گرد راه
 خون سیاوش شب صبح دگر تازده شد
 چاک ز داز تیغ مهر سینه سهراب صبح
 صبح تهنیت صفت آمد و بیرون کشید
 لیلی خورشید شد دور ز مجنون شب
 چون نکشاید ز دل خنده گلها می او
 فیض ترشح گشت عیش تبسم کند
 ساغر سرشار صبح دیده بیدار گشت
 سینه صد چاک صبح سوختی از تاب مهر
 نفس صبحدم میگرد دیگر گشت
 شب چه دماغی لبوخت تا بچراغی رسید
 دایه بیدار کو صبح بر آورد در دست
 دل شده چشمه مال پذیر غفلت گشت
 هوش دلم میبرد سینه چاک سحر
 صبح شفق خون دید باز بیدار گشت

خنجر نینا غلاف تیغ مرصع نشان
 کوفت عمود افق بر کفتم ککشان
 ظلمت از ایاب فته هر میت کشان
 رستم خنجر سپرخ مهر برید از میان
 بزن خورشید را از دل چاک نهان
 تاخت ز مشرق بیرون صبح عمارت نشان
 هست ریاض سحر ششم و دل بانغبان
 چون گل صدر برگ صبح و اشود از آسمان
 هوش ز سر می برد دستی خواب گران
 اگر ز ساند می سحر مرده از آسمان
 ساغر سرشار فیض صفت سبوحی کشان
 رنج نگیرد و عیث سے نگر در زیان
 مهر تماشای تو آینه زائمه دین
 در سر میدان شب کشته خواب گران
 سوخت غار ششم ساقی خورشید بان
 کوره صنعت گداخت کوزه گران

تا که ساغر دید ساقی نیزنگ او

حوصله بی اختیار میگردنی امتحان

لاله ناری میشود هر شب ز پهلوی زمین

بسکه در دل درم از داغ تو داغ آیین

قصیده در مدح حضرت امام زین العابدین ع

دل چو گوی قومی آید بگو شمع میسود
 بسکه در صورت وفاداری الفت گشته
 گر لب و زخم ز سوز آید بان خاک سترم
 در دیا لایه بیا فم گر شود گیت خراب
 آب و نکت گوهر کامل عیار دانش است
 دل ز فیض دوستی دارد در اعدا تیار
 اهل معنی در شرع سیرت را کرده اند
 میروم در خود بیداد دلی بیدارم
 تا نفس با تنم آسیرم هر کجا باشم سیر
 چون غبار می کنم میزد از در گرد لال
 اخترم با کمشان بادام گرد و در فلک
 چارارکان پنج نوبت سجده من میکنند
 شاه دیداران پناه دین پنهان خورشان
 جان دولت قبله عزت امام اعتبار
 نوهار عمتش گر عالم آری گشت
 بحر رحمت از غم اشک نیازت مایه بر
 صدق پاکت از کجا بنگامه آری گشت
 پیشتر از صبح هستی خاطرت بیدار بود
 رحمت از بحر تواند آسمان رحمت بود

از طبع نهاده ای شهیر روح الایین
 بسکه خاکم گشت از مهر پریو یان عجبین
 میکند تحریر زلف و قال هر چه زمین
 چون شکست شیشه دارد عالمی ز بکین
 اهل نیش و دل روشن به از لاج و کین
 دیده از ویدین بود در ملک تن بالاکین
 اهل صدف را بود بام فلک و زیزین
 گوهر اشیار ز کف نقد جان شین
 سر نوشت من گرفتار است مبدع نقین
 چون شراری سلیم در دام آه آتشین
 دایم با سهره در شب و روز وین
 می کنم با سجده مع امام جارین
 گوهر شود در حدیث نور خورشید نقین
 زبیب ایمان زینت تحریرین اهل پین
 شبنم آلود حیا گرد گل رویین
 این فیض از لعل من غر قبولت خوشه عین
 شبنم آلود حیا گرد گل رویین
 نور وحدت را که دید آینه داری پین
 آفرین بر شانت آفرین بر آفرین

<p>کر سزلت ختن میان گزیدین بخت سایهستان ترا دامن شود گزیدین برق نازان بدل آن در کمان این دین انگه طوق اجل در گردن گزیدین بگذرد همچون لیم از روی برگ ریاسین دیده های نگیں دان میشود خشن حمله آورد چون شود بر قلب دشمن لے گزاف از گرمی آن شعله خورشید از فلک خمد شید و از جم جام از دین میرسد نازم بخلق اولین و آخرم</p>	<p>شرفیان از بخشش کارستانی تباه دامن شرم از گشت نظاره هم بیرون روز بجا گرد آید از دو جانب هجوم حمله گزست تینت بگذرد بر مرد آب باد میا تو سنت کر تیر هوشی بے خلل روز میدان چون کند بر ذوق دشمن دی شود خور داد ماه از گرمی بازار از گنا یو گزنی افتاد در آب غرض گوهر مهر تو دارم باج میگیرم بشهر خانه زاد استقامت گریه از ساک کسرم</p>
--	--

چون تماشا گشت گلزار کویت و کاشا
چون تماشا گردید از ابراست و نشین

<p>صبح محشر اولین شام قیامت ایمن آب حیوان میبکشد از آتشین سودا مار و پود از شعله دارد طلسم و خاد سپهره بالیها میرود از ما و امین عجب جوینا عبار ویده بنیامین اشک صحرا گردین آه ملک پیمان سخت بیدار آیین باید غریزان دین</p>	<p>صید و اثر و ن بخت و امروز من فردا سایه از اینجا و حشی دماغه منجم خود نمایی در لباس ختن نگیں کردم از در پوزه بے اعتباری بیم دفتر پیش نماز و فردا طلوع منسل گلشن آوار گے گلرسته آشفته هر سر مو بر تنم قرغان خواب آلوده است</p>
---	---

اصطلاح بشر آسائش پیدا است
گرچه ام گرو که دیرت میر و آیم مال
دو درخشم به بهار نورش آیم ترش است
برگ برگ گلشنم از سایه هم میرشد
آب در آتش بهارم در قرآن پرورده
آشنا میا بیالده در بے جا کرده ام
گرچه بر بار نشتی را خموشی بستد ام

فتنه در آغوش خوابد محشر ز غوغا سر
در سر کوفی کسے خالی مباد آجا من
شوخ حبشی بانه یار و بنیابنیا من
گل باده من میکند جنت نقیران من
مصلحت منی مسلم بر زمین پیرا من
معجز بیگانگی دار و دم گیرا من
نال از تحیر من آید ز ستارای من

مست شکر و سجده وحشی خیال می کنم
چون آید کس که کشتار از مطلع غرای من

زنده بزم عزم تماشا دارد استغنائی من
پر پریشانم ز کوه آشتی برین رود است
نخلد حیرت را ز رعنائی چراغان کرده
عالی را در تماشای تو آیین بسته اند
نوبهار شبنم سر سبزی تو مردگان
دسته گل میکند اندیشه زار خار را تو
شوق من پرده غلو ترسای دوست
سایه پاک اعتقاد می از سر من کم مباد
اعتقادم پیش پیش حق شنای میرود
شرع خیر السالین گلزار شبنم آفتاب

صبح گلستانه می تند و برنجشای من
کس باین طاقت از ورنجیده بهاد من
شمع من گلزار من خود کام من در دامن
اشک گلگون جلوه من ناله بهان من
آفتابی در ذره وقت شب یکد من
بزم ماتم میکند آئینه رسیهای من
یکدم گم بهر سر مودن شود عینای من
باغبان گلشن دل صدق دین را من
گرداو شرع خسرو دیده بینای من
نزد گل اندیشه لغتش چمن پیرا من

ابر رحمت آسمان بحر شفاعت جاودان احمد مرسل وکیل مطلق پروردگار روغن غمزه دار در چراغ لبنتش مست فتم قابل نسبت بر منی بیم ابر رحمت از غبار تر فتم گل میکند	عش و کسی لامکان دین من و دنیا من غربت من فخر من ایجاد من احیای من دودان خنجر من نهت آبا من گر ملک خود خوانم قشربین غمنا من لے نمک پرورده شرم تو عیسا کنان
--	---

نور پاکت پر تو آئینه آفرینش است
مژده رحمت دیداندیشه عقبای من

عشق برباد داد دوستی من وطن از وحشتم بیابان گرد از خارم پیا لکها سرشار دشمنان داد گریه ای سفر چه وطن و امگاه ضعیف دلال بوے خیر از جهان منم آید بیمکه خون دل زخده گل غم که از دهر است تو انم منفر سر بسر کار خلق ساختگیست عیب پوشی درین جهان اعا ساقی بز حیاتش روئے عیب جوئی کشیده سر منما	از غبارم چراغها روشن غربت از حیدم سفر روشن بید باغم دماغها گلشن دوستان داد از احتیاط طین چه سفر دشت و حیان ختن خار و در کام عافیت مشکین آب شمیر از دوا من ساکند در چراغ دل روغن قرعده بے تکلفه مشکین رست گوئی درین زمان لکن جوهر تین سارگ گردن خاک در چشم عیب پوین
---	---

قصیده در مدح حضرت علی

دوزبانی چو جامه رست بیان
 شعله دل لب بیان دارم
 اما که از شرم سینه صافی من
 گرم آتش پست خویشم
 قطره چون دوشستی کند بعبا
 چکنم با صد آسمان خست
 همه آینه صاف تیره نهاد
 یک جهان مرا نے جاوید
 سبق شکوه با فراموش
 خلد عشق از کجا و خار هوس
 مینو لیسیم خاک کو سے نیاز
 میزند دل بر آتش دامن
 ز دور بنجی بهار حنا طر بو
 خاک رسیم شده غبار زمین
 گریه شیرین نمیکند تنگ است
 خنده رنگین نمیکند صلیح است
 حاصل عمر اتفان نیست
 خون عاشق حلال سربازی
 دل زبان را بعبادت خودی

سینه صافی چو صفتی مجنوس سخن
 دوستان صیبت نیست پرسیدن
 پوشش کینه کینه در زین
 مراست در دبا دل من
 شعله چون پوشد از سباجوشن
 چکنم با جان جان کوشمن
 همه گرم خست سلاطین سخن
 صلیح کردم بکینه با سے کهن
 سینه صافی چو میدان کردن
 بزم جور از کجبا و دیو سخن
 مصرع پیش مصرع گلشن
 میبرد با ده بوسه پیران
 دیر صلیح با سے طاقت من
 پرده دیده چستد پرویزان
 نبرد غنچه بپای خندیدن
 نصیب گل بدام رنجیدن
 صبر باره کرده ام خرمن
 شعله از تیغ میکش دامن
 جان بیان را به تنیت گفتن

کاخ اندیشه ام بناے شی
 دین پناے که صقیل حلقش
 شاه مردان که شد زابرنش
 نور ایمان چسبای خلوت با
 سوارے که تیغ خورزش
 دل شکارے که خلق شیرش
 عند کسب گل ثنائش وحی
 از هوا دارش درین گلزار
 شبنم از آفتاب مغش
 کمترین چاکرش بر وز معان
 نشاندستم سبک سیرش
 برق هوشے که همچو عمر غریز
 از نسیمش بهار کند
 شعله خوسے که کرد درش
 بادیاے که گشت تیغ نمش
 باد خاکش بروی همواری
 کے برد جان ز گرد و لاش
 بجز امش نمیرسد دشت
 بر چنان رلبے بهار در دو

سجدہ میر وید از زمین سخن
 خاک را که دم نقش بند چمن
 حاصل برق خور و دُر عدن
 شعله اش و زوادی این
 خورده آب از دل عقیق من
 رحمت و حبیب غار برگ من
 چه گیویم نمیتوان گشتن
 وز نگهبانش درین گلشن
 شعله از موج آب در جوش
 گر شد تیغ حمله بر دوش
 سیر رستم ز گردن بیزن
 بشتابش نمیرسد دین
 گل ز چشم از بهار دین
 چون شدر رخنه در دل این
 گوهر تاج و شهرت بهمن
 آب یادش بر وزر قصیدن
 شعله بر خاک سے کنه دست
 بنیادش نمیرسد بستن
 بر زمین مر کے هزار حسن

<p>ذوالنقار شش که مطلع اجل است شعله در صلب غار آب شود گر بفر شود شکار انداز همه جوڑا شود دستاره چشم دو زبان ست تشنه ایست هر زبانش ترانه دارد اسے ز دست در تروا و جانیست</p>	<p>کرده دیوان فتنه را کفن چون کشت جوهرش گدگد بن گر بچشر شود شکار افکن چاک روید ز خاک روئین تن که برباید دوسریک دشمن که دو عالم غلام شاه زمین وے بدهج تو نقطه کفن</p>
<p>در دو عالم رنج منزلتے سایات کم کسب داز من</p>	
<p>تازہ بہار است عشق دل چین آری او در چین کیدے برگ گل آئینہ دار بکسر مو اختیار نیست بدست کے عشق ترزل نہاد چون بظلم قمار داد جنون در لباس تن بقنا رسید کے نیمیلان رمد و حشمت دیوانہ ام ہر کہ براہ طلب پایے دل ز کسرت ہر کہ زراہ یقین نامیہ فرساشود انیمہ تن گشتہ عشق چہ عشق گشت گر نہ شیرست عشق طمیراش از میز فرد</p>	<p>زنگ خود و عدم یک گل عنای او حیرت جاوید مانر گس شہلا می او گشت سراپایے من محو تماشائی او زنگے دان میشود مودہ دریائے او خلعت عریان تنے در خور بالائی او آب ز دل می خور و آبلہ پایے او کام نخستین دید کعبہ زیبا سے او عبودہ اول بس است سجدہ انصاف او ہرزہ خیرایکے تہمت پیائے او خواب کجا دیدہ مولت غوغای او</p>

قافله سورت را حلاله اش خون دل
 ریگ بیابان او کام تنگاب بلا
 سوخت کباب جگر بهره محبت نید
 شوق زجا برده را کرده جنون گیر
 ماکه ز دل میرویم تو شنه کجا میبریم
 عشق جگر خورده را داده خموشی شمر
 پیش خون قرب و بعد هر دو کی بوده
 شوخی زنجیر کورل شده یادش نخر
 گشت غبارم تمام سرجه چشم گاه
 چشمه چشم کشود جلوه دیگر نمود
 بلج سر سبکی داد بگردم صیبا
 یاد شگفتن برد از دل گلشن برد
 آینه سازست حسن گدازست عشق
 صید تو بیند اگر سایه خود را خواب
 عشق بیاله بهار حسن بنار و نگاه
 دام پری میکشد دیدن پنهان او
 یاد دلی کرده ام فکر بر سر نیکنم
 در دل هر قطره شور من و شور یار
 ذره غبارست دشت آبله کارست کجور

یاد کجا کرده دشت صحراے او
 اثر در آتش فروز نموده دریای او
 نعمت کونین را در غرر گماے او
 بر صفت شیران زند جرات تمنای او
 نعمت الوان بست یا بست یا بست او
 گوش فلک میدرد و صولت عوج او
 کرده و طهاسے او سیر سفر اے او
 گوش دلم میکشد ناله غنای او
 حیرت پنهان نداد و او تماشاے او
 حیرت پنهان نکرد سیر سر پای او
 داد چه منشور با از گل سوداے او
 اگر تبسم زند خنده گلهاے او
 سیر تماشاے او فرد تماشاے او
 خنجر غیرت کشد موے بر اعصا او
 تا فلک دوخت جامه بالای او
 صید سر پای او صید سر پای او
 در غرر سوداے او در غرر غوغای او
 در سه نه زده جای من و جان او
 یاد مبارک غنچه در دل رسوای او

دوشی الفت پرست نام غنیمت است
 خامه موج شسته گز بشرف اعتبار
 فاتح غیر علی شاه ولایت که هست
 ناظر پروردگار شایه نجف آنکه نیست
 رابطہ صبح و شام بگسلد از بهر چو موج
 کس چه تواند مرد و خواه من خواہ چرخ
 دینی و دنیای فتنه چون دو صند در کنار
 ابر سعادت نظر در قدم غم دوست
 کعبه بیا بوس او گشت مشرف گشت
 شرق غور شیدا مغرب تو حیدر
 قافله سالارین مرکز علم التوحید
 سکه نگیرد و درم نسیب شرف تمام او
 پیشتر از پیشتر گز شنبه بے بگو
 بهنیت کو اکبر و ان بنده فرمان
 کیست ای سرخوش در رسم دام قفنا
 بادشاه من و ادا در ساد او را
 حسد تو نثار و کس جز تو نداند کس

در دل و جای ما در دل جاے او
 مریم اندیشه یافت رشتہ دیبای او
 منتظم دین حق صدق تو لای او
 یک درق روزگار بی گل طغری او
 گریز آسمان رختہ از او او
 دمی بگذازد روح بلبل گویا او
 مریخ بیت زنگر دل دیبا او
 بحر لایک گهر خاک کف پای او
 دوشی چشم دین سر و سودا او
 راس تو مانع او خاطر دانی او
 دیدہ بینا او صدق شناسای او
 لطف نہ بند در رسم بی خبر او
 خجلیت امرونی بخشش فردای او
 چار عناصر و ان چاکر ایما او
 مورخانی گرفت لکھ دریا او
 مژد خرابی گرفت دیشی و اعتبار او
 رحم تو دار و بے غم شناس او

شبتی از ابر لطف قطره از بحر خود

بشامل بتیای دل شده از جای او

مجموعه کتب مرزا جمال میر

دل خرابات عشق میجا بجای او
عشق سلطانیه لشکر که از تنگین او
حسن کجای رنگ گل کجای نوای نعل است
سرسره حیرت کجا تاب تماشا از کجا
گاه از آتشش نگدازد گاه از آفرینش
جلوه زانامه به از متشاده آید به سر
پرنگو از خویش بقا صدف زبانت لالان
دل به سر زبانه ام که زبانه خود میزد
مرد دانا فارغست از ترکتا ز روزگار
شوق سرگردان اگر جمعیت لشکر دهد
از شکوه عشق بے اندازه میری میری
بهتر بان زره دریا قطره هستی نیستی
آفتابم بے چکد از موبینم جاعرق
دیده شب زنده نارا چراغ افروز
بادل دیوانه عاشق چه سازد روزگار
لاله زاری هر کجا بیند نقش سیم است
حسن برهم خورده یعنی صورت کار رنگ

حسن در صدر پرده عصمت نهان می ای او
میر ز پر قلب عالم یکدسته استیلا ای او
آه ازان روز که باد سر شود عوفای او
بزم ترکس دان شود از ترکس شهلا او
میشتر دارد و نمک نیزنگ شوخینای او
هر طرف کبک خزان گشته بهر پای او
شیشه کمتر کن که با من بود استغنائی او
شوخی هستی میکش عشق من از بالای او
گر شود از کجروی بالاس او بهنا او
عالم هستی ندارد و دست صحرای او
گوش بر جاکے گزارد صد آدای او
حال کس میوان دشت از سبک او
بسکه عیدم بنیاد زلفت فرسای او
صنما بر دانهایی خلوت شبنمای او
گر زنده موج تلاطم قطره دریای او
در سراغ خوی آتشاک بی پروا او
سختی شفته خاکهاست سر تاپای او

مطهری سر کرده ام هر گام در صحرای دل
نسخه رنگ روان یک مصرع انشایی او

هر فرازی محله هر لاله لینایه او
 موج خورشید عرب بدر غم شاد ام
 نور چشمی دل سی حد خود یا تو که هست
 عالم هستی ببالد چنین شاه پیش هست
 چشمه لاله است مرکز مسلم یقین
 از پدر میراث دارد دفتر تصدیق را
 جود او در شیوه بخشش تصرف کرده است
 آسمان از کج و میا نیکدستی اختیار
 شام ایقان نسخه از دفتر تصدیق او
 خلعت پوشیده هستی بعالم بخش کرد
 شید چهار ارکان غرق از حلقه در زور کین
 از نیش زینت دامن محشر طرح چاک
 فاسد را ملی لسانی میدهم توفیق هست
 از فروغ مملکت اش تشکر و دوق شزار
 شعله خورق آتخوان رعده که در جولا نگر می
 از نسیم جلوه اش رنگین نماید نقشه
 روز جولا نش نگر و شب نسیم گیر دوا
 هسانی با اقبال و پند در دست آفته
 بش از صحرا و دید موج از دریا رسید

موج مجنون میزند هر خار در صحرای او
 آنکه میرد یک گل طاعت ز نقش پای او
 هر دو عالم خانه زادی گوهر کینای او
 قاف تا قاف جهان مهر سپهر او
 صافی او باطن او دین او انشای او
 نیست فردا آفرینش بی خط طغرای او
 خاتم خورشید بخشید هست والای او
 گر کند سوی خیال است بینی با او
 صبح ایمان خانه زادی خاطر والای او
 جود خیاط قصدا از کیسه جولا او
 موج زن شد جوهر تیغ ننگ سالی او
 روز و شب با میرد از هم گیر او
 در گنگا پور سکسیر جهان پهای او
 دست بازی میکند بر تارک احمد او
 چشمه سیاه میخوشد ز نقش پای او
 در بهار خون اعدا لاله سمان او
 که توان جستن ز پیش حمله گیر او
 وحشت از جاحیه خواب صد پای او
 برق از گردون برید از مشعر غوغای او

دست و پا گم کرده گرد قیامت بیک او	حبس و سرعت گما پد برق تازی همه کس
خواجه شای دروه رفتار سکون آس او	از برای دیده عاشق که غار شایست
می بوی گل گستره می شود از اعصای او	ابر رحمت و سنگها با قطره آمرزش
از تو آبادی پذیرد دین هم دنیا او	ساقی کوثر پدر لولاک جدا شافعا
بلبل صلیوات می سازم چمن سپهر او	گلشن بهر جاز مهر آل عید ریش گند

شسوار اچرخ در بانا اماست مسدا
بر اسیر بی بقا است بخش و بر آبان او

محشر دیوانه سایه خرگان او	دام بری میکشد دیدن پنهان او
زخم بهارند که عیدی مستربان او	ناز بجان میکشد کشته میدان عشق
حال پریشان مازعت پریشان او	الفست ناز و نیاز سلسله پیرای او
ساعده بیگانگی غنچه خند او	آینه اتحاد بلغ تماشای ما
موج و قاسم زند خاک شهیدان او	بلوه باد بهار لیلی مجنون شکا
سینه گلستان در و چاک خیابان او	جوش بهار و فامت تماشایان
پنجه خورشید را حسرت دلمان او	در چمن امتحان چون گل تش گداخت
نقش او در عالم نشست در ره جوان او	گر وجود عدم رنست بهیا و قتا
دل به سلم سست خند آبله پایان او	در سفر جستجو توشه حسرت کم است
نائب شرکان کیست خامعیلان او	رنگ بیابان عشق ضامن دلها ما
میکند آخر کباب آتش شرکان او	عشق به برهوسر میزند اول شکار
زخم نمایان کیست چاک گریان او	از نفسن صجدم غوطه در آتش ز دم

نصایر مرزا جلال امیر

مطلب اگر آفت سائیماری برآید در غم مردمی دل چه خطر باکشید مصر محبت کجا ناله زنجیر کو زود قراپوشیش که رود از قاطم دور می و نزد یکیم سر نه چشم خیال ساده دلی بیدم ساختگی را فریب	بقی کماست بر دو حاصل همقان او مرد یک چشم من ریگ بیابان او ز منزله خاطر م یاد عین زان او شبنم گل میچکد از گل بیابان او شکوه فراموش تر در شب بچران او سیکشم از آه دل زود پشیمان او
--	---

مطلع ثانی

جام شهر یکشم شبنم بستان او گر در جدائی بس است آئینه قرب را شوخی صیاد عشق در پی صید خود است میگذرد دل بست وادی خونخوار عشق جوش ز داز خاک ما خون وجودم اینهمه رسوا شدیم ز آتش پنهان بستان او عشق زهر ناله ام کو سفت دیگر خرید گر در شمشیری بست پریش دیوان او قطره دریای عشق شبنم گل های او داین دشت جنون بستر مبنون بستان او و چنین آهتان چون گل آتش که حنت مسافه زنجیر ما دانه تسبیح شکر او	خسته گل میچکد ز آتش پنهان او وصل بسر میدود در دره حرمان او میرد از دام ماسایه مرغکان او نفره پستان او شیر نیستان او گشته بمحشر کشید از سر میدان او پرده را ز پنهان زخم نمایان او گری می با زار از زینت کان او ناز بمحشر کند گشته مرغکان او پر تو خورشید حسن موجه طوفان او جلوه ریگ و آن خواب پریشان او نچرخه خورشید را حسرت امان او گوشه چشم وفا گوشه زندان او
---	---

لطف تغافل طراز جور و توفان شرم سخن از لبش کام نموشی گرفت شبنم راز و فاحوسه گلزار بود قطره میسان عشق تشنه خریدار بود نقشه نازک تنی کام تماشا گرفت رفت میاد فنا همچو گل اوراق عمر گشت عیار فنا سر مه کیش انتظار شوق چه نهیب شربت خاک یار فنا در ره توحید دل چون ثمره بر میزند	کوره حرص گداز خاک سیران او آینه طوطی شود در مشکرستان او در صدف دل خرید گوهر پیکان او گشته جواهر فردش خاک شیان او سر زده ز اغوش گل سر و فرمان او در سبیم خزان غنچه خندان او دل بیگانه می نهاد چشم بختدان او سجده خود میکند کبر و مبلان او چون نشود هر قدم کعبه حرمی آن او
---	--

مطلع ثانیه

جلوه شمشاد و سرو تائب جولان او میسکه کبریا ساغر عرفان او از سطر گنج شمع عاشق رنگین گشت گلشن غم ریشماستی دل شیشهها گل سرو سامان خود صرف شگفتن کند هر قدم از جوش خضر محشر دیگر شود	جوش گل و یا سمن سایه دامان او ستار فله اینیار یک بیابان او چاک گریبان غله سایه دامان او بوی گل و رنگ می خانه بدشان او گر بگلستان رود بی سرو سامان او موج قدم از جوش خضر محشر دیگر شود
---	--

موج ابدت کند گشته ایجا دراز
جام بقا اگر کشد قطره عمان او

صبح عید ولایت علی ولی الله	دلیل حضرت عزت علی ولی الله
----------------------------	----------------------------

فروغ جبهه ایمان صفای باطن جان
حجاب گلشن کثرت محمد مرے
باین دو معجزه دسے انتظام گرفت
چراغ برود جهان نور حق شناسی او
از آن غلام و ابد جا کرست میدانم
ز تفتیش آتش شرع روشناسن یقین
ز گوش خبیث بیگانه بکش بشنو
کدام عرش چه کرسی چه آسمان و زمین
بسر و زنده زبان طاعتش خورشید
کشکسته بازوی نصرتش خیر
زالا چشمه شمس شعله پرورش
من از کجا و شنایش کجا چه میگویی
کریم بنده بوزا اجداد قدر رسول

بهار صبح امامت علی ولی الله
چراغ خلوت وحدت علی ولی الله
بنی است معصمت و آیت ولی الله
مدار کثرت و وحدت علی ولی الله
هدایت است و نهایت علی ولی الله
رویح مذہب و ملت علی ولی الله
نفاذ دین تفاوت علی ولی الله
قرون ز پایه رفعت علی ولی الله
شبه غلام اطاعت علی ولی الله
تمام دل همه جرات علی ولی الله
حکیمه بد قدرت علی ولی الله
برون ز عرش عبارت علی ولی الله
لقبت در شاه ولایت علی ولی الله

که این اسیر سیه بخت بی بقاعست
کنند بحشر شفاعت علی ولی الله

بچشم صفای باطن بگویم تا چای بنی
سرت دین سبز گز دستار گارنگ و یساک
بر اعضایت نزاکت میکشد شمشیر بیابانی
گر از نور بشید وحدت پر تو دار و دل یابانی

باین بیگانگی گزیم خواب آشنایی
دلت ان خوش که دایم مدد وقت استلانی
اگر برگ گله بر بستر خود آشنایی
بسان دژ الفتهای عالم را حد آشنایی

قصیده در ایستادگی علی علیه السلام

دل با سوختن خج کرده را عالم چراغ است
 باین باطل نگاهی میرود آینه از بر آفت
 اگر از دل سودا دل فزودین کنی ریز
 اگر اختر شناس خبر باشی میتوانی کرد
 بنیدانم باین بیداد با عالم چه خواهی کرد
 خیالی خوشه گندم کنی بقتال نیش کردی
 زنی طبل سکنه بر خویش ادا جعفران دان
 زنی برق در داراجم کنی نام حساب خود
 بنیدانم که کیستی بعد ساغر چه میریزد
 سرخو دیبری گرد در سحر آید خواب تو
 برد از تره نان قناعت گوشه بشکن
 خیال سحر و ای سگنی در دام می پیچی
 چو کام از دها یک تشناست پندار کنی
 روان (حیض و آرزو داری حضرت این
 سری که سجده گاهت میان بالاکردار
 چه شاه با کشتی در بر اگر در بویا داری
 ز آهن پنج داری پنج بر خورشید میگیری
 اگر امید و عالم را بدام قید آزار کنی
 سجد و قدسیان بینی بزم اعتبار ما

گستاخت اگر خود را بکام از دها بیستی
 چه خواهی کرد اگر رضا خود از چشم پنهانی
 رسا میا زاندا از گسسته نار سابیستی
 که در تحت اشتری بنشین و فوق السحابی
 اگر یک کشته شمشیر خود را خونها بیستی
 شرار خام سوز که بکام از دها بیستی
 شکم را اگر آب و نان بکام از دها بیستی
 اگر در جام جای باده آب ناشنا بیستی
 نمی نمی اگر یک باده وقت صد نهرا بیستی
 دل خودی خوری که خوشتر از اناشا بیستی
 غرورستی غفلت آب ناشنا بیستی
 اگر در زیر گاه از کشنگان شمشیر با بیستی
 اگر صید باغ را پرورده آب بقا بیستی
 عمل اسب زنجیر با بیستی چو داب بیستی
 چرا از کنش تلبیس از افسر جدا بیستی
 چه خوش گلهما زنی بر سر اگر نقش پای بیستی
 که از خون دلی بر دست خود رنگ سنا بیستی
 همین کوشی که خود را در میان مطالب بیستی
 بپایش جبه افشانی چو دیو نار سابیستی

خدا را از رودانی همین سراج پیشین پس اگر منی قدروح الامین خوانی سسی سر په در کل ماندہ از گرد این پستی نے آید ز بیدادیت ہر جا بزمن کیل لہ میر سرم شہرست پراستمانی متوان کردن چنانخی باتومی مذم بشرطی امکان ابرو	صنم را پیر خود تجانہ را دار البقا بینے اگر خوانی بیاسے سایہ طوبی ہونہی نزن پاسے کہ خود را قبلہ بال ہما بینے ز فزایدیت در ہر جا غبار ہی بر ہوا دران کو غیر شیم من اگر یک نقش پایے کہ تنہا سوی مایے کہ تنہا سوا بینے
--	---

بنیدانم چہ خواہی کرد میدانم چہ خواہی کرد کہ از یادت اسیر خویش را یکدم جدا بینے	
---	--

بیا کہ ہر گاہ ہے درد لم جوش عابینے مرزا ز دیدہ ام تا دولت بی منتہا بینے نگارستان مقصود چراغستان بی دور تسم کہ شہ لعلت تکلم زندہ حرفت نکا شہوخ و شہی خوش چہ غم داری چہ کم داری ز تیز نگ گاہ خود بساط ساحری صنی ز پرکاری چہایابی ز عیاری چہایابی چو شاہین گرسی بر مرغ پردازہ خند گیری اسیر اندیشہ بدبا کے در خواب کی بیند بقیر از سینہ صافی با کے الفت نیگیں محمد قاطع بران محمد قستہ ایمان	بیا کہ ہر خزانے ز عشق آب بقا بینے مرزا ز خاطر م تا جلوہ لطف خدا بینے زبان را مایہ سود الہی عمر با بینے تغافل پیشہ از خود غافل کام دعا بینے اگر بیدیت پای را برہ بیدیت و پایے اگر بر حال زارم ابتدا تا انتہا بینے تغافل پیشہ خود ہر درد زار دار الشقا بینے چو تیرے انگنی بر صید فرمان از قصا بینے طبیعت آزمائی سکنتے تابا رہا بینے متہما سے غور و ہر کوزہ مر مستطفا بینے کہ از ہر شش دو عالم را نگاہ آشنا بینے
---	---

حبیب بارگاه قریب نزدان اندر
 شمع معراج مسند گنبد بهار مسجد قریبش
 بهر جا بگذرد بهر شمار شاه مردانش
 شد و گرفتارین عالم نیم راه احش
 شفاعت پیشه لطیفش کفیل عالمی گردد
 پورایش پرده آرزو شفاعت پاک کیش
 جوانی کرده ام صرف و زبیری کام بخورم
 عیاذاً باشد از خدایت وید هرگز انداز
 نباشد گرفتار تو صد خوش بکارم کافر
 بخوان سرش اگر خواهی که شرف لافعی ده
 پیوستش اگر خواهی که معراج بقایابی
 بطوف مرقد او دیده داری تا شادان
 نباشد ناخذ اگر ننگ دین مبین اینجا
 شما آمرزش آریا شفاعت بنده قریب
 گفت خاکسری ماندست از من اگر گشت
 بسوی ناتوانی در دو عالم از حسرت

که نقش پای او بنی سجودی هر گنجینه
 لب شیرین اشاداد بر من مر جانی
 دل هر ذره را آستین خورشید باشد
 بتاراج چمن دیگر مبارک جانی
 اگر ظلمت شوی دل اگلسان ضیائی
 دل تجانه را بر حشمت صدق و صفائی
 عجب بنود از حوالم که از راه خدا بینی
 ز مرغان خویش ادر تیر باران تصانی
 اگر باطل خورشید و مه در زیر پای
 بین قدرش اگر خواهی که قدر مر لقی
 بهر ماش اگر خواهی که پرداز رسائی
 زمین تا آسمان سر شمع نور خدا بینی
 دو عالم چون غرقه بحر فنا بینی
 اسیر رو سیر رحمت بخوای که دانی
 طمع دارم که با پیران راهم آشنا بینی
 براه خاطر شاه ولایت مر تناسی

اسیر از غم کس محروم ازین درگاه کی کند

الهی کا مایه ای که کما مایه

ز نور مستدم شد کرده تا آئینه میرائی

در دیوار پیران میگذرد چون دیده بینی

تعالی الله جلست اینکه در حق آن قسم
 لب یک غنچه بی بیش اگر دریغ بکشايد
 ز خاکستر در میان زانکه غنچه بخندان
 در دیوار باغ از برگ نسیم فرق تو نکرد
 خوس فاشاک عالم لاله نسیم از غنچه
 کشد که حاصل بهقان نمی از ابر شمشیرش
 نسیم از برق تیش گر بر پاشد گوید
 شمع کیش از نیش سست زنجیر آکا ہے
 چو بومیم راه ترفیت بکیش که هر گاه
 صراحی گردنی بیانه چشمت نشا جولانی
 چو شوق عاشقان هنگام جولان گرم بیجا
 ز بی همت اگر خواند نگارنش ازین
 بره آست ز می که تندی با دویم آتش
 کلید فتح میگردد ز دست افتادش پیدا
 سکندر چشتا تا گشتم از قبل غلامانت
 امیدش نیز نگردد سست عمر ابد بر سر
 چو چنگ بنوا در خدمت آن پیرانم
 نباشد که ادب باعث نباشد که جفا محرم
 زمین از سادات کلمه شتر خورشید می بندد

از بان اندک گل باشد از شوق گویا سست
 بریزد شتر خار زده عشق خون مودائی
 شه دین گر حقی خواهد بکنن گلشن آساید
 ز زبانش بهار آموخت رسم گلشن آساید
 هر در درخت پیروز میر از مهر گرفت ایام برائی
 گر تیر با بصلب ز نیش برق فلما ہے
 نمای خشک کجا به جوهر میوه در با
 زبردستی ز غنچه شش با جان تو انانی
 ز مهر جلوه او خیره گرد چشم بنیانی
 که مبارک دتما شاست تبارش ز رعنا
 چو ناز گلرخان در وقت رفتن مست میر
 پر وزنگ ز رخ گل نظر خدی بکشان
 سنا صحران تبارش میکند از جلوه آساید
 الهی نفس چارارگان و مفت تعلیم بکشان
 ز اقبال بهار امید هم تشریف در آ
 بسوی هر که می بینی یاد هر که می آئی
 که دارد از نفس زنجیر یاد می گویا سست
 همیشه بس سر فرازی همیشه فلک سست
 جوان بختی و سست ز بی فلک تمنی بکشان

<p>جهان مخور بود از تشا و دور تو پر خوش شد سرم تلخ سجودت دارد از پستی چم دارم چه منتها زمین که سایه ات بر آسمان دارم دل تو شیر و دل یکدانه زنجیر میگردد فلک قدر آگاه صدق تو لم ذات بچو که بی زورست مرا مردن غیر جاودان بهتر اگر خرد هست بر معنی لیل علی بندهم نباشد گرد دعایت گوهر بحر کلام من الهی در کا صفاست من خدای مادی</p>	<p>سحر از جام بیایی شوق از باوه بیایی سر بر موز بیانی میشود در میح پیرانی چه نور این سر مرده دارد در لعل کسیر بیانی اگر از عدل شای بسن زنجیر فریادی کز دور هر دو عالم گشته روشن شع کیمانی که بی روت مرا ترک قطر بهتر ز بیانی شود هر لفظم از دشت جدا مجنون سحرانی ز باخم ترک گیرانی کند چون موج دریایی که شد خورشید ایجاوش فلک اجلت شانی</p>
--	---

ز برق خنجر کین خرمین و سمن بسوزانے

در آب بیخ نصرت گلشن دین را بیارائی

<p>موش آن ندیم که در کعبه آشنائی مشو آشنای خنجر بفرموده دل چه لاف محبت بجمع کز ایشان چه امکان الفت که از ظاهرتو دروغی سرای زبانه خجلت دل باین آشنائی جزایان بصد دل حکایت رسم دره آشنایان خطایکه دیدند در غیبت تو</p>	<p>کن حبیبه با سجو در سانی باین دوستان تخلص عباسی چونام که بر سر نه گوید کجائی همه باطن آرا تر ندازد گدائی اگر رست گوی غلط بینائی درین علمستان بی روشنائی خوشا دور گردی خوشایه وفائی شمارند ز انگشتهای خنائی</p>
---	---

قصیده در مدح حضرت علی ابن موسی جعفر

صوبائی اگر سر نیز داز وجودت	ربا نیند در حق ہم شان گوانی
چہ نبی کم و بیش این قوم طلس	نزاری ترا زوی جبل آزمانی
بیاسے نظر کردہ بیوفائی	بیای چپانغ دل آشناسے
نیال شکھاسے جدت فروتر	کندا ز دل مومیاں گداسے
بیاد تو بردانہ بزم خوشیم	نہ بیند چراغ زوال ضیائی
ز آمیزش انتم با تو شاید	نخواہم دگر با کس آشنائی
من آن عندلیب اسیرم کہ عمریت	غریبم درین گلشن از خوشنوائی

اسطلاح ثنائی

نزار و جنون تاب زور آزمائی	کشاکش نزار و کمند ربائی
کے راکہ پر داز عالم نباشد	نزار و سرور برگ چون و چرائی
سرے راکہ سودای الفت نباشد	نگرد و نزاکت کشر آشنائی
تکبر بگر گشتہ خود پرستے	شیطان رساند نسب از دعائے
علیست در سبب تر زندگانی	مریض است در بند زنجیر فانی
یقینے کہ بنیادش از دل بنید	باسے مہرم ترا ز خود ستائی
چہ شخوت چہ تمکین تبارت غباریت	براہ سپاہ تزلزل ہواے
گرد ہے کہ می بینی از دور و نزدیک	ہمہ ہم نسب شہری و روستائی
چرا با یکے بدل صاحب سلامت	چرا با یکے ہزل مروت کجائی
چہ حالت آہی بر آرای سید دل	چہ شرم ست چہشی ببال ہی ریائی
نہ بنیے بکس خبر بچشم حقارت	نہ ہی خود پستی ز سہ ہیجائی

چراغیست روشنی بی تکلف	که در هر دو عالم دهر و ستمانی
سپهریت افتادگی مهر و ماهش	زبان خوش و خلق خوش گرنانی
ز کوچک دلی بی سشنا میتوان	که قطره در خیمه با ناهذائی

مطلع نالشت

بدست آور از خاک راه گداسی	دل روشن و جام گیتی نمائی
گدائی در شته که در بزم جاهش	کنز فرش بهشت آسمان ناریائی
ز نور چراغان و شمع ضمیرش	دل قدسیان تشنه خود نمائی
علی ابن موسی جعفر که رایش	بود صفحی نورهای پداسی
زمین ملک آسمان خطبه او	زمانش نصیری مکانش خدائی
نمودست اعجاز میکین نوازش	عمی را چراغی شلی راعصائی
فروغ ضمیرش چراغ تجلی	دل روشنش نور خلق خدائی
فلک کی تواند کمانش کشیدنی	خدا نگد کمانش نذار دسائی
فلک کرده با مهر انور بقصرش	یک لاجوردی دگر کی طلای
کس شب در قلم نورش نه بیند	بود گنبدش بهینه روشنائی
چو موریکه در سبزه خوابیده تنفش	ز جوهر نظر باز و دشمن ریائی
خوشا دیده پاک پروانه شوقی	که در راه او می کند نقش پای
عجب نیست آن ریزه خوانش	کند جوع تا ساز را امتلائی
نخه ابد اگر خاطرش باز نام	سپهر از سپهری قصه از قصه
ز آنکه کشته شود در سائل	نشد پامه او مستمردم خدائی

ز لطفش بچام مرخصی که میرد
 بغیر از تجرد ذات و صفات قدیش
 بدیدان تبصیر نظم و نیش
 سنور زمه نعل و دل نژادش
 بمیدان هیجا که شهرت گدوست
 ببا زار جولان که بازیگر دوست
 بهر گام از وصح شامی کند طی
 بمیدان که سرعت کند گرم پیش
 شماسرور ادا و راجرم بخش
 اسیر خم رسته ضعف عالم
 در ابواب تقرر حرم شایر و زر

کند شربت مرگ آب بقای
 ضمیر کجائی خیالی کجائی
 بقائی تخلص نماید فانی
 که طی اللسانی کنم با مصبائی
 سبک فیز چون وحشت شتائی
 تماشا سر اسیمه نارسائی
 بطی الزمان کرده زور آزائی
 همه ابتدائی گسسته انتهای
 ز لطف تو بسیار دارم گردائی
 توئی زور بازوی مشککشائی
 دهد موبویم چو در تن گوانی

پناهی بجز لطف عامت ندارم
 ز خیل غلامان خاضع نمائی

گر جنونم گسسته سخن رانے
 عقل پامال تنگ دهنایت
 بجنون زن که حلقه زنجیر
 چون مریضان در صوم آو کن
 رو مدار الشفای دل که کشود
 موجزن کشت سیل شکوہ دل

عقل ملزم شود با سانی
 جل سند نشین نادانے
 دهرت حاتم سلیمانی
 آب حیوان بدل بمیوانے
 قوت جانت غذای روحانے
 پرده برداشت راز پنهانے

زین دوی شربان که می بینی همه سیلی خور ترش دوی همه در زیر کول بار امل همه روشن سواد کوردلی کرده روشن چراغ صا دلی ابر در خلق در دشان نیست دست بیعت اگر دهند کنند کرده از حرص چشم غفلت شان همه باطن سیاه و جامه سفید از ترو دبان رؤسوال از گنا پور شان برا غلط آبرو شان بنجاک بخت اند گر نواز د ترا فلک سه روز	زین سس پیچکان که میدانی همه دل مردو گرا خبانی همه در کور حرص و دزدانی همه کامل عیسا ر نادانی تا بجویند عیب پنهانی که در آیم گراز درم راستی لب شان گاه بوسه و دانی متلعه آزار را گبانی همه ظلمت پرست نورانی در بدر کشته پشیمانی منقل گشته روح حیوانی کشتی خاک گشته طوفانی بند گاتند و پیا کرجانی
---	---

چون خورد پای دولتت بربنگ
سرت از تن گسندتا وانی

زهی جمال تو مرآت صنع نیردانی ز رشک سبیل زلفت تجویش متعجیم شبصال تجر یک غمزه جانم را مار باور اگر غمزه سر لاف مهر زند	هنر او دیده بروی تو وقت حیرانی که در ریاض جمال تو کرده ریحانی گره ز کارینگیکن ز چین پیشانی که دیوران سوز و تبه سیلجانی
---	---

قصیده در مدح حضرت علی

امام پرویز سے ہاں لکھ لڑکھ اعم
سپہ فضل کرم آفتاب وچ شرف
اگر فتنہ بہرہ زاکسیر خاک درگہ او
چنان زخیر لوچاک گشتہ سینہ جقم
سہ حاجت مست مرا سے دردیہ علم
نخست آنکہ زرا سے کرم مرا ہرگز
دوم دران دم کز سختی کمان اجل
سوم بمشہر کز تاب آتش دوزخ

کہ بہت باعث ایجاد انہی وجہانی
امیر حسلہ عالم سے علم ہرانی
کہ آفتاب کستہ تا ابد زرافشانی
کہ گشتہ ظاہر از درازہای بہنانی
بجھرت تو کتم عرض اگر چہ میہانی
تیا ز مندر باہل جہان تکر دانی
شود براعتنا ہر تار موسی میکاسنی
بجویش شسلہ پیچید ز بیم عریاسنی

زلطف عام تو دارم امید آن کز روز
مرا ز نیل عسل مان قاصد دوانی

از صبح پاکدل گیر مشق زندگانی
سر رشته دوسالم ناز و نیاز دارند
کوی اطاعتت این چون ویران کنی
در وادی محبت گردیدہ طور بدنام
در گلستان وحدت تجرید میز پذیر
یاران دشت پیاہد جنون مبارک
بوی وفا نذر دباغ زمانہ کردہ ہم
ہر دم بیاد رونی شد بوی گل غبارم
صدر نگ جلوه دیدم آئینہ تاشکرم

اکسیر ہر دار و سیرت در جواسنی
بارست و سرگراستی مانیم و نیزمانی
گر حکم عشق باشد موسی کستہ گراتی
از خار و گل توان چید بزرگ نشترانی
بال نوا بہ بند و مرغاب اشکیانی
با دہار قاصد بوسے چمن بہانی
باغخہ زرد بازے با سبز ہمناسنی
از خاک من توان چید گلبرگ ہرچہ
شہ سادہ لوحی ما اکسیر کاروانی

مطلع ثانی

ای حیرت خیالت مشرق بیزبانی
چشم ستم طریقت آینه است باجم
عمرت دراز باشد که حکم ناز باشد
روزی که مستی وقت گریان بمشرب آید
یاد دل تبرک تازی با جان بپوشه باز
ببل شود دو عالم گلدستہ نیدرجم
بح حدیو عالم یعنی امیر اعظم
شاه نجف که ریش تاشع دل پیروز
گرام او نباشد سیرازہ زبانها
جیب عدم تنگافز بہرگز ز دشمن
گر خاک آستانش کحل بصر سازد
از بوی گل عبا رش باج شتاب گیرد
رعنا تدر و شوخی کز جلوہ میکند طے
خویش چو شعلہ سرکشش چو شعلہ آتش
در راه سرعت او درع پویشیک
در قفس موبویش پیدای موج جوهر
گر بکشد شگافہ نظارہ در رکابش
گلبرگ نفسل او را از منج خار بستہ

اسے شوخی نگاہت تکلیف جانفشنا
صہبا گرم حونی غوغا کے گردانی
کوہ گران توان کند از روز ناتوانی
خلعہ زیبا در آید از استیضائی
یاد تو طفل بدخود در دیو یار جاسے
رعنا وان بگیرد از سن تسلیم باغبان
کز بوی باغ خلقتش دل کردہ جانفشنا
مسمون نگشت روشن در خلوت معانی
چون دشمنان گریزند الفاظ از دوا
چون تیغ او کشاید آغوش پریشانی
در چشم آفرینش ثمرگان کند شانی
گرد و چوبرق سیرش گرم سبک عبا
در ہر سبک عسانی صد عمر جاودا
بالش کند آتش در صید خوش عبا
ہر تیر موی او را برستے کند کما
فولا و برق کردست در جلدش تنو
مشکل کہ باز گرد و صد عمر جاودا
نازک سنہ ارم تر شد از باد بوستانی

شاه با ریاض مدست لب تشنه لب تشنه ای بارگاه قدرت امید کبر با سینه پیش از تبار نورسته آسمان تقدیر رومانیان پناه بخشید به بارگاه بکتابه در دود عالم روی من نقش	از غصه تو دار دایم با غصه دست مندرجالت معراج لامکانی بود آب و رنگ عالم چون اختربانی راز نهان هر کس دست نه ام کردانی آنی که در زنجیر کستدی و میتوانی
---	---

کافرا سیر ازین در محسروم برنگردد
یک ذره مهر حیدر خورشید کاروانی

گرفته ایم ز میدان خواب و بیداری هزار سکه به دامن تو انم کرد مرا زانه پرستار شک من نشود ولی بخون چکر داد ام که نشاتم ز آبروی قناعت خزینه دار و دم ز یک ترانه زنجیر میتوان آمونست کلاه گوشه شمع از نیم می شکم بروشنای آسودگان چکار مرا چه خاک بر سر خور می کنی ز پی پیش شراب کینه غفلت بجای ناید قنایلیست که بر اعتباری خندد نمیست کام ندیدن ز بر دلجوئی	پس ده ایم بستی عنان هشاری دخا کردی فرستد ام بهاری خیال چشم ترا می کنم پریشاری شراب حوصله را از شراب گلزاری چرا بخویش بچشم باطن دارم ببا چرب زبانی بطرح طار بزم زنده دلان دشمن بودای چو چشم آینه ام خانه زادی کار عبارت فقره بینی و لب زبانی بهوش باش که ساغر دست کنای نکرده بال همایه گلشن خوی کلیت کشته شدن در قلم و خوار
---	---

قصیده در مدح حضرت امام رضا

ز دل گذشتی و در دلم نداشتی
اگر نه میخ ششم در دوا اعتقاد شود
شبی که ابرکش کرده چون صید سیرنا
سحاب گاشتن شرع بی امام رضا
امام مشرق و مغرب شهید و قرب
یگانه که بدور خدا شناسی او
رضای خاطر حق در صفا خاطر او است
بهار خلقت اگر خضبت خطاب دهد
بکشت سوزنکان گناه در شمر
بیشتر گرمی لطف شفا آگین است
منون زهر بستر چشمه بقا چه کند
هنوز دست دعا تاک میزند بر سر

دلش شسته است از درد حسن روی
کشد ز دست تو تا زلفش نباری
فلک آب گهر ساغر نگون ساری
که بحر حمتش نازد از بهر ادا
چراغ خلوت و جدت فروغ بیدار
برون فتاده دو عالم ز خطیر کای
بهار دوست نوازی گل نر و اوی
زباغ آینه جوشد گل شنای
چه بخرم که نشانی و چشم انجاری
چه ناز پا که کشد رحمت از گنج گاری
ابد غلام تو سرخ معانیان کای
که خاک بسدر من باد از تبه کار

به پیش بینی شریع محمدی نازم
که داده دختر ز راطلاق بزار

دلی دایم کتاب سینه را سر لوح رسوائی
ز مشوق گریه می فند و بیاد ناله میرفت
نگه از روی گرمش به بهار شعله می غلط
بر اوراق نفسش شیراز و بخت جگر بندم
گلزار سخن آئین نگین مطلق بستم

بهارستان حیرانی نگارستان سیرانی
چه سازم بادل دیوانه شوخ افتاده بر آ
چرخ صدفه روشن میکند خون تماشا
بنیز اندنی خواند چه بلی پروا خود بر آ
که میرفتد زبان چون برگ گل از شوق نیا

قصیده از درد جگر خسته تمام مددی

بحر آفریده سوادنی سرادر نرم تنای
 نسیم بر تنم گوید و ده از را از تو بر دارد
 چنین میرا صدقم نهاده گل ساینده
 زبان گلیگر فغان از نسیم تنهای
 مرغین سیدای منی را بهار کشتن خلقش
 دلش عرش مجید و لوح محفوظ است ایامش
 گمرا برست گنگوش که در جزایر کین ای
 کنار زخم جوشن را شادش کرده مرجا
 فروغ آفتاب انتظارش دینی و عقیقه
 محمد مهدی مادی که استنبال تشریفش
 اگر بگفت و ان بشیخ اخلاصش نگردد اند
 حسن و خاشاک عالم لاله و نسیم ز رعایش
 کشد گر حاصل بهقان بنی از بر تشریفش
 سنگش از نویش بسته زنجیر ناکامی
 چه پویم راه قرابت سبکتر که هرگاه
 غبار بر آید اوقا کرده ام چشم تر خود را

نجم در لاله و گل غلظت از انسانی برائی
 غبار طوبی و خشت شود چشم تماشائی
 سماجم فیض گویای سبایم میح پیرائی
 که سخته خنجر دل مرده را فیض مسیحائی
 در امتنار و عن بادام سازد نفوس ای
 محمد نور تحقیقش میسر ج تماشائی
 اگر ساقیست شمشیرش که در زخم صحت ای
 شرب حق و دشمن از و غش کرده هر جا
 غبار راه تشریفش زلمیر سندان آرائی
 بصحرای برده دلهارا از استیلا شکیبائی
 سموم از خنجر خارش بریزد خون دلی
 بدو رخ میخ پیر از سرگشت ایام برائی
 گریزد تا نسیم آفرینش برق بینائی
 زبردستی ز عدلش یا همان توانائی
 یومهر از جلو او خیره گردد چشم بینائی
 چهار دایره دارد رشک من از او سیما

کلید فتح میگرد و دست افتادنش میدا
 آتش قفل جبار یکان نیست اقلید بکشان

اتحون تا ندارد جای مغز از لاغری | نکست گل میکند و دوزخ از شیره

نفسه در روح حضوریت امام خیم کاوی

محشمی دارد و بخونم برگ گل با نیش خار
 خشم اگر عاثر شود بر خویش خنجر میکشم
 خاک جو لاله عاثر عشقم در س طایع میدهم
 سخت جانیکا عشق از برگ گل نازکتر
 سرفرازی را الباقی خاک ساری میکشم
 وصف حال خویش نگین مطلع افشا کنم
 سایه خاری کند بنیادم از جیو پری
 ضعف در طالع ندارد قوت با تو صبر
 سر نوشت ما تو ان خواند از جیل آسمان
 شوق را در گل گریبان میکند پرتان
 بخیر دیوانه دارم که بشناسد زخم
 شهرت جاوید خاتم را چراغان میکند
 تا کشا دم دیده بر تو قیامت کرده
 بر کباب دل زدم از سیر حشمتها فک
 خانه ناخوسم برقم با کفر ایمانم چاک

ای چنین بنیاد شد حق شرط نیکو محشمی
 کرده تیغ استخوانم را ضرورت جوهر
 از غبارم کل باسن میکند نیک ختمی
 خاطر الفت ندارد تا نباشم بر درک
 از جیو دل سبب دارم کلاه قیصر
 با کسی که میتوانم زود گزاف بر ترس
 جنبش برگه و دیر بادوم از بی لنگری
 عشق بالیدست مغرور استخوان لایغری
 گرچه نماید ز سیاهی چشمه بد گوهر
 شعله خاکستر نشین گرد ز بی بال و پر
 ناله زنجیر را از خسته کباب در
 سینه صافیهامی سن آئینه بکند در
 خانه راحت را دل بی کینه سن کوشه
 تا قیامت کرده خوان نغمه ستم ختمی
 معجز موسی انیسدا نغم ز سحر سامی

ما طلسم نا امید ی سبته ام بر نام دل
 چون نگردد آرزو شرمند و فتنه گری

مطلع ثانیه

ای نام پرورده لعل تو شور و لبری
 از دخت آئینه حسرت گشتان پر

به چو تیغ از دست خودم آفت بهر یک
 با خیالت به نفس دارم تماشا که در
 هر طرف بوی گلی آتش بجایم نمیزند
 نیندا صبح نپوش فلست بر آتش میدود
 تا اگر بیان غوطه در خاکستر دل نمیرنم
 از خیالت خاک را آیین حیرت بشوم
 از دولت نقش نگین بهر نانی خوانده ام
 سایه نرنگان ساقی مشیر خونم بس است
 از خط سیرت بهایان خوبی ش تمام
 بسج عیب آفرینش عیبر صادق که هست
 آنکه گرشا هین تماش چشم به پنج بیایی کن
 پر تو بهیچ اما است نور خورشید شرف
 نور وحدت سینه اش آگوه عالم فرو
 شد خورشید بر آتش گر شود طلست که با
 خنجر و شوق خطا بهم نبل خطه ثبات
 چرخ گراز طوق فرمان کندش کیش
 در گستان سحر تا از توان زار شفق
 صبح اگر بی رحمت خورشید قدش م زند
 قبله گراز نقش نعلین تو کل بر سر قدم

بسکه خونم کرده شمشیر را آشکری
 دیده در آینه سازی که به دریاگری
 کرده شوقم را به دایم به چو میت بخشی
 در حریم کعبه الفت تلخه ساحری
 میکنم آینه شوق ترا به شنگری
 در غبارم چون شربت بیدار گین بخشی
 در لبورین حقه که پنهان دگر بخشی
 منم با کفر و ایمان لاف نیکو بصری
 به چو شرح احمد مرسل دین جعفری
 جلوه کردش رخ رشید مشرق پرور
 گم شود در دود و دجده آفتاب فنا و بک
 جوهر تیغ ولایت شرفین پرور
 قرب حق صبح دلش آفتاب خاوری
 کوره خجاست شود آینه اسکندر
 از کل مانع قومی خواهد بود در جنگری
 که کشانش کرده برگردون در صحرای
 در هوایش خفته در آغوش کبرگ
 دژ بهر خاما زند آینه روشنگری
 سجد ساز و جبهه خود شید را نیل وری

گرد و آبست گرشو و مشاطه روحایان
شعله از میخایه خاسته اگر سناگر کش
گر شود خنجر تو تو نوزد داغ آستین
شعله سبیت گریه فرد زو جبین اجتناب
گر بهار طفت آراید به سارینا
گر زینخ خون چکانست گل کند بر بهار
ناو که گز خون را گشت ار در زخم
دین پنا اگر چه از شرم چمن پیرایم
در محیط زفرینش قطره خون گشته ام
در غبار غنیم هسته سواد خنجر
کعبتس ملال هم که نقش دگر درون سخت آید
شاید عینیان بهار آتش در جایت به یون

عکس پیر اگر دو این آئینه خاکستری
پر کند از بحر شادابی شمر بنام پری
بادل دیوانه گلبازی کند زلف پری
زده خورشید پنهان گرد و از بی منجر
شعله آتش کند در صافیا را گوشت
در گنگلشن کند خون ریا چنین نشتر
حلقه چشم دو سینه را کند انگشت
نختم گاهای خجلت شد زبان
کشتیم آتش جیت سیلی خورنی لنگری
خاکها الم میباید فاشاک بی بال و پری
مهرا امید چون دل خانه تراو بششتری
کاتر حال من فرد و غفلت پروری

جرم بی اندازه کلگون یس بر آئینه دار
صینل توفیق من بدنام غفلت پروری

بجس خورشید مغروری که در آئینه جان
طواف مشهدا کن طواف آئینه شهادت
ره افتادگی را خضر از لایق در سگ
چه در گل مانده تا آسمان یک خوش است
نیدر خورشید ز دیدن چو عیب گیران

چه خدایم کرد اگر خود بخیر چشم گیران بینی
کفت خاکستری چون ابله هر جا خوجوگان
اگر از پند آری خویش او در جهان بینی
منامیشی شد تا حیات با و دران بینی
همان بهتر که این آئینه را آئینه داوید

قصیده در آئینه خیالی

دل خوش نام چندین حبیب که دو پیش
 در اول پی بر روی هم در آخر پیچ خوابش
 فردون میا بهت بنیالی زمین پیش پدید گز
 پچام خاکساری کن این دوی که هر ساعت
 چو برگ بیدینی غافل از عویان تنی از زمان
 که هر دو در برابر از شکست فرستد مابز
 ز خوان دیگران آمیز زبان خلد فرما که

هر کس هر چه بد تو از نومی افند بمان بینی
 تر بی خفالت که دایم فال غم خاد و ان بینی
 که سوی هر چه بینی خویش را کسر از ان بینی
 جمال کجا از ایند رنگ روان سبخی
 بگوید بالی که خود را در حریر و پنبان بینی
 بخوان حرم غم و در ارم صفا و معنوی بینی
 همان خود را بخوان بهت خود و میسان بینی

قصه

ای سخن پر دانه بشاد و کفین طبع است
 بهر تزیب دماغ نود و دسان سخن
 شعله ساند گل صد برگ بر شبنم شود
 در گستان سخن سخی بجا و نسک نسیم
 سینه گزمت از بس چون معجبه برین صفاست
 تا شود شیرین لذت کام دانش طبع تو
 نقشش با گوهر شاد و آب چشمه است
 ای که خوانده رود ز گارت خسر و ملک سخن
 هست در دل قارخار ای که در کلهای فیض
 اگر چه این گستاخیم مشرمنده دارد تا به
 اگر بر آرم جزای از اشعار سحر آمیز خویش

ابر با باران و دیار ادر دگان را اگر
 چون غزالان نازد کالک نور بر دستک تر
 فیض طبعست گر کند در خاطر آتش گذر
 شد منال کلکست از گلهای شکیبایی بود
 تا دما بر لب سانی گرد او گردد اثر
 لفظ سنی ابسمم بهجت چون شیر و شکر
 سیر سدر گمانه بود دیا کنند آب گهر
 گشته در معنی مرا نموده و آستانه و پدر
 از تخلص گل زلف تو کلمه پریشانم لب
 با وجود این چو سوارم تناسل و گهر
 نزهت فرمائی که باشد در شبنم خوش

سر ز ملک و بد چشم بیانم را سواد	نور یا بد دیده هر کس که آرد در بصر
مست فیض از باد و تحقیق ساز و زن که من	تا نباشد در دوسر کردم سخن را منتهی
خسروانکه ز من بشنو لر ملکت راست چون ترا از دست یک سرش این است و دیگر ز ز این اسلح و دشمن ساز تا نگردد ز ظلم زیر و زبر	تا تو گردی ز عسکر بر خور دار دائم از عدل خویش معبر دار هر دو در با س خود مقدر دار از زورش رگ فساد نشکند آهنش در مقابل زردار
دوستان را بزر تو نگر کن دشمنان با تیغ سحر بردار	
شد داد گستر یعنی کاستاشن پے خدمت بارگاهش شکوایش بزمش که پاس لب مجلس آراست نیست وز دگر ز گنار بندش زین کرده اسوغه الان مجلس شود پرده دیده که ز فرش راهش با عرض سلیمان فلک بارگاه که در سایه دامن رحمت او کمر بستگان ستونش ز شوکت	بود قبل از خرم صاحب کلاهان کمر بسته موریت روح سلیمان دور از نشینی کند چارار کان بگیرد و جوازان لعل و بدشان ادب را گنجش می جنگبان نیاید و در ره نمائش ای پنهان بمهر بتای رسانیده عنوان کشید محبت بے نی ابر نیان بد سکندر نویند قرمان

ز گلگهای دیبای هر دیده ادا
 کند طمانش که هر درازست
 ز بیاری تکه لعل بافش
 نشیبه و زگر ز گلزار عدلش
 دل بمنش فرش او جمع بادا
 بروی چو انگش ساسا نش
 ز چین ساسا زدن بهر گوشه اورد
 بتایخ اتمام این بارگاهم

پرا از خار زربخت گل در گلستان
 ز هر گوشه صبح ست گویا نمایان
 شده انجمن محرم سیر چو افان
 انگیزه چو خون لعل از دستان
 که در طالعش نیست خواب و نشان
 ز داخنده بار بر هوای گلستان
 هر در بانی چو ابروی جانان
 بشارت چو داوود در عالم جان

ز کینت شوق مستانه گفتسم
 ز اورد فلک بارگاه به زمینان

ز بسکه گرد و زت شدت محالم
 ترا که صفت پر صدق کیشانی
 نمود و بودم و بودم شدم قافل
 غمان و دوده احباب کم گشایی

مبارم از شده باد صبا زمین گیر
 مردی ساخته کردنی نه تیر است
 ز خفقت است که بر پای شوق بخت
 اگر چه ماندن فخر خواه تقصیر است

گواه دوست همین بخت کفایت
 ز کس فریب تواضع محو که ز در است

خوهر تیغ نسیج شاه منی
 آنکه در درخش دولت او
 شهر یاری که صبح اقبالش

که برش روزگار کرده سجود
 سوخت چون سپند چشم مسود
 شده و بیاید کتاپ شود

قطرهٔ بین نیست قلزم جود بند و میل سرگشتی چون دود در دماغش جوشیده نمد و چیت آوارگی و شد مردود بتلانی چنان گرفتارش زد و دم شمشیر منخ خون آلود	پس بنیان رشتہ گفت ا د کرده از بیم آتش غضبش گس جبل را که پیدا کرد همچو کفر از تسلیم و اسلام نمک خشم میرزا شاه آخسر کرد اول ز قتل او گردید
--	---

سال تاریخ اوز دل جستم
با تنی گفت گشته شد داود

که غمش ز کیوان بود قلعه گیر ستم همچو خفاش شد گوشه گیر ز بدستی جودش ابر بطلید که آیش بود زهرهٔ بزد مشیر کشد عند لبش خدنگ صغیر که عاشاک از شعله پوشد حریر جهان رنگین را شده آرد بریر بر آرد ز شرمندگی فصیح پیر	بلند اختر برج شاه صغ ز خورشید عدلش که تابنده باد خود سیل موجها الفعا لے ز جوهر بود تیش آن سبز و زار بیاد گل ز خشم دشمن گزاند چنان داد بر باد و بیا و طلسم چنین بود فرمان که چون آفتاب سخن چو شد قلعهٔ ابر و ان
---	---

دعا کرد از بهر تاریخ ا د

بگیر و جهان را شمشیر قلعه گیر

خلف پیشه شد یک نام یک پیر که دیدم - بر یک آمده در عالم خود کار گزار

صید کن جانی چو شمشیر بلبس و بے شمار کرده خوش آب و دان جلوه کار از بهر شکار با کمانزار و نوینده و ساشست و دما آفتابیت که باشد زنده و پر خوردار	سب گویهرشان نامه شناسی بجیک کے از سلسله خاک کز نشود فنا مرمیا فی نیکو دیگر انسان نسبت است آن کے را بجا بنامشده و پر زور دست
--	--

هر کسی گوید ازین هر سه نشانی به آسیر
ملکه پوش رسا بنده روانش به عیار

که وطن در دلش آن گوهر تابان دارد مشت می پیچد و چونیند و فرادان دارد از شغف در رهش گریز و پنهان دارد با گداز ابله تقرب بشایان دارد نه غرور مشید توقع نه زبان دارد نیست لیکت با این نه با آن دارد آشنائی نه بیلان و نه مرجان دارد نه ز دریا اثر و نه خبر از کان دارد	ز اتقان ساخته منتظر قدرت در به با وجودیکه ز مدت کس از درج او را هر که دیدش بود انامتداد او را بے پرافت کشت هر کس دشمن او را نبینش منتقم از تربیت مهر و سما را خون شیرست که جو مشید او گشت عیا را نه محقق است نه الماش یا قوت نه لعل نه ز مردم نه ز بهر و نه عدوت نه لولو
---	---

صفت پیری اگرش مانده روح کند
چو گل خنده ز گلین چو امان دارد

حیرت ایمن بستانگاهش زینت حسن پیری گشته از روی مباحث خیر و چشم شتری حیرت بنزد او زو شرمزده صورتگری	پیر بهر منتظری دیدم تو اگست پیشه بزه و نیامای شورش رنگ از آینهها مانی نگذارد از دور خجالت بخشش و نگار
---	---

چرب دستی خورده گیری تیز بوش کاروان از نسون ہر دم برنگے مینا یرد روزگار بو العجب کاریست در روزست محتاج چراغ	بے لگد از دست آتش کند آتشگری گرچہ کارش نیست مہر پیگی با ساحری برچہ سراج دوستش پروانہ چرخ چنبرہ
--	--

زیر سقف چرخ میسنا کار رسوا سے شود
ہر کبابا دسر کتہ یک چترہ خربگ برگری

لبس بویسا رویوانہ از خموشی مہر سے خوشحالی عشق بے نالہ سچ بے ترکست نالہ عشق مہر سیرا خراست شکربانا لام سسر دکار است تو کہ لب را ز نالہ دخت سوخت پروانہ لالہ گون تفسے کامی بالجان زہنگان ممتاز ماشقان کشتگان معشوقند چیت نشان حمار تے ز بلور کر وہ سمسار و بگاہ پنا بو العجب فائدہ ٹھک شانی از تزلزل بناسے او محکم چار دیوانہ اور پیچ پستہ	گفت طرز آشنای پروانہ لال بے نالہ کے شود خالی مقالی از راج لالہ گون بلکست راحت جان مہر ہم جگر است حاصل وصل ہوسے دلدار است جلوہ سسر نگر دیوخت کہ ز د آتش بہر گل و قفسے ز مشیندی ز بلبل شیراز بر نیاید ز کشتگان آواز کہ ز آب دیوانہ شود سحرور چار عنصر میل با آب و ہوا کہ در بادش نہ در پائے استقامت مزاج اور اسہم چون دل عاشقان پیچ پستہ
---	---

روشنست و زیرگی دورست	هر دماهش و شمع کا نورست
کشتی دل به بجز فکر از	ناشود زان دوری برودیت باز
<p>بود شبی در صفت ار با بیا پیش نزد من باوصد پروانه شد شاه جوان کهن روز مسته هر میدان گره نیک اختره مانده ببا تو گل پیراسته ا بریادت چمن آرای داد پاک دل پاک زادی گنگی دل ز بانفش ستم ساز کرد گفت شنیدم ز کتاب بکن کز سر بازار دل آتشگری ای گل جزودی که گلابت که کرد راست بگو آینه ساز تو گیت باو از شور جوایش بکپید گفت که از رفت چراغم بدل در شب آئین منم حنا سایه ترکان صفت آراسته</p>	<p>گوش دودام روزه کثای سحرش حرف محبت اثر ساز شد از دل حیرانه فکر بسته مادره مشبها زنجابت کوی معنی از دورت آراسته شان نجابت گل عنای داد بایغ نسب را جیش بیسلی هر دوش مرا ز نرنگ پروا کرد هر دو نقش چهره کثای سخن گفت که سلطان جن جن لشکری بیا سفر خم می نایت که کرد خضره سوزد گداز تو کیست کز قدش جو صندل خود را ندید سوزت هر منزه نامسم بدل بر من آئین محبت خندان نفسه از خیل پری خواسته</p>

گردش چشم نگه می فروش
 طرز نگار گردش پیاپی
 هر طرف ایامی توافقی پرست
 زلف پریشان که بهم خورده است
 موی میانی شده زمار و
 جاده گری گردش را ساخت
 موی میانش که نو دار بود
 دیده شبی بسو خود را بخواب
 شور کمان شوق منم در سرش
 گلبنی از شمع گدازنده تر
 داده بینای تر سالیان
 سر زده بر پای تبی سجده کرد
 هوش ز خود درده چو آمد بچوش
 شعله آبی شده میچ دتاب
 در قدم نیت بر دوازده نشست
 گفت که مغز بر آتش خورده
 چاره ندارد خبر از کار من
 مغز سرم سوخته و باغ چسبان
 بجان دل از چاره گری نیستند

شد و بناله کشیدن بدوش
 بر هوش قبله بخانها
 داده رهم آهوجین را نکست
 منم آراست که رم خورده است
 خنجر دمانی گل گفت را و
 دیده شب قبله نما ساخت
 راز نهانی بیت زمار بود
 کرد خیال بیت دگر دیده آب
 بال زمان جذبه بت در برش
 طبل در پر دانه از و پر حذر
 خدمت بت بسته کرد در میان
 از بت و تجا ز بر آورده کرد
 تاخته بر سر زدنش خیل هوش
 رشته جانی زده پراغضراب
 تیغ بر تنی و چرخ بدست
 خور چواعت سحر که به سوز
 گشته طبعیم دل بیمار من
 روشن و تاریک چراغ چراغ
 شمع صفت ز بر سرش خنثی

بتکه بهسم بت بدست تبار
 لاد رخان سوخته دایع نیاز
 بنیما چاره برافرد خستند
 شمع نزالان شمرنگی نسب
 هر بنی از عود دایع فریب
 سوخته سوگند نیاز از بخت
 آمده انجیل بخت تیرا ش
 ناله ناقوس اثر سوخته
 نوبت زاری به سلمان رسید
 از ره چاره که افرد خستند
 دیدوران محشر بر اضطراب
 چاره دوران عربه مایوس شد
 شمع برین گل آتش پرست
 کرد خودی که دلش آب شد
 بنکه با چاره کار مشن نه کرد
 سوخت دوران آتش در آینه نشد
 بر منحنی در آمد به مشور
 چون دل بے رحم دستم زد
 پول منس عرود انگینته

از پسرد دختر ترسانگار
 شمع قدان کرده چهر افغان باز
 شمع بوگند قسم سوختند
 خیره نگاهان سخن زیر لب
 هر گه از زمزمه غنچه لب
 ناز نخستین قشش جان من
 تیغ زبانش میخده کند از تماش
 مجر شده لبیل بر سوخته کوه
 کار بجان دادن ایمان رسید
 بیشتر از پیشترش سوختند
 چاره گرمی غایب خود را خراب
 نوبت خون خوردن انقبوس شد
 دزدان برده دلش را زد دست
 کیه بدو دیزه سیلاب شد
 میگرد با دفع منارش نه کرد
 جز بریان جسد تلی نه شد
 دید بیکد از نگا به زود در
 غنچه مرگان به کف آید
 خون گل د شمع بهسم ریخته

گفت که چون غم برده گیر و رواج
 دور کن و ساز فردزان برش
 خیز که کافر جسد کین
 شرم نمود ز گشایش تنگستر
 فرق چو افسر ز سرش و در شد
 شعله اش از تیغ نگر و دیر پست
 سحر که ساخت بر آیین دافع
 سوزش پر داغی انداختند
 داغ زهر دست و لے بختند
 حوصله اش چهره آتش فروخت
 سوختگی کرد ز جوش بسیار
 لاله کدام و دل آتش کدام
 تازه گله در عرق افرختن
 داغ چه لے که بسوخته
 سوختن صد جگر ریش سوخت
 سوی چپ راست نگار پیش نه
 ز گش از ان نشاموش نشد
 بر سر آن شمع پریشان دافع
 خواست فستکه بزبان دعا

نیست تجز گشتن آتش علاج
 فرق بمقرض جو شمع از سرش
 ست در آمد چو قصا از کمین
 از مرده خوابانده بر تیغ تیسر
 لاله باغ دل منصور مشد
 شمع مشد و در دل محفل نشست
 خواست زهر لاله غدا رخی چراغ
 داغ چراغان بسرش ریختند
 گلشن آتش بسرش ریختند
 رشک گذارش دل با توت خست
 لاله صفت بر سر آتش گذار
 هر دو دل سوخته اش را فدا م
 محو تماشای دلش سوختن
 لاله صفت گل گلشن افرخته
 شمع مزاری بسر خویش سوخت
 بر دل صد سوخته آهیش نه
 صافش از ان میکرده بنیش نشد
 مردن خود خواست ز غفلت چراغ
 کوتهی رشته حسره از خدا

داغ بران سوخته با سوز بود
 شمع فروزنده چو در خواب شد
 روزند است به سرخویش دست
 داد چو خاکستر خود بے بها
 بسکه بسوزد اگر لیش بر درج
 غیرت زان سوختگی بُرد باد
 بود شمشاد سنا پیشه کمر
 داد سنا برده ز بهت گران
 اندول ادا بر کرم شستنی
 بود حیا بے بدلتش از حیا
 رید و حیا لے که از دمار داشت
 گفت دلم هیچ گواهی نداد
 زد و از ان گفته خبر داشت
 مرکب دل جانب درویش را ند
 گفت بدرویشش مذر خواه
 در دلم از دوسه شور بود
 مرد چو در فکر خیالے بود
 کرد اشارت به سوشکری
 گفت بدرویشش زار زان کند

منز سرش مرهم کافور بود
 سوختن از شرم رخس آب شد
 رفت بجا کستر دامنش شست
 روستنی بافت چراغ ضیا
 مایه آن سرمه اش انداخت گنج
 سرمه بینش بخش دمار داد
 نخل کرم در چمنش ریخت
 پیر طلب آذول در دستش جوان
 قطره دریای کفش عاتے
 کرد گد صورت از دی سوال
 سوزنا شد ز باننش بگاشت
 تا دهمت هر چه تو خواهی زیاد
 همتش از دوسه بیدار شد
 خند رقص خواست جواهر نشان
 ای دل فقر تو نگین د کلاه
 خود هم از شعله مسند در بود
 بهر دل دوست د با لے بود
 صفت زده چون هر دیو پری
 دامن او گنج مسلمان کند

<p>دید چو درویش تو کل شمسار دست طمع از همه کوتاه کرد خنده ز زبان گفت که عمر تو بیش گرچه دل من بود این لطف و فضل دامن هست بزر افتاده بود پیش نشان گرچه کرم تو که است شاه جوان هست مردانه دید</p>	<p>دست نعل خسر بخشش مدار از سبب چو بر آدرده گرد هست مرا هم دگر قدر خویش بچ گوایی نه بد در تسبیل رفت به عشرت که گنجن چو دود هست رویش نمایان ترست در صفت خاصان خیالش که دید</p>
<p>بود گدا محرم سلطان کند چو دگر بیاک گلستان کند</p>	
<p>در شدبجم رتبه فلک انبستاه مدق فلام دل سید اراد صبح سعادت دل آگاه اد آنکو چو از راز زمان هم زدی از نبش دور بپایند گے شاه کرم بنده و رگاه اد جسده گرد قد مش تنبا لشکرش از دهم دگمان مشیر تیمه اش از نو کشیدی طایب چون شدی از جام غضب شیر گریز</p>	<p>خود در یاد دل غفران پناه هر طعنه خاطر بشمار اد گفت بگل گرد گمین گاه اد زلزله در عالم دادم زدی در حبش عیان به تن زندگی نور اثر آه سحر گاه اد نقشه سز و عیش ماه سا همتش از قول بیان مشیر خوش شدی شست مرد آفتاب دوستی از مهر نره شیر گریز</p>

در دهر جوان گشته دوران او
 جوهر شمشیرش آفتاب
 ویر چو تیش به نیام یلا
 ز در کانش زخم چو چش
 خنجرش از خون مدد خور و آب
 گفت عزیز کی دلم یار اوست
 که سفر کو کچه برگشت شاه
 بگری از اندازۀ نظاره میش
 بحر گوشت و میش دیوانه
 موجب ازان چون فرزند آمد
 مرشد کرد و شن سید رکاب
 بحر ازان قلم مسمان و فاش
 گشت عیان تازگی ادر و آب
 وشت از دهر و چشم غزال
 در هم دپیان پو خطا خورده آه
 زده نمایان ز سر پا سے او
 سجد و کنان در دسے سوشاد کرد
 ز زلزله بر ما پو تار سی قنبد

عشرت شادی ز فلان اود
 خشم سر اسیرم ز پیش کباب
 خون شده در مسینه کان لعلها
 جستن تیرش ز دم برق میش
 ششش بر پیش از تارک غدا شرب
 صدق بیان نامب گنتا راست
 ز دکنار دل بیم بارگاه
 مومش از انبو سے سیاره میش
 بحر گو موجه عرض و سما
 همنفر عمر در از آبر سے
 کردی بارک بر نش مثل آب
 گشت همه چشمه آب حیات
 چون رگ بسمل همه تن اضراب
 سرعت از در مشتة نگر املال
 کو یکس و بار یکس پار و گیار
 ز عیش مجسم ز هیولاسے او
 واهمه اش را بشه آگاه کرد
 آمد و زیر قند میش آرمید

بسم الله الرحمن الرحيم

ای گلشن بهار خیال تو سینا
هر جا هست روی او در گوهر شکست
گر از نسیم راز تو عالم چین شود
در جستجوی گوهر ذات نگنده چرخ
بخشیده خشت سلیمان ملک فقر
دنیا پرست حسرت جاوید می برد

برگ گل از طراوت نبات سفینا
بریشک خار ره رشک بر نوا بگشایا
بوی گل صفا دهد از گرد کینا
از روز و شب به قلزم حیرت سفینا
از نقش های مور کلید خزینا
در خاک مانده از دل قارون فینا

در جلوه گاه سنگه لان شوخبار آسیر
ایست پاس خاطر آئینه سینا

پر دوده لطف دسایات امید دیم را
بلبل شکار کرده ز رنگ بهار فیض
گیرد در اضطراب معاضی عی شفا
عی ز نسبت گمراهات پاک تو

گردید خضر جذبه ره مستقیم را
گلکده استمائی نکت خلق عظیم را
دست تو بنفش ناله عظام ریسیم را
عابد فریب یافته در تقسیم را

بشیر و بی طلب همه کس نشان او صحرایمیط کو هر الفت فدت شود پیمه گان جاده بشیر تو دلگشت شق القدر آینه طور اشاره است	سنگی که سود رخ گفت پای کریم را تا در ره تو گریه بگیم و بشیر را تزار کرده اند و مستقیم را از شمع قاطعت ز غنلی کلیم را
---	---

داده اسیر چشم که بید دران شب صفت پذیرفت عسر تقسیم را	
---	--

میشه بر خار و بعد رنگدن میشه سنگ طفلان چه خوش آینه بهار دارد از گل ناله زنجیر بار آمده ایم سوف در پردۀ دل خون تمنا و هنوز گردش چشم تو می آوی دیگر دارد میتون معدن با قوت خجالت گردید	میتون معدن الماس جگر میشه وقت آن شد که بگنجایم ز میشه نگار بشیم این ساز بود ریش سبز و زنجین مراد گلشن اندیشه شیر اسایه آهوشم و میشه شبنم گل خرابشید و میشه
---	---

گشته از بیکه بر شمع دل مامان اسیر مخرو مسنگ مستها لب میشه ما کو تو	
---	--

داده تاراج ده قفسه ز انباشته را چه و لے داده بهر مقامی من ابر کرم باغبان چون کند بستر آسایش خویش تحت آلودگی غیرت جادیر سدر ام پاکه بین باش که آینه دل ساخته اند	خجل از عشق مکن طاقت پنداشته را خرمن ساخته ام دانه ناکاشته را سایه نخل قد از خون دل افراشته را شک بر خویش ز بیداد تو انباشته را وید و یاس چیشان نظری داشته را
---	--

نزد بای همایون گل خواری بر سر	دست بردل به تنای تو نگذاشته مرا
-------------------------------	---------------------------------

چشم آید بدست و گران داشته مرا	ببری نامش اگر با خود جسم باشد اسیر
-------------------------------	------------------------------------

موج سناست باده و دشتیه هوا	چاکست از بهم گل سینه هوا
پرمیزند چو باز شکار قبح ز موج	بال برد و دیده آئینه هوا
کبک پیال دل شکستن نمیدهد	گردیده می مصاحب پرنه هوا
شبنم بر دی گل جو مصع میار است	از قطره قطره گوهر گنبد هوا

نکست تو بشینه اما بساغ اسیر	غالی تشد دل پریش از کیسته هوا
-----------------------------	-------------------------------

در دل گدازیم تنای خویش را	شاید که ناله گرم کند جامی خویش را
فرستد سلم زمره با زار غنیمت	امروز میخورم خمسم فردا خویش را
زان پیشتر که گریه شود در شناس	شستم سر نوشت دادای خویش را
آخرد و چاه کوی تو شد گرد و برستم	دیرم بسیار آید پای خورشید را

یا دقدی ز بسکه بدل داتم اسیر	بگدازم چشمت سر پای خویش را
------------------------------	----------------------------

دل و جان سیرگاه دوست و دنیا خواه	من بزمی که خود میر دنیا و نگاه
طلسم بسته از هر سایه مرگان در اسی	که چون دیوانه باز بخیر میگردد نگاه
زمین سبزه دشت بهشت تا زگی دارد	بزرگان است را غرض میر دیدگیار
بنام و دادی دشت بیال و سبزه چون	ندارد قطره جز چشم غزال ابر سیاه

مخلی مزرا سرگشته بکسب خطر دارد
نشر دم چون دل از رشک تماشای سرزمینی را
سرازد دستی بر سر ندارد و نیز دلچسپی
ز بس غرض است چون نینیم در سر کوش
گل انسانی سوز رخساری از بحر کمان نیم
اگر یاک گریان در شب تاریک بماند
در مجلس که باشد هر طرف گلابی مزگان
بزم خود نمائی حرف بخت و لباسی
ز رنگین فسلان مثل چون باغ برانند
خوش آن میدان که باشد نشان از بخت گران

روم چو آمدن میشد کشتی سباه آغوا
که نقش پا چو زگس میسید از خاک آغوا
ز بهمان میخ و اسباب مجلس خواخوا آغوا
چو زار از جبهه میانه عبا بر سجد و آغوا
که خود از پاشا دم نکشیدم تر آغوا
کنانی میکند پیرایه صمد پاک ماه آغوا
چکار آید نگر و گردل با دست گاه آغوا
به عیانی بر چون آب ز گوهر نایه آغوا
نسکت آریای تار جزین کلاه آغوا
قراید رتبه در شان پریشانی سپاه آغوا

اسیر گردش چشم که چون پسد گناه از من
گوی میسد و اول زبان نذر خوا آغوا

داد و ذوق شراب بے خمار آینه را
خوش باطلی بر سر بازار دل و اگر ده
شوخ مزگان بر کار است گرد ام پرست
ولی نباشد یاد او در دیده بیدار هست
چون نگیرد اشکم از گلبرگ چهرانی گلاب
زندان گاه می چو افغانی نذر شوخی لادم

کرد و خوش بجام سرشار نگار آینه را
کرد و شرمند نقش و نگار آینه را
گردش چشم تو بیا زو سکار آینه را
شم خلوت میکنم شبهای تاریک آینه را
با گداز دل بود زان چهره کار آینه را
مکرده ام از دل نگر گاه بهار آینه را

بود خورشید مرا از بستر گل خوا بنگاه

	بیمدم دیدم چه شبنم بتی را آئینه را	
خواب چون گرد و گران بیدار میازد مرا سرخسنگین ترا ز گلزار میازد مرا سایه دیر اهل بسیار میازد مرا چشم خواب آلود من بیدار میازد مرا		باد و چون ز دور آرد و بشار میازد مرا صبح را گلگون می باشد گفت خاکستر م دارد اکیس حواس جبع چون شد خواب غفلتم تعبیر آگاه است دیدم یا را
	بلبل گلهای شمع از دور بودن خوشتر است سیر باغ آرد و بیدار میازد مرا	
پرواز بجزر که در روح امین را چون موم که بر شعله زنده نقش نگین را چون در و تیشینه آلود زمین را در گاه نخستین مهر قربانی کین را بر بام فلک میس خورشید نشین را بستند چو آئین هنر خانه دین را هر چند کشتایند که ز ادا کین را از خاک برت گردن در زیب حین را بمشد دم عیسی نفس باز پسین را آئینه ما ساخته شرح بسین را		اگر صدق کماست نزد بال یقین را از شرح تو هر کیش گدازد به نجات غیر از دل پاک تو کسے دور نریزد احرام به خلق تو بستیم و بر یویم شرق به عید شب سراج بر آورد خورشید غبار بر و آن شرح بهین است در سر که دو د از صفت بدخواه بر آید در دیدن آئینه که صلوات فرستد از برون نام تو رسد گر لمبسم جان تا فاش نماید به نظر حال بر دینک
	از پر تو لطف تو اسیر آئینه سازد در کعبه آفتاب دل گوشه نشین را	

<p>برجبین با تو لید عشق نام خویش را کردی آذاد از غم عالم غلام خویش را هم نشستم نامم هم بر دم پایم خویش را منکه از خود یکشیدم انتقام خویش را در گلی و سبیل گرفتیم صبح و شام خویش را کی کند ساقی بنجاک الوده جام خویش را بچنه ام در آتش سودای خام خویش را</p>	<p>لبیک با حیرت برادر دیم گم خویش را داشتی منم من با من لطفت عام خویش را هیچ و تا بم من بود از رشک قاصد خویش را شکو به چا سپردم از سبب زاده داشتیم رنگین بهار فرسته از اشک آه عشق کند از دو کوشید غباری بر دلم در محبت داد و ادم آینه دل را جلا</p>
---	---

<p>خاطر صیاد چون شد میج از میدان سیر کرد رشک گلستان فین ام خویش را</p>	
---	--

<p>چونم دار و دل از اندیشه ما چه شد گریه تن الما من باشد بصورت موز دور منی چو شیرم نبسدا نیم سز لن قرانی چه شد از یک دل آنا خمیری چه شد گریه صورت از منی ندا غم</p>	<p>نظر از رشک دار و دیشته ما بود زخم دل ایتیه ما نشان ناما دل بیشه ما چه میگود توافل پیشه ما گله از دستگارا اسبیه ما سر اسر حیرت اندیشه ما</p>
--	---

<p>نیز سم آسیر از مر صریا سی رشک آسیت در خون ریشه ما</p>	
---	--

<p>چو در دمر هم دیوانگی با سخت بانی را لباس ماریت را اعتبار از دیگران باشد</p>	<p>خودش طعن الفت نیز د شیرین لیلی را ز مشبهای گوناگون چاهل اهل دینی را</p>
---	---

از نعل شبی زان بجز آتشین نیستند جزای سید هر کس برنگی و مکانش	اگر گلین کند آینه دل پیش منی را بود هر محبه حشر خالت دزد و معنی را
	غبار نقش بالین میشود خواب قیامت را چنین گرمید هر نازت شراب سیرگانی را
زو شکر بستم دل با کن شب مارا ز گلین کثرت گل تو حیدر محبت را بول شکر ترا از قلم شکوه نویسد شاید که تو کیمیا زداشته بخوانی آغشته سیرای دل صبح امید است خاکستر پروانه سرشتند ز شبنم منی گل و تقوی در معراج شربت	میقل ز ذوق و دلی طلب مارا گر آب کند نقش چنین منیب مارا باور نکند ساد و ولی یارب مارا آینه کند نقش گلین طلب مارا دیو و چور سوختگی کو کبیر مارا کز دین با در دل با کتب مارا شناخته تا شربت با شرب مارا
	دیدانه اسیر از تیر دل مشر خدا کن انز و دوا زین صدق جنون منیب مارا
گفتن را ز چرخ و پرواز چرخ را دل ما هست اگر مطلب است آزارت دل اگر میطلبید فلک بهم میریزد اگر بهر گوش چشم تو الم میگردد	به نیازی که نه تمیذ و این ناز چرخ را روی دل دادن آینه فخر چرخ را در قضای قفس بن شوخی پرواز چرخ را ز بیری که چرخ خانه برانداخت چرخ را
	گر اسیر از حدیج ز تو برسم چه شود اینقدر مرغ نگاه غلط انداز چرخ را

نفسید و چشم شمع تو مال خراب ما	عنوانی از تا چه کند با حجاب ما
از عشق خاکبار بجائے رسیدہ امیر	ماہم آسمان دولت آفتاب ما
افسانہ ہرزہ درو سرخوش میداد	میداد رسیہ خیال کجہ بردہ خواب ما
چون طلس موج راہم فراغت گشتیم	گر دیدہ مہر راست با انتظار اب ما

ما جمع و خرج خویش فراہم غیر شکر
اینست اگر نا طلبہ کس حساب ما

بے لالہ و غنچہ داغ پیدا	بے نقش قدم سرائع پیدا
از چشمہ طریحہ خور و آب	پیدا است ز چشم داغ پیدا
مشق نیست بہمان دآتشکارا	کے میشود از پیر داغ پیدا
وز زنا دیہاے چاک بہمان	از آئینہ ہاے داغ پیدا
شہادہ شور و زلزلہ	بے ساقی و بی امان پیدا

شاید کہ اسیر دوریہ دل
بے رہبرد بے سرائع پیدا

منونی خواندہ چشم شیشہ را	کہ ز گنجان کند اندیشہ را
خدا یا و حیان ابرام ما بکن	نخستین این متافل پیشہ را
سود و شوق خوشی نماند	بیاد ابرو دشمن شیشہ را
ہر کہے لبے یا باغبانے	غش گزارد کہ داندیشہ را

اسیر از چشم آہرے گریزد
بہ شیران تنگ دار ویشہ را

افروخته زیاده چاسوختی مرا	گل شکفتی از می افروختی مرا
این شیوہ برای پاموختی مرا	هم جبهه بهارم و بسم سجده خوان
حیرت گدازدم که چرا سوختی مرا	فناست دنی خمار نه بجزان و دصال
آتش زدی چمن چمن افروختی مرا	باغ طرافت از بهر دلبران بگسیر
آتش زدی بدگیری و سوختی مرا	واد از ستم طریقے بیداد و دتو
این ناله که در چمن افروخته مرا	من سینه صاف پنج تنگ کجا روم
در یکجے کہ درس دل آموختی مرا	عیرے بنو غیر من دتو بجان تو
باد و کمن ہنسوز کہ واسوختی مرا	در آتش را گداخته گردم بیا دتو
پیدا نہ حاصل کہ تواند دختی مرا	از جہلت نہ کجایت و شکرت کجا روم

آتش سلم خردن ز خاکسرم ہنسوز

آز سوختی کہ دوزان دل سوختی مرا

مژدہ بر بسم نغمہ ناکم نام اورا	نگہ زہد فریدم آن کہ ہو را
میندہ بر صبح ہیر جا کہ نیم پسو را	گشت عمری کہ نظر کردہ آشوب و ست
چون نگاہ تو فرنگی نکند آہو را	دشت را نالہ ناتوسلم تیکدہ منت
صیقل از گردہ ہم آئینہ برانو را	در نظر سیر و تماشا نیاسے دایم
نالہ نظر کردہ از گردش چشم آہو را	چہ غباری کہ بر پی دیدہ آشوبی منت

ہر زہ خندہ شد و گوش زد غنچہ امیر

با بنیان بر کند از باغ گل خود و دورا

شعلہ رنجبات گدازد چون آئینہ را	گردم سپان نسا زہد و غبار آئینہ را
--------------------------------	-----------------------------------

پاکتر آید برون دلماروشن از گداز بنا طرم مایه دم از باز بوی خوش میکند استقامت خصی اندام بر آسازد حصاً حال را در خواب اگر بیدارش خون شود شوقی مژگانش آفر دست بودی میکند شبنم خورشید در آغوشش کی جان میرد خا هری دارد باطنی در نظر با چیده آ شوخ چشمی نیربان را آرزوی گریست	نیت خاکستر بیدار گزینار آئینه را کرده سرگردان قریب روزگار آئینه را نیت باک از تیر باران این چهار آئینه را گشته روزی دلت بی اختیار آئینه را سر بصر امیدوار آئینه دار آئینه را پزگن از تاب شوقی بقرار آئینه را صافی باطن نمی آید بکار آئینه را دوست میدارد و دلم بی اختیار آئینه را
---	--

بادل بیاقیت با تا چه بپردازد اسیر

آن خط و خالی که می سازد عیار آئینه را

هده دل از میان آئینه بر را از دایره نیربان محرم ترست مکس رسا رتر اخیرت نقاب پرد و چشم دلم پیر این ست بیش ازین سوز اندازد و حسن شوخ یک طعیدن را از دل هم گش از دل مایه یکد خون مشکا ر در دیار رشک پنهان میکند دل چه مطلب دید از بال بها	گفته را از میان آئینه را کرده خوب امتحان آئینه را میکند آئینه دان آئینه را چند پوشه در کتان آئینه را داده درس گلشن آئینه را کرده حیرت بی زبان آئینه را میدهی تیر و گمان آئینه را دوستان از دوستان آئینه را شد میستن استخوان آئینه را
--	--

خود نمائی کرد پیش یاد تو	میدزد دل ترجمان آینه را
دل به افشاند اگر من خسته	ساختم دزدان نهان آینه را
بلبل باغ جیامرگان شوخ	کرده از کس آشیان آینه را
کرده بی سروای دل بخون تو	برق یاد دشمنان آینه را
در بهارستان دل دارد اسیر	
باغ عسیر جادوان آینه را	
مے ترقی تا قیامت راز ما	نقش کن بر لوح دل انداز ما
بے جگر ترازنگا در حیرت هم	بر زمین پر یکشد پرواز ما
در قفا فل میزد و لمانی کند	شیوه با دار و شکرا انداز ما
با امانت دارد رفت و حدیسم	دور دل عالم نگیند راز ما
بسته ایم از بے نیامی صفت اسیر	
سینه صاف ترگ تیر انداز ما	
با تمنا بی تو بسیار حساب مرا	در سن دل خوانده آم آینه کتاب مرا
از گلستان خرامم گل مستی خند	دل دیوانه گر جام شراب مرا
چشم من بوی سر انجم در امید اند	بسته آم بیا لیل حساب مرا
از تمنا بی لبش زدم دارم اسیر	
آه بر حسرت من دو کتاب مرا	
کو گریه که جنب از جبار و مرا	غافل ببانمای صحرای و مرا
آن غار بی برم که چمن پایست	خس نیست که قطره از جبار و مرا

ابرگز زنده است کس وصل در خرق	دل پیش دست گریه ببر جابر مرا
	کردم خیال یار شدم محو خود اسیر آئینه دگر به تماشا برد مرا
خواب پرواز حرام است مرا باد زلفت گل شب بباری عمر سودائی زلفت تو در از نتر آن جسد سلاست بایشه اضطراب لب خاموش ادب بیمه بانغ دل اندر بیدرمی شدت ز تکبیر ز ششم	آشیان طلقه دامن است مرا فین مبع اول شام است مرا هر نفس عیش دامن است مرا تا ابد کار بکام است مرا قاصد نامه دامن است مرا سختن میوه خام است مرا از جوابت که سلام است مرا
	نویغان پیش شما غیر اسیر نگویید چه نام است مرا
کن در کار گلشن بشیوه پاینتیابی را ده در دوسر باقی برای استمان من دل در سینه تا پر نیز نامشش خبر دار چه شد طلفت خوابت من دور در انتر	ده در باد رنگ بوی گلشنای نقابی را نیار در درختم مد جاتم رنگ بیجایی را پسید انیم کجا آورده این حاضر جوابی را ز چشمش با دگر دنگلکوی نیشوایی را
	اسیرم هر چه هستم تا لم نامم برد مشین تعبیر دلم تا کی دمی زحمت خوابی را
چو گریه پاکس را ز دل دیوانه خود را	که خوابم میبرد دگر سر کشم افشاء خود را

سر بنجام خیال تو طایمی هستم دارم
غبار خاطر من خوش گریه آلودست منو احم
نزارم سجده که عهد و نخلت بر دهنم
کیا تا روزگار از عهد و بوی بر دهنم آید
نیز انتم کجایید انکم خندان دل و دعو

به چشم دل کشم خاکستر پروانه خود را
بسیل اضطراب دل دهم دیرانه خود را
سرکوی فانی عبادت خانه خود را
جلو ریزی همسم گر گریه مستانه خود را
بیارایم اگر از بهر ادکا خانه خود را

آسیر انشب نمیدانم چه گفتم تا چها کردم
دل دیوانه خود را دل دیوانه خود را

از بسکه خورده نیش خوشی های ما
پرواز نامتعال و در پی تعلقی ست
کس در خیالت نماند اگر براه آه
تیرش چو آتش از دل فولاد بید
جای که خاک سر که بر باد میسوزد
شد استخوان سینه سطرلاب تمان
الفهت بهر دیار که باشد غریب
فین سحر آتش جهانگرد پیشتر

خون شد برنگ غمخیز زبان رو جان
گیر و اگر بخواهی قفس آشتیان ما
آینه همانه شود استخوان ما
تا روز ضعف قبضه گرفت از کمان ما
گرد می که بر تنی سته از جانشان ما
دایع تو بود و آخر هفت آسمان ما
دشت بهمان سید و زویشان ما
پرواز میکند چو بها استخوان ما

رقار کیک یافته بر نقش با اسیر
دور بگذر از جلوه مسرور روان ما

از غوان زار فلک یک آتش میدود ما
سجده که ز جگر دامن آتش میسوزد

ز گستان سحر یک اشک آلود ما
میتوان میدان ز سیمای صبر میسوزد

عکس ماه زود بود در بحر چون ماهی کباب موج بحر ساده لوحی آورده اند از صدف خاطر نازک نقاب آرزو پاک دل است در لبا به تیر و بنجی مشق شهرت کرده است چشم هر غفلت اندر مرغان سیاهی میکشد قرض غفلت جان بجان گذران بیاورد پیش بینی دارد از غیرت بدست آید با وجود آنکه غفلت سرده بالینش هنوز	ابرینان میشود چشم شرار آلود شکر را اندک نشناسد لب خشک رنگ گل نگشت در آینه مقصود عین سار از شک آه شک اندود از نگاه گرم او در حلقهای دود با دمی گونیدت خانه زاده بود برو مانا بود ما مقبول ما مردود همچو ماه خواب میسرود شب مکرود
--	--

بزرگانی هم بزرگی میسرود نامش آید

دارد از میرت عبادتخانه میبود

تا کی بنی گوشت بر ابرو دل صیدش نکنی آفت آرام کردار تیر خالت کشد از خانه بدو آنان کردل از گل تیر از دم نماند	دما ز دل مانی در چاکر دل انداز سر زلفت تو پروار دل بیا خنکی تا شده سوار دل میتست که باشند پروار دل
--	---

گفتم اسیر کم نه گشتیم گنگار

شیرنده شو از من بشمار دل

جو آینه در دل گذارم نفس را بروی تو گلزار سالعم هزارا نیلبلیل پروانه این جذبه دار	شگفتن با دالم نفس را بیا و گلدسته بندم نفس را دو بال پرواز من خار و تر را
--	---

<p>دو چارم نشد تامل و دگر به گاهے ز دامنش چه آیین که در دل به نهم</p>	<p>که سازم بر پیشان دماغ جرس را چراغان کنم تا گلستان قفس را</p>
	<p>اسمیر محبت مرا به شناسد نزد است امکم ز خود هیچکس را</p>
<p>غیب باید جلوه اش که چنان خاک است ای را چو ز گس مشیت گل بر سر زنا دید به خیران زبان نذر خوا ہے میشود طومار جرم او به خویند یزید بکار می چون سندا از بهار انگیزد نمک در دیده شور قیامت ز نیم عبرت</p>	<p>خراش گل ز نذر بر سر نقش پا گویا ای را بخی کز ز گس محسور او بخشد نگاهے به عشرتگر شهید خود شناسد رویا را کند میا و من یک چشم حیران مبد گاهے شهید او چو بنیم روز عشرت بیگنا ای را</p>
	<p>و بد کیفیت صفتا بکرب سمره ساقی کند در کار ساغر گوش چشم سیا ہے را</p>
<p>کرده نذر وید و خود خواب مشیرین ترا و خواب در چشم منم آید که یکه چون رکاب خنده اش چون غنچه بیگر وید ز برب گره یار باز پر دازد از ما ندان بال نسوئی اعرش پنجو جوهر جوشد از تیغ زبانم حرف مشک گیرد از مژگان دل شفت سرش جنون</p>	<p>کس نرا مدد دولت بیدار بالین ترا پرده از وید و سازم خانه زین ترا محل اگر میدیدم چشم بگ نسیرین ترا گر ز صید باز دارم در چرخ شاهین ترا گر بکام خویش میبینم خنجر کین ترا دید و گردن خواب بنده خاکش کین ترا</p>
	<p>ای خوشا بخت بلند ی که پے صیدم آسیرا شرق خورشید بسیم خانه زین ترا</p>

گداخت بر لب حشرت ترا ندول ما	تبیسه کن و بشکن بهانه دل ما
جباب چشمه از نزدیک راه تفرقه ایم	غرائب سیل غبارست خانه دل ما
سلم فرودخته خرمن برقی ناکامی	دیمیدن دزد و میدن دانه دل ما
که در دل ست که در گردن شوق نیاست	ز سجد پاشی ما آستانه دل ما
دخوش بلبل بر دانه چون گل بهیم نیست	بقا خا بر خون آشپانه دل ما

ز ساد و لوحی حیرت اسپر نویسیم	که راه گوشه انداخته دل ما
-------------------------------	---------------------------

از دانی نیست نیش بیشتر را	بیرک بسته دست بیشتر را
اگر سردست اگر گرم ست تو غم	دوم در پرده راهی هر نظر را
بر آید گرد از دیا و از کان	نسکتی گرسد آب گسره را
جنون نقش نگین خویش دارد	سنان لوح طلسم خیر و شر را
پیشانی مبارک باد تخمین	بکش این ست از خود بنیبه را
بے دروید و دل سیر کردم	یکه دیدم سواد بکر در را

آسیم از موهبه شوق به نسا حل	نسکتی گشته بحسره خطر را
-----------------------------	-------------------------

غمش باشد شرباب بغیش ما	ترا و د آب حیوان ز آتش ما
نسکت بال شد در داهم میاد	نخستین تیر روی تر کش ما
چو نمون مام آبادی نه گردد	بیابان گرد شوق سر کش ما
خس و خاشاک شورستان شوقم	پزد و سودای خام از آتش ما

بزر آسمان گویا اسیرم

که شد پیوده گردی ابرش ما

شد نشیمن خانه باغ دل از جهان سخت با

بیگانه انقشیم چه دنیا چه آخرت

ابر بهار گر یستاده خود یکم

نیز نگین ماست دو عالم گذشتگی

بزنگ فتنه بار نیارودخت ما

در خانه وجود عدم نیست رفت ما

گلنمای باغ ما جگر گشت گشت ما

بزار کسی گلاهد و مندر تاج و تخت ما

گوهر چکد ز شبنم گلزار فقر اسیر

ابر بهار چون نشود پوست سخت ما

هر چند طپید بسمل ما

کو برق زار بر نیفتد یو لور

در سینه و گرسن منازدست

دیوانه آن نزاکت خود

بجو شد خنده از گل ابد

گوشه نه کشید گوش در دوسه

در سینه انگشتان نه گنبد

از دور بیخه ما چرا نه خندد

از زخم نشان که بیشتر باد

کس راه سخن نیک گذارد

خندان تر گشت قاتل ما

نخلت زده کیست حاصل ما

جای دل دوست بادل ما

شد زلفت پری سلاسل ما

مے روید ناله از گل ما

خریا دزد حسرت دل ما

زخمی که مشکفته از گل ما

جای زده حسرت از دل ما

گل کردی آ روید گل ما

گر قاتل ماست قاتل ما

چند آنکه اسیر پیوده دیدیم

آسان تر گشت تشنگی

<p> لعلت ز پیام شیر و شکر سید هر مرا ساغر بطاق ابرو و دشت کشیده ایلم گروم به بست و جوی تو پر داز می کند ساقی مستم ظریف و می شعله شوخستر گزیده باغبان بهار خیال خویش آهیم ز سی باطل خود شر سار کرد گردیده پر زنگی پر مقصود و منسم هر ناله کرده فراموش سید نام پیغام من شکنه کش و دنگ از نیت </p>	<p> سانوز آب رو سے گھریسید ہ مرا بیگانگی ز خویش خبر نیسید ہ مرا در خاک ہم ہوائی تو پر میسید ہ مرا بجائے ندادہ جامہ دگر میسید ہ مرا شبنم بجای خون جگر میسید ہ مرا تا نخل خشک بین چه خمر میسید ہ مرا تا نماند ازید غلہ میسید ہ مرا پیائے از زبان اثر میسید ہ مرا قاصد ز رفتہ شوق خبر میسید ہ مرا </p>
---	---

شد گرد غم بستم گل آوارگی آسیر

حسطن تو بد سفر میسید ہ مرا

کی ز دل بیرون گنسم در و تناسی ترا
 گریه تا کنون با شکم بر آب و سر برده است
 دیدم ام گلدسته می بند و ز عمر جادوان
 صد قیابان مهر و بالا می کشد از دیدم

چون تو انجم دید خیالی جلے غمهای ترا
 روح محزون کرده استقبال و سوخته ترا
 یا نعبان خضرست محو از تماشا ترا
 در فکر دارم خیال سر و بالای ترا

گشت ایلم از دیدن رویتو بخود چون آسیر

چون تو از دید چشم ما سراپا سے ترا

مرا گلشن ای گلشن می کشد دیوانه مارا

ز خون تو به موج گل گند پیان مارا

شراب دام می پسند تنافل جام می بخشد سپند چشم بد کام دو عالم میز انگردن ز رویت تعلما گلشن زخویت شمار بشن خزالی متدل درد مستسیر عالم شد ز دشت باج گیر و بالفت تاج می بخشد	بر اگر و گذارد دل وفا بجایا نہ مارا شراب می پرستد گریہ مستی مارا تماشا برگ گل سازد پر پر دانه مارا پسیل امتحان تا کی دہی دیرانہ مارا بیا شرمندہ حیرت مکن دیوانہ مارا
--	--

آسیر آن طفل بد خورام آسایش نمیکرد مباد البشرد و خواب ہم افسانہ مارا	
--	--

از می دیگرستی ما داژ گونت کار اہل جون پیش زلف بوج زنجیرست یکدم از خون نئے شود خالی در جنون بھو گرد باد آخسر از دل تنگ دید و بپزونست	سہ ساغر بگردن بستنا خار بر سوزنیم و گل بر پا خط سبزت فتنہ سودا بیوہ بچشم ہاست ساغر ما نوم آژادیمہ بر حسرا ماہ از قطرہ دار و این دریا
--	---

ز آتش دور می سے سوزد دل جدا جان جدا آسیر خدا	
---	--

سرمہ حیرتش کسیر نکا ہست مرا بسکہ گشتم چمن مخوام تو چو آب دارم از بہت داغ تو جان زنگین در بیت یافتہ و دلم ہسچو شرار	سایہ گل بہ قطرہ چشم سیاہ است مرا سبزہ ہرب جو طرف کلاہ است مرا سرمہ سوختگی گرد سیاہ است مرا گلستان جملوہ این بر سیاہ است مرا
---	--

	دل بد آموز شکایت شده پیوده اسیر بیچس نیست که برسد چو گناہست مرا	
بزمی شد آئینہ دانا ہو چراست و میون ناشد کے برا نوازہ سپینہ چاک ابر گداز و خجالت گلایش گشت ز عکس گل دلالہ و ز لبسا	آنان دیدن از رو کما ز چو ہولے بہار و بہار ہو ز عکس شفق لالہ زار ہو شغ بوی گل گرد و چار ہو منہم خانہ آئینہ زار ہو	
	می بنفش و نالی نے آسیر سالتش ہو و دایر ہو	
بر کاویدم دل خودم را بانا دنیا ز بر نیاتے ویدم پلصیت آزمائے در روز جزا بن نہایند ہر چند حجاب آسماناست از یاد غفلت رہات شود آب	جستم آب و گل خودم را نسا بیلست دل خودم را دیوانہ صاقل خودم را بیرحمے قاتل خودم را یویم منہرل خودم را نازل دل بیدل خودم را	
	پیوده اسیر در کدازست میں فیروزم بول خودم را	
میرسدشت شکوہ کاہیا از لبش برسد طبع دادم	کدشتاق عذر خواہیا این گدائیت بادشاہیا	

دوزخ کیست کینه خواهیسا دای بر جان بیگناهیسا دارد از دست کم گماهیسا روغیست رویاهیسا کوهر ابرو باد کاهیسا	سینه صاف بشت باخت روز عید بیانه جوئیست چه تماثل چه دشمنی چه نگاه یم رحمت چه ابراهیم است باطسیدن چه آرمیدن است
من کجا دامنای دهر گما میگریم ازین سیاهیسا	
شکلی نگیرد صد استخوان مرا که از توتوق کست خجسته نشان مرا که دایم بنزد کند گرد و خنجران مرا که نور دیده نماید یقین گمان مرا سبا چشم بر آئین گلستان مرا سباز زخم دل و بلبل گمان مرا حیا بدیده کشد گرد آستان مرا	اگر نه در دشتانی بود فغان مرا براد بخودئی دل چونک آئینه باش بروز خاطر بر دانا بگناری ز خویش بگذرد سرگرم خجسته گردی مسند گریه بسوزم جو گرم جلوه شو که دوا خنده ز رنگین در کشیدن شوخ بیشتر آئینه و آب است سحر نیست
هین بسنت کرد در گلستان دشت اسیر شمرده است غنیت جنون نشان مرا	
چه دید که فراموش کرد و ما را چه شعلا که قصب پوش کرد و ما را چه تو بیا که قلع زیش کرد و ما را	چه حرف مهر و وفا گوش کرد و ما را بیا به خنجر چاک دلق غریب است بجان مشرب مایخوری دروغ گویند

ار	اسیر منتقل از آرزو نیس کردی چه حلقه است گرد کوش کرد و ما را
----	--

یا جلوه بدو فرشتها را بکے یگنزد آتش قیامت طلب خورشید در دو عالم و هفتائی برق اگر بیا شد یا رب که بای جان باست	یا خام کن بر شتھا را در کوره دل بر شتھا را امید بدل بشتھا را اینا بکنند کشتھا را این مشنم کل سر شتھا را
---	---

تا خواندن نامها تو دانی از یاد میر تو شتھا را
--

جنون بستی و بهیاری اندو مرا برای خاطر او قبله گاه دل شده ام گهر بر این شست عیار نیک کردی که اخست شیوه بعد رنگ مینج کار غلام هست آزاد می گرفتار چین سربده کردم گلست نام خدا	از بسکه بخو تو بودم زمین بود مرا اگر دو چار شود می کند سجود مرا در آن قیاد که دست دلی بخود را آشنا سختی و شترس بخود مرا در می زدن و کل در قفس کشود مرا دلی که سخت تر از سنگ میخود مرا
---	--

ز سبقتن غم پریشانم که هست بصلحت حسنیت از تاب روزگار گشت	زنگنه شعله در آن عید مهم بود مرا ز روی خویش خجسته بدید مرا
--	---

دست حلقه زنجیر حجاب اسیر چه قدر با که زد و لولایه فرزد مرا

<p>گردش چشم تامل ساز نیز یا در شبها بیک دوست هر می تن شب بیا و آفتاب اول چنان بکین گر باشد گردش چشم تو ساقی و نظر بک نیز بک لاشوب نگاه میدیم</p>	<p>اشک گلگونش را در طلب نیز یا نشر خود آرد ز هر ترکان بکین میرسد آخری کمال شب خیزنا صبح معشر می شود شام یا زانرا کار معشر میکند که قیامت خیزنا</p>
	<p>ای اسپر خردل ما هم برانان میشود نال و باتیر و برائی گریه کاریز ما</p>
<p>عشق ساغر داده شوق تشنه دیدار مرا حاصلم را باغبان پیش از زمین میدرد چون شرور و پرخیاں سلسله خواهم میدرد بے محبت سازی از سطر جہا افتادیم هر نفس از ساغر اسکیم بباری تردماغ</p>	<p>خواب سنا پیش نهید و چشم بیدار مرا بجز کرد از سایه مرغان غمخوار مرا دیدگاه گلشن زار و بخت بیدار مرا نال و هر دم پریشان میکند تا بر مرا خوی او بر خود سکون و آفتاب از مرا</p>
	<p>از گره غالی بساوار شسته کتیم آئین تا در گره آئین شسته زنا بر مرا</p>
<p>درد عشق آشیانه دل ما نفس از تو که کشد غافل رنگ از روی آه میدزد نال و شوخ با چهره نه شود آه تمیز جلوه اشک</p>	<p>راز مجنون و سنا دل ما بخود بیسایه دل ما گریه بخود آینه دل ما لبس آشیانه دل ما پر خرابست خانه دل ما</p>

پاؤں شیر خانہ دل ما	گردن چشم ست را نا نرم
بیکے شد ترا نہ دل ما	پاؤں ہمای جگر گل خندید

سجدہ شکر یکینم اسیر	دل ما آستانہ دل ما
---------------------	--------------------

دشت آرمیدہ مارا	سیر کن نور سیدہ مارا
دیدہ نور دیدہ مارا	لے کبوتر دوچار باز شوے
شوق محراب دیدہ مارا	مہر تار کے کشیدہ زنجیر آہ
دل پیران کشیدہ مارا	عمر جاوید کی دہر تاوان
دل شونے تیرہ مارا	برد و خوش برد تاجہ خواہد کرد
اشک و در خون پسیدہ مارا	مینہ از براسے آب گھر
سمن نامشیدہ مارا	بشنوید از لبش چہ میگوید
مست دل گزیدہ مارا	تاجہ حاصل شود غنیمت انم

از وطن دوستان کہ دید اسیر	شوق پیران کشیدہ مارا
---------------------------	----------------------

من دیا تو کہ داغست بہارست مرا	دل درد تو کہ بہرست قرارست مرا
حسرت داغ کے شمع نزارست مرا	یونان شعلہ خور شید ز خاکم آفرخت
یار بیکانہ فوجیکانہ بہارست مرا	ہرہ میگوئی از ان چشم سید می آید
بتا شای گل دلالت پکارست مرا	من دگر چہ آتشکدہ داغ کے
ساغر باجہ بہ کف چہرہ خارست مرا	شعلہ اندر جگر کا دی حسرت دارم

از قدرت اختر نظام بلند افرا	می پرستم گل آینه بهار دست مرا
شکر است بر او اری میباید اسیر	میج نور و چراغ شب تار دست مرا
<p>جنون نمیکند از خوشی تن جدا ما را اگر تویم نهان در غبار ساخلی کشیده تیغ و قاتل گرفته و دانش اگر چه ساده خیالیم ساده لوح ندیم کس نداشت که سر رشته را نگدازد چنان بمرده سر میکند که چند اس خیل ز بهر بی مستی و خمار شدیم</p>	<p>چه احتیاج بیاران آشنا ما را سراغ میدزد از رنگ آجیا ما را کمی شناخته آن ترک میرزا ما را کدام و عدو چه دل دیده کجا ما را کرده کرد و دیوانگی وفا با ما را جریده است خون برینیا ما را بکو چه رنگ بر آورد کرد و وفا ما را</p>
اگر اسیر دیار قرنگ همم گردیم	بمخرد کس از دولت حیا ما را
<p>سینه خفاست پر باخشا احوال ما بجو از اسیر جرافت خانه دل بر هم شوق کامل ابله زنجیر توان اشتن نا امید می کشد از طلب دانی میکند سخت و از ما را بر کشود غفلت بی نیاز می نشسته ز حال ما را خواند و است در دل از یاد نگذازم آئین بسیم</p>	<p>قال رحمت میکشاید نامه اعمال ما بوسی گلستانه می آید با استقبال میر و در گردل غار آگهی مثال ما قادر ما بر این عیان فلک سایش ز ما دوره باختر شید میخند و با استقبال ما بسته از قال و دعا لم خون می قال ما دید و آینه داغ اختر اقبال ما</p>

مر سرخشان نواز رتبه شایسته خبر روز شب را سبیل و دل در گریبان گنم	ایک اندر میرسد یک مساکین قال حیدر دوز دست از یاد تو ماه سال
---	--

نیشه با میل خجسته بهار عشرت است خجسته با محرمه از جامه لاله مال	
--	--

بهر عشق است مدد گوهر پاکست اینجاست سر باز دارد فامشیر با سبد دل است نگذارد از قربتستان که نظرگاه و قنات عالم امن و امان گوشه میانه بس است دل دیوانه چراغ غیرتستان نکست	کشتی چاره گران سینه پاکست اینجا عالم تفرقه یکدامن خاکست اینجا دور خاک و دل حوصله پاکست اینجا که نیم است ترس است پاکست اینجا رگ زنجیر خون ریخته پاکست اینجا
--	--

رفت آنها که دلت صید چمن بود اسیر بیل در قفسه سینه پاکست اینجا	
--	--

گردیده خوان نعمت جد معاش ما پیان در هو آگل و غار میر نسیم خون می کشیم شست عالم نه بنوریم آب و هوا ساختگی زهر قاتل است با محرمان حیرت ازین مشیر مکا د آفت شراب تلخ و محبت آب شستن	خجسته شمار یک دل گل تماش عالم تمام میگرد انماش ما از پیل و دست چو باغ معاش ما در پرده بوی گل نشود از قماش ما جز شعله بیج جامه ندارد قماش ما بانغ و بهار بادل آینه پاش ما
---	---

مژمنه بود لیسیم که بر میکشد اسیر نفت ز دست بهت طلب تراش ما	
---	--

<p>از روی زمین گرفت بهن روزگار مشت غبار بگذشت انتظار خیزد بجای گرد خاکم مشر را از پر تو دلم شهرستان غبار</p>	<p>کردم ز لب که بدعت بردبار عمر ابد بجا که دست جان سپرد برتر بخت من اگر آب زندگی کردم زیاده و کمی تو دشمن چراغ جان</p>
<p>چونش بهار نگل از همسم که از رفت گل میزیم بر سر سبیل و نه بار</p>	
<p>از رخ خود روز از آفتاب یارب قصای شیر غفا نوشته مطلب نسب توحی مشرب به ساقی ز غیب فروغ آینه صفاست باست مطلب</p>	<p>انگوده شکوید بی از یارب غبار خاطر پر از خود نمیکردیم بنرم یارب چنان باد و رنگین تر نه از نخل دبا لعل نه از جلد خلل</p>
<p>نویز عمارت میسده سیر ترا دور آسمان اثر آفتاب یارب</p>	
<p>کاش می آموخت بکشتن بگاو خویش را خوی صن از عشق میداند گناه خویش را میکنند مست خموشی داد خواه خویش را در طلسم انگیز خشمش میداند خویش را</p>	<p>آنکه گردان ز نادانسته راه خویش را انتقام نشسته از بیابانی از من میکند روز محشر قاتل نامه انسان دیگر است سر زمین جلوه میابد مادام بلباست</p>
<p>شام تنهایی سیر از آتش سودا دوست کرده مسیح مشرق دل دود او خویش را</p>	
<p>پروانه نادان گشت بگر</p>	<p>شمسیر تو قبله گاه مسدود</p>

<p>دیرست که را بهم نیکند دل پرواز قیامت گل نشان تر چون برق که در شفق نشان بد از تر تو آفتاب رویت در آینه دلم چه ویدے از مهر تو سینه انگشتان پرواز قیامت نشان است کم قدرے اوج اعتبار است شالستگی عدو تو نیست هر چه شکسته می نویسد شعله ای سیاه با چهره افغان</p>	<p>نگشت متاع خشیه گر بر باد و هیم بال و پر نیت زود و بر صفت جگر گردید عیارها مشرر بیگانه بود ای مقدر از دماغ تو دید افسرد در سینه شفته بال و پر افزون شد و اعم ز پیشتر پیغمبر از کیسه و بر از خط تو متصل بصر از نور تو شامها سحر</p>
---	--

احوال اسیر چند پرست
 سرگردان و امین همیشه

<p>ای نام تو قبل از انشا دوران شد و نسیم ترنیت آینه راز است عالم سر منزل است بے تاسف شوق تو بهر دے که افتاد فرموده بحمد و در تو</p>	<p>چشم و لبا چرخ جابجا با مقدمای فانیان پیدا است ز نامها نشان گرد و رو کیت کاروان بر کرد و زجا کما و کان تا فرق بین آسمان</p>
--	--

از باد تو سینه با چمن با	آتش که دهاست گلستان با
گر دید اسیر از دل تو آینه گریستن گسان با	
<p>برخی افسانه نامح نگردد گوش با با وجود آنکه بلخ مشرب با لم گرفت بے سرو پا قطره ام اما سر و یکسکم در جست همنان در قیامت هر کاب بار دشت بته ایم از کوفی غفلت بیکم عمر مارا دفتر خواب که پریشان کرد گوشتنا کرد و دیار ان مستی طاعت با</p>	<p>صاف رحمت بیچکه اندر دوشناوش با بزتابد با دلیل سی جاہل کوش با ایقدر ہم بیکر برور یا کشودا غوش با سینه صافی کی نما پر کج شا جوش با دست با و دامن شرم فراغت کوش با خون بشیاری بگیرد ووش با از جوش با نکته داریم فریاد از لب خاموش با</p>
انتخابی از دیار اختر اع آورد و ایم بخودی با جوش با و جنگلی با جوشش با	
<p>چو شمع سوختگی ترکند دماغ مرا بهار تشنه خونم شود اگر داند بهار سوختنم شد چون کند تقصیر به غم کوی تو آوار و پوس شده ام</p>	<p>نگاه گرم و بدروشنی چراغ مرا گر آب تیج تو سر سبز کرد دماغ مرا نخود زده است گوسر خوش دماغ مرا از بوی گل ز کند بلایک سران مرا</p>
سرم اسیر شود آسایه کرم است کود شکستن دل ترکند دماغ مرا	
لا لایر دید ز بستر تازان عشق را	شعله پرورد دست مغز استخوان عشق را

رازدن از نیربانی بیشتر گن بیک شوقم از جبار دود مل کبوتر دم نیل سفر هر کجا بنسیم کزین مرکز سرنگی ست نهر خاموشیت بفرمان این کجاست دشت دشت از گرد و زاهم باز می نوزد ستر	باطن از آینه رنجه راز دوان عشق را فخر پرواز دست راه بی نشان عشق را دل شناسد رنجه سبای کمان عشق را نیت با گرش و زبان کا بیان عشق را گرچه دور افتاده ام کامل دوان عشق را
---	--

کی اسیر از دور دیدرمان تسلی میشود
بوالسوس هم سود میداند زبان عشق را

چمن جیلوه کن قبا ر مرا غذاهای آیدم چو پیوست سبق باز خوان چو دقت خلعت دل دیادش خدا نکه دارد عشق دیوانه فروش تاشائیت آنکه یک میدانش آزدایت	سبز کن باغ استخار مرا سبب گریه های زار مرا کمن آشفته روزگار مرا در طلمسم خزان بهار مرا سیر کن مسیر کار و بار مرا کے رہا یکسند شکار مرا
---	---

تاب دوری بس است اسیرانا
سوغتی سوخته قندار مرا

نیر سید خیال نکست خواب مرا بسته بر بازو پیدار فلک خواب مرا شوق پیلای قیسم در سفر آرام ست اشک پرورد و دهم از غم بیان کنم	نیر دجلوه وصل تو به تاب مرا کرده نوید سحر آه جگر تاب مرا تا ندانم کس از عشق تو بیابا گریه داودست ندانسته بیلاب
--	---

چون تو دایم محبت بچشمم همچو اسپر
ساخت، بجز تو مگر کس به لب آب مرا

<p>دور چشمم بر سوز سینه غمناک ما بوی گل را در طلسم گلستان چیده ایم بارها از یاد چو لاله بزمندی خوشیم با چنین مستی اگر دم نیز نم از زهر خشک گاه از استغنا دگر از مهر بانی میکشد آب آتش را بهار نورش از آفرینش</p>	<p>بعد مردن گل کند یارب سپند از خاک را از ادراد و رقص دارد دل صد پاک ما تا شود روشن چسبند بر لبی از غشا خاک شیخ صد میانه می آفریزد از دانه مراک ما خوب میداند طریق دشمنی بسیار ما شعلما گل میکشد از دیده غمناک ما</p>
--	---

پزدوی بشدیم بر رخساره مینائی اسپر
گر شود آینه آن شوخ چشم پاک ما

<p>چون کوتا شد دل کسم آشفته رانی را خوردنیش آنکه تا نیز محبت از موس جوید شوم غمبید تر هر چند بنیم بیشتر دلش اگر نمود ما رمن دیده بیدار می آید بیا زار و وفا که خود فروشان را که زانده اجل هم جان بخت میگرفت از کشته ناز تفاطمای سرشار از شراب لطیف غانی است برام عشق بفرش برین چشم بیداری است</p>	<p>ز غریبانی لباس خشک بختیم خود نمائی را بزم شد کی بختند قطع موسیایه را مناشا پرده پوشد جلوه حسن خدائی را در دن پرده دار و حسن شوخ خود نمائی را بیز کبیا گریز جنس نامرئی را گر از چشم تو می آید خفا زجائی را بستی میدیدیم یا از بختی از نمائی را نه میدتا از خواب پریشا غم رانی را</p>
---	--

اسیر از غم زاده صاف سرشاری خواهد

	کرمج بادو شوید سر زشت یا رسانی را	
<p>میگد از دلفن برق بهر آیه دست آگاہی با دامن گراهر خشم در آتش گشت یکین آیه خده کل میکن از گلشن آگاہی</p>		<p>بزد بوق تو خضر رو آگاہی خضر در قافله گشت کان بسیار ساند هر یکام دل خندان آریم تست بنفش و محرومی دیدار بکانت</p>
	<p>نخل از روی نظیری طور است اسیر چو نمایند بر آتش نشان آیه</p>	
<p>گریه بسیار است ابرو بهار عشق را نکست گن میر در باغ بار عشق را گل بنزد از گریان غار عاشق را دهد میوه در چراغ آتش عشق را</p>		<p>موبو مرگان باید شکا عشق را از نسیم جلوه پرواز رنگین میکنم از نیاز زارفت باغ تماشا گشت دل با میدی عیار بر راه حشر گشت</p>
	<p>چون آسیر میزنم از تیر بجی رو گشت صبح ناشام غویان شدو بار عشق را</p>	
<p>کبیده و تجماده را در یک سفره یریم قبض با از بهت اهل نسله یریم عوضه کون امکان را محقر یریم هر قدر شد دور از آبشتر یریم بیشتر از بیشتر از بیشتر یریم منزل مقصود بے غم سفر یریم</p>		<p>بزد بهار بن گشتن بے بال یریم از غبار با بهار چشم حیران بے چسکه دست جوکان دوری است در زیر فلک سجرا این صل بعد ما این قرب هر قدر دور پردودی هر قدر پنهان شد چون تو کل خضر شد کا بلبیس شست</p>

ہر کجاو صرت بہا پرش کی نگہ نمود	آنش با قوت مر آب بہر دہیم
اعلیٰ بقدر بقدری فرزند از قیاس	وزہ را از آسمان تا بیشتر دیریم

آہمیدی سر پر امید شد آخر اسیر	ماقتبہ زمین نخس بجای مل فرود دیریم
-------------------------------	------------------------------------

اندریشہ کند قبلہ شکیبائی مارا	آئینہ کند آئینہ رنوائی مارا
تا شبنم زبیدان کند از یاد نگاہ	دہشت زنجیر خواستہ تنائی مارا
ہر سائہ ترنگان تبتہ قیامنا شد	حیرت ندر نور پردہ بیسائی مارا
بے رخصت بل جرات افکار و دہرا	آئینہ کند حال تجھ شافی مارا

ہر کس کہ اسیر از سر خود پاک نہارد	آئینہ کند حال متا شائے مارا
-----------------------------------	-----------------------------

تا چند خبر پرسی از میر و سامان	دیوانہ گجا باشند در کرد و دیابان
بول شکنی عالم را خامن شدہ ام سبتو	خاکم ز تر آبی بر روی گلستان
شوریدہ تر از قمری آشفندہ تر از لبیل	ادھر دگلستان ہامن خار بیابان
آشفندہ شوم سبتو آسودہ شو بے من	ویدار پر سبتو سبت کفر حرمان
عشق من دخی تو آئینہ رسوا بے	زنگ گل خوش می پیدائی و پناہ

سرزدہ گلھائی دیوانہ اسیر تو	تا کی شوق طوطی سر و قدر دیوانہ
-----------------------------	--------------------------------

دگر چہ بادہ پناہ میکند دل بہار	کہ شش گریہ ستاہ میکند دل مار
بجان شکافی ترنگان تو کم شب بہار	خیال زلفت ترا شاہ میکند دل مار

<p>فشول قدر ز قهیدگی نمیدانم کسی بام لیدگاه در قفس رقص</p>	<p>چو بخت پای در نیان میکند دل طوالت کعبه رتبان میکند دل</p>
<p>چگونه رخنه گر ملک عاقبت نه شود مدیث تیغ توانا میکند دل</p>	
<p>شده ذوق خاکساری دل حس عمر و جوان پسیدم دکن باز نرسد ساقی ز بارشسته نمیدانم بهار کن پره از میگویم که گزینتا رگشته ام</p>	<p>بیردن کشید فدی دایم از نفس مرا از بسکه سوخت ز طیش دل نفس مرا تا بام شود غر پیش رس مرا بال کشاده است بهیچا نفس مرا</p>
<p>ایجا اسیر رنج شدی در سفا رستم کی میگذاشت عشق بامید کس مرا</p>	
<p>ز بسکه گردش چشم تو دیو بست مرا بخت چو پست در یوزده بهار کشم نمی شناسم ای فتنه و نمیدانم ز خاکساری خود را طلسم آراهم</p>	<p>ز دل ربود و بغیر تو هر چه هست مرا که خون آلودگی میکند دست مرا کجا شناخته ام چشمی پرست مرا نمیرسد چو غبار آفت شکست مرا</p>
<p>اسیر وادول هرزه گو میسرانم جنون به علاقه زنجیر نگه بست مرا</p>	
<p>آینه شود و دو چهره انفس ما آن مشت غباریم که دور او میت کوثر به شوقی که در دشتک بیلاب</p>	<p>خویش بود مسایه خار هوس ما شدر یک وان قافله بی جوس ما آفت آتش یک شعله خار و خس ما</p>

<p>در کلبه تاریک اسیرت شب روز</p>	<p>بایاد تو آئینه دل بهتس</p>	<p>آن مرغ اسیرم که از گریه صیاد مزدگان سندر شده پاک بقیض</p>
<p>رخسبت گشتم ندو ز گس کم نگاه را سیکتم اضطراب را پیش تو پاسبان دل ز هر کجایتم بدل شکر شکر می شود دشمن خویش را کسی راه بنای چون در شب که خیال چشم تو جواب زباید از نظر</p>	<p>یا کمن آشنای دل گرمی گاه و گاه را تا نبرد ز دیده ام چاشنی نگاه را چون لب آشنای کنی خنده دوز خوا را کی گشتم آشنای دل طاقبت عمر گاه را سر مد کشتم زد و ددل چشم سفید ماه را</p>	<p>هرگز ز پاکی نفس اسیرم دم ز تن آئینه از کند گریه صیاد را</p>
<p>بامید کس نگذاشت بیداد دل ما را لبش بنما سوز دانه کشت فنا گرد شد از مکر سخت آئینه باد دیوان حیرانی گدا از دم موم بخت سنگ را نقش نگین دل بود هر سبج این در بامی آنش نفس خنجر خواب طاقت مقصد شود بی ضلول انجبا</p>	<p>فدا اجمری در درگشتن با قائل ما را اگر در خواب خوش میزد و میدان حاصل ما را چه میزاند بخوان یکبار هم حال دل ما را بنما خمر گدازان گاه و چون کمال ما را چه خواهد شد اگر طاقت نهد و شمی دل ما را وزارین هیچ کوششش اجر سبی حاصل ما را</p>	<p>برای مقدر کشت بریشان ز نعیات تو زیر قی پرورد در هر لحظه دهقان حاصل ما را اگر پای شوق او از بنفشه نشا سد غیلا</p>
<p>کسی طری میزاند گرد این راه بیابان را</p>	<p>اگر پای شوق او از بنفشه نشا سد غیلا</p>	

<p>بجای میرسد پاکیزه گوهر گرچه در آدل چو دانه دانه لعلی که در گزارد مجون بے ز چشم ز قریب منظر گزیند آید</p>	<p>صدق زنجان بود هر قطره باران ز بوی می نگرد و غنچه اش آلوده دامان که بر از جنبش بر دو کند پامال میاید</p>
<p>شوی گدوده دامان ز خاک کشکان گمدر مگر از نرسنه پامال کن خون شهیدان را</p>	
<p>چشت بجا که بر تیره خون بپایدا تا یا خیال زلف تو پر ز کرد و ام از تاب روی گشت دامن که در بیا</p>	<p>بمخشد تو تو تیا می نگه چشم لاله را بچید و ام برشته جان تا ز ناله را تجا که کرد بر لب خود و داغ لاله را</p>
<p>اگر بے رخ تو صبح گلشن دو آسیر ساز تو ز گریه داغ دل غنچه لاله را</p>	
<p>شده تا ز یاد تو در می خورش چراغ ما ماند شمع از گدازم ز زده ایم شست بر آبی بسکده و ساکلیسته ممنون بوی پیرین گل نمیشویم</p>	<p>آینه شبنم است ز نگه های داغ ما بر نشو ز کس شکسته از دزدان داغ ما دامت افتاب ز شک باغ داغ ما چون خنجر تا ز بوی تو پیشد داغ ما</p>
<p>از کمالی ستا فرخیرت شد نیم آسیر از ندر رنگ پرین برین به سرخ ما</p>	
<p>کرد و چینه جیده ابر تو سنت رو تو ز شک خار انتم در غور جو بر جسته از اید بود</p>	<p>واده عوش جو بر جسته بود روی دل و دانه چشم تو ز نور را تا به بینیم دست چه بانو را</p>

معلمش از تنج جنگ می بارد	آزمودیم طاقت را و را
امتحان رنگ مهر کبیرت آسیر کرده است گره دو ابرو را	
کرده ام از خون دل غالی ای باغ خویش را ایمن از زانویی باغبان غایت پس کنی تا بشود پرده از نام کامل عیار خوشن سر ز مستی دارم از آوارگی آواره تر	میرسانم از می حسرت دماغ خویش را از تو پنهان میکند آئینه دماغ خویش را کرده ام در دوش شب دشمن چرخ خویش را خضر راه من بیند از سر دماغ خویش را
از گل ساغر چمن پیراستانم آسیر میکنم از لایمی دیوار باغ خویش را	
از دل مردم عالم خبری نیست مرا هرچو آئینه همین از دگران میگویم بهر پرده از دل خسته سلامت باشد میکنم کام دل از لذت حسرت شیرین دل من گنج مروان خرا با دوست	چگونم غیر دغانا مهری نیست مرا میزان یافت که از خود چه هست مرا نشوی ایمن اگر بال پرپی نیست مرا این نمری که امید خرمی نیست مرا دست اگر سوخته و لعل نداری نیست مرا
یکی شک به تنهایی من دارد آسیر که به عالم پرپی یا پسر نیست مرا	
آسودگی کجا دل بیتاب من کجا ابرست دگل سنگینه و گوار تازه رود دیده جاذبه بر نشود در پهن شوق	شوق سفر کجا و قرار وطن کجا ساقی کجا پیال کجا انجمن کجا یوسف کجا و رایحه پیرهن کجا

گر با شقی اسیر حاد دل شکسته
آشفته گوی و جوانی حسین گویا

ست تو جلوه گردد در جام جهان تما را
پر دگیان کعبه را ستانی ویر میکند
گوش ترا نهیچ را بمر زم دل کند
بخت سیاه بیدلان باده کعبه میشود
مرد ده تو کئی اندیشه آه ز مرد
هر نفسی که می کشم هست جگر در آتش است
اشک نیازی کند صید کبوتر حرم

آینه جزون کند عقل برهنه پای را
جام فرباب اگر در لعل سخن سمر را
ذکر تو فتنه گز شود مطرب خوشنوی را
بهین دیر اگر کنی ز گس سرده سا را
روح برام استخوان صید کند بها را
شعله بدان می نشست وقت دایع جا را
دانه دام ده کن آبله های پای را

بجو اسیر هر که شد پیر و شوق خویشتن
پینه گوشش میکند زمره و رای را

به پیری باز گشتی هست لازم هر جوانی را
گرفتم قاصدی هر جا که دیدم اشک زقار
همه را اگر نبودی از تو بال افشانی درو
زنانم بانی ایام حیرانم پیری پرست
نفس چون مرگ بیل گشته در دام هوا بچند
چمن زاد بخت را بجز در میوان بخشید
نئی تیر ترا صیاد اگر چوب نفس سازد
بیابان نیست دل هرگز نیست ناز و نایش

حیات تازشکی نیست نیرنگیانی را
بغل بے نامه نگذاشته آب دانم را
تسکین کی به بیستابی طسیم استخوانم را
در آب دیده صید پریم کاس آسمانم را
گرازد دل بر لب رم گفتگوی خوب بختی را
اگر نشناسد از پرده از برگی خورانی را
شکار اندازد زکرا می کند بیل فغانی را
غبار راه سوز کرد و نازت کا روانی را

<p>شیدان خدنگت منت پرداز می بخشند نیم گل قشانی کز سر کوی توئی آید</p>	<p>اگر تشنه سازد پرواز هر برگ خزان را بجا کن میز آن نمشید خون گلستانی را</p>
	<p>اسیر از یاد وز گانی برون خویش می غلطم میندازد و رحمت میندین زور گمانی را</p>
<p>اگر نیداشت غمش تنگ را غوش مرا اگر درین باغ ادب را اثری نداشت سمن عشقم دانا بدو هم نامت گاه ستم نمی حیرت و گمخوزم در خیال نگشت باغ و بهار زده ام آب و زنگ چنین سایه پردازش را</p>	<p>ز دو میداد بطوفان خونش مرا میرساند بزمی لب خاموش مرا جای رحمت بدانکس که کند گوش مرا در نظر سبک از بسکه فراموش مرا بزدوده هر لحظه برنگ دیگر از بهوش مرا جیف تشنه آن سر و قبا نوش مرا</p>
	<p>میگویم آب که آرام زبان نامش اسیر داد و تعلیم چای آن لب خاموش مرا</p>
<p>اگر بدم افتد بر آگلان ز سر مرا آهین شمشیر در ملب خاما برق بود سیکند خاکستر خاکستر پردازانگی صیقل آینه ام در جیب خاراف می نمود آسمان در گوهر من آبروی دیر بود بزه و دود دل خویشم شرار منیم است شرط شوقم را دلیل را چه مایل میکند</p>	<p>آتش پرواز کرد و باد بال و پر مرا سخت خون ساقی لوی در گداز مرا که تو اندشع و اگر دین بینج از سر مرا از براسه دین خود داشت و تنگ مرا ساخت چون افکار نماند و جیب خاک مرا ریشه در آست از سر حشید افکار مرا اگر درین دریا بیای آید ز و لشکر مرا</p>

دادشونم هر بچرامی که میاید کشید

فانغ از پنج خرام جام افلاکم آسیر
نشد لب که میگزارد ساقی کو خرام

بس که می رسم از جدا ایسا	می گریزم زنا شنا ایسا
ز جسم را بس از آبله کرد	گل باغ بهانه پائسا
آل و غیرت متصل چو پنه	بند بند من از جدا ایسا
دل مشت گریزه سید اند	که چه در دست باد و ایسا
خو بردیان نه کو حق بسید	میر دم پر در گدا ایسا
سرم از پنج جسم پر افشود	بسکه سیر سم از جدا ایسا
عالم آینه خایه راز است	هست در پرده خود نمایسا
مشینه ام از نگاه می شکند	کرده ام یاد سخت جانسا
جلوه در پای جلوه میریزد	سرم میانه نواز و اینسا

اینقدر شرفی اینقدر شکین
ردم از دست پامنا ایسا

خار و گل را بوشش یک پیاده میدانم	سبز و بگانه را افشانه میدانم
در ریاضه که خراست شمع میانه شست	نکست گل را پر پر دانه میدانم
بیترا بهای پنهان گفتگو به ما بست	از لپید نمای دل افشانه میدانم
نعل تو آله از هر حرکتی دیده ایم	هر تعبای را پر پر دانه میدانم
رفتن از لوح جبین دوستیا خوانده ایم	آشنا بان را از هم بگانه میدانم

از خرابیای دل گردیده نام ما بلند نویافت کرده را بیگانه خود دیده ایم بلاده ایما در نور چسبده ای ما بکیت	مبسمم را اگر دایم برانه میدانیم ما سایه دیوار راه پوانه میدانیم ما آفرینش را پر بردانه میدانیم ما
--	---

کس نمی مند زبان گفتگوی ما اسیر
هر چه باد بدیم با بیگانه میدانیم ما

سیرگه و قبح گشتان متاب سایه برگها چسبده اعان با خواب در دیده با نظاره شود مژده و وصل صبح روی ترا شده شب زنده دار روی ترا خار تا گل از دبار فردش ابر باران روان لاله گل از گداز حیا با دشب در روز بزم عاشق نداشت نوگس دان شده مشهور در مکر عشق سفر فیض این چنین با بر پرو دیده فرخ را در کرد سفر کعبه در جواسنه کرد کم کند ناسنول راه گمان	شونخی پر دل جوان متاب کرده گل فرخ بوستان متاب چون دهمی به متجان متاب مژده عمر جاودان متاب میدهد از شمیم جان متاب هست اکسیر جسم و جان متاب صبح نور در می گشتان متاب چون کند مفر استخوان متاب سر زده از باغ آسمان متاب پر نوی کار می گشتان متاب کاروانیت سبزبان متاب داشت تا بکنش کمان متاب مرحبا پر بردان متاب بک فلک ساخت کم گشتان متاب
--	--

ای خوش آن اهل دل اسیر که هست
کردی باز را کاروان مستاب

اگر دنیا اگر عبا علی بن ابی طالب فرغ دیده وحدت صفائی سینه کش لوی دولت شاهان صفایان گاه زمینی تا قیامت خواب حیرانی اگر دانی پاشتن بر وجه دیا اگر لب لسان گردد ز سرش کجوی بهر دو عالم میوان گشتن دران شکلی که در خاطر نگین جز خدا کس به نظر نمی آید اگر در لطفش در خور رحمت دران دشت که جز یاد خدا دل گم کند خود را بطوفائی سکن در حجابی راه نماید تبل مستگهان خرد پوشان نشان آید اسیرم در بهار آرزو بجای نثر خواهد ز لطف پدیدیش در دو عالم مطلب در	اگر امر دزاکر فردا علی ابن ابی طالب بشت خاطر دانا علی ابن علی طالب سر سر با دل دانا علی ابن ابی طالب چه سوار است در دانا علی ابن ابی طالب نیار و زبان الا علی ابن ابی طالب که هم دین است هم دنیا علی ابن ابی طالب نزد کجوش از زبان با علی ابن ابی طالب ایدر جابل و دانا علی ابن ابی طالب بود و در دامن شیدا علی ابن ابی طالب بگوید قاش اگر در دانا علی ابن ابی طالب دو عالم از شما از دانا علی ابن ابی طالب زبان غیر و دانا علی ابن ابی طالب خدا میداند و دانا علی ابن ابی طالب
---	---

اسیر از میرفن کام بخشش در نمی مانم
ز پر دایم دمای با علی ابن ابی طالب

اچمه از مایکشد میرانی ناز و شب عکس وطنان با آینه باری میکت	کے خیالت سیر داند دست سودا و شب چون گرفت آرام در چشم دول روز و شب
---	--

میکند اصراف عمر از کینه مار و زوشب	هر زده گرد دست آسمان یکدم میگیرد و قهر
غور و آریکان بود در قعر دریا روز و شب	امتیاز خوب زشتی نیست در زیر فلک

نور و ظلمت پرده دار غلوت میخاند اسیر	کس ددنی دار و دیشم مرد و بیار و زوشب
--------------------------------------	--------------------------------------

دفع بر دل میگذازم روز و شب	نقد هستی میشا زم روز و شب
دوستان از من نیستند که	شکوه از دست که دایم روز و شب
از یزد و کار آهسته بستم	گل پسندل میثارم روز و شب
آبر و بسیار میاید مرا	گوهر دل می شمارم روز و شب
بنتم خیره که بسیارم بکس	دل بملالت می سپارم روز و شب
غفلتم هر دم بنگه جلود کرد	لوح غفلت می نگارم روز و شب
صبح دشانش گشته جانی قی مور	تخم اسیدی که کارم روز و شب
جایی نیست دل زیادم میزد	خوش ناز می میگذازم روز و شب

لااله الا الله و سبناست اسیر	در غمش اشک که کارم روز و شب
------------------------------	-----------------------------

پری از خیمت عرق کرد و عکس در آب	بساط آئینه دایم گنگاه در آب
غریب خورد و دلی گرفت جو گزند	حباب می کشد گوشه کلاه در آب
ز موج عرق شدیم با بئال شدیم	غبار ما بوز اند کشید آه در آب
جنون نه ز جنت کشی کشد زنت تو رخ	سپای شوق تو در دایم راه در آب
نیزه روی زمین جایی یکدم آسایش	حباب نفت بنا کرد و جاققاه در آب

تذاد و در سرناخدا غار اسیر
کند ز کندیل صبح این گناه در آب

دل را بسوزد و در بنان او طلب
آسوده‌گی نیت و در خاک را نیت
آسوده‌گی نیت و در خاک را نیت
باز صحرای گرد و گشت تو از چیل کند

چون شعله از گدازش تو تیا طلب
مندی برای من و در خاک را طلب
این شد ناب از زنی و در خاک را طلب
دست نیا از خواه و در زبان طلب

پرویده ایم نقص ندارد تو کلفت
ز نهار اسیر طلب و از خاک طلب

سرمه برده دل ز باغ در آب
پوشیده خانه ایست تا به ملک
بے نسب و دل نیکند ز شحات
نخل شکین و عارض گل رنگ

لاله هاشم زوی باغ در آب
خوش نماید گل چمن باغ در آب
قطره دارد و گهر شمع در آب
سایه افکند بال ز باغ در آب

در چمن باغ زینت افکند اسیر
موج گل ز کند و باغ در آب

بهار سوختن گردید شمع بزم با شب
چنان لبر ز سرت گشته است از یاد و خاسته
چنان کیفیت با هم بزم بود از بهوشم
زیاد در وی اودار و دلم هر گوشه دانه

توان چیدن گل از بال و پر و انباشت
که ز گلانم نیکو دو بهر جان آشنا است
که در چشم نمی آید نگاه آشنا است
چراغان میکند دیوانه در و در انباشت

آسیر از بخت و فرمانید انهم چه خواهد کرد

نگاهش گرم دلجوئی دمن است جای اشب

چه خوش افتاد عکس ماه در آب
سبز خط سینه صافی دانه در
همه در بحره اضطراب دل اند
در لباس مست اعتبار همه

چیده آئینه دستگاه در آب
مشتق دل میکند نگاه در آب
کس چه داند گل از گیاه در آب
هست یکسان گدا و شاه در آب

داده ام دل دوست گزیده اسیر

شسته ام نامه سیاه جور آب

مبت خوش فغانی بسته دشت الفت شب
بکش پیایه گلزار رخسار ایچر افغان کن
نگاه و نیم مستش اختراعی کرده آتش رخسار
ز رنگ باوه در رخسار ساقی خوش تماشا است

برای مصلحت یاران بدو ات الفت شب
اگر در گیر دانه در دشت الفت شب
که باشد زنده دانه در خواب حلت الفت شب
چراغ ویر را با شمع خلوت الفت شب

اسیر از شوخی حشمت گل شمع که می نماید

قمار بزرگ میا زنده حیرت الفت شب

نه فیض که چمن یک با با چیده ماست
چراغ حسن بود روشن از فرغ مجاب
بزرگ بوی گل از یاد خویشتن رفتن
شراب حسرت سرشار ماجری دارد
گل زنگن عیش نشسته چمنیم
ز پر تو گل رد می تو صبح دشت کمینیت

بهار نشاء می رسیده ماست
گل که خنده ناله نور دیده ماست
وداع اول شوق سفر ندیده ماست
دل گدازنده پیایه کشیده ماست
بهار رفته نشان دل میدیده ماست
نقاب جلوه حشمت حجاب دیده ماست

اسیر نگر بیان آسمان شناخت
خون گرد و شراب بستر سید و است

خون بود دل که لذت از دهنان شناخت
آینه ذات پر تو مشع مزار من
در پیش پای پر تو خور مشید بر نجات
رنگ گل فریغ می و لعل یار مشد
پرد از هر نه راه بنسزل نمی برد
از سیران و بادیه حاصل نمی برد
پیدا است از جبین عدم عشق پرده خون
شب خوابش از سنان قلم بروده بود
دارد نقیض گریه عاشق سرایتی
روزی کتاب خانه غفلت کشود دل
روی که مشبهم گل این سرزمین نشد
دابی که سیر دبره شرقی راحتست
زل که در ریاض فاضل خواب شد

این غنچه قطره بود که رنگ خزان شناخت
در خواب هم خیال ترا می توان شناخت
گردی که جای خویش در آن آستان شناخت
هر کس که قدر خویش چو آب روان شناخت
کی تیر بے سراع مبت نشان شناخت
هر کس که گرد باز سر در روان شناخت
این باوه را از مشیشه تار آستان شناخت
روزم را از قطرات آب دل پاسبان شناخت
من یقین توان ز دل بد کان شناخت
تعبیر خواب لغت اهل بیان شناخت
کی قرب مهر و منزلت آسمان شناخت
دیوانه قدر بستر ریگ روان شناخت
کی لذت محبوبی این گلستان شناخت

و در خواب دیده آینه نکل برادر من
خود را اسیر محرم راز دهنان شناخت

دل دارم که سب جام ساقیت	سرم سودا پرست نام ساقیت
دیباغ از بیدمانی سیر ساغم	شراب تلخ نادان شام ساقیت

<p>گر قمار سی بجایم تو بین نباشد جدا هر دزد را می پرستم اگر دوری بود و در آن حالت سر دوش آشنای گوش کن گوش</p>	<p>حریفان موج ساغر و ام ساقیت مگر خورشید در دو جام ساقیت گرایم خوششت ایام ساقیت مراحى قاصد و پیغام ساقیت</p>
	<p>اسیر از گریه مستانه شیارم دلم در صحنه بے آرام ساقیت</p>
<p>هر گنجی شور میا جوی دل است میتوان کردن دل خود را نگاه پائمال نموج مژگان گشتم آم اگر محبت گلشن آرا می کند</p>	<p>تا نفس بر می کشد بوی دل است غمی من ناز کمتر از غمی دل است گرد من موی بکا بوی دل است سلبیش موی جوی دل است</p>
	<p>هر گنجی می کشد بخود اسیر ساغر لبر ناز بوی دل است</p>
<p>از اشک و آه من گل سبیل شکفته است هر کم نگاهش به دلم راه حیرت نشتر خلد بیدار خصم از عبا را سیر خزان تنگدلی کرده ایم ما</p>	<p>از ناله ام ترانه لبیل شکفته است این غمچه در بهار تفتان شکفته است گلزار فیض خار تحمل شکفته است آنکس سهار کرد که گل شکفته است</p>
	<p>در نو بهار گریه ما بیرنج اسیر ناله غمخیز دونه دل گل شکفته است</p>
<p>هر دم ز فیض گریه نومی میتوان گرفت</p>	<p>سامان خرمی ز جوی میتوان گرفت</p>

جوان دل شکارش از کور برده است نشین ز پا که غمزد و چارست نمیشود در راه شوق تو نشسته دل هیران هست طرف نگاه شوقی ترکان گرفته است	ستانه میرسد جلوی میستوان گرفت دامان شوق بنزد رودی میوان گرفت مگر گشته مبادی میوان گرفت از چشم خویش هم گودی میوان گرفت
--	--

تنها اسیر برق پندل نمیرسد دست برین گرم دوی میوان گرفت
--

هر دل که ز عشق بار گرم است در راه فریب و دود او از سینه گرم شقایق آن دل سوخته جفای او را بیا رببت بستان را	تا خشر ازان شرار گرم است هنگام انتظار گرم است پشت غم روزگار گرم است تا خاک شود و غبار گرم است خون در رگ بپزد گرم است
--	--

چون شمع شمع عشق او را گویم که سر از منار گرم است

فغانم از دل دیوانه گرم است بپوشم کم غبارم ز ناپه بسینی بر آغ تازم از ناز ساین گل چرا ب نشسته ساغر نباشم	غبار تربت پروانه گرم است دل بحر اباین دیوانه گرم است سرش از گردش پیاپی گرم است هرای گلشن میانه گرم است
--	---

اسیر از سایه هم گردید بستان را هنوز از ستیش میانه گرم است
--

پروانه‌های تو که بال و پر مشیت
پروانه شرر شبنم و افروختگی گل
برخیز که یک گله گل رنگ بنا زد
خود عاشق مشرم خود و بد نام دل با
سرگرم خانه بدوش و دل بیدار
اشب که تو ساقی شده جمع بخشند
خورشید ز گل بازی حنت یکد اشب
یک رنگی عاشق چه بهاری که نزار و

گلخانه شوقیت که زرب مشیت
اشب ز رخت سیر عین در مشیت
صبح است که احرام تو فاخته گشت
پروانه بهین حسن جیایر در مشیت
آسودگی خواب عدم بهتر شمع است
مے شبنم گلزار و باغ سر شمع است
پروانه سر سیمه نیلوفر شمع است
خاکستر پروانه با محشر شمع است

نیز گشت چه قدر شوخ بر آید
و بر زم اسپر تو چو از سر شمع است

صبح شاله‌های گل است
توبه رنگ شکسته دارد
دختر زربیان مے آید
بلبله نوبهار حنا طربهار
سهر و در سبب از میخو اند
نیست یک بلبله در چمن بیکار
چه زراکت به خویش چه بهار
بر سر دل چو بسید از نام

عید رنگینی قبا ی گل است
شیشه ام در علمم پای گل است
چه قدر خنده خونهای گل است
خنده با باغ دلگشای گل است
حسن سیر که شمای گل است
جنش برگ و منای گل است
خادم دست در میان گل است
آشنای تو آشنای گل است

جان طیب لب پیام دارد اسپر

اثر آمدن باد صاعی گلست

عشق نیزنگ تنافل در دل بتاب بخت
در شکست خاطر عاشق نصافی نکرد
دید و نماند دیوانه خود را ز موج آشفته بوسه
لاله اشکم ز بهمنی غزالان آگداخت
کمترین بازیچه عشق جهان آشوب دست
در نظر آورد و هر گامی پر زانو و گر
آتش فولاد برق خنجر بستی نبود

بچه گرد سر از چشم غزالان خواب بخت
گرد این دیرانه کل در دامن سیلاب بخت
هر چه پیدا کرد دریا بر سر گرداب بخت
قطره خون گرمی که خنجر قصاب بخت
آتش دعا کی که از نیزنگ باد و آب بخت
از غبار راه اورنگ شب متاب بخت
طرح مشعر و پرتیش ز پیچ و تاب بخت

در گذر از انتظارش مانع می شود اسیر
گریه شاد آب بار آتش گل آب ریخت

فیض بیداری سیح بخت جواب آلودگیست
منبر سارای خود و نمبر روحانیان
یکشد صبح وصال از شام هجران نازا
نرا مشب اگر باشد قبله و در فلک
روم چشم صباغ انتظار عید فیض
طرف رو بگویم چون کعبه محراب است
تکی هر طرف بردای بر میسزند
ردا از گوش شنیدن چشم دیدن انتظار

مبسم پر دانه بزم شب مولود گیت
نگست گلزار در بمان عزیز آلود گیت
گرمی مود است تا مشر ذاتم سود گیت
صبح مستی و طواف کعبه مقصود گیت
پرتور دعائی شمع شب مولود گیت
نورین رطوبت آتش شش حبت جمود گیت
شمع خلوتخانه وحدت شب مولود گیت
فیض بیداری ذاتم مبسم مولود گیت

اگه از غفلت بیا زینش و لے و ایس کنم

صبح و شام با اسیر ز چشم خراب آلود گشت

رو اوج سانگیهای دزدگارنداشت
عباسوخته با بلال زار گرینست
چو عیش عرض سپید در میانم
در آن زمانه ساش و دارم از دل
ولم بمکد جو آب و مشرب بخت
اگر از سانگیهای دزدگارم شست
به حیرت یکس مطلب شکار خنجر
گل همیشه بارستان اقبال
خزان سانگی برچین فردشی کرد
زمانه دفتر ایام را گرد میدید
بهار خانه بدست چه خنجر با که نکرد
خرابی از گل صد برگ باج میگرد

در شکسته دل پیش ازین عیارنداشت
تخل نفس سرور دزدگارنداشت
بسرگشته شکی شوق یکسوارنداشت
که روزگار ساش و فلک از دست
یک شامی موافق ویرین یازنداشت
ز روی گرم خنک بلبله شمرنداشت
کسی چو شکر خداوند کردگارنداشت
ز صد نگاری کی صن بر کارنداشت
بدل خراشته مهر فسرده فانداشت
گرفته گوش ترازد و فردا بخت
بشوخ چشمتی ظالم گل یازنداشت
هوای گوشه دیرانه عابهانداشت

پیرس باعث کام دل سیر پیرس
نداشت کام ترقع بر دزدگارنداشت

از انم دل صد و اضطراب است
گنگستان محبت را هوا نیست
در انعم تار سید از می حسا رجم
ایادوت گر شود غافل گدازد

که در دل باو پیش مستجاب است
که بنیم خانه بوز آفتاب است
طلوع نشسته خون عید شایب است
ولم از دوری آتش کباب است

<p>خبر هم نیست تیغ کینه خصم بجز خون خویش را نشسته ترک</p>	<p>دلای بر دلم نقش بر آب است گوشت شیر او صبح سراب است</p>
<p>ایسر از دوست پرسیدن چه حاجت سوالی را که دشنامش بر آب است</p>	
<p>دردست آن غبار که بر بال پرست مبش نغید دولت بیدار مید پروانه چراغ دل روشن من است پرد از غنای چک از غبار من ظهاره بود نو سفر آشیان که باز</p>	<p>شد تو یانی بنفش و در چشم ز نشست خو شد طایله که شبی بیشتر نشست شبهای انعام تو نقش سحر نشست نقش شکستیم ز گل بیشتر نشست آمد ز گلشن دل و در چشم ز نشست</p>
<p>شو قلم گل همیشه بهار دست است در دیده و باران همه کس بیشتر نشست</p>	
<p>در دل تنه این گفتن و زنا گفتن است دعوی نمیدگی را حاجت ای باب خیر گفتگو با طره طلب پریشان کرد نشست بیشتر تو حیدر خانوشیست با اقرار عجز در لباس دشمنی هم میباید در خون خویش پادشاه تا به راد گوش ایست گفته صبح</p>	<p>رازد اما را حکایت حرف بجا گفتن است حرف نامفیده را معنی همین ناگفتن است بمنه پیچیده را لطف بیان ناگفتن است خجسته بر زبان و کج بخت از ناگفتن است بر کراخ عداوت حرف ناگفتن است گویم عرض چون مال من سوگفتن است</p>
<p>آتش شو قلم تا به شد ایسر ز کوه دست بر کشتن درس گمانی عتقا گفتن است</p>	

نام من بود و این شیر زیاد و لب هر چه نیست سرمه تلخ کرده و مارچه و اوراق خنجر بے نیازان عالم دیگر مسخر کرده اند غراب می چینی که در و آشام هستی گشته گرصدای میگویش از تهی مغزی هست هستخوانی را که بینی لش بر میزند روزی موری گویا اند قحطی هست کم شوند	ویرن آینه بر عکس نکند ریخت نیست گر کردی غیر یک حرف بگویند از همان نگین نگین خنجر بپوش نیست چشم تا و اگر ده این نشا در سر نیست شکر است آواز بلبل سکنه نیست از همادری نام تبریر کمر نیست میش خرد از دلم بال کبوتر نیست
--	--

میر چینی هم ندارد و اتقیدر مالش است
سنی از آوارگی شکر است و یگر نیست

فلک ز کام من خدایش عار داشت بکوه و دشت خون سوده گشت پالم نماند رنگ بزم زشت و ام و نفس گل نزاکت ازین شوختر نمی باشد شاد بوی گل اضطراب بر تنی بگذاشت بهار عینر خاکستر شیب و فنا فلک شد آبله پای سوده و دل	دلم دماغ سر انجام اعتبار نداشت بیزبانی من عشق خاکسار نداشت شکارگاه نیست چون بکار نداشت زمین وعده گشت تابان نداشت سیک عنانی شوقم که بیا نداشت بگریم خوشی پروانه یک شتر نداشت دلی چه سود که پیش تو اعتبار نداشت
---	---

شب از خیال تو محشر خواب میدیدم
کسی بر شتر غمگانه کاه نداشت

جان بوی پیرین پیر است

پروانه چشم من پیر است

از تحت جامی عرق دل بچکد منو منو دشت بدست مهر سبار خوش خیال بگوید اندام تو اشک بلیل حشره سار بجان شود	مهر آشوب من سپید است پیر کنان چمن سپید است نازکی صنوبر سخن پیر است گر کند گل پیر بن پیر است
---	--

میکند اسیر کی دانت اسیر
گر باشد نخستین پیر است

بهر روی زمین خطرناک است باده نشان بزم حیرت را بیکه صاحبان عمارت کنند هر کجا عشق تا خدا باشد آب گروید و آینه بگذاشت ناز می بالید از گداز نیا	نگشان تیر دام افلاک است جام لبر زوید پاک است خرمن آسمان تل خاک است کشته نوح سینه چاک است درد و عالم صابون پاک است جوهر خنجر شعله عاشاک است
--	---

افتد در دبا بکمل اسیر
افتاد بر شراب تریاک است

همزمان بزم باغیر زور و دیوانه است آتش از گری احباب که دمن است گردوغوبت بر عین مهر و آب و عرق است درد و بار سینه صافی و شیشه دید و ایم	باده می نوشیم آتش در کار نیست اهل دل را غم نیاید اگر غم از نیست بکیس را اتفاقا سینه در کار نیست جوهر سیاه است اما بخش بیای نیست
--	--

انا امید می دروینار ما تکیا شد اسیر

این سخن جز حلقه گوش اولایا بصارت نیست

بوی چمن نماند بر دوشان شمع قیامت
خوشید سایه پر در گلزار شرم او
از دست و آتش گذارید گلزار
حیرت بهار آید پایان جستجو
همچون عبا رمی بر دم خواب رسفر
صید به بادام عبا رمی نه میکند
بلبل شست شوی پروانه و چمن
جوید صبا جوهر سازد معاش نشین

گلده به بند خاریا بان شمع قیامت
به ریح حجاب سایه دامان شمع قیامت
آئینه خانه زاده گلستان شمع قیامت
طوفان انشک ریختن بایان شمع قیامت
آسودگی نسیم بیا بان شمع قیامت
پروانه دل بایان پریشان شمع قیامت
رنجین شش را گر می جویان شمع قیامت
گلزار نو کرد و جویان شمع قیامت

پاران جواب سکه ماحبت است

عالم تمام زنده ایمان شمع قیامت

گلشن ز جلوه تو پر نماند گشته است
آبادی و دو کن عبا ریت در رهش
آفت بچشم تو بسیار شکل است
شمع از رخت بنده گلدسته فرغ
ساعتی نکار جلوه طاق گذار است
از بس کشیده از دل بے اضطراب من
هر ناله که از دل من سر کشید و است

بوی گل از هر ای تو دیوانه گشته است
هر دل که یک سر اسر ویرانه گشته است
به خوی آشنائی بیگانه گشته است
رنجین نقاب بلبل پروانه گشته است
تا ممکن جام و شیشه بر تپا گشته است
گردم عبا رفاخ ویرانه گشته است
شمع زار بلبل پروانه گشته است

رنجین بیا تو به که دیگر است آسیر

<p>گلگل شدی ز باد بهار اینچنین خوشست الفت میان عاشق و یار اینچنین خوشست دل بسد گاه او که بهار اینچنین خوشست مستی چنین خوشست هزار اینچنین خوشست ای گل پیاده شو که سوار اینچنین خوشست ز دهن دور و گفت مار اینچنین خوشست ز بستر اینچنین خوشست و قرار اینچنین خوشست</p>	<p>گلگلش ملاز که برستانه گشته است</p>	<p>آتش ز دیو برآورد بار اینچنین خوشست بی او تمامم و بسلم و با او تمامم بخر گردش ز دیو گل سبق جلوه میدهد گاه از نگاه و گزین فانی بوم ز دوست یو نمی توانی بخار سمندش بیاورفت معدنی که منع باده کشان میشود و دوش سیاه باج میندزم بخود می خوراج</p>
<p>مستیم و بقرار اسیر از نگار یار اینجی زنا اسیر و بنگار اینچنین خوشست</p>		
<p>که ز بهار فرو مانده ولی باخته است که ز قمار سی مرغان نفس ساخته است بهر مرغ دل از آتش نفسی ساخته است کل که در پیش تو صد جا سپرداخته است آنکه این آینه را ساخته نرداخته است</p>		<p>باشند تو که بر برگه و فاخته است بنویسند به میاد ز خون دل با که شود از غمت آفریده کاین سینه گم در گشتان بچه و تازه تواند گشتن که گنج بدلم غیر خیالت و عجب</p>
<p>هر مرغ دلش از سینه صد چاک اسیر زخم خیزد تو طرح نفس انداخته است</p>		
<p>مست آیم منی شدن از جام صورت شکست الفت آسان است اما پاس الفت شکست</p>		<p>چون محبت چو شش باطن و ذراع شکست کفر و ایمان گشتم و از خویش نمی بستم</p>

باطن از ظاهرنمیدانم ز جوش یکدلی سینه صافی اولین حرمت کتاب دوستی مستی و شور و جنون عشق استغفای یار موبومیم میکند پروانه استیلائی شوق بی تکلف الفتی دارم که صاف مشربست	فاش میگوییم بیاران باهن الفت شکست دوستان فردجا لها عبارت مشکست عافان دیوانه مارا نصیحت مشکست بستم چون ذره دزنجیر طاق مشکست کار بر ساغر پیرسان محبت مشکست
--	--

از اسیر ای باغبان گلنمای عنار ابگو
خارجت در حرکات نزاکت مشکست

شمع راز من ز سیاهی گفتن روشنست ای نقاب عاصمت دلکش تراز گلزار با سیر خندان را بخندان احت جان خوانده اند شیشه ام راز گذار کوره دل ساختند خار شکم را خیال شبنمی سازد بهار پیچ و تاب انتقام دل فراموشی بست آفتاب بی زوال بی نیازی ذره است هر چراغی که غبار شهرت خاتم فروخت پر تو نور چراغ دل به صبحی میکشد	اضطرارم از شکوه آرمیدن روشنست شوخی حسن تو در چشم ز رفتن روشنست از نسیم با چراغ عیش گلشن روشنست راز سنگ خاراد آینه من روشنست همت دریا جو اندوست بر من روشنست جوهر شیر کین ما بدشمن روشنست ابر اگر گیر و فلک با چشم رخن روشنست بی نیازان ترا ز بادا من روشنست شمع اگر حضرت تا بهنگام مردن روشنست
--	--

شجر انگی میوه بیدار دارم چون اسیر
از دل شب با فروغ دیده من روشنست

بیزم عشق ز تنه اهل شکست پرست	پیاپی من دوست نگار میت پرست
------------------------------	-----------------------------

<p>کنم بربگ دیگر نفس پرافشانی بدامگاه تو عمر سخن دراز شود بفال گوش سیدان شسته خاشاک غبار من ز چهره و یاد آن سوار کند دلم ز فیض جنون خوشبای میگردم</p>	<p>ز گرد راه تو گلشنی سته دست پرست دل دویده پرده معنی نبشته پرست که گوشه ساز سخنها می چشمه چشم پرست که در حصار غبارش غزال جسته پرست خوابه کند ام از تو بیهوش گشته پرست</p>
<p>دلم گداخت ز قرب اسیر لطفی کن که نقش سجده اگر در پیش نشسته پرست</p>	
<p>در تماشای تو هر چیزی نیست هست بر بانی بری چون بیدار با نظر تنگی بود دنیا فراع آرزوی منصب دنیا بلاست تشنه راه هر سینه هر چشمه است</p>	<p>پاکی بیش عیار شکلیست شهرت بی حاصلی هم حاصلیست مورد هر نقش پا تا منزلیست قطره راه هر موج امید سالیست شوق راه هر هنر بی صاحبیست</p>
<p>اعتقاد نیست گزاف اسیر خواب هرگز راه سعی کالیست</p>	
<p>جهت جهان ز پریشانی من است هوش از سرم نظاره روی تو بوده است منت دیگر ز چاک گریبان نیکشتم</p>	<p>تغیر این خواب ز دیرانی من است آینه داغ منصب جیرانی من است بوی بیدار خلعت عریانی من است</p>
<p>ز حشم خراق هم شده ناسوزنده ام تیغ و قاجل ز گراخیانی من است</p>	

آتش فسی از نفسم ظاهر و پیداست ای خضر بیا بان محبت مددی بای روی تو در آغوش خیالم گل خندان در کعبه حرمی خوانم و در سیکه مطرب بازلفت و خط و قال دلم راسر و کار است پنهان نتوان داشت ز کس راز محبت	صدر رنگ گل از خار و خشم ظاهر و پیداست گم گشته زهی از جرسم ظاهر و پیداست مکده خلد از قفسم ظاهر و پیداست حال دلم از حال رسم ظاهر و پیداست حالت ز پریشان نفسم ظاهر و پیداست یاد ز خیال جو رسم ظاهر و پیداست
---	---

حرم است اسیر آنکه فروزنده خواست
این نکته ز حال مگسم ظاهر و پیداست

داروی هوش و هوش بامی خوشاوست پیوسته در هوای جنون بال منزلی روشن سواد و دفتر بنفش ندیده حشمت تمامستی و خواب تمام ناز غافل و دوچار گلشن عالم ز گشته	آینه ساه عریه بای خوشاوست مست پرست بال بامی خوشاوست پیوسته خواب آینههای خوشاوست خرسند از اینکه در دل بامی خوشاوست آینه صید خاطر بامی خوشاوست
---	--

یک مصرع از سفینه منت نخوا نده
در بند چند چون بامی خوشاوست

بی جام و شیشه چشم تو خمار بوده است جان گشته شهادت دل تشنه وصال در خواب پای خم شده با کعبه سفر روزی که جام شوق بمصور داده اند	بی تو ببار روی تو گلزار بوده است در خون طعید نم چند کار بوده است آنرا که جذبه تو طلبگار بوده است هر کس بزور خویش گرفتار بوده است
---	---

بیوشیم نگر بچہ آگاہ ہم کشیدہ تو فیتہ با پیالہ سرشار پودہ است

زبان چنگوشکایت بجا بکن اسیر
دایم جفاغیز و دنا خوار پودہ است

از نگاہش غلہ ایما پر گلست	از رخسار باغ تماشا پر گلست
خواب آسایش بچشم با کتد	خار و دار و نقش دیبا پر گلست
با خیال او سفر با کرد و احم	عالم از نقش بی ما پر گلست
مزدخوی ناز کی سنگین دلاں	از شر و دامن خار پر گلست
از گل خمیازہ آغوشش او	جیب و آغوش کمانہا پر گلست
نیست یک سنگ از برای شیشہ	از سر شکم کوه و صحرا پر گلست
سوختیم از گرمی خوی کے	دامن خاکستر با پر گلست
دیدہ کردی ترکنازش را شفق	از زمین با آسمانہا پر گلست
دامن قاتل بگیرد خون نا	کی شود پشمرودہ خاں پر گلست
نسبتی دارد گھر با اشک ما	از صدف آغوش دریا پر گلست

شکودہ گردیدہ ز دوست اسیر
روزگار از قصہ با پر گلست

دل از یاد تو خندان شدہ است	شبنم از صبح چراغان شدہ است
حسن را بودہ ز کافاتی و سپیش	دل پریشان پریشان شدہ است
جلوہ واد غبارم بر باد	چقدربوی گل از ان شدہ است
دل پر بخارہ ز حسیم جگرست	دور از ان سایہ مرگان شدہ است

آنکه پیدای او پنهانی است
چه گذشت و گردول یار
بید جشن است تماشای کن
جگر صبر گدازد و درمان

از دل و چشم که پنهان شده است
کفر آینه ایمان شده است
شبنم از گریه چرخان شده است
جانشانیست که آسان شده است

بی نظر بازی نرکان اسیر
حق زخم نمایان شده است

گردل غبار گشته امیختن است
پیر دوازده گره صاف طینت است
سر یکشم پیش تو گریخته نیست
آهی بساط گریه مارا کشود است

باران سلا بر پرانده حال است
هر جا که حسن پاک بود انفعال است
در طالع خموشی پاکت الی است
صد گوشت گل لبه یک نمونال است

رنگین تر از بطلب اسیر رسیده ایم
حیرت بکام روز و شب و سال است

آهیم از بسکه آفتابین است
فی عقل بمن گذاشت فی دین
در صحت عارضت بخوبی
آن خال سیاه که چون مور
افسوس که وصل دلبران را
جان میمنت نشان است

باناله من اثر قرین است
چشمی که بلای عقل بودین است
ابرو منی تو آیت مبین است
در مریع حسن خوشه چین است
خصمی چون بجز در کین است
آن نقد که حاضر است این است

بیگانه ننگ و نام گشتم

خاصیت عشق اسیر نیست

از یاقوت‌های زندان دولت بیداریافت غنچه رنگینی از گلزار استغفار یافت بحر از نیلین لشکر عزت سرشار یافت هر که در محراب دل از شوق بکفر قرار یافت بی سواد دل بر گاه و چون کی بار یافت آسمان از آشک سرشار که این مقدار یافت سایه نامادین محرابی نامهور یافت روز گلزار بهشت عاشق نظر بسیار رفت خواست ز بنجر شبی پیدا کند ز نار یافت سرزمینی دلگشی از سایه هر خار یافت	قرب شایان بی منت کی گوهر شاد یافت دل چو طفلان از شغف با تو بازی میکند کرد از پردانه ابر تندرو و خوراسک میرود در سایه اقبال چتر گردباد شعله هوشاندا شده اورنگین میخزند از غبار خاطر عاشق زمین انداخت گنج کرد عالم گشت مجنون جای سایش ندید دیده یعقوب ابر روی یوسف بازید زلف او غافل عنان گیر دل دیوانه شد در درو آوازگی دیوانه نقصان نکرده
---	--

 نیست بی خصیت غبار چمن آرا اسیر
 جنس تر گانش از خار سر دیوار یافت

چو آب گشت دل سنگ ینمایندت چه نماز یک آهنگ ینمایندت قبابی فقر از آن تنگ ینمایندت ز پنجه کاری فرنگ ینمایندت حباب را گر ه سنگ ینمایندت جز از جلوه جیب رنگ ینمایندت	گل ز دور بصر رنگ ینمایندت تو ست باوه نیزنگ و منظر بان پرکار تو کل تو صیفت ست و از زو مندر به چه و صله زده محراب پاک خرقه فقر زلم چو سخت تنم شد با رنگ مظلومان بر زخوش ندر کی کوه سافیا قریب
--	--

نشان سداورنگ مینایدت

<p>عید در اول ماورمضان آمده است راز پوشیده که از دل بزبان آمده است چه بسا مان تماشای نهان آمده است در پی هست که مستی بمیان آمده است شبتم از پر تو دل صبح نشان آمده است روزه میگیرم می مشرب بقنان آمده است</p>	<p>شور دل پیش از دل بجهان آمده است کل آینه توان چید ز گلزار سخن بسته گلدسته خورشید بصد رنگ دلم سید هر سیه نهالی که گلستان آرد چه عجب روزم اگر خورشید شود عید اگر بلسل هر منج نگر و چه کند</p>
---	---

کرد و انگور وطن در خم می گشته اسیر
پیر اگر رفته بخانه جوان مد است

<p>که غیب زاده نصیحت باوه غیبی است فروع گوهر عاشق زلال تشنه لبی است گواه نسبت خارا بشیشه طبعی است علیخ زخم نهان خنده است زیر لبی است کمان رتبه عاشق زواج بی ادبی است دل گرفته گل باغ آرزو طلبی است</p>	<p>نظر بگوهر اصلی پرست مکتبی است فسرده کام دل ملازم امید یسا سکست خاطر ماخذ ز او خاطر است هزار زخم نمایان بکمرت ارزانی ز جوش آینه با دانه صاف می گردد غمبار آینه ما بهتار خاطر است</p>
--	--

مشو ز دولت بیدار نا امید اسیر
کلید نقل اثر بادعای خیم شبی است

<p>هر خراش سینه بیت انتخاب دیگر است نقش هر پای درین صحرا جاب دیگر است</p>	<p>هر نفس جزو پریشانی کتاب دیگر است دشت را دریا کند اشک نفس فدویگان</p>
---	---

تا کسی است ازین گلاز کی بیرون دند تا نفس را پیش از تنم سپرد یک زمان تا فلک سپهرم از ما دوری منزل پرست شش جهت را از غبار جلوه آیین بداند	بهرستان پوی گل و دو کباب گیرست ورده دل هر قدیم پای حساب گیرست جلوه پر یک رهوان تعبیر خواب گیرست دور هر جا که بودم آفتاب گیرست
--	--

آه و شایسته است این آشنای نیست بهر تامل خنده حاضر خواب گیرست	
---	--

خفته پوشید خود نمائی نیست گل خورشید اگر بسر زدا حال مجنون زگر و مجنون پرس خون دل جرد جرد نوشیدن دست باید ز خون بشوید مرد قیسه قدر شکست میداند نمک آباد کشور دگرست	خفتن بزمی ست میر بانی نیست بچه خاری بر منم پائی نیست دور گر و نیست آسیائی نیست کار ندی و پارسائی نیست بهار با پنج خدائی نیست چشم بر راه مویائی نیست حسن شهری و دهستانی نیست
---	---

باو بگفت یار ابر قرب در آشنای نیست	
---------------------------------------	--

بدور مانگه مشفقانه راجه شدست پراز حرف لبست جان بگفتند هم ز جلوه و دیوار خند و سپید بارد رسیده اند و میدان بهار بهار	بخت سال تنها خدایه راجه شدست بخواند ملت گهر این فسانه راجه شدست ستم طریقی شوخ زانه راجه شدست ز پیشه و دور آورده و از راجه شدست
--	---

مرا سر اسر دیوانه در جهان شمار

خبر بگیر که زرنجیر خانه را چه شد دست
تو از کجا و شکایت ز روزگار کجا
اسیر حوصله عاقلان را چه شد دست

بکشتنم نه همین صفت هجر یار پرست	بلک طاقت من یاد انتظار پرست
صدای ناله زرنجیر مانع آید	غیبت است که دیوانه در بهار پرست
برای خاطر او با سپان گل شده ام	ز دل طعنه نم آینه غبار پرست
ز دانه دیده احوال و نگرش جهان	بیخ اگر گذرانند کس دواز پرست
نه بزرگ گل که بیال دلم کند پرواز	ز پارهای دلم دامن غبار پرست
شد دست دانه زرنجیرم آبروی گهر	هنوز در نظر تنگ روزگار پرست
کلیت بر سر محراب خزان و در نظر	ز بسکه دیده ام از گرد اعتبار پرست
کشیده کار محبت بگشکوی زبان	حدیث صاف ملی همچون یار پرست
چه صید با که ز عقل و خون کشیده ام	نهفته بودن میا در تنگزار پرست
اگر بیال و پر تنش کشاید بال	ز چرخ چون گداز عشق خاکسار پرست
بهار سوخت بصدنگ یک نگاه کرد	ز سیر خشمی دیوانه داغدار پرست
نوامی بلبل باغ وفا شیم طبعیت	که یاد خنده اگر در لبش بهار پرست
غبار سوخته ام تو در چشمم گلزار پرست	برای گرمی بازار لاله زار پرست

از تو بر سر غم شمار میتوان زد اسیر
ز بسکه حوصله عالم از خار پرست

بسترم تیغ و زخم بالین است
تلخی مرگ خواب شیرین است

مست	بسیکفا بند برسد او با این خط	اسیر نوشتی بگاده یا این بیت
بکشت	بکشت بکشت از تنبلیان در راه	از خم بجز در جوت بحین مست
مزد	مزد بکشتی کام است	فشار مهر در می گین مست

مست	مست	مست	مست
مست	مست	مست	مست

زخمی گرم تو آتش بلبل زار گر بخت	زهر بختی را سیر زشت
مگر بگذشت چشم تو سال غلابی گشت	از خم بجز در جوت بحین مست
نگو شهر اید باشد بنگار عازده نمان	فشار مهر در می گین مست
بدیده و منت غزال بر میدی می آید	مست
چنان زخمی تو هر کس بهر دیار رسید	مست
رسید شهر از دلی الپیدان من	مست
طییدن دلم از مصیبت ابریم گل کرد	مست
بزرگ راجه بودش ز خلعت بر زمین	مست
طییدن دل از رنگ بستی و خشت شده	مست
دلمن قشاس شوم شاید از دیار غیریت	مست

اسیر آمد کی داشت راه جوت گزین	مست
گرنه یا گمرازد و خشت نهار گر بخت	مست

برایمید پیشتر که میتوان گرفت	برایمید پیشتر که میتوان گرفت
گر بخت جانی دل با امتحان کنی	خوش آنکس که شکایت توان گرفت

صیاد شوخ باز نمک دامن کشد	پرسیدش ز صید لب خود گزید و گفت
خوش صیدی از پریش ملک میوان گرفت	صیاد را بدم نمک میوان گرفت

شوق نفس گداخته کردل دهر اسیر	
اگر عمر فدا است بیک میوان گرفت	

سلیما نیست دل نقش گنجش نام معشوق است	پیر زادی خیالی شوقی اندام معشوق است
بر نیش و نوش عاشق الفت همه مشغول است	اگر تمسک است اگر زهر است باقی جام معشوق است
چیز پر سی از دل به نام خود را هم نمیداند	همین دانه تابش خانه نواد کام معشوق است
بگردد بکعبه دل سیر کردیم جلوه ویرم	نگاه پاک نباشد جا را بر ابرام معشوق است
دل پر زنده روشن از گاه و گرم دلدار است	بر جادوس گلشن از غبار دایم معشوق است
اگر سرش ابد لذتی در کام عالم بهست	نمک پر زده و گلهای دشتام معشوق است
سیان غید با عید می کنایش می توان برود	بقربان گاه بس کشتن پیایم معشوق است

چشم صاف و درو گفتگوی یاد اسیر دل	
ای که نقش اثر را بگذارد ایام معشوق است	

تعلق شد از کام عشق است	جنون سرگوشی ایام عشق است
حیات جاویدانی خواب لب خضر است	فنا بیداری ایام عشق است
فلک پروانه شمع جنون است	بیک پر بسد مرغ دایم عشق است
خود بهوشی داروی دماغ است	حریف زاکر و دشتام عشق است
چرخ را تا لا حول کرده گمراه	خوشی کعبه ایام عشق است

شوق زنده است	شوق زنده است
--------------	--------------

<p>.....</p>	<p>که در خونج آه سرو کام عشق سینه</p>	<p>.....</p>
<p>و شام دادی که غر خوان الفت است حرف تو طوطی شکرستان الفت است باین رسیدگی نگش جان الفت است اگر دم بیاورفته دامن الفت است دایع گنار دامن گل دامن الفت است خون فزیده کلر جوشان الفت است قبیله خواجها می پوشان الفت است چاک دلم نشان گریبان الفت است بیکامه خون می من مس جان الفت است بیکامه خوی که نگینان الفت است در بزم بسینه سحرچانان الفت است بیزینه الفتی ز عزیزان الفت است سوداگر قلم و سنان الفت است</p>	<p>از بزم رفتی که گلستان الفت است تالاب کشوده سخت سبز گشته الفت است و حشی خزان را که قفا فل کند اوشت گیر و نسیم سر خط بیگانه گشته ز من که حرف بودش نمک خوان بیگانه گشته گرم اختلاطی که بدلی بیشتر ز من جمیتی که گزنی باز از حشر از وشت و حش ز من خیال محبت نمی بزود کردم در آشیانه عقاربیت نیست سرسختی آشنائی بجای وید نیست از سحر محبت لایمناجی لبه تفیق نهز گردنم زانو نشین بوی کین من پیاده نیست او حشبت از خود دریندگی</p>	<p>.....</p>
<p>.....</p>	<p>از یاد زنی که اول خویش یاد اسیر</p>	<p>.....</p>
<p>آن صبح که مشاطه شام است که ام است طفلی که فدا شد تو بام است که ام است آن حی که حلافت حرام است که ام است</p>	<p>.....</p>	<p>آن چهره که خورشید عالمیت که ام است دو یار و دو کین سبیل شکم ما نیست اینی باور دشمنان مطلب یار نیست</p>

سرودی که بود سبزه باغ سرای	تا چند پیر رسید کدام است کدام است
...	دو دیوانه اسیر تو سرای بهر حیرت آن جلوه کرد کار بجامت کدام است
اگر شب و روز با مشتایا باشد بهتر است صبح و محرم اگر در خواب باشد بهتر است حیرت خاموشیم رسوای عالم میکند گریه ام ببال ای تو تر با به طوفان میدهد شرطی برود است کشتی را با ساحل میرود	دیده و شور فلک در خواب باشد بهتر است موج می پروازد به تپا باشد بهتر است دل اگر در بزم او بتاپ باشد بهتر است قاصد مکتوب من سبایا باشد بهتر است نای خدای بهر دل گرداب باشد بهتر است
...	الاضطراب دل شراب عیش میرود اسیر نیاغ را چشمه سیاب باشد بهتر است
خیال دامن و قفس انتظار ازاد است شکار نشه لبم جان فدای صیاد است پسیدن دل دیو یار و شوق پیغمبر نفس کشیدنش از کانه منیر و بیرون کدام عقده کشاید بشاخن پرواز ز باغ حسن بنجید بگل نمیدانے چگونه و خوشی دامن ترا شکار کند هوس گداخته گردش پیاد هم نزود تسلی کل ایمنه از بهار شوختر است	بخون خویش طبعین شکار ازاد است که دامن خلقت و چشمه ساریه ازاد است هزار عقده باطل بکار ازاد است غبار دشت هوس بر سار ازاد است گدازه بکار زبون بود و تار ازاد است که منید گدایو محنت حصار ازاد است بر ارم خویش قنایون ز کار ازاد است کسی که خار و فاکشت خار ازاد است تسلی دل خجالت شعرا ازاد است

اسیر الفت دیرینه گرفتار بی

ز دام هر که گزید عمارت آزاد است

از معوج کینه زرد دیا، شمرده است
بی وصل و خجرت ترک تمنا شمرده است
هر یک روان بر امن صحرای شمرده است
هر چیز بر که داشته یک یا شمرده است
دیوانه که تا بر غنچه شمرده است
دل از نصیحت که بد لها شمرده است
هر جا که معوج چون نفس تا شمرده است

دیوی اگر بدل غم وینا شمرده است
فرد حساب از دل مایه توان گرفت
از شک از غبار خاطر من در کنار بحر
شب انجم و مبلح گل و لاله بهر تو
تنگ از حساب دفتر دانش چرا کند
دیوانه هرزه در پی رسوائی خود است
در یاز جوش گوهر نازیت لیا است

دیوانه قلندر سرکش اسیر

از سنگرزه عقد ترا شمرده است

که بجز دل ماز طپیدن افتاد است
چو دام دیده بفکر چیدن افتاد است
بودی سیغرناییدن افتاد است
و گردی کز شوق طپیدن افتاد است
گلچیت شعله که از دست چیدن افتاد است
چه قطره با که ز خیم چیدن افتاد است

کدام شوق براه دیدن افتاد است
ز بزم بانی من وحشت بگاده که
غبار از صبا هم بلد سینه گیر و
جهان خراب شد و گرد سینه خیز و
تا اعتدال بهار بخون چه سپهر است
چه دید با که ز شرم رخ تو آب شده

اثر ربانه کش ناله خموشی اسیر

چه گوشه که بفکر چیدن افتاد است

<p>مستی که بخودانه زایل نظر گذشت غیرت روان داشت که تنها گذشت آتش پرست شوم و آخگر قیاس قیاس پیش ازین سازگاریت و دوریست</p>	<p>دور و یار جلوه کرد و دل بجز گذشت بهر خیزد و نه خیم نام بر گذشت کی شعله از قلم و من پیشتر گذشت و کز من بجز تو به که دور و دور گذشت</p>
<p>کشتی شکسته است بگرگان امیر نجشایشی که موجب طوفان گشت</p>	<p>از دل آیت گهر تا چرخ گلها پرست کی دلم خالی شود و بر زم با اینا پرست دیده دارنما هر عالم نقش یا پرست در خور میری که دارم نیم استنار پرست</p>
<p>بسکه از شک سر شکم دریا پرست و تر زرقونی عیش با لکم گشته است جلوه بسیارست خضر و هر دمی در کار است گرچه بر قلب کما نزاران ابرو ویز تم</p>	<p>از دل آیت گهر تا چرخ گلها پرست کی دلم خالی شود و بر زم با اینا پرست دیده دارنما هر عالم نقش یا پرست در خور میری که دارم نیم استنار پرست</p>
<p>نیک از دریا بوجی گشت ام قانع امیر جلوه ریگ روان و روان محراب پرست</p>	<p>از دل آیت گهر تا چرخ گلها پرست کی دلم خالی شود و بر زم با اینا پرست دیده دارنما هر عالم نقش یا پرست در خور میری که دارم نیم استنار پرست</p>
<p>دل پروانه فروغ گهر راز من هست طلب دل بهم فرصت یک نامه نداد شعله باداغ جگر بچکله از ابر چون پرده از من نه نور چون بوی بهار عند لیب گل زینای تمنای من است رنگ و انش ز شناسایی من بخیه اند</p>	<p>اشک لیل نمک گریه غار من شد گوشتها پرده نشین آواز من است لا اله الا الله من سب جوش گل کردی بالی اثر بهار من است رنگ اگر باخته ام شعله آواز من است لب کبودن سخن آخر غار من است</p>
<p>جگر سوخته ام آینه شقیل امیر</p>	<p>جگر سوخته ام آینه شقیل امیر</p>

	برق تیغ نگر و ناز از من است	
<p>ابر بهار و صحبت یاران غنیمت است نعبیر خواب با سه پریشان غنیمت است از ابر خشک شونی یاران غنیمت است فرصت شنیت ست عزیزان غنیمت است در سنگ لاغ سیر گلستان غنیمت است وحشت بیا که الفت ایشان غنیمت است گلگدای خیر صحبت یاران غنیمت است</p>		<p>بلبل بیا که ناز از زان غنیمت است از هر بهی نواس و گر میتوان شنید یک جلوه مهر بانی یاران و صد بهار عمر عزیز گشته بحث میرود بباو گلابازی اشاره و ایمان شگفته تر هر یک خدیو و هری و هر یک امام بهر هر یک طراز جیب کنار است گل بچین</p>
	<p>را در گریز پنج ندانی خوش است بودن درین مجادله نادان غنیمت است</p>	
<p>زهر آمد و سجاد و دامان من انداخت این بال با سایه با یوان من انداخت سند تیر نگاه تو در خرگان من انداخت آهی شد و آتش بگریبان من انداخت مکتوب ترا هیچ بزدان من انداخت بزنج ز یک غله چو گان من انداخت</p>		<p>می زنگت هوش دل ایران من انداخت بی مفت معمار که دیدی ست بنائی در چشم تو جادداشت تماشای من گر شاخ گللی بنیو در آغوش گرفته شب وید و بهر شبی دل درخته بودم سرستی سواد و یو گوی ز زخوره شنید</p>
	<p>شب شوق اسیر از خبر وصل رسا بود شوری بدل از خواب ایشان من انداخت</p>	
<p>لب کشیدی و میا حزن زدن یاد گرفت</p>		<p>می کشیدی و نگه میر حزن یاد گرفت</p>

<p>بچو طوطی که در آینه سخن یاد گرفت کی کسی پیشه دیوانه شدن یاد گرفت هر که یک حرف ندانسته ز من یاد گرفت</p>	<p>از دل خون شده ام یاد تو خوش است کار تو نیکو نیفتاد بازادی کس چقدر خنده بقیه بدی عالم زد</p>
<p>شکوه و شکنجه های ترا بسکه اسیر کرد با خویش ندانسته سخن یاد گرفت</p>	
<p>عشق آتش و درویشگر او است طوفان غم و دل شناو او است غم طوطی سایه گستر او است در بند کلید خنجر او است چرواز که خوبی پر او است</p>	<p>حسن آتش و دل سمندر او است عشق است محبت و مهرش دل گلشن درود باغبان عشق فصل دل زنگ بسته من مرغ نفس ترانه زیبسد</p>
<p>در دل گزرد و چون غم صیدش خورشید شکار لاغر او است</p>	
<p>لب که حرف شکنج و استانیست نشان برق صاحب خمر نیست خندنگ هر گنج اندیشی گمان نیست گل هر سز مینی و استانیست</p>	<p>خوشه ها بچ شیرین زبان نیست سر هر خار این صحرای خوشنوار مندیش از خم بازوی نا کس چه پر سی از دیار خاکسار نیست</p>
<p>انسی عشق بر او وادی شوق ز هر گامی بای زبانه نیست</p>	
<p>تج نهان که از مظارینان خوشست</p>	<p>قطع نظر خرابی دل بد گمان خوشست</p>

اکسیر ابرو دست سفردر کباب عشق
 در زیر چرخ و دست یکانشان نیست
 زنجیر را بچو مار نشن بازده میکند
 آخر دو چار تیر نوشده استخوان من
 کلکل شکفته مجاش نیزگ زور کار
 زانو نهان و صند پسیا بخواند
 دانه آگست دانه و زنجیر دانه آن

بروز از گوهر از صدق آشیان شوست
 بر او از بال برده و درین گشتان شوست
 و بر او از اینست اول که بر بند زبان شوست
 بال نهان گشتان بال جان شوست
 با بال و حرف معنا دلی نور دین شوست
 آمدن که مکت خون شده استخوان شوست
 بلیا دانه پیر الکت در مردم نهان شوست

امشب که چشم شست ز جوالین تمیزد
 باله پیر اگر آتش شود و نهد در شست

آمد از دوق طپیدن نقش یاد هم رفت
 سه خنجر کل قصیر یک در آغوشم ریخت
 سرت گشت زنا شعله آلودم شست
 ناله خریان آخر با من و غرام گشت
 شیشه و پیر خنجر شکریم ریخت در دم
 خط و حاکم دلم از سایه پیر حاکم آید

مگس که در کعبه شستن از یاد هم رفت
 پیرین در رنگ زینتای من از یاد هم رفت
 پیچیده زمره شستم ز من از یاد هم رفت
 جامی دل اول منزل اجل از یاد هم رفت
 طوطی پر زرد و جوشن بکس از یاد هم رفت
 دشمنی بگلن ز یاد هم رفت

ایستد خرافت تنها ز کمی پیری آید
 جلوه و شرم و زاده از یاد هم رفت

هر جا که نقش تو بکستن شود و ز شست
 در شستن میشت چو قبل نادر گشت

بر من تبار ز تو قش گلشن شود درست
 تا بطلب دلم از طپیدن عبودیت

<p>از بویایی فلک نیست سنتی جامی ز شیشه خانه نازک و دان بکش از یاد آو آینه ام گردی شود گشتم غیار بوی گل افشان گرمی است آینه دل شکسته شد از سیر باغ من منت خدا نکرده که از دوستان کشتم</p>	<p>چون صبح کار من شکستن شود درست تا صدق نیست شکستن شود درست کی از شکست خصم دل من شود درست چون طایفه زار از شفقش شود درست گلدره نیست دل از بستن شود درست کارم ز مهر بانی دشمن شود درست</p>
---	--

آهی بکش ایسر که طوفان گریه است
 عقده گهر ز ریشه کشیدن شود درست

<p>از رشک بلبل دل حیرت نصیب نیست از هر گلی چراغ بزنگه کش گلاب بیگانه خویش میشود از مشرب رسا تاثیر ناله از دل آسوده سحر ای گل به نیتی که بر آرد و تر نوی جامی که رشک بر جگر پاره سحر همچون زنجیر زمت بشو اگر کشیده است</p>	<p>از منبر از پنجه کی خنده ریخت نیست پرواز خام شعله چون عنذ لیب نیست الفت بهر کجا که نشیند غریب نیست در کشوری که در دنیا شیطیب نیست سر پا بر بند راست بگو با نریب نیست گر نیکو نریم از طیش دل عجیب نیست دیوانه مرد که دانه رشک نیست</p>
---	---

گفتم ایسر شوخی نایب میشود
 خندید و گفت ناله تو بر دل نصیب

<p>دل بیگانه محبت یار و نایب است چو قمری آشیان صیاد نایب است</p>	<p>بلکه خاطر با شاد و نایب است سحر طوق گرفتار از شوق نایب است</p>
---	--

<p>ز دل مشغور نادانی گرفتیم چرا و اول از گردون غم خویشیم فلک خوان اسیران چون نوشد</p>	<p>فلک در فکر استعداد ما نیست کسی را گوش بر فریاد ما نیست مگر خاک زده میا و ما نیست</p>
<p>۱</p>	<p>اسیر از عشق شیرین دیده بستم دلی اندیشه فریاد ما نیست</p>
<p>بی اسبزه نوبهار نام چکاند است ردش سواد دیده کند غم منم سر غم نویسد می تمام آید تمام ما از هر پیرانه لذت سرشار محل کند</p>	<p>مشوق ریش و بارشست نظاره است مالم تمام یک بکار بار باره است بچارگی کلید در گنج چاره است بادوست می نوش که عمر به باره است</p>
<p>۱</p>	<p>چشم دلم تیشه بسوی تویی جمد گر خوابت و سجده بعد بخاره است</p>
<p>نازک شد از وفادل و قدر جفا شناخت در شکوه لب که خشم و نقدر نبود در بزم بزم پانی ما هر که جا گرفت در حیرت تم که آنده بهر چه سنه فرید زین بیشتر پرس که دیوانه است چه شد نظاره پایمال نفاصل مننه شود</p>	<p>چشمی ضعیف روشنی از تو تیا شناخت داعم از بنیاست تو خود را چر شناخت مهر رنگ جلا و سخن از یک و شناخت خود را کسی ندید و گرنه تا ترا شناخت شناخت دل زیاد تو خود را شناخت در محله که دل نگه آشنا شناخت</p>
<p>۱</p>	<p>دو تن تری ندیده و ز خود در جهان سپر خود را کسی که یک گز چشم آشناخت</p>

کشاوتیر قضا با نگاه صیاد است	چون قلم و چشم یزد صیاد است
گل همیشه بهار شکفته دل ناست	قفس که سایه بلبل کلاه صیاد است
سواد دیده صید نیست حلقه خنجر اک	که چون قلم و چشم سیاه صیاد است
دل ریده مارا بد اطمینان نیست	خزان شوخ جنون گرد او صیاد است
ندیده صید سبک روح دایم و فیرا که	غبار کشتنم اول نگاه صیاد است
گناه عشق چه باشد بجای باخچران	چو صید رام نگر دو گاه صیاد است
زیاد زلف تو شبگیر میرو و در شکار	غبار دام تو شبها پناه صیاد است
بودی که مروت پیاد او باشد	بخواست رفتن آمو نگاه صیاد است
بغیر سایه مرغوان گریز گاهی نیست	کشاوتیر قضا با نگاه صیاد است
بدام عشق که تسلیم جوهر پاک است	طییدن دل با عذر خواه صیاد است
توان ز گردش آینه فلک خریدن	تجارب روی زمین خوابگاه صیاد است
خوشنیت دام زبانی ثنای صید شکار	دل دویده با صیدگاه صیاد است
فتون دام چه حاصل شکار دل نرست	زخمه دریدن آمو نگاه صیاد است
ضعیف مالی دل داده چه سیدانی	نردام چنین این صیدگاه صیاد است

درین دام و قفس کار روی دل بکند	در صفت گوهر ناز شکم دانه بخیده است
سحر آینه فکر نیا و صیاد است	نگهت یوسف بسی در پیرین بالیده است
موج دریا ز شورم طغیان چه خیده است	در ریاض آرزو گر خار بلبل سبزه شیده است
از هوای گلشن چاک گریبان بکین	اچیز حاصل کرده ام عمری گلی ناچیده است

<p>شرمسایا صبیان خرمن باغی کند ماله خاموشست تکرار فراموشی خوشست</p>	<p>عهد و عفو از دشت دامن چیده است کشتای آشنای دوش کس نشنیده است</p>
<p>گرید دشت مرا همان دیرا کرد اسپر نه فریم از جناب بیوج بزم تنیده است</p>	
<p>با شک تلمحام اسیران گلاب چیت آینه خاز دل با وقف الفت است ای نقشب فرارم و تخشع مشرب است تعبیر خوابهای پریشان منم کنم حسن از کجا و مرتبه عشق از کجا در محفل که ناز و نیاز سے بهر رسد یاران سواری از روانان میکنم</p>	<p>با گرد و زنده ولان آفتاب چیت مردود این دیار چه و انتخاب چیت نخ شراب چند و بهای کباب چیت از زلف خویش پرس که تعبیر خواب چیت تا آنکه عندلیب گدازد و کلاب چیت و انم اگر سوال نباشد جواب چیت پست و بلند عشق جنون و جواب چیت</p>
<p>شخصی خطیتم ندانیم حال اسپر ای دوی طریق محبت با چیت</p>	
<p>گریه خاکستر گداخته است خس و خاشاک سر و گل شده است مرد عشق است هوش نه باید بنافل نگاه سے پیچید برق زمار گل بهار افزون</p>	<p>بلبل باغ ناله فاخته است هر کجا آن سواره فاخته است بیشتر بد هر که باخته است چشم مست تو سخت ساخته است با غماز نگما سے باخته است</p>
<p>بلبل از برگ گل کبود تر باز</p>	

قد بر نیزنگ بر فراخته است		
نگار از بارنا شک جگر تاب چشمم کیست هرگز نیالست از نظر ماسنه رود هراسان نشان و هر از تخته پارو از ترکان از شمع نگا پاخ شد غبار	ویرانها نموده از آب چشمم کیست دانی که سیر رفت با آب چشمم کیست سالم شکسته کشتی سیداب چشمم کیست تا در زمین آینه سیر با چشمم کیست	
امید دار باش چو دانسته اسیر بیداری دل را از خواب چشمم کیست		
هنوزم در دل از غم پیشم هست چنان با سخت جانی خو گرفته ام بشرگان نه گیسرالی بیالده	ازین میخانه از شیشه هست که تشنه ام ولی با شیشه هست گریبان اطاعت پیشه هست	
نیکرود دل خالی از دوست درین میخانه تازه شیشه هست		
گلستانک عاشقان چمن را ز بیل بست ولی پیریز گلشن جیرت مکن بوال طوفان ناله میدهد از باغ گریه ام شد شیشه ام نه باده گلرنگ موج نخل	تا گوش کار میکند آواز بیل بست هر گب کشودنم پر پر آواز بیل بست گلایمی اشک من حدیث را ز بیل بست تا جلوه کرد خانه بر انداز بیل بست	
مخمر گلرغان شده از شوق جام اسیر در سینه اش خجول طیار از بیل بست		
نه چین دام و دانه بسیار است	در هوا آشیانه بسیار است	

لب خاموش خلق چنان است از آسینین با بکس پر چین	گشکویه بهانه بسیار است یک گمان با دو خانه بسیار است
	خون خود بخین مروت نیست خلق را هم بهانه بسیار است
دل بیدر ز افسرون عاقلش پیدا است اگر پاک چه نم دارد از آسینین زوال خس نقاب آده آن شود خاک و کور و راز	عید آذر نقش پرده بالمش پیدا است لعل اگر خاک شود آب ز لالش پیدا است هر کجا میر و تم از سینه خیالش پیدا است
	چو آینه کور رنگ عیالست اسیر از شب تیره من صبح و مالش پیدا است
چون نیست قدر و قاطعت بجا عیث است کسی باین چه بگانی چه چاره کنند بها بتر خسته بان کردم و نداشتیم ولی بیاد تو خوشش میکنم نمیدام زبان بفرم و قای چه میتوان گفتن بفر آتش چنان من نداری چیست نخوانده سبق و بری نیست پس	دوب بکار نمی آید و بجا عیث است گرفتم اینک شرم با تو آشنا عیث است که عهد با گل و پونه با بجا عیث است که رانم کس نشوی از روی با عیث است ز بی تو با نم اظهار با بجا عیث است گداختن بو قای تو بجا عیث است کسی چه بچیت کند با تو با بجا عیث است
	ز شکوه ام سخن می شنوا سپر تو ام ز ابتدای سخن تا با بجا عیث است
ر پاک طینتی دل آبل نظر شکفت	این بخود از طراوت آب که شگفت

<p>آینه خواب بود که دل از خیال تو شمشیر آبدار شد و عمل شاهوار از سایه گرد سرو تو آینه خانه طح سیر بهار گلشن بے رنگ شمع تر سازد هوا بی شوق جنون خاؤ مرا در شیشه باد بود آینه عکس تو پیش از خیال جلوه او دل بخون طید</p>	<p>یک سیر بن زنج دوم پیشتر شگفت در سنگ خاره گل ز چمن شو پیشتر شگفت باغ آن هوا گرفت که دیوار و دیگفت هر ساغری که خورد و بزنگ و گر شگفت چندان دلم طپید که وزیر سر شگفت کی در ریاض فیض گلی بے شمر شگفت زان پیشتر که باغ بر ارد شمر شگفت</p>
--	--

دارد هوای ابر جنون گوشه نفس
آید بهار اسیر گل بان و شگفت

<p>قناد گے شمع غل سرخا زری باست بزیر شمع قوبے اختیار سیر قسم نظر بدیده پاکست ابر رحمت را نگاه گرم تو در عالم آرزو نگذاشت</p>	<p>خزان پاس گل باغ بے نیازی است که سرگذشتگی با کمینے با نے است چو قطره دامن تر جاده نیازی است تفاقت که در فکر کار سازی است</p>
--	--

چو ذره هم سفر آفتاب خود شده ایم
اسیر باد صبا نیز داغ تازی است

<p>سیرس غم ز برای چه آشنای دست ز عیش پاک نظر دیده چه میدانی ز شونجی حسم طر از طره ات نا دم نگاه و آنچه تفهید آشنائی ما</p>	<p>دل از برای غم دست و غم از برای دست تفاقل تو هر از کر شمهای دست که عقد بند دست و کر کشای دست تفاقل ای تو را دست و برای دست</p>
--	--

ز دانشانی الفت کنار داریست بخواب شام پیر روی خیمه بید	شنیده ام کل تقصیر خوئیای دوست از اینکه چشم سیاه تو آشنای دوست
	قیامتی فردا شوبه باده رحیمی کن ایسر را بخرام تو در عانی دوست
چشم من چون آرد طاقبت خوشنماست پیر خود یار منی اطاعت بر دوش خرد دوستانی را که با هم تسبیح دعا می کرده اند رستی با گفتگو در خیم عاجز گشت نیست چون شود بیدار کاری پیش می آید دوست صبح شد چون هر کسی خجرات باز روی خویش	چون غضب شمشیری بند در دوت خوشنماست از جوانان نجاست پیش طاعت خوشنماست در میان جنگ پای محبت خوشنماست دست داری من لعلت امر حیات خوشنماست جوهر شمشیر خواب فراغت خوشنماست شام بهیجا خیم را با خیم الفت خوشنماست
۱۰۰ ۱۰۰	از تخافل پیش کی شکوه میوزد ایسر هر چه می آید از آن خیم مرد خوشنماست
ربی که چشم بشپزد از نور دیده است جگر زاده پرستان بر تن گشت بهیجا بر دوش آورده این راه ملی گشت با دار حق شناس فراموش می کنند	ز خیم دلم هر دم کاقد دیده است شقی آنچه در پیاله منقور دیده است شوم جو موسی آتش از طور دیده است آن سر گذشتگی که در منقور دیده است
۱۰۰ ۱۰۰	آسایشی که دیده ام از خواب نیست ایسر بیای عشق در شب و بیدار دیده است
صید عالم از چشم خدای گزیده است	یاد تو کرده است پند از شکاری کرده است

دید و آینه روی خویش بخود کرده است گل بهر ساغر بکفت پادشاه آید آه میدهد بر باد هر ساعت غبار و عده عشق دیرین پرتوی دارد که بعد از سالها دل نهو میدی سپردن میدهد طلب گریست خنده خورشید بهد شد ز شام تا رسن	حیرتشان را بهاری نو بهاری کرده است بمقرار بهای ماجوش قرار می کرده است هر نیمی را فریب انتظار سه کرده است دانه های کهنه را خورشید زاری کرده است بی نیازی خاک خشکی را بهاری کرده است سبستان خیالت خوش بهاری کرده است
--	---

کی نگاهش یاد من همچون اسپر میکند
آنکه از هر سایه شرکان شکاری کرده است

تسلیم اسپر سلسله انقیاد ماست ما خانه زاده مطلب دیرینه خودیم پروانه برون شبستان کثر تیم مار بیاد کرده ساعت چه امتیاج	هر چیز بر مراد نباشد مراد ماست مطلب چو در پیر شود خانه زاده ماست و حدت چراغ انجمن اعتقاد ماست پیش از ستاره گردش گردون بیاد ماست
--	--

صید اسپر سلسله خواهش خودیم
هر چیز بر مراد تو باشد مراد ماست

همتم را ترک عالم کمتر از منیر نیست حالتی دایم با کفر جنون آینه خویش در وبستانی که عاشق در صحریت خوانده است کعبه جو گردیده ام بخواجهم از سر طلی کنم هر گناهی را با مید غلط است منم کنم	عشق بی طالع کم از اقبال عالمگیر نیست ناله ناقوس بابی شورش زنجیر نیست گفتگوی هست اما معنی و تفسیر نیست راه صحرائی که کمتر از دم شمشیر نیست بیگمان لطافت بی اندازه یک شمشیر نیست
---	--

تو گناهی که دو عالم را بر اندازد زجا چون اثر تاثیر دار نیست نفس امارا گردن بیش گری داری تماشا میکنی صفت شکن نراز سپاه تو بیه تاثیر نیست اگر نباشد کارگر بیکان گناه تیر نیست هر دو عالم متر از یک ناله بشکیر نیست

گردنت ویران شد از قیامت
عالم آباد کسی بی بهشت قیامت

گشته آینه بقرار خطت بهر شوق دل شکسته نویسن چونان خواند قلمش گلشن راز شده طوطی مگر شکار خطت میکشیدیم انتظار خطت از تماشا تو بهار خطت هر که درفش سپر بود بیند کرده دامن پراز گل شیده بروه بکبار غفل و هوش از من آز روی دیگر نماسد مرا سیر خورشید در کنار خطت صبح آینه شد و چار خطت زنگ و بوی نبضت زار خطت دل و جان میکنم نشانه خطت

رحم کن رحم بر اسیر که باز
شده دیوانه بهار خطت

بسکه سودای تماشای تو پنهان درست بند و بسته اختیارم تا کجا خواهد کشید در بروی شام من صبح اناقص و میکند رنگ گل بال شکفتن میزدانه خار من سپاه غایب چنانکم نشکند طرقت گناه هر سر سویی را بر چه دوزخ ترکان درست پای دزد و تیر و سودای بیابان درست بخت خواب آلوده را شوق گلستان درست مشت خاک را هوای بر نیسان درست دوغی اقبالیم زین کجکابان درست

شعله رنگسودن پیاورد از خاشاک ما اسخو انهم راه ما تو یزد غرت میکند از بول آرام سیراب چنوں پروازین	بر زمین افتاده اورا گنبدان در دست نقشه محروم از جام یاران در دست چشمت آینه را آشوب طوفان در دست
میتوانم ساخت از نخت جگر مری کباب چون اسیر قمری گلزنگ احسان در دست	
تراز حسن بهار جمال سیر است برنگ آینه از جوش سبز خطایار شکست دل برده شوق عباده وار چرا ز بایه پروازین چمن ندید ز باغبانی رنگین گریه می نالم	مزار عشق خزان طلال سیر است ریاض خاطر صاحب کمال سیر است که همچو جدول باغ خیال سیر است که در هوای توام ابر بال سیر است بنفشه زار تو از خط و قال سیر است
چوباغ آینه روی دلم نشیند اسیر بهارش از عرق افعال سیر است	
دل آواره ستم کسی است سحر و پایین هر سر افزای نشکند از هجوم لشکر غم در غم عشق تلخکامان را	دیده جولانگر سندی که است سایه قامت بلند کسی است که طلسم دلم بود هر کسی است ساغر یاده زهر خند کسی است
عید می از دام محنت آزاد است که اسیر خم کینه کسی است	
روز جزا حالت ششمار راست	جریم ز حد زیاد و افراط راست

مطلب بلند ورشته گفتار ناراست چندانکه دیده کوشش شمار ناراست السراری نهایت اظهار ناراست	خالی بگشگو نشود دل چو گشت فرو سبج زو بدل نفس چو گره نشین و گفتن حیرت بهانه نیست
---	---

شکر خدا اسیر کار تو با خداست
بر چند دست عشق و دل باز راست

که خیالی بدلم حکم عتابی نداشت جمع و فرج و جهان را بحسابی نداشت نام ما بود که بر پشت و کتانی نداشت نیست طفلی که دین مسکری نداشت بی تکلف چه خوش آید جوانی نداشت نیست بحری که بحر موج جهانی نداشت	دیده ام یک مژه آرام جوانی نداشت دفتر عمر سپردیم بانی پروائی نداشت بست دل ساخت روشن بخی هر گشاید سخن عاشق دیوانه چه گفتن دارد دل از دیدن کتوب تو جان کنوشتار دل بپرو من اوقات جنون ضایع کرد
---	---

کسی از شرح محاسن نشاید آگاه
که بدوانه سوغالی و جوانی نداشت

در دین می نشیند و بیکار دست رنگه سبکست پاچه پیاده نداشت چشم غزال بدوزن و پیرانه نداشت عاشق نخل ز شربت میوه نداشت معلوم میشود که پر نیانه دست گوهر عیار گوشه دیوانه دست	شخص بیک وحشی افسانه نداشت دل و قاعه دیدن چه گشته اندر نداشت وحشی رنگا بی از دور و دیوار بیکد عمرش بعد از خواهی مهر و وفا نداشت آه و نظر ز تربت دیوانه دیده است از خاک و بیش بخوامی توان رسید
---	---

دار دنیا ایسیر ترا در لباس عقل
عمر بست کرد نگاه تو دیوانه دوست

از شوق دیده عقل چو تیر میگرداخت گر گوش سنگ حریف بکافات می شنید آه دل شکسته اگر دیر میگرداخت اگر مصیبت حجاب نیگشت مور عجز آهن بکو هسا - پیچیده از دلم	مجنون برای آینه ترنجبر می گرداخت مانند موم آهن شمشیر می گرداخت پیکان ز تاب جستن این تیر میگرداخت آهی که میانشید دل شیر میگرداخت تاب از براس جوهر شمشیر میگرداخت
--	---

چون دل بسیند بود که شمع شد ایسیر
میشد گر این جوان تل از تیر میگرداخت

جای که عقل از این تیر میگرداخت گرداغ او بود چو بیکر و شب کس تا شیر ناله چاشنی شهد زنده گشت	دیوانه زلف جلقه ترنجبر می گرفت شمع نفس آتش دل دیر میگرداخت گر زیتان بود دل شیر میگرداخت
--	---

در بزم می ایسیر شب فرو صفت طره
صدر جازبان شوخی تقرر میگرداخت

انگرفت بیداری شب خواب نیست کم نگاهت که مشتاق شرابم دارم بحر دیوانگی از قطره ام آموخته است	مژده برهم زدون بستر خواب نیست این گناهست که در گردن احباب نیست گفتگوئی که بگو شش ز سر باب نیست
---	--

لب دل ز مرمر راز نداشت ایسیر
شعله بی پروبال آه بگر تاب نیست

<p>بگشایی دلم از دست بانبان تنگست سخن به لعل که شده آشنایم دلم نگشته است کسی از دندان من دنگ دل تنگفته جو جویم که مزجم وطن است ز دست قیاح تو بس کار بر جان تنگ ز بسکه پر شده از کینه ام دل عالم</p>	<p>که جای تنگست گل هم بگلستان تنگست که دشتگاه سخن بر سخنور این تنگست ز میرزایی صبرم دل فغان تنگست چگونه بال کشایم که آشیان تنگست لباس زخم بر اندام کشته گان تنگست ز انقضا ت جهان خلق عاشقان تنگست</p>
--	--

چنین که پر شده از آو من زمانه اسیر
 خیال نکس در آینه گمان تنگست

<p>مطرب ترانه که دماغم رسیده است آئینه خانه دل بسید ارگشته ام مجنون بگردوش و خرد شمع نمیرسد وریای سرد شیشه چو گل جوش میزنم دیوانگی بر دکنه زنی منسار غم هر دم گلشن بزرگ دلم غنچه می شود</p>	<p>از آب شعله میو دایم رسیده است این پر تو از که ام چراغم رسیده است بوی بهار دل به دایم رسیده است زین باده تاداع ایامم رسیده است دایم زده دلت و تو دایم رسیده است حرف دلت بگویش ایامم رسیده است</p>
--	--

در راه گفتگوی تو غیر از اسیر نیست
 کی تجوی کس بسرغم رسیده است

<p>بحرین لب نشودن در سالی سخن هوس ز غنچه گوهر گلاب میگرد طراوت چمن از سبزه نگاه غزال</p>	<p>خوشی آلت ز در آزمائی سخن چه شد مرا از لب آد که آئی سخن نسیم گلشن وحشی ادائی سخن نیست</p>
--	---

شیم و خشی گلزار تازه اطاف
ز یک پیاله شراب گلاب بنوشند
شکستگی جز این در سخن نباشد
ز یک ریاض کی گل بر روی ریحان
توان شاشت ز کوفت کیمیا شاعر
برای خاطر بلبل ندیده دسایه کس
بلطف حرف کسان تازه کردن سخن

غبار رگبند عطر سالی سخن مست
سخن یکیت سخن در جدائی سخن مست
اگر بیان ادا می یابی سخن مست
اگر بیان دد کس آشنائی سخن مست
کسی گفت که معنی کجائی سخن مست
کسی که در چین دکشائی سخن مست
نمک حرامی خوان گدائی سخن مست

گلی که بر چین آفتاب میخندد
اسیر شمرت مردم گلیائی سخن

تا غم نبوده خاطر حزم نبوده است
بی نوشته از ظلم احسان گذشته ایم
یادانه فریب چه سازد ندیده دام
از باغبان چه دیده گل آرزوی نا

زخم آفتد نبوده که مرهم نبوده است
این سایه هنرگز از سیر ما کم نبوده است
جای بهشت بدو که ادم نبوده است
در گلشنی شکفته که شبنم نبوده است

اقلم که اخت در چین وصل او اسیر
گویا دل شکفته که بی غم نبوده است

داری تمام عالم اگر آیشنا کیست
آینه دار نقشه با شذور دل
داریم قاتلی که زیاده حشر ام او
در دانه تو دید ملک پاک گوهری

از شست هر چه بود ای دازید غایبیست
خند جلوه پیش ساغر گیتی نما کیست
گرد و خرابه دل و آب نقای کیست
هر چند می کمال نشود تما کیست

گر چشم پاک هست ز آلودگی چه پاک گر عیب از بهر نشا سیم دور نیست در آب و خاک یک که دل دانی با برواز خنده گن شوخ از موای کیت	نور چراغ مسجد و نماز سائیکیت صدر رگ جلوه هست که در چشم ابکیت در دهن پایله و صاف و مناسکیت زلف پری و صبله بال هایکیت
---	--

گلده خنوع اس زیک درشته اسیر
داری دل درست اگر در عاکیت

گرچه از سالان قهرالی نشد و پیش نیست سیر کردم عالم الفت خوشاینگانگی نکت گلدسته قسمت نمی از در کام هر که میدارد خاری گرچه صاف حیرتست زندگان بیوده از گردن شکایت کرده اند لب اگر بر بزمی بخون جوابت میدهد گشت معلوم نگاهش هر زره گردی کرده است	جلوه بسیار است اما یک تماشایش نیست عجرو وصل دوستان خواب نیالی نیست بیج اگر بنود کسی را در جهان درویش نیست کام جو یان کام جو یان نوشاییش نیست خانمان بهرم زنی چون عشق کافرش نیست تا عدم از ملک همنی راه افزون نیست هر یکس پیش پیشش چون قنائل کیش نیست
---	--

سینه صافی گشته ام در کوچه ولما اسیر
هر یکس را دشمنی بدخواه از زویش نیست

ای چار کن عالم خشتی ز بارگاهت هر صبح عید دولت فداک بهر یادش گیر دلالی عیدی از برق لعل است برق محاب غرت تنج عید گدازت	خورشید سرفرازی در سیاه کلاست اردبیز چون غلامان کرد حرم محبت پوشد قیام غلست از گردناهر است ابر بار دولت دست جهان چنانست
---	---

چون آفتاب تابان عالم شکارگاه است روز و شب نباشد دارد و در اینگاه است مسود و مع و شامت زخه و سالک است تا باید و سنگرت تو فیق خیر خواست	روی و ترک نه می دهد کیست بخت بناست دعا و زمینه شالی تا روزگار باشد در روزگار پاشی اقبال نهانست بخت جوان بخت
--	--

تا سایه تو باشد بر پشته بهر
دارد همیشه یارب لطف خدا گاه

انگ یک روزگار پید نیست هیچ کس غیر یار پید نیست اثر از تو بهار پید نیست همه گل کرد خار پید نیست که تان آتشکار پید نیست زنگید و بوی بار پید نیست شعله شبهای تار پید نیست	گریه بهشت را پید نیست دیدم آئینه خانه و جهان حیرتم بدین شگفت هنوز استدلال از اول بار بیش ناقص که میگوید چه گویم ز راه عشق و جنون دود آه که گشت عالمگیر
--	--

بر سر راه انتظار اسیر

روزم از دورگار پید نیست

لب از ترانه خالی دگوش از لای است دنیا فراخ و سلسله بسیار چار است آینه داغ شو که دل از زار است صد شیشه گشت خالی به جام بهار است	غیر از غم تو خانه دل از بهار است در دام شکره ناله شگفتن چه لازم است از خاطرش اراده نظاره دیده ام چون بارگر و دیش چشم سیه گیت
---	---

با خون من بار ستم نمیکند

پیاژه در شبنم بارغ و فطرت

که خورشید مرا دقت سوار است
نگه در پرده چشم حصار است
نگاهش گرچه آهوی شکار است
که از فراد و مجنون یادگار است
تفاخل مرده اسید و اریست

دل راجع عید جانپاری است
نرم فتنه چشم سیاه است
نرم چشم شیر دارد مقلد دام
دل دیوانه با سخت جان است
خیالی گشتن دارد و نهانی

اسیر یک نظر و دم هم عمر

نگاه او طلسم و دست اریست

اسباب خانه و ظلم گرد غربت است
پای طلب که ابله پرورد غربت است
با عشق که هر که سفر مرد غربت است
هر کس که میان جان گرد غربت است
از فیض عشق خضر هم گرد غربت است
در دل مرا خیال وطن گرد غربت است

تار و تن بر بارغ دل در غربت است
کی میشود تنگد کس دامن وطن
آتش دلیل در بارغ بگوشه گریه است
مانند گرد باد غربت در وطن
هر جا که میروم بسز کعبه نیست
از اکرده منسیر بی تنگم

گرد جهان نوزد اگر بشنود اسیر

این سرگشت اکرده آرد غربت

خون بی صفت و بی پای اظهار کیست
فاطر با بهر آن ندیمت در مان گشت

بوی این باد و پیر و ساغر شراب کیست
من و آن درد که در صحرای قویا کیست

<p>شده آینه این خیران عیش جهان ایدل از دست تو آخر بجای خوارم زد گشت پامال تماشا دل و حضرت تبت منم از شوخی پیر ازگی می چسبیدم نیشه ام بوی گلاب از گل سنگی نکند منت از غیرت پیغم طلبش میزد</p>	<p>باد آن زور ندارد دل بهیار کیست چه گویم که در قیام سخن عاری کیست سخت بازار و بان گرمی بازار کیست چشم خسته و بید روی گلزار کیست دل دست کشد از عیش و بازی کیست گر آن قدر زوید آنه سبکبار کیست</p>
--	---

مرد از ترسب سایه گل خواست آید
سز نشود نمای لقب خار کیست

<p>گردش چشم ادا باغ دل است هر شب روز کرده ام در باغ راه عقل و جنون نمیدانم حال عالم اگر پریشان است نماید رسته شیشه جای شراب</p>	<p>نگه شوخ اوداغ دل است لاد پروانه چراغ دل است هر کجا میروم سرباغ دل است از پریشانی دلباغ دل است تا گردن بخون ز دلباغ دل است</p>
---	--

بشای ای اسیر قدر جنون
ساز روز شجر چراغ دل است

<p>از هر آتش که سینه نگاری پیدا است هر دلی بکده نقش و نگاری دارد میدگاه دل بادا که بکده کیست چه توان کرد که در عالم بی بال و پری</p>	<p>خاطر نازکی از هر سرخاری پیدا است من دکان نقش که از صیر و باری پیدا که بر نقش قدم زخم شکاری پیدا جوهر زرد و زهر شست خاکی پیدا</p>
--	---

<p>هر طرفی گرم بارغ و بیماری پدید است نگشش بچو بخاری از مزاری پدید است شوخیش داده بخود باز قرار می پدید است</p>	<p>سیر با سگتم از اینم عشق و جنون بی توان نقش زدا فسر دگی از چهره خشم اضطرارم و گر از باد که تکیه کن سرشار</p>
<p>گو بهار است جنون در غیر شوق آید که در هزاین او از بیماری پدید است</p>	
<p>پر دلی آینه از دست تو خالی میگرفت گر کسی بارغ از دیار پایمالی میگرفت عمر با از دست باقی جام خالی میگرفت گر زبان خامه ام در شعر خالی میگرفت</p>	<p>گر حسن مال کسی از زود منی میگرفت می نردم دوست آباد تو کنی را بیاد از منی خسترت دلی بسیار عاشق مشت بود می نوشتم گر حدیث مال میشد و صفت</p>
<p>اگر اسیر از شوق آبی در نیامان نیک شد اگر در جنون تا قیامت روی ملی میگرفت</p>	
<p>در عشق جوهران آب شین پدید است طییدن دل از آینه جبین پدید است نشان جاده ز مهراری زمین پدید است ز چهره گل بنای باطن پدید است نشان آینه روی ز آنگین پدید است ز چهره بدی آینه آنگین پدید است اسیر رویه فکس بود آنگین پدید است فرق و دست تو چون آب آنگین پدید است</p>	<p>عشق ز جبین و فکس پدید است غیب بهمان ترک دارم که بچو قبل نما نقشه در شب بوی خوش طوطی ال بهان بارغ قیامت صبحی زده اند خوب فریب ز شیرین لبان که زیر نقاب دلی نماند باشی با شکی خویش نقشه ز شیرینم کسی غلبت با که دوشید میت اکثری ز طاعت</p>

برای دعوی جوهر چه احتیاج گناه	جو تیغ دستی اگر هست چنین پیداست
برای حسرت من باده خورده چه دار	دلغم گداخته زان روی تشنه پیداست
گل صد برگ ز در هم شده کارم پیداست میتوانم تماشای نفس سوختگی گر با آتش یا دوت محبت چکند عذایب گل افغاف پریشان خودم توان بست بر بنجر عدم شوق مرا شرح سودا تو از گریه زارم ظاهر جای اشک از مرده خاکستر دل میریزم بستر شعله همین خواب مرا میسوزد	چه بهاری ز جگر سوخته خارم پیداست دل دیدن بر سیمه غبارم پیداست گر ز سر آب گدشت شرارم پیداست زنگ رخسار تو از چرخ کارم پیداست دل دیوانه ز پیچیده غبارم پیداست برگ برگ چین از ابر بهارم پیداست حاصل سوختن از سایه خارم پیداست دل بید از زبرد از شرارم پیداست
لذتی می چشم از هر غم میبوده امیر	نمک خوان معاشم ز دارم پیداست
مشق گداز دل ز نفس میتوان گرفت آینه بال گفته نسیم از هوای ابر مشراب اگر دنا و خرابات اگر دست رنجیر را باده گرد میتوان گذاشت بی طاعتی بگوشتش باثر پنجه می نهد پر میزند طپسیدن دل تا با آسمان	بوی گلاب شعله ز نفس میتوان گرفت صید پرپی ز دام نفس میتوان گرفت جام محبت از همه کس میتوان گرفت پیمانه ز دوست عس میتوان گرفت عبرت ز ناله های جرس میتوان گرفت پرداز را ز دام نفس میتوان گرفت

بی مطلبی اگر نمک گفتگو شود طوطی سخن شدن اثرشده مشربست	سمرغ را بدام نفس میتوان گرفت هنگامه زخوش هوش میتوان گرفت
	از غار دگل اسیر کیش دی دوبار قیام عشق از همه کس میتوان گرفت
هر دل از یاد تو مرغ چین را از خود دست کفر دین مائل و مجنون همه رسوای دلد برق حسن است اگر برده اگر پرده درست میرسد از چین آئینه آشفته چو گل شاید از آنه نخوت ز طعیدن شند و	حسن و ساز خود عشق نظر باز خود دست هر که دیدیم درین آئینه غماز خود دست نوز آئینه رنگ خود و پرده از خود دست میتوان دید که غارت زده ناز خود دست چون خموشی دل من گوش بر آواز خود دست
	حکمهای آشکده دار و اسیر از خیال صفت خانه بر انداز خود دست
شرم رخت بیده نقاب من گرفت به آوازیم نگر و حال دل میرشش بی او در این تنگه لی اینقدر بس است از جوش آب و آتش عشق است هر چه هست یاد تو شمع بزم تماشا میان بباد خواب عدم خیال و فریب اهل جمال سستی که کرد صید تو در خیال او چون طفل نرسیده ضرورت بود رفیق	شوق بست ز غنچه گلاب سخن گرفت بیچاره چون قناد زیاده دست من گرفت از حکم خنای خنده گل از چین گرفت از قطره میتوان سبق سوختن گرفت آه هر ره خیال بعد از سخن گرفت نتوان بیکله نته و فار از سن گرفت اندیشه را به سیر گل دنیا سخن گرفت در هر قدم خیال تو راهی بمن گرفت

آردار گیس منزل سودگی اسیر
غربت کشیده دهر سر راغ وطن گرفت

اگر چه چشم بامان آمدست
چون کند طاقم از خو و کسبار
چله نشینی به ازان کور نیست
محرم دیگرانه ازین پرده دور
نال ز اہم بغیان آمدست
حرف کنارش بیان آمدست
سر بنجم رفته جوان آمدست
راز دل ما یزبان آمدست

از سر کوئی تو چوستان اسیر
خنده کمان فروزان آمدست

بحالم حکم اشک بار و انست
چرا رنگین نه سازد انجمن را
گل ناپدید خرم یثوان کرد
سرایت است با این چهره کرد
زمین آئینه دار آسمان است
کدومی باد او پر دل جوان است
بگلزاری که اشکم بغیان است
ببارش دست پرور و خزان است

چاکل می کند در عشق بازی
گل سیراب اشکم زعفران است

دست جنون ز فتنه چشم تو دیده است
چون خامه سر پراه طلب زاد لیل است
یک عمر در شکستیم امید بوده ام
منون اتفات گر انجانی خودیم
هر موج اشک خیل غزال رسیده است
صحر از جاده صحر مطر کشیده است
هر ذره خاک ماول منت گزیده است
تیر قضا به بند کمان کشیده است
در صید گاه فتنه مجال گریز نیست

میاد عشق را که چمن دامگاه است	بوی بهار وحشی در خون پلید دایست
شور شراب پیر ز دنیا گدشته است	گرچون جوان بمنزل رسید است

ما را ز دل کعبه مقصد بر آید
توفیق ما که خضر یابان پند است

میهن را که راز نمان پید است کیست	موی بوم بمنز استخوان پید است کیست
خار و گل و بلبل و جوش آب انقی میزند	شبنم این بوستان یکرنگی پید است کیست
سایه مرد قدت موج حبلی میزند	هر کجا گلشن تو باشی باغبان پید است کیست
ویده آینه اختر شناسان کو بر باد	از غبارم پرده در آسمان پید است کیست
برگ بر این چمن آینه دارد و خدایت است	کی کشایم بال حرات باغبان پید است کیست
بوی گل گرد و کدورت گشته در گلزار	تو بهار خاطر از تازک دوان پید است کیست
مشق نیست را تو نمیش لی جلوه آفرین است	کم کنم تا کی نشان بی نشان پید است کیست

تبت بهوده بر جام تو ساغر است اند
غیرت جان اسپر اید و ستان پید است

فرز انگی در آتش غفلت پند کیست	دیوانگی شکار ربانی کند کیست
خاکم بیاورفت و بخارم ز به اینجاست	سار من طبعیت شکل پسند کیست
گرم ز بوی گل بنوا و ام می کشد	رعنا تاز و جلوه رنگین پسند کیست
رشتک شمع در آتش پروانگی گرد است	تا صبح عجب لب گل غنچه خند کیست
مستان عکس تو به شکستن زیند من	تکلیف آشنائی ساقی به بند کیست
گشتم ز برق تازی این سبزه خندان	شب میر گذشت که سحر تیغ بند کیست

دل مشق نامه پیش را می کند اسیر
این غنچه سایه پرور سر و بلند کسیت

<p>هم زبان بزم ماغیر از در و دیوار نیست انتظار گرمی اجاب کوه محتسب است راه دارد فل بدل گر راه باشد سالها گرو غزیت بر چنین مرد آب گوهر است در دیار سینه صافی و تنیسا دیده ام حسرت بسیار انگیز و مطلب بیزبان دزه باخو رشید را خوش تکی میزند کاش غم هم بدست درختی میگذاشت</p>	<p>باده می نوشیم مانده در کار نیست اهل دل را غم نمیداشد اگر غمخوار نیست راز ما را قاصدی با نامه در کار نیست بیکسها را اتفاق نامه در کار نیست جور بسیار است اما بخش بسیار نیست هر قدم صدار در راه تو مردن کار نیست یک سر مو بر تنم آشفتگی در کار نیست جرعه بسیار است یک چمانه در کار نیست</p>
--	--

ناامیدی در دیار نایب شده اسیر
این سخن جز علقه گوش اولوالعقاب است

<p>ز بسکه هر طرف از خاطر مغایر است فاوده که زاده ادب کیسی بر خاست گرفته آینه گل در کنار شبنم ریخت خار باس بتعظیم رفتش برخاست</p>	<p>نمیوان بسیر راه انتظار نشست شکسته رد بسرخاک اعتبار نشست کشیده ساغر می نقش تو ببار نشست کسی که آمد و در بزم روزگار نشست</p>
--	---

ز باض شکر بخند ازین توانه اسیر
که نقش بجده ام آخر کجوی یار نشست

هر رنگابی گرم باخون کامل گشته است
هر سر شکیب سرش امید بیل گشته است

بی تنهای تو داغ مرغان کرده ام کی بخواهم چون بی نرفه جوان بکنم بیکس از سر نوشت خلق سیربون کرد القی دارد سیر زلف تو با سیر جنون خضر هم در وادی دل میشود آونگار	هر نفس در دفتر باطل گشته است گردید اندیشه نال محل گشته است هر که دیدیم درین اندیشه بس گشته است رشته تیر زار و سلاسل گشته است هر نفسی این بیابان سنی کامل گشته است
--	---

فایده از اندیشه غیریم تا در دل اسیر
یاد ابروی کسی تیغ خالی گشته است

یاد کامل عیار جوش خود است نتوان شد غبار خاطر با چیزها ز ناله می چنم در دیشد غبارم از منی	نشاء جابجا ارموش خود است حرب آشنای گوش خود است بیکسی گوش بر سر دش خود است دل جهان در غار جوش خود است
---	---

چه گوار است زهر دشمنش
ایستد ز نوش ماکه نوش خود است

ما که از شام بدای ابرو اید گذشت بسکه میزدیم نفس در سینه بی تحرک مش دیدم ام خوابی پریشانی چه تعبیرش کنم از غبار ما صابریت بگشش می برد کار ما دارد جنون با میزبانهاست من در ظلمت شک عالم گرد و ارم دستخسته	خود نمیدانی که بر دزم چا خواهد گذشت کار من از پریشش روز جزا خواهد گذشت نگذر در خاطرش گریه ادا خواهد گذشت در بیان قری و بلبل چا خواهد گذشت ناله زنجیر از عرش دعا خواهد گذشت نیست بیرون از دل من هر کجا خواهد گذشت
---	---

تینم گل را خیال گرد گفت میکند	بگذرد از قاطرش یادم کجا خواهد گذشت
از فدا بر گشته دل تحلیف ساطع میکند	کشتی صبرم ز خون تا خدا خواهد گذشت
نام الفت شد فتن تفریر میآدمی بگفت	تاکی از خاطر کس ویر آتشا خواهد گذشت

گر چنین خواهد گذشتن عبرت آبی اسیر	
کار فارغی از خون و چرا خواهد گذشت	

فرست مجنون اگر دنبال محل میگفت	نقش پای ناله صحرادر سلاسل میگفت
بر دلی پروانیم تا صید گاه دعا	سعی باطل هر زهره بود کار گل میگفت
در پناه داغ از عیش و پروا داشتیم	گر غبارم بعد مرون و آن دل میگفت
در میان طلب آواره صیاد بود	شوق مادر گام اول صید منزل میگفت
رفته ام از خاطرش تفریر میآدمی بگفت	کاش پیش از آشنائی کینه در دل میگفت
تا چاه شرمزده روی محبت میشد	گردلت آئینه مادر مقابل میگفت

گر تماشا شکوه میداشت از مرگان اسیر	
خون اخیرت چکان دلمان قائل میگفت	

ز جام عشق تو هر ذره هست سودا هست	بهر ظرف که نظر میکنم تماشا هست
هنوز موج طراوت سفینه غریب هست	چمن زلاله و گل مطلق خوش نشا هست
بیاض سبزه کشودم کتاب دل خوانم	بنام شوق تو هر شغنی نهادا هست

کسی که سیلی زنجیر حور و سید اند	
که سر نوشت اسیر آن خط طلیعت	

در دلم سیر کوئی یار گذشت	خارم از پا گل از کنار گذشت
--------------------------	----------------------------

دنده اسه کن فریب تو اند منه دزد غنچه گر بیاسم	میتودنم ز انتظار گزشت پاک از دامن بهار گزشت
ساغر و شیشه سایه گل و دل میرد از غمبار خار	نمودن از چمن خار گزشت از صرناک ما چکار گزشت

توبه برکت رود اسیر خار
راستش کاز را اختیار گزشت

بانش درد لم قرار گرفت خویش آتش ز گل نمیدانست	برگ گل شله در کنار گرفت دل مار از ما چکار گرفت
سرور فتار غنچه گفتار دل گیر نگ خویش را تا نرم	چه قدر از تو اعتبار گرفت خویش را تنگ در کنار گرفت
میتو دیگر چه بنو ان گفستن بوفاسه سر تنک خود لازم	چشم آینه ما غمبار گرفت که گلاب از گل مزار گرفت
جوش بیکانی چشبین افزود احسنه الحسد در سینه	نقد و بستکی عیار گرفت توان غوی روزگار گرفت

تا شدم خاک راه یار اسیر
اعتبار من اعتبار گرفت

هر عارض افزوده شادمانیست گلزار نسب نامه یاران	هر جنبش مژگان چمن آرای نیلوت هر فاشه محمودی و هر سرو پایزیست
از آتش دایم فزیند گل و شبنم خضره من جلوه نظاره گذار نیست	

یکمک ورق دفتر ایجا دکشو دیم	سهر صفحہ بیکار تر آئید راز نیست
دل برد بید رنگ و خیر دار نکشم دلدار اسیر تو عجب شغید داریست	
مرزه با بنگاه در سخن است عذر تقصیر به نه بانی بس کبته سرگزشتگان نزدیک مهریم اضطراب پرداز است	موی بوم آه در سخن است الفنای گناه در سخن است نار سائی بر آه در سخن است گریه با کوه و کاه در سخن است
رتبه عشق از ان بلند تر است طفل اشکم بماه در سخن است	
صبرم حریف عریده نیم ناز نیست اشفتگی ز سایه من موج میزند میخ دل برشته نظاره بسته ایم عشق پلنگ خوی شاسد جوان ز پیر مالم ز خوی گرم تو یک شعله آتش است یکشب که اشک تشنه ز افشار دراز نیست راضی بد شمنی شده ام رشک غیر نیست	شادم که عمر رخس بجای دراز نیست کس روشناس پر تو خورشید راز نیست طالع نگر که مرده پرواز باز نیست معلی را بیزم شعله زخار اقیانوس نیست کوچه بیک کوره خار آگه از نیست پیر در اگمان که دلم در گداز نیست بگذر رگشتم که نیاز است و ناز نیست
بمیز بسوی غیر دلس مید رشک است عکین لباس اسیر که دشمن گداز نیست	
لاله بخت جام و بیدن گرفت	سبز سر زلف رسیدن گرفت

دل تهرز بخیر میدان گرفت	دشتم این بار زجا کند بود
هر که دلی داشت دیدن گرفت	حسن و گل و عهد بیا این رسید
حیرت ماساغ دیدن گرفت	بارم هم آینه شهرت گداخت
تا من از لعل کسی گفت میر	
آب گهر شور یکسیدن گرفت	
هر مرثی گاهم از حیرت پیردانه ایست	هر سر میوم ز افغان بلبل دیوانه ایست
سالم گیرگی عاشقی تا شناخته ایست	رفته از خویش چند ارم زیادهش رفته ام
تا آید که گویم از نیرنگ عشق افسانه ایست	گاه مستم گاه مجنون که در آتش گدرد آب
بجو دم کیفیت کلزار عشق از من میرس	
سایه هر برگ سبزش گوشه میخانه ایست	
که شمع ز غبار مزار مانده نوشت	فلک برات که بر شبر همسان نوشت
و لم بسوی تو مکتوب در مانده نوشت	بماند جویت از آسمان غبار انگشت
دلی که خون شد و یک حرف آشنا نوشت	چه ناما که نوشت از غبار و داد و بآد
جواب نامه مارا اگر بماند نوشت	رسید قاصد و یک عمر انتظار کجاست
که چون تو نام مرا راضی از جهان نوشت	وفای هر زویشان برو که شکم خست
اسیر آنکه فغان دکشائی که نگرد	
ببیند ارم رفته نامه رسان نوشت	
زندگی سطری وفا سبقت	دو جهان از کتاب دل در قیست
صبح بی باده شام بی شفقیت	محل خورشید فتنه یمنند

تب رنکی که سوخت گلشن را هنر از عیب می توان دانست	غنیه بخت که دگر عرق نیست عالم آئینه خانه سبقت
میگریم از اسیر ازادی دل بیدر و کله بقیست	
از خوی تو عالم بچین شعله سحر است پیدا است دلی هر طرف از شبنم اشک از آمدن در رفتن قاصد چه کشاید بیوشی مادر گرد جام و سبب نیست تاج ز روختن گل از زانی گلشن تنگ عدم است آنکه نه دل مرده شست	هر دو دل سوخته بوی زهار است زنگین چین گریه با آینه زار است مکتوب اسیران شکن زلف غبار کیفیت منصور ازین باد و عمارت چون شعله کله گوشه مرا سایه غارت بی نور آئینه مانگ مزار است
ای خربده جو خیل سپاه تو کم از کیست هر سر و پیم داری نه میر لاله سوار است	
نشستم گوشه با خاطر ناشاد و هراس مین آن میدم که در حواری نشستم بهمان راز خو در ایک یک خاطر نشان و لم آشفته سرویست کو خوش دلارائی	کنم در دیده از دست دل خوداد و هراس طلید در یغنه از قیدم دل میاد و هراس ز رنگ امیزی آئینه بیداد و هراس بیایش می نهند سر سایه شاد و هراس
فزون باد التماس شاه بر آفتاب که گویندش اسیران صد بار کباد و هراس	
جاده از چشم دل مستور نیست	لن برانی پرده دار طور نیست

<p> یابکاران را نشان دیگرست از غبارم آسمان با ساقند بوی به کی دارد خلایق بشمع دل تخم خست در جهان پاشیده اند دیده ام سیر و دوا عالم میکند نشسته در عالم سراسر می رود گر شود خاک آب گوهر میشود تا چه خواهد کرد دل با پیشیم او چون بگل نسبت کز ردی ترا تا تو می آئی قیامت رفته است </p>	<p> هر که سر بازی کند منصور نیست بیش ازین اتحادگی مقدور نیست در قیاست بواحدوس منور نیست هر صحن اگر باشد گناه مور نیست یکسر مژگان تا شاد و در نیست از نگاہت همگیس غمور نیست ساعت دل کاسه فقور نیست خانه آئینه هم منور نیست دیده دارد تماشا کو نیست وعدۀ وصل اینقدر داور نیست </p>
---	---

از برای چشم بیمارش اسیر
شریبتی چون شیرۀ انار نیست

<p> خط بر سر هر حرف چو تقویم کشد اینهاک نشین ریشبات از دولت خویش چون گرد ازین باد و کیش دامن هست بر صغیر رحمت رقم حرف امید است بی شان ادب صورت دیوار وجود </p>	<p> ز ان به که خلی بر سر تسلیم کشد نگذار که در پای و تقصیر تسلیم کشد حیف که اقلیم با تسلیم کشد تیری که بر موطن از بیم کشد هر چند که با خانه تسلیم کشد </p>
--	--

هر چند اسیر می از شر بندیش
در چشمم که سرمه چو از بیم کشد

<p>دل بنیم گل بی آب و رنگ است سیر بستی دارم بگردون بلاک شوح پرکاری صلیح بهارشان اور دست نیست نمیدانم صف آرا جلوه گر کیست سرشکم میکند طوفان الفت غبارم برسد کوی زمین گیر</p>		<p>بهارش گلشن آینه رنگ است میم در ساغر داغ رنگ است گروه برگزیده ابروی جنگ است گل دیوانگی را باده رنگ است میان کعبه و تاجانه جنگ است بگلزاری کمرنگی دورنگ است شباهم مصلحت بین دورنگ است</p>
<p>اسیر از اضطراب دل بچویم فضای گفتگو بسیار رنگ است</p>		
<p>مشرک نمک از غبار داشت آیا دگر او چه مدعا داشت خجلت نکشید مشیت خاتم برداشت ز خاک اعتبارم مرصع نمک پشی نفسر سود از عجب سری خبر گرفتیم بی عشق تو صف زندگانی هرگز نشکست گشتی ما باد اندو دام راز میگفت خوش گرد سر کس نگشتم</p>		<p>دیوانگی انتظار داشت بیگانه نگاهداشت سامان نیافت مباداشت تیر تو گریه مباداشت جایی که قناعت اقبال داشت جای تو دل انتظار داشت خاصیت آب نداشت داشت لنگر از صبر نداشت داشت صیاد سرشکار داشت حقا که هزار مرصع داشت</p>

شد نکست گل کف غبارم	این شبنم گل بر شهادت
پیراهن اسیر ز دیاک پیتائی تنگی تسارفت	
<p>جنون بوی گل انسا کیت نگو روشنگر آینه است سر شکم دیده و امشب خواب نمیدانم می از سحر گل از جام پریشان کرد اوراق محبت مئی نظاره در دل میگم صاف ز جوش صورت و معنی حرابی شنیدم خاطر آسوده هست استغنا نوسیدی بازم</p>	<p>محبت گردش پسران کیت تداخل ساقی مینا کیت نوالی خوش نشین خانه کیت بهار جلوه مستانه کیت دل دیوانه نکست خانه کیت ز مشقه مژگن مستانه کیت چه میدانی مئی مینا کیت ندانستم چراغ خانه کیت نیگویم جهان دیرانه کیت</p>
نمیدانم چسب بگانه های اسیر بنوا دیوانه کیت	
<p>گر به است اقدار گل باغ گلستان خوشتر است ایکدن چون نقش پای دل گلی در استین هر بایالی که جولان عشق زالی دیده است گرچه دارد قطره نیشان گهر در استین</p>	<p>بر خور و گر زخم ناسور از نمکدان خوشتر است جاده شوق از گلستان خیابان خوشتر است سایه تارش بچشم ارمزگان خوشتر است شک بر دار نذر دیوانه طفلان خوشتر است</p>
گفتگو در بر دو کردن صد طرف دارد اسیر	

پیش من از حرف عریان ماغیان خوشتر

دست جهان گرفت و تماشا چنانکه هست
عکس ترا بروی گل دستار میکش
صد کاروان فبار شد و کاروان که بود
پیش از خیال محرم راز تو بوده ایم
چند آنکه پاس سوخی راز تو داشتیم
مشت غباری از رو تجرید پیش نیست
دارد دلم بر اسه غمت کارخانه

صد رنگ گل برآمد و بلبل بهانکه هست
آئینه را شناخته ام اینجا که هست
برخواست گرد منزل و مقصد هانکه هست
در خاطر تو بجای دلم آن نشانه هست
دل در میان نه بود همان بد که آنکه هست
این قوم داین قبیله داین دودمانکه هست
بیرون ازین زمین و ازین آسمانکه هست

شوق همیشه بایل تو حید باد اسیر
بیرون میادیکم ازین گلستانکه هست

نخلت الفت کشد هر دل که با مصاف نیست
مید معنی گشته ام نه پیش گو او حال من
سینه صافم دوست از دشمن نمیداند دلم
نقد هستی صرف یغای محبت کرده ایم
هر بانی با تشاغل دوستی باو شنیدی
گر می بازارد دل را عیب پوشیهاست

نسبه من گنیم ترا ز مجموعه انصاف نیست
با ظنم چون ظاهر آئینه صورت این نیست
میز خرم داد محبت با دو عالم لاف نیست
گر شود صد عمر صرف یک نگه امر آفت نیست
بیرد بت عالم پیدا را انصاف نیست
هر کلب خلق رایج نشود انصاف نیست

چون اسیر خاکسار از جام عشرت نر ختم
نکر با دارم که عمرم صید اشتغاف نیست

در بر دل تو بد دل در بر است
بتنای تو دل دلبر است

<p>خاک را بهیم بسا میداند ضمیم در بسترش خواب کند سگل انشائی پرواز نگر مسند از شرب دست داریم برم بیاختل رنگین تر عیب بوال شود گرداند</p>	<p>تعلله شوق تو بال دپر است هر کجا پای نمی بستر است سایه غار جفا بستر است صافی باطن ما ساغر است بی تکلف سرا افسر است که سبک روحی مالکتر است</p>
<p>دل از گریه صفایافت اسیر چشم آینه چشم تراست</p>	
<p>دماغ و زبسن که مینه تابست خند می بدل شکسته ما باهستی و نیستی حیه داری از فیض عبا رگشتگانست دیدیم ز دور گرد مجنون دل از گل یاد آن بنهند هفتین و آشنائی تو ساقی قدمی که فیض صبح است آسایش آرمیده ما منزست محبت و جهان پوست بانغمه را از آن چه داریم</p>	<p>اشکم ز گل رخت نقابست این نقش نگین آفتابست نموری دستی از شرابست هر روز طلسم آفتابست آسایش مرگ اضطرابست این ذره تمام آفتابست چشم و دل عالمی بخوابست آمین سما ب آفتابست در دل چقدر سفر شتابست منی بانست و تن کنابست دریا صحرایمین کنابست</p>

<p>خاموشی و سستی و بهتی مال دل زار ما چه پرستی برخیز که تاب دوریم نیست مخور بسا و ادج رستی معموری این جان سپرسید آئینه مشراب وصل نوشید عکس رخ کیت مجلس آرای گردد و دهبان باده وادان در سیتها بهوشش بودن در راد تو جان ددل سپردن در سینه نفس گذر نیاید در دل دایم یاد و روئی بیگانگی در آشنائی به هر کس از گرفته خویم</p>	<p>چیزی که درین دیار بابست این شله شهید اضطرابست وصل تو بریده ام تقابست همشیار بهاتام خوابست این خانه زاشکسب من خرابست در دامن بخودی بخوابست بیدار بهاتام خوابست باز بچہ اول شهابست غاصبت شوخی شرابست از عمر کمینہ انتما بست کاینجا است که خویش اضطرابست وصل است که در نظر حجابست آسود گیم در اضطرابست زین میگذرد یکمان حرابست</p>
--	--

فرش ریش از گل خوشن نیست
چشم گر لعل و دل کبابست

<p>عشق اگر سوزد در آتش حسن او را کیت بی فریب زلف او رام گرفتاری شدیم اشک اگر افشای رازت کرد از قهر کان</p>	<p>شله راپروای جان افشائی خانه کی نیست صید بارانیکسرمونت فراق نیست می اگر صد فتنه انگیز و گناه تا کی نیست</p>
--	---

این که ما وصل و تما کشته نشین هم محرم هست	و امن آئینه از گرد تعلق یا یک نیست
بسکه از عشق تو میسوزد و در دم شام چه نیست یک آهیم که برق خرس افکانش	
اگر چه پانده سر زلف تو کج بازی نیست بنامشای جلال تو سراپا شده چشم لکته او بمن از باد کشتی روشن شد لکته گوش کسی ز فرس گرم پسند	یک جز تان درین سلسله غماری نیست نچو ز گن بچین کو نظر بازی نیست مبتر از ساغری آئینه رازی نیست در نه آن سوخته بی شکل آوازی نیست
چند بار ساغری با دل تلخین با هم بیش نمانست در آن بزم و ساز می	
جز مراد دولت مرادم نیست گفتش و عده بای بوسه چه شد هر زده در دسم و حاجه دهم من کجا قید نام و رنگ کجا داد کردم بسیار از جنون در دل گوش می کند فریاد	در دیامات اعتقادم نیست کرد لب خسته که ایادم نیست مطلبه در خور مرادم نیست سودای انقیادم نیست پس کنم با کس اعتقادم نیست مصرع ناله سیادم نیست
جان سپارد بینه ام دل بیکر گر گوید که خانه زادم نیست	
دارم دلی که آئینه برای بخود است سالم بد در چشم تو میخانه گشته است	آهیم گواه مخفی دعای بخود است چند که چشم کار کند بای بخود است

چون معنی گرفته بلفظ آشنا مباد رادر دلم بدانکه همین زار و حشت	آگاهایی که حاصل سودای بخود بست این قطره باز مانده نیای بخود بست
دارچین ز سایه هر برگ جام اسیر صبح است و جوش خنده گل جای بخود بست	
بعد عمری سویم از روی مردوت دیده است منز از سوریگی چون ذره میر قصد سیر دل اگر در میینه چنبره نگم از رد میرود جلوه مرد آزا بسیدار و پیش ساده دل الفتی الفت که سهرلی بنج میگردد شمار	ز گسش پنداری از شجایا الفت دیده است آفتاب مشرداع نجبت دیده است خضم بیدل از من عاجز چه جزاوت دیده است حرفها آئینه ام در خواب غفلت دیده است قد را اینتنی کسی داند که الفت دیده است
صورت از معنی نشا سبیل پیش در جهان جلوه معنی اسیر از خیم صورت زید است	
الفت آباد مجست ساختن دیگر است گوشه داریم سیر کرده و صحرا میکنیم منبریم تکیه گاه گردید است و بس	اگر بیه را شور و دگر غم را رواج دیگر است الفت مارا بوشت و متزاج دیگر است بادشاه کیسی را تحت قیاج دیگر است
عاشق بجایره که پیر وانه گاهی لب بست هر گلی را در گلستانش مزاج دیگر است	
هر سبزه این باغ نشان خم دامن ایمنه یا چشم ترم شور و تماشا دارشگی را در فخرای عالم	هر سر و گلی نقشه سرای هم جام است هر قطره و سر شک نفس نقشه نام است هر خوشی را دم کرده نظر کرده دامن است

<p>شبنم به شمره حوصله در افق فرو شد احوال غریبان ز فراموشی خود پرس بیجانیم سوخت ز بیداد تو فریاد تیکر تو کارش نه شمعش باد بیابیش انگنده آشایش جلاوید</p>	<p>در گلشن و گلشن تنبای تو دام است هر ناله که از خاطر مارت پیام است ستانه جوانی که غریبان سلام است نقش قدم گرم روان ماه تمام است هر ناله که از خاطر مارت پیام است</p>
<p>آتشکده مینه نظر یافته کبیت در کلبه ام از سوز نفس شرب باد</p>	
<p>فراموشی فراموش دل است چه دریا با که در یک قطره خست نمی الفت فراموشی ندارد بساطی چیده ام از سینه صافی</p>	<p>محبت حلقه در گوش دل است زمین و آسمان جوش دل است دو عالم بخودی هوش دل است ادب یک جام سر جوش دل است</p>
<p>مئی معنی کسدار جام صورت اسیر آینه هوش دل است</p>	
<p>جایی که دامگاه غزال رسیده کبیت یک دید و خواب را حتم افسانه آرزوست احرام طوف کینه احرام بسته ایم مشکل که در فلز و عالم ممرسد آئینه شکسته بقاصد نموده ایم هرگز نخورده است محبت شخاریم</p>	<p>صیاد چاره وحشت در خون طلیده کبیت بی طاقی بزمه برب من آرید کبیت در بند نرادر راحله بودن ندیده کبیت آسایشی که در قه م دل دوده نیست یک غم شکوه دل از ان نور دیده کبیت بیگانه که یک لبش نور دیده کبیت</p>

کی میرسد گشته ابروی او هلال
این دلگشی بزور کمان کشیده کیست

گلستان شرم و کز ابریا آورده است
ایکسئی پرسی چرا سیلاب خون بندگی است
چاک از دلها بدنامید و چون رازها
جنگس از صلح آشفته بخش از جنگ آه
بنده رویش توان شد تنهائی خویش نگه
هر قفا فل صد نگه آشفته آورده است
تیر و در دل نمیدانم چرا آورده است
از سر کوشش گلی باد صبا آورده است
ایستد رفتن خفی ندانم از کجا آورده است
قاصد مانده را رو بفرقا آورده است

نوبه گر صبر ساز باشد میتوان خورده اسیر
ساقی تخمین بنیام مهوا آورده است

گلستان که هواد دل نوید گرفت
سخت در عشق تبارنجالت بجا بیاورم
دل بجا بود که خاصیت نویدی با
باد و الفت سرشار قوامی دارد
سخت پروانه ام از دوری دلجو
ملقه دام گرفتاری با چشم غزال
باغبان شکر بیس رس از بید گرفت
آتشین گریه ام از گل عرق بید گرفت
راه بر سر مه پرکاری امید گرفت
این تنگ حوصله خام از کف جگر گرفت
جای در برم بیابان شب عبید گرفت
صید دشت که بان الفت جاوید گرفت

گرد مهرای جنوست چه دم دارد اسیر
فار این با دیر تیغ از کف خورشید گرفت

عاشق آرزو در که جادو غم این دام نداشت
دل نا آئینه راز و د عالم شده است
کلفت دائمی و الفت هر خام نداشت
بیتوان گفت که جمید هم این جام نداشت

باد و زایشه که ظرفش رجوش افکنده	در گلستان خم از غلغلۀ ارام نداشت
---------------------------------	----------------------------------

سینه از لاله صدر نگه بدون آورده	باد ماگوی چوین این همه دشام نداشت
---------------------------------	-----------------------------------

برنگ باد صحرای طلسم هستی هست	فوج مصاحب ایام نگار هستی هست
ز جام باد شراب دود سالک میزند شمع	خیال چشم تو سر مشق می پرستی هست
وین قدر بر کویش اعتبار است	که چرخ دل از زنجیر بلند دیتی هست

بیاد ز کس ساقی کشیده ایم خراب	پیار نشسته توفیق پیشه هستی هست
-------------------------------	--------------------------------

سایه باد ترسار من است	عیش زندانی بهار من است
تشنه بغیر اسیم چو سپند	گره سوختن بجار من است
باد و پیام است هر زبان با غیر	توان گفت یار بار من است
تا دوران که ستاره خاک شدم	آسمان تشنه غبار من است
مظلم غیر نامرد امی نیست	عشق امید روزگار من است
شدم اتم تا عزیز کرده عشق	خوشدلی رنگ اعتبار من است
آشنا یان جگر خراشانند	هر که بگمان تو یار من است

سوختنم زان نگار اسیر چو شمع	شعله لوح سحر زار من است
-----------------------------	-------------------------

اگرستم کند اردو از اصراری هست	جواب اگر دهم اندیشه بدی هست
غلل پذیر گردد و بنای ناز و نیاز	جای یار و فای برادر دای هست

<p>ز خاک رگد ز تپید گاه می جو شد نظاره محسم راز نهان عاشق نیست</p>	<p>بهر طرف که سمنه تو رفت دایم هست اگر خال لبش میبرد پایم هست</p>
	<p>ایسر عشقم و میاد و حتی سخم بیاد چشم تو ام الفتی تمامی هست</p>
<p>حرف بمون تو از گلبرگ ترناز کتر است چون نگاه پاکبازانم سر پر داز نیست از نوید وصل پناش فریم میسد به فتنه جوی من نیست از دنجوی خوشین</p>	<p>خلفه زنجیر از آب گبرناز کتر است در نه دام از پردای چشم ترناز کتر است گفتگوی قاصد از لطیف خبرناز کتر است خاطر ادبشتر از بیشترناز کتر است</p>
	<p>داغ شو گردون ز نویدی که در چشم ایسر زنگ گهای دعائی بی اثرناز کتر است</p>
<p>دل اگر رفت گرفتار طلسم خاک است عشق در خاطر آسودگی میگذرد خون مار نیست که آتش بجان اندازد هست اگر گشتی رحمت چه غم از بحر گناه</p>	<p>سر اگر نیست بجا در سفر فرماک است صد فک گوهر تابنده مهر افلاک است شعله راجوهر شمشیر ستم خاشاک است پاک ز آلودگیم نیست اگر دل پاک است</p>
	<p>بسکه چاک از بد دنا له رفو کرد ایسر شعله که نقشش بخت گریبان چاک است</p>
<p>یک حرف تنگد از لب خشنو بر تنخاست سیلاب عشق خاک و جوم با و رفت محروم داشت جلوه دیدارش از ایاز</p>	<p>عند بار سوختم حزن با دو و بر تنخاست گردی که بر دل ارم او بود بر تنخاست عاشق بنا امید می محمود بر تنخاست</p>

از لبس دلم بمان بهشت کشید و پاس	از پیش پاس شاه مقصود برخواست
---------------------------------	------------------------------

مقصود عشق لذت شورست امیر ازین	شادم که دافع لاله نمک سود برخواست
-------------------------------	-----------------------------------

گر در راه تو جلوه پردازست	نیر کویت قلم در نازست
دل هر فرزد عالم معنیست	هر سرخار گلشن رازست
همه عالم قتل و فیضست	در بر دی رخش جت بازست
راه دار دید پد که همه کس	گمش نور چشم اجمازست
نخلت اضطراب سیاستم	داد از دست دل که غمازست
راحت مرد در سبک و چیت	برق را آشیانه پردازست

دارم در ظلم شیشه اسیر	چشم مست قدح فوسازست
-----------------------	---------------------

در یانمی ز اشک جگر پرور منست	دو نیم نفی زگر می خاکستر منست
در دهر خار نداشتند ام که چیت	نومیدم و شکسته دلی ساغر منست
بیگانه کنی کن که نکوسه شامت	هر خون که که تیغ تو ز بر منست
تا پر کشوده ام مشده ام صید بیتی	پرداز برق خرمن بالی وچ منست

گردید عقل مدد دیر ساغر من اسیر	تا نشسته شراب تو در دهر منست
--------------------------------	------------------------------

اقلیم در درامشده شام دیگرست	مستان عشق را غم دارام دیگرست
مرد سیر خارند اندر راه به عشق	دل مست سانی دگر دجام دیگرست

عقارب و زبال تجسد بلند شد	بیه قید نامزدی نشد ان نام دیگر است
سر پای چو سایه تن تو جست اسیمر	از یادین و یار من انجام دیگر است
<p>دل با سوز پنهانی سری داشت</p> <p>خیالش هم مراد برده میخست</p> <p>دل با دعوی اعجاز میگردد</p> <p>نشد صید پریشان اختلاطی</p> <p>غبارم عمر با پرواز میگردد</p>	<p>که چون کردون بخت ناگسری داشت</p> <p>اگر با خود دلمان دیگری داشت</p> <p>اگر دیوانگی چنبره داشت</p> <p>جنون در کشور آشکاری داشت</p> <p>چو دور افتادگی بان بری داشت</p>
اسیر از خاطر او میگذشتم	اگر باغ فراموشی بری داشت
<p>دیگر بزم او سخن ناگذشته است</p> <p>از حیرتم بگریه نماندست</p> <p>اهمیت حاج</p> <p>هر دم بجلوه دگر از کار رفته ایم</p> <p>تنهایم بدو رخ بیطاعتی گذشت</p>	<p>آیا دران میان چه سخنان گذشته است</p> <p>کشتی شکسته از سر دریا گذشته است</p> <p>امروز کار ما ز تماشای گذشته است</p> <p>از خاطر م که نیاید تنها گذشته است</p>
ساقی اسیر از گفت امروز تا صبح	می خورده و ز تو بهیجا گذشته است
<p>ز تاب اینکه برویت نقاب نزدیک است</p> <p>ز چشم عشق بختی براد بگریه خواب</p> <p>شراب صاف حقیقت پس از مجازند</p>	<p>بدل ز زلف تو تصدیق و تاب نزدیک است</p> <p>بهوش باش که مردی بخواب نزدیک است</p> <p>طلوع صبح چو شد آفتاب نزدیک است</p>

پسند نسبت دوری با خاک من دارد
بین پس است که با فطرت بیکست

دیوانه که اقبال رسا زیر نگین داشت آئینه چو گل سرسبز چمن جبین داشت از گرمی ره سینه فراغت بزمین داشت آنند که تنگست دلی نقش نگین داشت شرمندگی از مروی روی زمین داشت طوطی نمکین بود حدیث شکرین داشت	در خانه نشین و دست یک خنده ز گل ویر تر آرد ز شک و آب نقش قدیم است دل آبله است در گلشن اقبال چه نامی که بر آورد مانند دل سوخته هر دانه که شد خاک در خط کشیر دل غنچه دانه
--	--

از قیصر لطف تو اسیر تو کمان خواست
چشم بد کوه نظران و اع کین داشت

بهر طیفان جزو نم و صفت صحر است بلوه بسیار است آنادیده بنیاست ورنه در میخانه توفیق کی صباست	پیش سامان هر شکم مایه در یکست هر چه بنی پر توی از جن عالمگیر است اگر شربت کم دهد سانی گناه طریقت
--	--

خانه پردوشی نمیداند چو عاشق کرد یاد
هرزه کردی ای کجوا و درد امن صحر است

شبه شجر بیدار اجلا و حاجت نیست ترا در کتب سنگین دلی است حاجت نیست گزار من بشنو و مرغ چمن فریاد حاجت نیست مراد بی نیازی از کسی امداد حاجت نیست	گرفتار کند عشق را حیا و حاجت نیست مرا خود شیشه دل میخورد بر رنگ ناکامی بلند آواز گنج نیست از گلزار خاموشی ز تاثیر تو گل گشته دم از خلق مستغنی
--	--

چو دل در بحر میزد جان نخواستند نیست و وصل	که در عید اهل ماتم را مبارک باد حاجت
بهار آمد که از جوش خون گلها زخم بر سر من شورید و را اسیر گل و شمشاد حاجت	
ما را که عمر شمرت و سودای طرب نیست با خنجر تو کل نتوان کرد سراغش - در کتب تسلیم شهیدان و مسارا	اگر در و بدران فرو نشیم عجب نیست نقش لی گنایم تو در راه طلب نیست جز جوهر شمشیر تو سر مشق ادب نیست
هر قطره از خون شهیدان گل محبت بیا که در صبح ز شمشیر تو شب نیست	
چمن چمن گل آشفته کی بدامن است بکائنات ز آئینه صاف سینه ترم چمن شناس نیم از خزان چو اترسم نیم شرطه دریا و لان شکیب بس است چسان جواب دل بپوای خویش دهم	نیم اگر دم عیسی است برق خزن است بدوستیش سپردیم هر که دشمن است شکست حادثه و دور از نفس که مسکن است بجز خطر همه گزنا خداست دشمن است که خون ناحق صد آرزو بگردن است
اسیر قدر تماشا می خویش میدانم خیال اوست که نور دو چشم روشن است	
از عکس منت جیب با آئینه زار است دائم دم محبت و راقلیم محبت کرد از ستم آباد شب به بحر خلاصم	پیر این از اندام تو لبریز بهار است آئینه و لان را شب روز چکار است میا و خیال نکست صبح شمار است
از کشتن مضور غرض رفع خمار است	

این ساغری چاره خیمازه دارست

رفته از سیر و جوان طاقت دس پیدا نیست
 بجو آن شعله که از دور گردد و پیدا
 عالمی گشته گرفتار و قفس پیدا نیست
 بسکه بچیده بدل آه نفس پیدا نیست
 که درین آئینه عکس همه کس پیدا نیست
 در دلم غیر خیال تو تملی نکند

میکشد زارم دوز شوق بخودی بلم
 که درین مهر که یک اهل هوس نیست

هر چند یاده قوت دل و تربت گل است
 گرنوی عشق پاک نداری بسیار کنم
 با شیشه و تنیم که خوندار ببل است
 بوی گل و فروغی و اشک ببل است
 این ز بهر خوشگوار که نامش تحمل است
 بر اجرای موج و میان یک تو کل است
 جو را چراچو نشد نو دست عاقلی
 ترسم میانه من و بلبل چهل شود

در چشم دیگران حسن و فاختا کباد سیر
 در پیش اغیار رهش نکست گل است

بار عمر و نور و ز جوانی است
 تماشا باز در چشم نهانی است
 دلی دارم که همیشه یار من نیست
 در قفس عشق شیرین کو کین زرا
 طلب کرد دست باثر از من امروز
 شمای عنده یب از خنجه فاضل
 درینا قوط سال شادماست
 نگه در پرده است جانفشانیست
 ز بس مشغول غمهای نهانیست
 شرار شش گنج خسرو نیست
 خدنگ آن کمان ایرد نشانیست
 که طغی در کمال خورده و دانیست
 قباقل خانه زار دین ترانیست
 بهر بنگانه گردم که انجاست

<p>اسیر عشق را در پیش جانان کجایارای حرف و سخن نیست</p>	
<p>در یود همچنان چشمت چنانا محرم است بعد ازین آئینه دل را صفا نا محرم است کلبه تار یک عاشق را صفا نا محرم است اگر اثر باشد زبان دقت دعا نا محرم است</p>	<p>گر شود همسایه زلفت صبا نا محرم است شجره انجم روشن از ناکسرت بخت سیاه اشنای عشق را یاد و شالی که ز نیست تا و غمی دوست شد درد دل خلوت نشین</p>
<p>حسن را هر چند حیرت پاسبان نا اسیر گر بود آئینه او چشم ما نا محرم است</p>	
<p>انچه جان را زنده دارد آتش بهمان آوست دل شهید انتظار قاصد پیمان آوست اگر بجزرم و فصل بومنت جا کند زندان آوست</p>	<p>انچه دل را می نوازد و در میرمان آوست دیدم از کتب بزرگم تازه روشن نکرد هر که از یاد تو شد در مصر تنای غریز</p>
<p>عشق هر جا در کمال خود تن گوید اسیر شاد بیت آفرینش حرفی از دیوان آوست</p>	
<p>دیدم آئینه دل را نگاهی دیگر است منشیر ما گردش چشم سیاهی دیگر است هر سر مرزگان زبان عذر خواهی دیگر است</p>	<p>چشم تسلیم جان را بحدو گاهی دیگر است کو مشو بیدار از خواب پریشان رنجیز با شهید خویش آن چشم قنائل کیش را</p>
<p>آختر از امیدیم امید حاصل شد اسیر پادشاه لی نیازی را سپاهی دیگر است</p>	
<p>اگر دیدم از آبجوان آتشی در ریشه داشت</p>	<p>سبز و لکی ز برق خرمی اندیشه داشت</p>

از شکست تو به کار عشرت باشد درت	آسمان را اگر قمار طلبم شیشه داشت
کو کهن در زیر باری ننگ مزدوری نبود	خونبهای صد و چهل در شر از مشه داشت

بهره در میشد ز گوهرای نظم خدا بیک
 هر طریق این سخن در دران ظاهر میشد

ز بوی یخودم موی که دیدست	نگاه حیرتم روی که دیدست
پری در سائ بال فرشته	بنیر از چشم و ابروی که دیدست
فرنگستان از هر مائه زبان	پرستاران چنین موی که دیدست
غزال شیر صولت سر دیکست	پر روی سخن بوی که دیدست

ز گردن ناله میزدید زره سوز
 چنین خوش جلوه آهوی که دیدست

از جلوه نور چشم دل جان لبست	هر برگ فخر ام از گلستان لبست
در شیشه خانه دل ماگر هوا شکست	بیانه از درستی بیان لبست
شد حشر و یک سخن لبش آشنا نشد	عالم کباب گشت و نمک آن لبست
کار تو رفه رفه ز غور نشید هم گذشت	میج و ششم ز شوخی مرزگان لبست

در دگر نماز نداستند ام اسیر
 جام دلم ز یاد و عرفان لبست

حرف شوق منقصر خواهم نوشت	بیشتر از بیشتر خواهم نوشت
قاصد جان می کنم سولش روان	نامه بی درد سر خواهم نوشت
شکر و صل و شکوه هجران داد	هر دور با یکدیگر خواهم نوشت

شد ز تو میدی دعا محتاج تر خواند دام شرح اشارات نگاه میزند جوش از دلم موج شکست	بر برات بی اثر خواهم نوشت وصف لعلش مختصر خواهم نوشت باطل الهی خطر خواهم نوشت
	نیکو خنده خامه در دستم ایسر حس لعلش بجز خواهم نوشت
داسن صحراد کوه از داسن گلچین گذشت نقل شیرینی ز خسرو ماند آخر یادگار شد شوق زاری که دامن گلستان پاک شد غنچه محبوب او دیدم دلم آمد بیاد	بیکه گلگون کوکب را از نظر رنگین گذشت جان شیرین داشت توانست از شیرین گذشت صحرای گلزارت و خاطر غمگین گذشت مصرعی در پرده خواندم بر لبش تمسین گذشت
	خوش بهاری بوده نرم از همه رنگین ایسر جای سر دو گل حدیث خسرو شیرین گذشت
لطیف سخن و تازگی لفظ و اداء هیچ از حال دل خود چه دهم در دست تو مضمون کتابت بود آشفته غبارم گوشی که نباشد لب گویا چه سزاید افسانه نبود ده چه بسند و چه کشاید گفتم بیمار است به بندم چو بناسه بیقدری هر ذره ز سرشاری تو دست با این همه غفلت نفس از یاد تو داریم	بتائی باش که ماه صیرت ما هیچ جز اینکه کمر بنویسم و دهنه جابج ز هزار نیرسی دگر از باد و مباح هیچ چون درد سخن نیست دگر ز مرزهای هیچ باشد زگره زلف پریشان هوا هیچ خندید که دیوانه شدن از تو زبانه هیچ چون قبله بیان گشت بود قبله ناهنج یکبار نیرسی ز سحر اسوشی ما هیچ

<p>مختیاست تنها همه صیاد و شکار همه صیبت دیوانه شدن صرغم ندارد از دود و پری روی زمین بزم شرابست مانیک و بد مردم عالم چه شناسیم از قوشه ما تهر بر در حق تراکت حرفی که نشنیده گفتن چه شنیدن</p>	<p>بیا چو بود بحث بود حرفت بجا داریم خبرها که خبر سپید را حرفی نتوان گفت بجز نام خدا از پیشه میر سپید ز سیرغ دود دستی که ندیدست بجز دیدن ما در دودل ما هیچ بود مطلب مانع</p>
---	--

<p>دیوان اسیر تو بجز نام تو نیست پیچیدگی مصرع و مضمون را مانع</p>	
---	--

<p>که بر رد و که بدایع ابیسیج شسته که سرخوش سودا ستی شعله را سر کار شبنم کرد ایم گر مسند رگشته پیر دانه گل نیلیند درین آشفته باغ دود بخیزد ازین صحرای خشک</p>	<p>ایند را در سراغ ابیسیج پایه ان ایام ابیسیج بوی گل در سیر باغ ابیسیج همزه بر دودر چراغ ابیسیج نکته گل بر دایغ ابیسیج همچو کس کو در سراغ ابیسیج</p>
---	--

<p>گفتنت گفتن اسیر خادم سوز رفته سودا بدایع ابیسیج</p>	
--	--

<p>کنشای پیش هر کس بار خای چون موج که بمی از شکستن دارد به بحر مستی از خویش اگر گذشتم ماه و بدن شدن</p>	<p>بند زمان ندارند اهل زمانه چون موج تا کنش بگویم و مید که اند چون موج بجز شهادت است این مادر زمانه چون موج</p>
---	---

ما را غبار دریا در بحر گریه دارد	او بر کزانه دشت اور میانه چون موج
در بجه در بر بزم عالم چون مسافری	بی آب روانه چون تابی آشیانه چون مرغ
در بحر آشنائی تادیده می کشایم	اشکم کند برای هر دم روانه چون موج
تا کی به بند هستی در بند عجب بودن	بشکن بزور باز در بنجر خانه چون موج

دریا اسیر گردد از بنیرائی من	
تینش بهان بخونم دارد روانه چون موج	

گشت مست تو هرگز هیچ در محتاج	بما دچشم ددل با یکدیگر محتاج
غبار اگر شده دیوانه خاطرش محبت	چرا از خشکی او ریا شود کبر محتاج
مغای سینه عاشق گل همیشه بها	ز خشک سال نگر دید و چشم تر محتاج
نکرده ایم سوالی دیگر تو میلانی	بما دچشم تر ماهه بحر و بر محتاج
بهر رسید بجای که دست ما از	نشسته ایم با سید این هنر محتاج
چو شکر یک مژه بر هم زدن تو انم کرد	که نیست سید محبت بهان بر محتاج

بنال بحر ترا تو بهار گشت اسیر	
بشد ریاض تو کل به بحر و بر محتاج	

جز به شوق که می ریخت به پیمان صبح	مست خورشید که بیرون دود از خانه صبح
چون سیه مست تخی شیشه باندا از صبح	فرش گردیده بسم بر در میانه صبح
نفس سوخته را غر صفت پروازی بود	کف خاکستر باشد بر پروانه صبح
انتظار تو شبی است ز جای دغرا	تا بجای که شکستم در میانه صبح

بیش از اندازه می مست شد امیر ذرا اسیر	
---------------------------------------	--

گردن چشم کمی ریخت بر پانچ

گلگل شگفته از شفق فیض باغ صبح
کافر بحسرت دل بخواب ماباد
شب را کسی بخواب نمیدو آفتاب
از بسکه انتظار کشیدیم سو ختم

پرگشته از شراب تماشا باغ صبح
پرسو ختم نبایسته شام داغ صبح
روشن اگر ز روی تو گردد چراغ صبح
در سینه دل گداخته ام چون چراغ صبح

هر شب که غم کویتو کردم اسیر دار
از گرد را و خویش گزفتم سراغ صبح

صیقل اشکم صیقل آئینه گلهای صبح
ظلمت دل شسته نوری از جبین ناییده
آسمان پنداری از گرد زوار و میرسد
از بهار تازه گلدسته می بندد اثر
از هوای دیدن روی تماشا خانه بست
طره شب را چه در برد گارین میکشد
گلشن آرامی صبح شوئی انداز کیت
غم از فیض محبت دفتر زد شد لیست
سینه بطور تجلی را چراغان کرده است
گل بسراغ کف نشویر ساقی و نعل
سینه آئینه با دیدیم چاک از انتظار

میتوان دیدن خیال دوست از سما صبح
در نعل آئینه دارد هر گل رعنا صبح
بسکه رنگین چیده ام بالای هم کلا صبح
جوش آتش نشینان بلبل کلهای صبح
آسمان آئینه دارد دیده بینای صبح
گل توان چید از بهار حسن بی پرده صبح
میرد ویر باد هر سو دانه شهای صبح
هر نفس از بسکه چیدم بر بالای صبح
طرح رنگین مجلسی دارد چمن پیرا صبح
سیر دارد جلوه سرشار مستیهای صبح
دا شد آخر از دل تار یک باز در صبح

تا شعوری در سر شب نده داری هست ای سر

<p>خوشه شاد بیکه که کند تخت علاج صبح رنگین طراز گوشه سر کرده تاج صبح یادش مفرحیت که دارد درواج صبح گیرد اگر ز بس که شام فرج صبح</p>	<p>از شراب فیض خالی کی شود دنیا ی صبح</p>	<p>بند اگر نه گردد و اورواج صبح دارد دماغ از میوه شیشه روز من دارم دلی ز محشر گل تر دماغ تو گردد بنرخ پاره و اسنانال چرخ</p>
	<p>شوخت دست چشمک تکلیف اسیر کو کرنیک پالک باد و نمایم علاج صبح</p>	
<p>با باغ مستاره کنم سیر باغ صبح دارم دماغ با ده دارم دماغ صبح از من کنیده مهر پرستان صبح من دیدم ام که بار سفیدست باغ صبح</p>		<p>شب در دشت یاد تو روشن چراغ صبح از فیض عشق باغ بقصر نمیدهم بادستان کی تکی تازه کرده ایم در پرده بال میزند از بهر امتحان</p>
	<p>منون خدم ز فیض تو شب اسیر است هرگز مسافر شب بی چراغ صبح</p>	
<p>می افکند سیاهی شب بر از داغ صبح رنگین تربست مجلسستان ز باغ صبح اشفاقلی بخواب نه بند دماغ صبح خدم بروی ساغر و گیرم سراغ صبح شب تیره روز گذشته رود و چراغ صبح</p>		<p>دل صاف میکند ز که درت ایلغ صبح تا آسمان ز کس قبح گل شگفته است داشت دلم ز فیض صبوحی درین بهار خواهم بشی که مست شراب جنون شوم مستی خواب بیشتر از نشه قفاست</p>
	<p>سوز در رشک مجلسم در شب فلک اسیر</p>	

۱	ینا فیکله ساخته از بهر داغ صبح	
<p>گشته تا میاد مرگان شومخ بیچکد بر شش جبت خونِ دلم بر غمی آید ملک با تیغ ناز دل ایادت سیکنه چشم مرا</p>	<p>کروه صید به عامرگان شومخ دیده پاشند تا بجا مرگان شومخ دارد اقبال رسا مرگان شومخ دیده ام نام خدا مرگان شومخ</p>	
۲	دارد لعل سر گشته بیداد اسیر آه از آن سر در هوا مرگان شومخ	
<p>دل شکاران که مرایی سرو پا ساخته اند گرچه سایه خاریست طوفانی دارد چاره از گوشش بصیرت پشیمان نشد شش جبت جبت که ای کینه بنیادش دل تا کام هم از آتش عشق آب خود غم نهانیم از دیده توان نقش ندن</p>	<p>علقه دام ز محراب دعا ساخته اند کعبه شوق ترا در همه جا ساخته اند برده اند از دل مادر دل ساخته اند چار دیواری جهان را ز بهر ساخته اند گر بماند که درین کوره چاه ساخته اند خلوت را ز مر ابروده من ساخته اند</p>	
۳	زنده باد دولت از حسرت جاوید اسیر خاک این کوزه گل باز آب بقا ساخته اند	
<p>جان چراغی است که در بزم عدم سوخته اند چه کند آبله پای که گلشن خار برده است دزد یک عالمه دانه غور شید کیست گاه شاه گرد می دیوانه که استاد می قتل</p>	<p>دل سپند لیست که در خلوت غم سوخته اند ریگ این بادیه را نقش قدم سوخته اند اهل عالم همه از آتش هم سوخته اند چه داضیت که متالی تو کم سوخته اند</p>	

ساغر زندگی از خاک قناساخته اند
دل عمر ابد از داغ عدم سوخته اند

باز من و آسمان در جنگ بود
شیشه با خانه ز اوستگ بود
بر تنش پیراهن گل تنگ بود
در میان ما و جانان جنگ بود
نور و ظلمت پیش ازین گیرنگ بود

دوش ساز ناله با آنسنگ بود
باد که تازک که بی تو پر مگرد
در گلستان دیدش نشا ختم
صلح کل روزی که شد آینه دار
این دور نگماز ز ختیه های است

باد شور کعبه چوینا اسیر
جنین مریمگان بد زنگ بود

هر کس که گشت گرد سری سر کجا برد
دیوانه تو شیشه و ساغر کجا برد
جوهر شناس آبله گوهر کجا برد
در آتش ام که نامه دیگر کجا برد
دریای اضطراب نشا در کجا برد
چون گل شکار زخم تو بستر کجا برد
گم گشته دیار نور بهر کجا برد

پرفانه چسب داغ و فایر کجا برد
زنجیر موج باده شوریدگی بست
خار رد توشت دریا نمیکشد
یک نامه بد ناله و گردم باده
منون چاره نیست دل پیور را
پرواز شوق گرم تر از بال است
راه از منزل از تو و آوارگی ز تو

دام قافله آسودگی بیست
غنامه اسیر کبوتر کجا برد

عاشق چشم نظر دوخته میخواست

عین میسر نیندوخته میخواست

<p>دل ز شوق تو باینه تسلی نشود می توان سر به پیش کس نهاد فرد راز گم شده ثبت است بطوایب</p>	<p>دل از یاد تو برافروخته میخوابد دل خورشید دفا سوسه میخوابد لاله معذرت دل و اسوسه میخوابد</p>
<p>بیکر باله بخود از برق ستم گشت اسیر دامن جسد من انداخته میخواند</p>	
<p>شوق راز نیست که امار در آتش دارد هر که پیشیده چو افکر نظر از عالم برد خلی از شوق تو در آتش هم میوزد عالم از گرمی یازار در آتشکده است</p>	<p>عشق خاریست که گلزار در آتش دارد شعله را دیده بیدار در آتش دارد شمع چو آینه دگل خار در آتش دارد عشق تنها نه خریدار در آتش دارد</p>
<p>عشق تنها نه بین مستی ماسوزد اسیر خار ازین یادیه بسیار در آتش دارد</p>	
<p>پرتو صفت اگر خضر سبک نشود وصل و هجران و در نظر باینه حیران شود تم کشیدیم بخار مرده اندر پشته پاک جذب عشق طلب گر نه بخار بوس است ساقی جرعه کشان دیده پاک است اینجا گیرم از خون جگر شیشه افلاک پرست گرچه کتب غرابی شد حضرت نیست</p>	<p>دیده کامل نظر صورت و منی نشود دل نزدیک تو بد نام میدانی نشود شوق از گرمی مسانه تسلی نشود آه بخون که سیه خانه تسلی نشود ساعی نیست که آینه تقوی نشود این دلی مست بعد میکده غالی نشود قاصد سیل بعد مرعده راضی نشود</p>
<p>جرم مجید بامید کرمیت دارد اسیر</p>	

	نظری کن که بدرگاه تو معاشی نشود
در سیه خانه شب عبودت لیلی دارد مصرعه از ناله زنجیر چه معنی دارد کس ندانست که گردن بکده عوی دارد	شمع بزم تو داغ از می شوخی دارد حرفی از اول ارشاد جنون می پرسم ست و هشیار درین میکده گشتند غبار
	هرگز آهوی نکاو تو نندرام اسیر دل خود را بچه صبا و قسلی دارد
چه کامل شد جنون در ایجا خویش نگذارد و لم را بر نوشت سوختن درویش نگذارد ز خب اندک زین خاطر مایهش نگذارد چه کامل شد جنون در ایجا خویش نگذارد قناعت همگی را در جهان درویش نگذارد گو تا راجع عشقت خویش را درویش نگذارد اگر زنجیر سودائی تو پای پیش نگذارد	نه تنها صبر کم با آرزوی بیش نگذارد ز آتش یک نفس مانده سامان شر دارد چه زنگین حرفا بر دند خلق از مردم آزادی سری پیدارغ و سودا سینه بی ریش نگذارد چو دایمی بود هر خار گلشن هر شرر گلشن نداری اعتمادی بر دل ما امتحان بهتر که میداند که دیوانه صحرای ما را
	اسیر از جاده زنجیر چشم حیرتی دار که شوقم را براده عقل دور اندیش نگذارد
طالع را تو به در لوح شکستن دیده بود غنچه این باغ کی لاف شکستن دیده بود هر کس از آینه روی میدن دیده بود شب نشینی مایه با عمر زرد زدن دیده بود	گرچه ساقی صرفه در خون خوردن من دید بود ظریف دلتنگی نداری لاف رسوائی مرید دانه ما در عدم میوخت از تاراج برق گشت آخر پر توی از شمع ما صبح مراد

کی فراموشم شود و حشمت پرستیهای دل

دوست هم خود را درین آئینه دشمن دیده بود

کی جنون میکرد بجا از می الفت اسیر
گرئی کرد دست می بندد دشمن دیده بود

میکند شمت از خاک اجماع پشیمانی کشید
گسل بدامن میکند سیلاب از دیرانه اش
اشک مادر آستین خاکست و دامن خبا
سبیل آشفتنگی از کوه و محشر میدهد
صبح و شام گریه تا دامن محشر میدهد

تا قیامت میتوان بارگران جهانی کشید
هر که را در دل محبت نقش دیرانی کشید
قطره از بگرد و رافاده عریانی کشید
تا که از نقش بزمیگر انجانی کشید
الفت زنجیر کاهی دست نادانی کشید

بیکه عاجز بود در میدان دانائی اسیر
پای دل در دامن صحرای نادانی کشید

کو ذره کز آیم باغ شرر نباشد
صحرای گریه باز بجز خانه ماست
چند آنکه میطیبه دل برد از میوه انگرود
کو آتشی که دورش از دیده خون بریزد

کو قطره کز اشکم بحر خطر نباشد
زمانه کیسی را دیوار دور نباشد
صید تراشکستی از بال پر نباشد
امید و ناامیدی بی درد سر نباشد

کو این غزل سرائی شمرند و قد است
همچو شمع نظیری حدیثش نباشد

کم بنگارم ستم نامزداناز کنسید
گلشن آتشکده از آه نستهای مرغان
تمت یکدی الفت بکران تا که

کف خاکستر آئینه راز کنسید
نفس سوخته را شهر پرواز کنسید
در بیجا نگلی بر سرخ ما باز کنسید

خبری نیست که در عالم رسوایی نیست	محرمان گوشت بمرتبت من غماز کنی
----------------------------------	--------------------------------

نغمه بچنگ جنون شعله که ارست است

رشته بیان من ابریشم این ساز کنید

بگلشن ایلخندان او تن کمیند برهنه گشتن شمع آشای گیرنگی است بر بستی که چو در کوی ادب بار شوم نیم گلشن دایم دچار من مشوید شکران نمک حسن صبر بیدار دست هوس که اشتگان نام خوشیتن میرد	فضای خنده گل تنگ بر چین کمیند اشاره ایست که پروانه را کفن کمیند نیم را خبر از سرگذشت من کمیند خبار داد می در دم سراسر من کمیند بعد که کیشان پاد کو کین کمیند بجای شعله که از ازخو لیشتن کمیند
---	--

ایسر ریخ و غارم ضیعتی نیست

که صبح دشام بخزای خم وطن کمیند

دلی کجاست که سامان غیش نگیرد خبار فتنه بدار کند گریان پاک عدم شکاف نفس گردد از زان نفس درین چنین سر و کارم بسره در نیست خجل شدم ز لب و دست دشمنان یک طبله ازین دام استوان جستن هنوز شیوه بیگانگی نمیداند	گلایه خون ز گل سایه جا گیرد اگر نه دل سر زنجیر آید جا گیرد اگر شمار ترا خواب بدعا گیرد که جلوه در گل و نظاره در حیا گیرد دگر کسی ز پیر و جانبش جا گیرد دگر نه خار جستان امن دعا گیرد بیز از نکته یک حرف آشا گیرد
--	--

ایسر خواب پریشان دل کن تعبیر

بیاد خاطرش از تیره چنانک برد

بمعی که در میکده عیب کشاید
رنگین صیف میرت بنمای نگاری
برداشتن جلاوه سردست بخارم
گلزار مجید چقدر شوق بهارست
خار گل حسرت نشود کام و دوا عالم

صد رنگ گل از تیره جلاوه کشاید
مرنگان تو فون از رنگ امید کشاید
از بندم انجم گل خورشید کشاید
از گلبن کفرت گل توجید کشاید
بر روی پیه طلبد باید کشاید

جانکده میر نو کنه پاد کساری
حسرت گره از مناتم همیشه کنه

حسرت بکفت آئینه دیدار که دارد
از دزد گریبان هواد امن بخت
از گرد عدم دامن پرده از گشت
و امان شفق چاک و گریبان تا شام
خاکستر پیرهن رنگ بهارست

دل زخم که جان داغ که گل خار که دارد
گردم منظر جلوه ز رفتار که دارد
آزادی جادید گرفتار که دارد
صبح آئینه از شب بزم گلزار که دارد
بوسف خبر از گرسنه بازار که دارد

در نهیب الفت سخن و صله بیت است
طاقت خیر از شوقی بازار که دارد

شکفتن در ریاض خاطرم بچار میباید
پیشانی نغمه زان طره بر تار نقش دارم
نه بند چشم بر جزئی باز و نه دفا بندم
نه نغم زبان اینقدر آسانه پیرانی

گل از باد بسارم در طلسم خار میباید
زبان از حرف می افتد سخن از کار میباید
بخارم در سیر کوی کسی بسیار میباید
گره از خاطر تسبیح بازار ناز میباید

خوشی بسکه کامیدست نیر از تو آخرم را	سخن از ناتوانی بر لب افسار میماند
	اسیر از دودان من چو مرغ غش شده شد روشن در آتش کز نیا شمع سوختن بجای میماند
برنگ دیو ندارم آشنائی خار میماند بیادش یکبار خودم نیاسازم بدیدارش بیادام تماشائی بکین دیوانه ارا	ز سر و دگل ندا تم غشی گلزار نمیداند خیال آشفته حیرت بار را اغیار میداند نه داغ از شعله می فند نه گل از خار میداند
باله داغ عریالی بکین داغ بی برگی حدیث شعله می فند زبان خار میماند	
دیده را شوخی چشمیت دل بیتاب کند بجد و خوشی شود از حلقه مراحت طلبان نقش بانی که بر اہست عدت آیلہ شد می تنگ و وصله دل بنم دگل مست فنا کشته تیغ ننگا بهیم حسد امیداند می ایست طلب کردم و داغتم که جنون سر زخم چشم من آن دولت بیدار گشت زنگس از چشم یاری چند راز آموخت به تمنای تو تار و زنجون سیگردد	خاک را گرد در بہت آسنه آب کند گر خم دام ستمبای تو سحر آب کند خاک در دینہ بیتابی مسیما آب کند چون کسی تکیہ بخون گرمی احباب کند خون آسنہ ده کار نمی تاب کند ساعت نشہ لبی را نکل شاد آب کند کز ننگاری دغم از عربده بجو آب کند میواند به ننگامی کہ بین آب کند دل با سیر حین از گل بہت آب کند
	نشود رام زمین سایہ شمشادش اسیر خاک را ملک خیال من تریاب کند

که باد لاله دگل سنگ شیشه دل شد	ز آسمان محبت چو دمی نازل شد
که برگ لاله دگل فرد عمر باطل شد	بچمن زحسن که ابراز رنگ دیو آموخت
سزای خانه بدوشی که صید منزل شد	هزار قافله حشر هزار قافله اشک
سفینه که خطر بار صید پل شد	سیر جاب افتراک موج دریا بست
لگو که خاک شدم کارگریه مشکل شد	بخارم از چمن دابر باج نیگیرد
درین بارگر گل چراغ محفل شد	فیسم از پریردانه سیکند پر داز
که دست تیغ تو در گردنم حاصل شد	چو حوز انوشتم بخون سر بازی
دلیل قافله گردید و شمع محفل شد	چراغ اهل نظر برق یک تجلی بود
چو دید آینه رویت بخویش مائل شد	ادب شگفته گل و بهار یک رنگی است
چیکه قطر و خونی و غنچه دل شد	مردم بر اعت تنگ وجود ساحل داشت
مرا که سبزه آوارگی سلاسل شد	فربخنده گل میدیدم تنگ دارد

اسیر بکه ز آوارگی بکام رسید
 غبار تربت بخون دلیل محفل شد

گل زخمی که یک خنده دو عالم گیرد	چند در سینه نگه نفس غم گیرد
سبزه بر غنچه تا ساغر بشنم گیرد	شده و بیدار چمن فصل گل از خواب نما
چمن ز حسنم مراد گل مرهم گیرد	خند می آیدم از دوشیانی خویش

در کام روایا دزد تو میدی اسیر
 بی نیاز نیست که نشود ز غم گیرد

دل آب گشت و غیر از چشم من چکید	دیدم زخمی که شنم از افروختن چکید
--------------------------------	----------------------------------

رستم بر خروخته رنگ از چین برو	رستمی بسیر گلشن و خون از من چکیده
چند آن گد اخم که بیک اضطراب دل	و غنچه چون عرق ز سر پای من چکیده
افروختی بسا و د آتش زدی باغ	خون گشت رنگ گل و چین من چکیده

شد بزم لاله زار اسیر از پیدم	لی اختیار یاده که از جام من چکیده
------------------------------	-----------------------------------

کو ذره که صد دل بار خانداند	کو تنی که صد گل و رس خانداند
در گلشن محبت پروانه باغبانست	یانی که شعله بار و آب و میوه خانداند
این ست آشنای نیست مهربانی	نامم انداختیم او حال مانده
در گلشنی که ذره فانی است	کس وصل و بهر بار از هم جدا نماند
شبنم می فروشد هر ملوکه غبارم	باین بهار دشتی کار گیاهانند

دل داده ام اسیرم خون یکند ویر	غیر از قانده انتم غیر از خاندان غده
-------------------------------	-------------------------------------

قاصدی از گردو لالتش بر سو میدود	از بی اگر دنگاش چشم آه سو میدود
در سواد نقش از مار لاج شوقی خواب کو	و عشق نرم خورده از هر سو سو میدود
مسرت بادیرش از هر قطره خون گل کند	خضر در دنبال ناوکی خورده او سو میدود
خنده پنهان بر سوا لی جنون بر میدود	دل کجا دیگر بزدوق آتش سو میدود

بنو سیم نامه از هر سو سویم اسیر	قاصد دیگر بشوق آن چاه سو میدود
---------------------------------	--------------------------------

چه کرده ام که در بگمان نمیکردد	ز پا در آمده و سرگران نمیکردد
--------------------------------	-------------------------------

حریف است عمر و دبار ذمت کسی بیاد چشم کمی میکشتم چه میگویم که ام لاله چه گل بازیچه میخواست گزشتہ استه اینجا کم همار جلوه دوست گمان آتشد دارد بسیاره چار دل	نهیست ست که پیری جوان میگردد چه گفتگو ست که رام زبان نگیرد چرا دوچار خود ای دوستان نگیرد چه آرزو که بخاطر جوان نگیرد زگره ام چقدر هر بان نگیرد
---	--

گمراه ام چقدر زار میفرستد اسیر
دلی که زخمی راز زبان نگیرد

کعبه جویان نار راه از شوق کمال سوختند یک بیک یلان رفتند ازین سزای برق دو ترخ پرده اند کیشان غفلت افرو گیت سبز و خاکستر بمنون خوش آمد تا دورا	پیش از احوام سفر چون شعله منزل نشینند خون حسرت در رگ جان سلس سوختند تا شد ند از گرمی پرده اند غافل سوختند خار گل اند پر تو خورشید محل سوختند
---	---

تا شگفت از تاب می گلزار حصارش اسیر
بلبل و قمری سپند از غمیه دل سوختند

خار گلزار دفا گل میکند شکوه رنگین بهار در دود داغ بادشس یگرنگی با بیشتر از بیابان جهان شرمند ام خار خشک از گریه ام سر سارتر هر قدر فریاد میخیزد ز جان	بیزبانی کار بلبل میکند شوقش انظار تحمل میکند عشوه در کار تقاضا میکند گریه ام عس و تحم میکند شعله از بال و پر گل میکند بی زبانی از دم گل میکند
--	--

از اسیر بنیوان مجلت ششم خضر را خضر تو کل میکند	
هوان بهتر که پیش داد خواهی مضطرب گردد خوشا آن دل که امید بنگاهی مضطرب گردد بروز دهر در عالم را چو آبی مضطرب گردد	دلم تا چند از شرم شکاهی مضطرب گردد خزون تر سوخت خون تا اسیدی در درگاه نسب ز کینه سیاه ارد طاقت عاشق
طبیعی که تو باشی روز و شب از درو میخوانم که بنض نا توان من آبی مضطرب گردد	
شود یک شهر دیران بند چون از تر بکشاید چه خواهم گفت اگر یک چهره تصویر بکشاید سفارش کرده ام تا نامه هم شمشیر بکشاید بجای خون زر غم تیشه جوی شیر بکشاید	مباد آناله خون از رگ شمشیر بکشاید ز زلفش لاله دگل پر فری برده از جو شرم صفی از یک سیاه ارم ای خشم قوی بازو اگر خوش کند در خشر از غم او کین خواهی
مشو تو مید اسیر از گوشت ابروی پر کارش کشاید عقده از کمارت چه شد گردیر بکشاید	
بحر کو بهر آسمان اختر شمار دل کند کو و دوشت از نامه زارم بهار دل کند ریگ صحرای مویه دریا شمار دل کند مگو شسته گیر و ملایج مضطرب اسیر دل کند نام هر صیدی که اندازد شمار دل کند از پیشانی نگردد دل را بهار دل کند	اگر حبت گوشت خشمی بهار دل کند اشک دل بر دیده غالب شد غمگیریم مباد بسکه قدر دل ز بد خوئی نمیداند که چیست عشق بی معشوق یعقوب پسر گم کرده است سرکشی از بحر نشاندش خوش بعد ازین بهر روز در برده غدرم به چیت و بهیج

گر شدی نوید غافل میده کامت سیر آنکه لوح سینه را آئینه زرد دل بکشد	
مید پریشان تو گل بر سر خراک زند قطره در راه جوانان عرفا کی زند تا گلابی بر رخ آئینه پاک زند برق آن جلوه اگر بر گل و خاشاک زند	گرد جوان تو موج نگه پاک زند گر سبک روی شرب لبیا آه دزم در خزان بیل گریان بچین می آید غرض آنست که اصل همه روشن گردد
میگذازد دل خود را چون ناپاک سازد خدایا تو بیایک زند	
ز پا فدا دگیم و شکر میگرد خوشی از دم مردم حقیر میگرد بکام خویشم و ناله که دیر میگرد	دل شکسته در تنی پذیر میگرد ضمیمت نالی ازین بیشتر نمیدانم چند عاقلند رتاب انتظار است این
بنای خانه الفت ز مردم میارود اگر زمانه بکام اسیر میگرد	
همای داغ پنهان آشیان در آتشین خواهد ببا داسینه صافی چیده گرده از تو کین خواهد که شمشیر تعافل جو هزارمین چنین خواهد	سایمان جنون از چاک دل نقش نکلین خواهد فریبست داده خواری انتقام از چشم بخور خواهد دل مرا میکند صد چاک از طفلی نمیداند
محبت گردد عالم را شعاع آرزو بختند اسیر بر بند ایک سینه داغ و دلشین خواهد	
ارای پنجاب حیرت دیدار پرده بود	روز بی که برین تو دل از کار پرده بود

<p>بایهوشی شراب نگاهت نیست خود را کشیدم از کشتش دل بچنگ سالی که دیدم شد دو سال تو دروختاس در خاطر آشنائی بیکانگی گزشت در از ناز او به تاب کشاکشتم من از کجا و این همه بهشیاری از کجا</p>	<p>وقتی خبر رسیدیم که از کجا برده بود بسیار بود و بود چسب بسیار برده بود صیرت نگاد آئینه با پار برده بود دل را ز دست یار دلی یار برده بود از کجا برده بود و چه از کجا برده بود بیهوش شدم بمانه خوار برده بود</p>
--	--

<p>باطره تو داشت از سیر از خیال خلیش تایی که آب و تاب ز زار برده بود</p>	
--	--

<p>مردم احرام طاعت داشت همتی بهت آرا نگو و صد تش روزی که زد طبل سلیمانی غباری از روی برخاست اشکی از دلی خورید فلک از جلوه شوخی به و خورشید پیوسته بجواب از گشتن فانوس خید بدم جهان</p>	<p>نماز هر دو عالم سجده واجب تملای شد دل موسی ظنید و اضطراب بحر پیدا شد یکی معمار دریا با یکی سرکار دریا شد ز غیرت سوخته خاکسترش آئینه پیرا شد دری بر رویم از تاریکی دیرانه داشت</p>
--	--

<p>دلی که بر سپید زین صفت میران خاک چیرید گر بنیاد گردون از غبار خاطر ما مشد</p>	
--	--

<p>ندارد در کجیم آرزو گر جان برون آید سرویرگی ندارم با تماشا می که من دیدم باین رفتار گرسائی قبح شرار خواهد بود دو عالم بهت را بخوری توان بخشید</p>	<p>کرد دست غبار از خجالت دلمان برون آید ز خاکم گر جوهر گسید به صیران برون آید بجای سیزده سرو از تربستان برون آید اجابت دارد بهی کرد دل ز لالان برون آید</p>
---	---

تنگ سیرایم چندان رسوا که برستا چکد خون از دلم تا یک نفس سان برستا	
بیشتر از آن که قطع گردید دندانم سفید شدنی چشم نیازم بیشتر گردید و است بر بنبار و جزوهای سایه اش یار نه خاک در پیاد زلف داروی خواب حیرت میکنم سر زدن دل جلوه یختی عیار من بلند	مینمود از حسرت او چشم میرانم سفید هر قدر در را دنازش گشته تر گانم سفید استخوانم گرد شود در راه جانانم سفید صبح عشرت گشته تا شام غریبانم سفید والتشرلی عارض روی گلستانم سفید
کی چنین محبت آن مشکین غزال من اسیر اگر نیکو دنیا را راز بیتانم سفید	
به از درد او جان پناهی ندارد بشریت در خون نشان دانی را بیزمی که رشک کند با سبانی	ز کس منت برگ کاهی ندارد که سامان شبگرد آهی ندارد دلم از تو چشم نگاهی ندارد
خواجه کسی از تو خون اسیرت که جز بی زبالی گویا ندارد	
هر دل که زبید او تو نمید بر آید آشتیکم سایه سودا بسیر انداخت چنگامه طراز دل افش و جنون است بید روی اگر خضر شود رنگ حیات	چون ذره نظر کرده خورشید بر آید حاصل دهد از خاک اگر مید بر آید از مشرق این صبح دو خورشید بر آید پرو دره عشم زنده جاوید بر آید
در کیش فاجانه همبر اسیرت	

<p>خنده زدگی زخمی ناله درخروش آمد پوش مست و بخت بد بخودی بودش آمد مژده می پرستان را پیر میفرودش آمد گفت آیت رحمت بحر را ده نوش آمد سردگنزدش آمد شمع شعله پوش آمد این پیاله نوش آمد آن سید بر نوش آمد</p>	<p>کامیست که بی منت تا کید بجاید</p>	<p>تبع برکشیدیم خون من بپوش آمد چشم او نگاهی کرد لعل او حدیثی خواند نکته بهار آمد ساغر طرب بر کعب پیر و پیرا دیدم سر نوشت پر رسیدم هر که دید خندانش در قبای گلگون گفت در چنین گل و غنچه داد می کسی دادند</p>
	<p>چون اسیر دیوانه توبه از رویا کردم حرف ناصحان مارا اینقدر گوشت آمد</p>	
<p>از شرم نگاهت عرق آلود بر آید کز هر جلای ناله نمک سود بر آید دل گرچه بودست که بود بر آید آتش بود آن لاله که از دود بر آید</p>		<p>انداش ما که نفس دود بر آید بر زجه سوزست دگر این سخن ما بمانی که نگاهی سخن از وصله پر رسید از خیرت آیم گل غنچه تو آن چید</p>
	<p>جانی که اسیر تو کند فتنه سرانی دولت از جگر زمره عود بر آید</p>	
<p>چراغ خلوت از بزم طووس آید همین بس است که دیدم زود روی آید زبای سخت سلیمان به روزی آید که خاکساری عشق از غروری آید</p>		<p>دل از او نگاهت بشو رسد آید و داغ هستی خود یکدم قرارم نیست غبار اهل قناعت که چیک اهل دوست گذشت دست عترت بجز منافق ازین</p>

	شراب غم عاشق اسیر لبیک گدازد بزم باد کشتان بی حضور است آید	
آه ازین هفت آسان که چو بخت بستند لبان بجز ز فسیله ز ساعل بستند از بهادر می من عیب یکدل بستند یایم از رسته صد راه بنزل بستند		عشق نکشود و غلیمت که در دل بستند عشق بودیست که ساغر کش گرداب بست گرچه صید قسم کی روم از خاطر دادم شدم آواره دلی رام ندیدم طرانی
	رضیت گفت و شنید از کلمت و بهشت کبر دل دجوان تریش از اندیشه باطل بستند	
چشم و دل را حسرت جاوید تاوان بیدم سویوم و عده که ز غم نمایان بیدم شمر این باغ را طوفان بطوفان بیدم		عاشق از شوق گدازد لبین جان بیدم اضطراب نشان جلوه مرگان بیدم بی نیازان راز دست اندازت اکل نیست
	موبو آگاهم از راز دل زلفش اسیر نامم از او را خواب پریشان بیدم	
خزانی ز ابزاری می توان کرد بناک من گذاری می توان کرد بناک من گذاری می توان کرد بیک ساغر ماری می توان کرد		دعا با خاکساری می توان کرد بنارم در غلیمت انتظار است چنین بیکانه گذر از دل ما تو که ساقی شوی مانند خورشید
	مدد دولت سزای خاکساریست که کسب اعتبار می توان کرد	

<p>یک سر زشت ملال بای می خنر نبود لب خواستم بشکوه کشایم گذشت عمر آورد ده خبر زیار سے که از جنون صیدم رهین منت دادم و قفس نشه</p>	<p>مارا صدمی نبود اگر درد کس نه بود در عهد جوراد سختی مختصر نبود کس را دل پیام و دماغ خبر نبود پر دواز شوق در که دال و پز نبود</p>
<p>دادم که بر نیاید از ان کینه بوا سیر امید من که یک نگلی بیشتر نبود</p>	
<p>در دل خیال چشم مست می خوابد کی بشم میگذارد ادر با صحبت من رخش هم سواد می چوگان گرفته برکت</p>	<p>دانشه عشق را در اضطراب دارد تنها اگر نشنید از خود حجاب دارد انیت گوی و میدان هر کس که تاب دارد</p>
<p>عشق است اسیر و را جام جهان نما کرد صبح ایفته رسادت از آفتاب دارد</p>	
<p>بوی گل در دی ماه دارد گفتم که نگاه کن خدا را پردانه و لباسش دعا گوی میران زلفاره نهالش صحرای دلم هزار از گلشن از دیده نشان دل توان یافت پرکاری و دلبری و دشوخی شمرنده ز کس نشد دل من</p>	<p>آینده هزار آه دارد گفتا که خدا نگاه دارد از شله و گل سپاه دارد صد غدر یک گناه دارد در سایه یک گیاه دارد این دیر بکسبه راه دارد هر شیوه که پرسی آه دارد شمرندگی از گناه دارد</p>

رود آینه ساز میشود دل	گر با بس نفس نگاه دارد
صبح است ای سر حسن منی	از غیر حسد انگاه دارد
از جان که می شنید اگر حرف غم نبود شیرینده قفا فل نازد که ختمه ام تقریب شکوه چو فراق تو در ختم	از دل چه میکشید کسی اگر تم نبود چشم تو هر چه در حق کرد کم نبود عنون غمزه ام که شکایت رقم نبود
از سر نو قطع بیابان عشق ایسر	این سر زمین قلم و نفس قدم نبود
بادوق گریه از دل خوشاب کم نگردد کی گریه می تواند خالی کند دلم را در دست اهل هست سیاه بشویم	تا ابر پایه دار و سیلاب کم نگردد از کاشه جاپی گرداب کم نگردد از کیشه یشان سیاب کم نگردد
مردم ایسر باقیست در خیال سنا	کیفیت محبت از خواب کم نگردد
سرشته چنون دل اهل چوس نزد روشنی نریز و انا دگان بس است خون شد در دن سینه مل و شکوه نرزد	بندگران پای کس هیچکس نزد پیوده شعله دست بد امان حس نزد بحریت اینکه غیر خموشی نفس نزد
آینه در بنار که درت نشست ایسر	روشنی آنکه بکیه برین نفس نزد
دیرم زهر چشم تو عجز و باره بود	معلوم افشرد که تبسم چکاره بود

هر غم که آمد از در دل بنوازد پیش از جزون در آتش دل میگردد ختم	خوان خلیل با جگر پاره پاره برد شغل غم تو بیشتر از استخاره بود
	پستی مزید مرتبه عشق ما سیر داغم همیشه آمده دار ستاره بود
از دلم ردزی که طرح روزگار انداختند بخودم کردندین بهوش داری حیات از بجوم صید بای جنبش مرنگان نماند نشسته هستی بغیر از درد سر سودی ندانست	گل ترا شکم در گریبان تبارانداختند غافل بودی که لیل ذنهار انداختند این سیه چشمان چه تیری در شمار انداختند ساغری دادند و مارا در شمار انداختند
کم گنگان از فرب و عده وصلی که سیر هستی ما را چشم روزگار انداختند	
بچو حسن آینه پرواز شرام کرده اند تا کم پرواز بال از رحم تیغم داده اند بلبل و پروانه از بس پاکبازم دیده اند	بچو جوهر و خف تیغ آبدارم کرده اند تا بسک بر خیزم از هستی غبارم کرده اند از بهاداری گل دآتش شام کرده اند
تا مگر در صحرایه قرب من یگانگی از قرار آشنائی به فرام کرده اند	
مشتی از خاکستر پروانه پیدا کرده اند در حریم بزم قرب آنانکه محرم گشته اند گوهر مقصود و بخواهی میندیش از خطر تا که بیانی در آتش سوختن بیاطاقی	چشم پاک شعله را از آن سیر میریانه کرده اند یلوه اوزر انان از دل تماشا کرده اند بموج طوقان را که کلبه گنج دریا کرده اند بلبل و پروانه خود را هرزه رسوا کرده اند

	بی سرانجامان چو بیا رحمت گشته اند خوش را از درد بیداران بیاد کرده اند	
ببست بر دم ز شادی عکرا این بود انگیخت در آئین و غاب تشنه و دق شاد است را مراد اینست از جام محبت مست یسازد زد دق نسبت بماند بیمار عشق او	که در دام تغافل خیر صید نمانیگند بکوی بقراری و عسده فردا نیگند که در ظرف حریفان جوش این صبا نیگند جباب از بس بخود یالید دورا نیگند	
	ز بهر لهای محبت از کینه روشند لان برین فرار از تنگی جاد رد دل خا برانسیگند	
از شکستن دل بارانم تغلم نشود کرده ام ترک فراموشی دیرینه خویش من آن محبت بر شاخ که گز خاک خورد	هر چه خواهی بشود صید ترحم نشود کز دلم دشمنی اهل دلتا کم نشود تشنه خون مرده محکم نشود	
در دیاری که از دشت و نهامست لیسر ماکی نیست که محکم به شکر نشود		
نما از آتش می گرمی خوشگوسه آید نیدانم چه گری کرده تاب ادنان مازین کف جاکسترش در دیده می افشانم انجیر	از شیران کی شکار چشم آهوی تومی آید که تا دل میکند غافل مرا بوی تومی آید پیشی گری بطوف کینه کوی تومی آید	
	نسازد با دلم خون کی گذارد پای در دیده نگاهم چون اسیر گلشن رویون می آید	
در راه تو دل بشتاب دارد	بیتاب تو گشته تاب دارد	

<p>با چشم پیاله خواب دارد در خاک هم اضطراب دارد</p>	<p>از مستی چشم می پرستنت آه از دل آریده تن</p>
<p>از سایه او نمی توان یافت خاصیت آفتاب دارد</p>	
<p>مجت در دلم چون غنچه رنگ جاک میریزد که آب خنجرش از سر خنجر فراک میریزد بهر سو آفتاب چون خزان تاک میریزد چو در جولان عرق زان سوی آتشاک میریزد</p>	<p>جنون هر خطه چون تا کم تبارک خاک میریزد سرم باد احباب جوی غنچه خفا کیشی خرامی اگر بگلشن هست با این جن عالم نرو ده چون ساغری لاله بید اغ از صحرا</p>
<p>پنهان از در حیران توینا که اخت مشب که آخر اجای اشک از دیده افلاک میریزد</p>	
<p>جامه عریانی دیوانه مبارک باشد ما و نو بر رخ پیمان مبارک باشد تا قیامت تو ای پنهان مبارک باشد</p>	<p>تو بارست پنهان مبارک باشد خم بروی ترا دیده کشیدیم شراب دلم از فیض تمنای تو دائم حسین است</p>
<p>گر بایند غم گاه خزانیده هوش باید دعا قل و دیوانه مبارک باشد</p>	
<p>همه در دیم تا دوا چه کند چکند با تو بی وفا چه کند هر صرخی بی با چه کند تا بمرای بی با چه کند</p>	<p>همه در دیم تا دوا چه کند گر دعا سر سام می گردد در پناه عمار کویتوام نامه ام بر قضا گذرانده است</p>

قدح آفتاب باید اسیر
یادگار وصل او بود ایام کند

از من آنچه بشم قفا غل کیش تا غل میشود
بعد مردن هم محبت شمع بالین تو ام
بی خیالت کنی دلم در پینه نیگیره قرار
هر که پیش از منی گردد سبک در جی نشد
مطلب مادر بهار سوختن گل میکند

اگر چنین خواهد گشتن کار مشکل میشود
آب گوهر کی بسنی خاک ز اطل میشود
چون صدف خالی شد از درخشان ساحل می شود
ترتیب ادب سنگ راه کعبه دل میشود
دانه امید با از شعله حاصل میشود

همچو شمع کشته بادش پنهان غفلت بگوش
اگر اسیر از یاد او یک خطه غافل میشود

یکدم پرد از شوق پر نشانی را چه شد
دو بگو عالمی از دهم در آتش است
دهی نوشیم آتش در کار نیست

در جوانی شور ایام جوانی را چه شد
دوست معن در دست دشمن مهربانی را چه شد
شادمانی نیست در دشادمانی را چه شد

یک سخن تا محرم و بیگانه میگوید اسیر
مهربانی از شادمانی را چه شد

تمام خام خوش جو غم داده اند
در خوشی نیز غم نرسد یاد
اراده از عالم محسوس نم

سر کج می فروشم داده اند
بی زبانی با فروشم داده اند
رای از دلسا بگو شدم داده اند

یاد بود ساغر سرشار اسیر
مستی خیال از نوشم داده اند

ز شوخی منزه گریام بر نیگرود	سنگار چشم تو ماکام بر نیگرود
ز دور باش تو فاصده ترفته بر گردید	غنیمت است که بنیام بر نیگرود
بناییدی ماعمر بادوان بختشد	کسی از کوی تو تا کام بر نیگرود
بغیر ازین که ترتم کنی چه بجای کرد	
اسیر ازین تو به شام بر نیگرود	
که گفت سبب دل که محبت باد	و عامی کیست که صبرم بریده طاقت
در آتش دل الفت ندیده خویشم	که آرمید گیش صید ارم خوشت باد
هزار رنگ شکفته یکشان ساقی	نعل همیشه بهار تو ابر حست باد
بهار آمده رنگین تر از نگار سپهر	
بزم تو به شکستن در گریه فرصت باد	
کردل شکسته مهرت از دور درنگرود	خورشید شود دژ و دلی تو زنگرود
زخمی که بد آه زنگ ریزی اشک	خزنده بصد خنده تا سوز نگرود
غم بسته بیادوی دلم خور شکسته	گر گرمی بسیار تو سوز نگرود
باین همه بیکانای فذب محبت	
یک لحظه خیالش ز دلم دور نگرود	
دوستان فکری بحالم کرده اند	خون خواهرش عالم کرده اند
خنده شادی غیبا زد مرا	سرخوشی جام عالم کرده اند
دور کردی پیش میسازد مرا	خوش نشین بزم عالم کرده اند
اخترم را چشم به باد اسپند	پاره دور از دالم کرده اند

دختر زنا عراست کرده ام	هر دو عالم را اسلام کرده اند
کرده ام تا شرک ملتا اسیر مشرّب و نه سب عالم کرده اند	
خیزنگ باد و رفیع جابم نمیکند انفال و خیال تو شد و اف گشته ام گر دیدم و سوج ساغری سوزشت من	آتش جدا چو جبر از اجم نمیکند کس خون دل فسرده کجا بم نمیکند اوسون تو به منع شرابم نمیکند
بیکانگیت خضر یا بان عشق اسیر لب تشنه فریب شرابم نمیکند	
مل لب ترا چو دد عالم بکام شد نتوان نقش کشید که در در و در چشم او نقاش کرد یا تو تصویر جان گرفت مید ستاره و دستر من آسمان نبود بیکانگیت گرفت دلم از خیال تو	آب بقا حلال شد و می حرام شد مترگان سر به ساقلم خط جام شد صیاد بر نام تو و صید درام شد شب آهیم از رسائی زلف تو دام شد در بزم بکسی تنهید را از دعام شد
دل به چید بیدنه اس از اناب اسیر تا آسان ز شوق که آئینه خام شد	
نگاهی آب شد آئینه دیدار پیدا شد دغی داشت در باغ الفت میر سیکدم چرخ مسجد و بنانه روشن بود از آهم چو فلخ در هوای شوق او پرواز میکرد	دلی در خون طعید و نسیم پند ارمیده شد گل داغی فشر دم دیده و خوابارید شد ز تاب رشته من سجد و ز نار پیدا شد ز نقش سایه بال و برم گلزار پیدا شد

<p>ندارد رنگ و بوی آشنایند اری از غفلت نبارم کرد و بود آسودگی نگذاشت گاهی</p>	<p>دل بیدار خندید و گل بنیاد پدید آمد سحاب آن خاک با فوج دل بیدار پدید آمد</p>
	<p>اسیر از شوق در دیش گریه مسانه می آید گشتان را دماغ ساغر شراب پدید آمد</p>
<p>گه در آینه گلی در دل ما جلوه کند روز باران بر دو قامت ساقی نظر گرچه در چشمه غیرت اثر نم شده خاک بای خاک آینه فرش است بصر اطمینان طلب</p>	<p>بسکه سوختند اندام کجا جلوه کند سرد شوخت که در دیده ما جلوه کند وقت آن مانده که در دیده ما جلوه کن رنگ این بادیه تسلیه نساج جلوه کن</p>
	<p>گلشن از باغ شود خوشتر و دشت ز بهار هر قدر ز نام خدا در دل ما جلوه کند</p>
<p>دو دصبح از آتش انسانه باشد بلند با خیال چشم او در دل شراب انداختم تا بیا در گنجی جوئی تو بر آتشش ندیم</p>	<p>تو به شمع از گرمی پیر وانه باشد بلند نامم هم از دولت یمنانه باشد بلند تکلیت گل از پیر وانه باشد بلند</p>
	<p>بسکه در دل حسرت این کجکلامان خوشتر شعله چون بود بر سر دیوانه باشد بلند</p>
<p>آسمان روزیکه از خورشید طبل جنگ زد از تنگستن کرد عشق آینه بار آینه رفته بودم غفلت بی اختیارم برده بود</p>	<p>صلح کل آمد بدلان دل با چنگ زد گوهر هر کس بقدر حال دل برنگ زد باز گشتی بر رخ زردم مگلاب رنگ</p>
<p>۱</p>	<p>ز دوزخش پا کرده بر رشته فرنگ اسپهر</p>

ہر کہ در را در بحر دگام لی آتشکند	
جد اہر ملو دینی ز سودای نظر دارد فنسب فرسودہ آتش دل دیوانہ دارم دین نہمانہ وحدت میدہد داولی عات نظر تا از کجا دارد دل دیوانہ عاشق چرخ غلوت خواب خاموشی نمیداند	گل از چائی می بلز جامی دل از جامی نظر دارد کہ ہر آشوبس از طوفان دریای نظر دارد کہ ہر ساغر ز چشمی باد و بیامی نظر دارد ہر شمع و گلی می بینم از جامی نظر دارد دل بیدار میدارند کہ ایامی نظر دارد
ز دلای گرفتاری اسیر اہل کدوست سر زنجیرش از زلف جلیبای نظر دارد	
ندیدم آن لب شیرین بخشد چرخ دارد دلم از زخم در چاک ز شوق ہر کسی در انتظار می اگر گوید کہ بر مال فراد	ندیدم چو منہ پر دین بخشد گرد این گل چین بخشد بیا تا آن گیرہ دین بخشد بگو بخت شیرین بخشد
اسیر از گریہ عالم گشتان کرد اگر گوید بگو زنجین بخشد	
از چین بی نقاب می آید دل زمینانہ نگاہ کے می جہد چشم اختر شیت ہجر میش ازین تاب انتظار نیست	سرو گل در رکاب می آید تاگر در شراب می آید خاصہ می آفتاب می آید یاد م تا جواب سے آید
خشم آسودگی چراست اسیر	

بجائے کہ خواب می آید		
زبان نالبر از شوخی تحریر میگردد شخم آئینه دارد در مثل از صبح سرشاری چه گلهامیتوان چید از دل دیوانه مستی ز عکس آئینه لانی بادل من میتواند زو		و ما پنداری امشب دامن شکر میگردد خروغ روشنی دارد چو شمع ویر میگردد که دست جام دوست غلغله زنجیر میگردد اگر مردست جادو بزم بی تصور میگردد
	اسیر از گوشه چشم تو باغ لاک میگردد غبار دشت مجنون تو باغ از شیر میگردد	
گریه کے سید باغ سے آید دستم از آستین صرفه ز دل غ سایہ لطف دوست کم نشود		باد و کسلے باغ سے آید بجایا بان باغ سے آید کی ششم بی چراغ سے آید
	نگار آشنا چہ یاد اسیر یغریب سراغ سے آید	
سرعت بدل گداخته منزل چہ میکند از پر تو جلال تو در دل چراغها خوش دامی از نگاه تفاعل گرفته گردش اسیر بر من دشت و دشت است رست خرید روز ازل خوب دزست		کشتی ز بحر ساخته ساحل چہ میکند پیدا است هر که شد ز تو قافل چہ میکند غافل کرا شک خون شده بادل چہ میکند شورید که هوای تو مغل چہ میکند خون سلم فروخته حاصل چہ میکند
	در بحر هر که ساخت وطن چون جابا اسیر در دسیر خرابه ساحل چہ میکند	

افتاده جذبه سرتار در کند دیر اندو بار و قاف آفتاب را نیلم صید الفت پیدا کردست روی جهان ندیده دل از دست بر داد اند	صید جنون نیکشد آزاده در کند می افکند ز سایه دیوار در کند بیدست و بانیکشد آزاده در کند گویافت داد اند شب تار در کند
ازدگشی فکند چرخ فصل نو بهار دیوانه ز سایه هر خار در کند	
نفس چنان گدازت که راز نهان نمود خان گفت فکر خدا آبروی اشک عالم زیننه صافیم آیت زار شد هر نقش میرنی که پیدوار شد قرار	چون می ز شیشه مغرنه از استخوان نمود گر خاک شد بر او تو در گلستان نمود خدا آنکه راز لعل ز سیاهی کان نمود قیمت بگوشه دل دگوش زبانه نمود
از هر نگاه بس که رسد فتنه غیری در بونه که در پی امتحان نمود	
هرای دادی که عزت چاک انگیز میگردد شکست کار عاشق و لغ دارد مویالی را خود شمع آذنی هر استخوانم بی تو بجوشد	جنون بچون صد اور حلقه زنجیر میگردد غبارم صندیل درد سپهر تمیز میگردد که خون در علقهای دیده زنجیر میگردد
بهر پرده شمع مزار کشته ندارد ز نهانی بشید یکی دلگیر میگردد	
بهرم شمع و برهن نشستی دارد صنیت که زنجیر سر زنجیر گشتی است	بساط مرده نادیده و دینی دارد سخن گفتن مجنون شنیدن دارد

شکرانِ قنابلِ شمشیر پیدا کنند	که صندم از زمینِ میدانی میدانی دارد
	اسیر چاره را حست ز غیر بخوابد درین نحو نیست که چون دود شمع می آید
از دل تنگم شرشک دیده فرساجوش زد از دلِ ناخوشه بین تا گشت نقش سوختن سینه بر خاشاک فرسودیم از غیرت چو برقی	منچه ریگ روان در باغ و محرابوش زد در سر کوش چو رنگارنگ گلابوش زد شعله افشوق از دل کاین بی مایا جوش زد
	قارغم از کین و تمن خاطرم حبست اسیر باد که خون گرمی دلم با دلم با جوش زد
قصر دیوان کا مجسمان از گلی آراستند تجربک باد در سرخند و پنهان زیر لب ست الفت گشت خسرو از چرخش عقبتند	گوشه گیران از نیم حست دلی آراستند از برای جان با جوش مخفی آراستند دل بو حست داد و مجنون محلی آراستند
	سایه بر خار بزم خاکسار است اسیر هر کجا رفتند و لکش منزلی آراستند
گریه با از بسکه در خاطر گره شد دل کشود حیرتم در بزم استنجا چادر خون طپید خار پای ما درین ره تا من تدبیر بود چو هر تیغ قنابل سبزه لب تشنه بود	کارها و شوارشکل شد از و مشکل کشود تا سر حرف شکلی از برای دل کشود هر قدم از رشته دل عقده منزل کشود خون ارباب و قاتل برین حاصل کشود
	منع تو نم چه هر تمشیر اول می رود کی اسیر از کشته تنه دل قاتل کشود

اگر ز خویش خبردار میتوانی شد	میر میرین یار میتوانی شد
نمیدانم چرا که حق بجانب نیست	حریف نیست مزار میتوانی شد
به امیدگاه چه میاد اگر دلی دارد	بدام خویش گرفتار میتوانی شد
دل تو آئینه غیرت بدو نیک است بهر چه هست مزار او میتوانی شد	
چرخ تسلیم پیشه دست ندارد	خاک ز افتادگی شکست ندارد
یار سکنات خاطرش نخواست شد	هر که ترسم بریزد دست ندارد
گشته زشت خراب باد و شمارد	دل خبر از نشئه است ندارد
نشئه شوقش گذشت غفلت داین	مهر خوش آن باد که مست ندارد
رحم کند ز خویش باطن موفی کار برزدان می نیست ندارد	
کی قیامت در نظر با این تماشا بگذرد	از طرادت چشم تو چه شد بهر جا بگذرد
گر نباشد لطف تقار و شرم روی دوست	یک سر مرزگان نگاهم از تماشا بگذرد
با تبار خاطر مگر آشنا گرد و نیم	موج تواند سبک از روی دور یا بگذرد
حالم الفت تماشا خانه اینرش است	میتوان دیدن بخار می اگر زردمان بگذرد
سبزه که خاک مشتاق دفار وید اسیر رو ز اول یکسر و گردن زینا بگذرد	
کی صحبت دل بسا این شنیدن میرسد	راز عاشق بگنجد از دانا بگفتن میرسد
چاکمای سینه ناگر نباشد در بهار	راست گلها کی بدلتان شکفتن میرسد

گریه مادر دل گره گردید شد زنجیر عقل	ماهل کشت جنون پیش از دینیدن برسد
کل بسیران کف پا در خا و دیش اسیر	گفت چندی که از تاراج کشن برسد
ز لبر دیدم کی سزونی پر بردن آید نفس تا میکشی در پنجه میاید بردن رفتن بچشم کم مبین گرد و دمانی بی نشان افتد نمی بیند راز انتظار بال بر دوازش	چو اشک آلوده در گان خوشه گوهر بردن آید ز دیبای کز دوزمان آتش تر بردن آید چرخ افکند از ظلمات خاکستر بردن آید کتاب شعله ام کز بنیله با شمشیر بردن آید
اسیر از فاش هر جا ندیم مصرعی شوی	هنای از نار جد دل مسطر بردن آید
تدریج جلوه ات را دردن من آشیان زبید دلم خود در بغل دار دنیا لبت را تا شاکن دنا سرشار او سرست ساقی مهر گران او نیم داوئی الفت بنابر عمر جاویدست تم بر در ده ام در زهر لب ما شوخ چشما	های ناوکت را استخوان از مغرغان زبید چنان آئینه را اینچنین آئینه دان زبید نگه را بنحو دی می را طرب را افغان زبید محبت را دم عیسی خیار کاروان زبید اگر صدر دمی دل باشد دل تا بهر آن زبید
زدموت تصرع چون فلک بر آسمانهای	که خاک در گش ما خاک در با چشم جان زبید
اخرم در آسمان گاهی نمودی میکند مهر حساب آشنایهای پنهان نیستم چاک بید او تو در دل گشته محراب نیاز	چون شراری جلوه در طوفان دودی میکند ایمقدر دادم کدل گفت و شنودی میکند هر سیر مو بر تم مشق سجودی میکند

در زبان و سود اگر مطلب ردائی شد دلم	میکند سود اگر دانند که سودی میکنند
شعله بکا بد ز شرم جانفشان های حسن	خون هست میکند گر سفله جودی میکنند

گرچه اگر چنین سرشار میگردد ایسر	لکستان را در صفای زنده دود میکند
---------------------------------	----------------------------------

اتحاد آنجا که تدبیر منسب بر خود کند	هر که صیاد تو باشد خود شمار خود کند
پایه افتادگی از آسمان بالا ترست	خاکساری پاینده فکر و قار خود کند
جذبیه گیرای الفت اگر سازد کند	صید او صیاد گردد تا شمار خود کند
اولی خواهش ز بحر بی نیازی شسته ایم	با تعلق گو که فکر کار و بار خود کند
سایه دل بر سرش چتر سلیمانی شود	عشق را هر کس که صاحب اعتبار خود کند
شیشه اش را آفت ننگ عداوت شکند	سینه ماننی را اگر مستی حصار خود کند

گرم جولان گشته در صید و نتواند ایسر	خویش را از جانفشانی چون قمار خود کند
-------------------------------------	--------------------------------------

تتم ز ضعف بیولای جان نمی پوشد	کسی لباس و قمار ایگان نمی پوشد
غینمت است که دل میرسد بفریادم	قیامی در درواستخوان نمی پوشد
تی که برین نقش بوریا پوشد	قبای رنگ گل را روان نمی پوشد

برین که لک قناعت چه وسعت آباد	کلام فرو که هیفت آسمان نمی پوشد
-------------------------------	---------------------------------

از دلم روزی که طرح روزگار انداختند	گل ز اشکم در بار روزگار انداختند
میگاد از قطره های خون من صد گل مجید	بسکه این ترکان ز استخوان شمار انداختند

<p>این سیمشمان چه شیری برنگار انداخته کج درویدانه تقصیر پیدا کرده اند مصحف روی ترا نفسیر پیدا کرده اند صرغما در راه بی تاثیر پیدا کرده اند</p>	<p>از هجوم فید جای جنیش مرزگان نشاند تا بر دیوانه را مسانه خواب بخش در حیم شعاع غرش زرنکار انداخته گزاید ست و پای دیر پیدا کرده اند خواب آشوب مرا نقیر پیدا کرده اند دل نبوید می سپردن فید مطلب کردست از دست یک گشت از گلشن ایسر تا باها رنجالت تقصیر پیدا کرده اند دل ریمده بشوقش دودیده می ماند ز بقیر از می دردست همین بس است مرا چه افشتر آب چه بر طافتی چه بی ضمیری غبار تربت ناطره وحشت آبادست بمحشر دل ریخون کشیده می ماند گریابی براه محبت جفا کشید دل را در آتش افگم و دوستی او گم سیاب را بصفحه آئینه جلوه داد سیاقی که از اناخت که رسوایی دل نکرد پیری ز سوزن مرز فارش زپاکشید منت نمیتوان ز نیم جفا کشید صورتگر می که در دل او نقش پاکشید اگر سوی خویش دیز من حرفا کشید بستم بذات او دل در سوا شدم ایسر راز نهان به بین ز کلمات کجا کشید</p>
---	--

توفیق درین بادیه رهبر نشاند	آئینه تبرید سکنه رفتن ناستد
افسون ابل هم ندیده تو مرا نم	بهار تماشای لبستر نشاند
ساقی ز لوت آنکه عشق دوارم	شوق لب تیغ از لب باغ نشاند
کتاب اسیر از نفس باغی نشاند دیشک بال کبوتر نشاند	
دیو آه او غیر تحمل نشاند	گرنگ رسیده بر سرش از گل نشاند
خاموشی آب که درین باغ اثر کرد	کس بوی گل از ناله بیل نشاند
در دل بزم دور دیده بگریخته غریب است	غارت زده اسباب تحمل نشاند
شد زنده و جاوید اسیر از غم بهر آن پنهان چو لوله شعله تنزل نشاند	
گر نگردد نکست گلزار حیاسی باید	جور هم قاصد و پیغام دفای باید
بی جنون گم شده از عشق بمنزل نرسید	تخرابین باد نیز نمیر بپای باید
خانه بدوش برون نام محبت نبرد	گر به اندک درین راه چاهی باید
یاد ادم همسفر عشق شد آرام گرفت مست و مستی خواب وادی باید	
دقا با ناکساری میتوان کرد	خرانی ز بهای می میتوان کرد
تجارت در طلسم انتظار است	بنجاک من گذری میتوان کرد
در دولت سرای ناکساری است	که کس اعتبار می میتوان کرد
امیر از یاد چشم مست ساقی	

مرا دای خاری میتوان کرد	
<p>اضطرارم برین طاقت باد عقل با آنچه میتواند کرد دعای و غیره دوباره میخواهد گردد انیم عسر تا کامی</p>	<p>دشتم صید دایم الفت باد سردیوانگی سلامت باد دل برینسانه جراحست باد مشک را دفتر شکایت باد</p>
<p>بچند در گردانفال گذشت سجده بار قبول طاقت باد</p>	
<p>رد ز کیه دیدن تو دل از کار برده بود بیوشی شراب نگاشت نیافتم سالی که دیدمش بجایه دزد شناس در غار آشنائی و بگمانی گذشت</p>	<p>مارانجو آب حیرت دیدار برده بود دقیق فبرشتم که دل از کار برده بود حیرت نگاه آینه یار برده بود دل را بدست یار دل مار برده بود</p>
<p>بی طره تو داشت اسیرت خیال دوش تالی که آب و تاب ز زان برده بود</p>	
<p>ریشک صفت خار و پیراهن گل میکند میکنی بشانه سیراب و میوزم ز رشک شعله بخت آنکه چون افند شود خود برقرار</p>	<p>خرو است آشفتگی را دایم منبل میکند سایه هر برگ را شوق تو بلبل میکند عشق بیابست اگر عاشق تحمل میکند</p>
<p>بسکه از جستم سیاهش دیده ام بگمانی میکنی صد لطف و میند ارم قنائل میکند</p>	
<p>بیهمن گرده شوق زهر مرگد زو</p>	<p>ریگ این بادیه چون برق زهر مرگد زو</p>

<p>دل دریا شود آتش که بوی باغ نمان آنکه هست کند آرایش دیدان گناه</p>	<p>نسبت اسلم اگر در دل نگوید هرگز در سرفرازی است که از کلام او هرگز در</p>
<p>تا بدیده نامستان بفرموشی غم</p>	<p>بال صبح قبح از بال کبوتر گذرد</p>
<p>بی یاقوتش دل قیاب من سب باد مشتوق دیگران گل بر باد رفته ایست انگش رناست از تیر دل میسکنم دعا</p>	<p>چون سرفرازم باشد چنین سب باد شوقش نغمه گوشت زرد کونین سب باد در خلوت و مثال تو را او سخن سب باد</p>
<p>آتش فروز دل نشود و گویا یکه شعله که در پیش سوختن سب باد</p>	<p>آتش فروز دل نشود و گویا یکه شعله که در پیش سوختن سب باد</p>
<p>کسی که داغ جنونش طرا از سر باشد ز خاکساری آفرینش گل کند چو دواز بیمان از شک خدایا که قاصد مارا</p>	<p>بهر کجا که رود و در نظر باشد که سایه نقشش نقش بال و پر باشد جواب نامه فراموشی خبر باشد</p>
<p>خبر زیار گرفتن کجا اسیر کجا چون بس رسد که از خویش بفرماند</p>	<p>خبر زیار گرفتن کجا اسیر کجا چون بس رسد که از خویش بفرماند</p>
<p>خاکم غبار خاطر مردم نمی شود من برمی یابم ترا کجاست چه میکنند نگاه بهار گوشه دشتار عاشقیت خورشیدی سواد کتاب محبت است کاهی اگر چه صبح نگردد میسند</p>	<p>در خاک تیره راستیم گم نمی شود لفظ سخن ناقص بیان گم نمی شود تا پیغمبر شد بسم سحر نشود بیش فروغ گوهر انجم نمی شود در بحر عشق پاک لایطم نمی شود</p>

گرد باس لکزداد و تاجون طید
بخت شکار دام ترجم نمی شود

چه شوق است اینک در اوید که بیدار می سازد شیدن چون نگردد و بخود از میخانه ساقی تصرف پیشه سرکاری در اقلیم جنون دارد غرد در تن گر بکارد در پیشه بجان خود تنگبار است بجوم گریه بی اختیارم دارد اکثری	تکلیب سخت جانز اموج دیار می سازد که لب از شور او چنان سرشار می سازد که رنگ خانه از خاکستر سار می سازد مزاجی را که کافیه بام استغفار می سازد که خاک ترجم را گوهر شمار می سازد
--	--

فلک نامحرم عیسی است با حیر از پنهانی
اگر مردست بکدم بادل پتیار می سازد

بیشایم از یاد تو بهوش بر آرد هر جا که ناشای رخت بلوغ نظر شد در دیده صاحب نظر آن موج عیار است	بیهوشیم از خویش قبح نوش بر آرد حیرت چه قدر مغل که ز آغوش بر آرد سردی که سر از گلشن آغوش بر آرد
--	--

پنهان ز امیر خوشی جام گرفتیم
خوش ز مرز مه با از دست خوش بر آرد

بادل من یاد آن بجان گسل بازی کند شوخی انصاف را نادم که بی پردای من دل بکاری از دل آزاری نشید اندر بوز	شوخ چشمی بین که با من متصل بازی کند چون ز آن در دلم گردد غل بازی کند تا غل سازد مگر بیا ددل بازی کند
---	--

پیشود لوح مزور و شیخ بالین ایسر
بر سر خاکم اگر آن سنگدل بازی کند

دل بیاد تو ز هر چاک دلی دارد سرد اگر نیست از سایه قدرت گیر فل اگر خاک شود آب گریگردد سیر نیز نگ تماشا می تو گم ارم	عشق نیست که تنوید مقال دارد اگر شود خنک ببرد ریش نهالی دارد میز دالی نظر از فیض کمالی دارد که در آئینه هر حال خیالی دارد
نکستی از جبین فیض صحبت اسیر که نه هر روز منم مکن از زلفی خلد	
ساده بود این قرع از انجم که شش فال دید میتوان از پر و خویشی در سر تارفت جلوه از پیر این قدرت مباد عطف کشید	بیشتر از ماضی و مستقبل احوال دید خلو که سرکش عجز و یش را پامال دید دید و یعقوب از پرد از استقلال دید
دولت جاوید شوقی بود منظور نظر سامی سنگ زیر صبح و شام و ماه و سال	
حرف عرب نامه ام جوش مندر میزند پر تو متاب در گشتن بساط جوهریست دبشت غر بنیان منز کیوان میخورد	آتش پرد از بر بال کبوتر میزند سایه هر برگ موج آب گوهر میزند ما ز صفا گشت آبی که دلی سر میزند
بسکه آسانست پیش چشم پر کارش اسیر در قمار برون دل نقش کمتر میزند	
بیشتر آنکه از سیاحه کمتر دید و اند رشته جان و دالم بر سرم بسته اند گر دل موری طبع از عاسه دارد خیر	خانکساریانان در آب گوشت دید و اند هر دو را از یک سیر موتو کمتر دید و اند نامه تنوید بر بال کبوتر دید و اند

صفت روشن خمیران صفت بالین است
پرتو آینه در خاک نکند دیده اند

چند شمرنده گمراهی هر راد شود
نشود زنده اگر خاک شود روح روان
خضر تو فتنه دلم فیض سحر گاه شود
وانه از شتر و میدان گمراه شود
گرد و جلان سیاهی نشود قید نکست
گر چه سبب بازی اگر از نگه شاه شود

هست در میر یوسف کعبه توفیق است
مفت آن سجده که شایسته در گاه شود

سایه شمع بتطهیم قدت بر خیزد
چو سراسیمه بگرز گیس خواب آلودست
نشسته باد و چاه از دل باغ خیزد
بمحو شوخی که شی مست زیسته خیزد
قاصد نامه شوق تو نشانی دارد
چه قدر جلوه که از آئینه رسوا گردد
جایی گرد از قدش بال کبود خیزد
از میان پرده پندار اگر بر خیزد

غیر کج رنگ ندارد گل خداست
هر چه هست که ازین وضع مکر خیزد

قطره چون موج اضطراب افتد
مست دیرانه تر دماغ از سیل
بر سرش خانه حساب افتد
مست در سایه سحاب افتد
بمحو آن گل که تر ز آب افتد
چشم پیاپی مست خوان افتد
دل مارا عیش خنداب بکن
دل اگر ده حسن ساری

نیت از تاب من است

	گل چتر دانه در شراب افتد	
<p>داد تو به خوشی هوای سید بعد قیامت هوای سید جسده زور آزمای سید آشنایم روحشای سید مید به لطف خدای سید</p>		<p>ساعتان دست خانی سید پرنده شکست تو به است شوخی ایرد به بیابان سید کلبه ام که تیرگی بند خواب هر چه بخوام دل تو میداد</p>
	توبه ام را دید ماسای اسیر کسی ز جام آشنای سید	
<p>گر قارنی هنوزم از پر داز میبارد چه تیرست اینکه از هر بیزبانی راز میبارد هنوز از جنبش مرغان خوش ناز میبارد</p>		<p>بخار عاتق ز انجام من افراز میبارد برقص آورده دل را خیال چشم بدستی شک گشت بانم دل بیلا بنگا دوام</p>
	اسیر از بیزبانی عاری شو اگر مردی در آغوش جنت دل ز اراز میبارد	
<p>ز دوار و ز دوار بایر و کمان دل میبرد غیم از بلبل اگر در آشیان دل میبرد ماو پندار که مهرش از کن دل میبرد</p>		<p>خط میدان چشم و آن ابرو همان دل میبرد شوخی بچکان کسی در بنیه عالم شد شمار گرم می بیند ز حال ما خبر دانش کشید</p>
	شده گل گل از فاشا که نشا سدا سیر مازمین گل گل شد از بیزبانی دل میبرد	
<p>لعل تو قطره قطره می نوش میکند</p>		<p>زلف تو حلقه حلقه دل می کشد</p>

هر را در که آید پای گذشته است	صحرای بعد نیاز در آغوش میکند
در هر دم که بر نفس از رشتهای موج	دریا فورید پیش که در گوش میکند
هزاره که شب بزم گوش کرده است	روز از آفتابش از لب خاموش میکند
از خرام خوش بنگاران رنگ باز نمیدانند	از دل سلیم جو طرح نیاید انداختند
حیرت آباد شهادت آفتاب و سعت نداشت	خضر را در کوچه مهر دراز انداختند
گروه از سینه صافیه می مایرداشته	طرح یک عالم دل آینه ساز انداختند
جلوه کشمیر ابروی تو تا محراب شد	بر گرفته از جهان دل جانم از انداختند
سعی با خون نه خور دانه شکالان السیر	کار خود را با بلطف کار ساز انداختند
گرتبان دست و پا برداشته	از برای صید با برداشته
شد خبار خاطر عاشق بسباد	هر طرف آینه با برداشته
تو بزد تا نشسته مار اینک	ساعت گیتی نسبا برداشته
فردی از غفلت بد و راند آنم	تنها از نسبا برداشته
تا چه میریزد در جام السیر	شوخی چشمان شیشه با برداشته
اگر آینه کند چشم ترم نشاسد	اگر کند سیر بهار ترم نشاسد
رفته بر باد غبارم تینای کسی	نماند چو صبا چشم ترم نشاسد
سرو کارم بچکر گوشه باندی گشت	گشته صد بازم و بار دگر نشاسد

	آشنائی چه قدر خنده و بیگانه شود که اگر نام اسیرت بیرم نشاند	
باد و دق غم از خاطر غمناک نکرد خون ماقابل آرایشش گنزار نبود بر سرافنده از که سر بر سر چایه گذاشت	که بصدور رنگ خجالت دل مایاک نکرد تیغ خود را اگر از دامن گیس پاک نکرد فلک از آنکه چه تمسیر که در خاک نکرد	
	عرق توبه اسیر از دل است ملال باد و جز تقویت کینه افلاک نکرد	
آهیم بروی آینه کلف شود او میکشد کمان و دلم آه میکشد خیز از میکشند گل و لاله هر طرف با دبر و حسد ام تنهای گلرخان	این گرم الفتی تو تا بر طرف شود یار یکا هر دو تیر و دو چار هفت شود تا کام قطره که دو چار صد ف شود در دهر هر که بندد رآپ علف شود	
	در آسمان سار که من میشود اسیر شاید باین وسیله دو چار شرف شود	
گیتی که نم ز گریه بستانه میکشد زین بیشتر زاکت خون جنون پیر بزرگست جانی که حزن گذشته است	سورش چه گنج احوض دانه میکشد زنجیر بار منت دیوانه میکشد کی بود خواهش نقب دانه میکشد	
	اگر صورت فرشته کشد طفل گریزی بر باره کار غمی دل دیوانه میکشد	
رغم از هوش نگاهی که بیادم آمد	آب گشتم سر راهی که بیادم آمد	

شد جگر از بگر ناله من سرودان نگاہ گل آذر مرثہ چشم غزالہ منظر	قامت جلوه پناہی کہ بسیار آمد شوخی طرف کلاہی کہ بسیار آمد
	الفبت دید و دشت کشش سرمد اسیر نگاہ مسلہ کاہی کہ بسیار آمد
ویدانگی افسردہ از بید و طفلان میشود در دل خیال روی او در سر چو کوی آف از صبح گریان نیگاہی او غبار خاطرست سہل اگر از لعل او کلام نگیرد آج بنگ	آتش برامی گریخت در رنگ پنهان میشود از سایہ پرواز ما عالم گلستان میشود سیر گلستان در نظر خواب پریشان میشود کان ہم از گریہ ام یا قوت رخشان میشود
	میران رو گشتہ ام پنهان ز چشم دل سیر داد تماشا میدہ عاشق کہ پنهان میشود
خام سوزی سفر و کرد و بری میباید نیست گرسنگی چیت دل شمع گو کو چون تا خبری از دل افسردہ یکد	آتش شکی و آب گہرے میباید حاصل بخر بیا خبرے میباید بھر پرواز مرا انجام سری میباید
	نظم شوریدہ من گشت جهان گرد اسیر ہیچو مجنون پدری را بر سرے میباید
حیرت و دزد پیش از خبر بیانی میشود در عالمی بہ از حیرانی سرشار نیست بجز دمی بتوان بستان برد از اجالان	بیزبانی چون کن شد داستانی میشود بیزبان ما و فارا تر جانے میشود تیرا اگر سازی ز جو بترکانی میشود
	پستی اقبال تیر سم فلک سیرم کند

بال بر ازی نباشد مادی می شود

چه خوشی از مشقت مصلحت نرنگ می آید
نمیدانم جواب دل نکستن باک میگوید
نه از تو صلح می آید نه از من جنگ می آید
دلم خون میشود گر شیشه بر نرنگ می آید
که کار دور با از سنده او رنگ می آید

بحر ای جهان تنها اسیر تو گردید است
فلک از دست مجنونم غبار رنگ می آید

از غبار شوق طبع کینه دل ریخته شد
داغ دارد صحبت روشن لای پروانه را
گر دره برداشته و رنگ منزل ریخته شد
از کد این موم الفت شمع محفل ریخته شد
از جهان در وقت رفتن همگیس خبری نبرد
گوهر این بحره ورد امان ساحل ریخته شد

میرسد گرد ویرجوش انتظار می بیند
باده صافی از درین خانه دل ریخته شد

گر غبار پشته سار دل، سیاه من شود
نقطه سومی گرفت از یاد قاصد فریست
دیدم هم دانسته آخر اضطراب دل باد
گر کتاب وحشت دل را توان شیر از دست
ابر رحمت گرفتند نماند اعمال من
آنکه باغ دیده از ششم غبار آورده است
دیدم ششم نماند از ششم داغ لاری
دیدم در یاقین دان جواب من شود
مردم چشمه نگاه آفتاب من شود
شور محشر طویای چشم خواب من شود
بشتم آهوند طوطی از آفتاب من شود
سببستان قیامت بیج و تاب من شود
سیدار در گرد و چار آفتاب من شود
که چین سست شراب لیل کباب من شود

با وجود آنکه استاد صبحی بود و آید

	مصرع صاعق خواند یک کتاب من شود	
<p>مهر تازد گلے در پمنے باز کشاید هر خنجر با شے که یکبار کشاید بند و کمر خدمت د زمار کشاید بر عقد و ار رشته زمار کشاید صبحی که مر از ساغر سرشار کشاید مار است زبانی که بز بهار کشاید</p>		<p>طبع از می دل از ستم یار کشاید از سوخته کی یافته سر چشمه شب نم بکشا بصنم خانه بیان تابت چنی نکشاید ازین سبزه حرامان دل سوک از تیره شبی هست پندیش بر آتش دشمن چو شود چاره گر از عجز حذر کن</p>
	<p>تا چند اسیر از مرده در دشت محبت سر چشمه بخونی که نمک زار کشاید</p>	
<p>حیرت آن بال آتشین بپیدا شود گوهر منقود یعنی ایمنین پیدا شود در نظر هر دم برنگی از کین پیدا شود</p>		<p>ترک است من اگر چین بر چین پیدا شود از صدف گردیده دریا رازبان کام هنگ بسکه بر کارست صیاد شکار اندازا</p>
	<p>میثوی فرزند او می معرشتک در دواغ از شکست دل گرت نقش نگین پیدا شود</p>	
<p>دل مجنون ز ابر ساغر سرشار می بارد که جای قطره می از ابر استقار می بارد غم از دل حیرت از نظاره گل از عاری بارد تماشا کن بزم خانه خمار سے بارد شنیدن محو شد غیبی از گفتار می بارد</p>		<p>می گلگون زمره گان سیاه یار می بارد بجوش آورده تقصیرم چنان در بار حیرت بارد چه در دست این چو دست این چه بر مستی این بلند اقبال بنواران نیازم ابر حیرت را نمیدانم چه میگویی نمیدانم چه میگویی</p>

دلم تا کی ز سوری تکیر دلبرج ویرانی	اگر این صحرانگر بسیارد بسیار می بآ
------------------------------------	------------------------------------

بیاساقی چنین بیکانه از ساعتر کشان گذرد	چنین فصلی که مستی از در و دیوار می باز
--	--

کلشن آرمی خیالم حسن محبوب تو باد	لاله زار خاطر دم دایع دل آشوب تو باد
نار دگل آبخاکمیر در دویک شبنم است	حسرت آرای دل عاشق به دغوب تو باد
در دالالت فروتن سخت جانی کرده	پان قیابی فدای صبر ایوب تو باد

از کتاب دل کشودم فال قاصد میرسد	
برج و تابم مرز و دیدار مکتوب تو باد	

فادل است مرا دروغ و فابخشیدند	جرم صد میکده از نیم دعا بخشیدند
بر سر شمع ز نذیف سحر و مستی گل	تابه پروانه ناله بال به با بخشیدند
شعله خونی تو هر لحظه هرنگی میسخت	پر طاقوس بجا گستر با بخشیدند
بیکسی فرقه اقبال سلیمانی زد	جای خاتم دل شوریده با بخشیدند
هستی و نیستی استلیم تبه کاری بود	جرم بار از کجاست تابه بجا بخشیدند
درستان سینه محاسن آینه تو فیت است	جرم ناکرده ارا یو فاب بخشیدند

مشت خاکستر ماسرته دل سازایمیر	
روشنایست که در راه خدا بخشیدند	

ز جلوه گل بگریمبان خار میریزد	از سایه مرز و خون مشکار میریزد
ننگه در حین خاطر مبیاد کس	گلی ز رنگ خزان دبار می ریزد
هزار مرز و یک خلف وعده دارد آد	چه خاکها بس انتظار می ریزد

ز بسکه شمع زخونی تو جان بسر شده است	شرارش از مرده بے اختیار می ریزد
زیان من گردد که درت چه حاصلی دارد	بدان من مژده اشکم غبار می ریزد
دل اگر گرم شده دلدار سلامت باشد بر سر کوئی مستان دعای دارم میستم فرش میلان عدم بسترش زاهد از دست تو آفرینجا خواهم زد جام جم گر سکنه در صف ستان عجیب	هر چه خواهد بشود یار سلامت باشد ایام در دوزن در دیوار سلامت باشد یار ب این گلشن بچار سلامت باشد مستی کوچه و بازار سلامت باشد شیشه خاطر خمار سلامت باشد
شده اسیر از گل راز غم پنهان تو خوار سر برید روی آفتاب سلامت باشد	
گوش باده پرستان نوحی عید رسید بر شکب خو چه قدر با امیدوار شدیم غبارم از گل شوق تو سپید عالم کرد بقدر حوصله هر کس دین منت شد بکائنات نشانند آب از جوی	شکست صد در میخانه تا گلید رسید که قاصد از سر کوئی تو نا امید رسید بهر دلی که نوید دلی رسید رسید بجسم نگین و با ساغر بلبل رسید نیم لی خمری تا بسرد و بید رسید
اسیر دلی گل و جام لیل بار کباد بنوش باده که فصل بار عید رسید	
حیرانی ما باغ دیوار است چه بینید سیاه مرا چشم چشمم حلقه دور	آئینه پر از نقش و نگار است به بینید تا خضر درین چراغ شکار است به بینید

<p> صحرای عدم مرزعه خار میلان در حیرتم از وصله ساقی دوران کتب که دگر ده جولان که دارد دلمان شبم تاب سحر آینه زارست دل میزد از سوختم بوشش تماشا بگرنگی آینه دلان بی کششی نیست شمع رخس از باد و چرمانان تماشا اشکم حل مجروح و گاهم گفت بوست صبر خود و صیاد خود است آه میرسد چیزی که ز شوقش سفری گشت دو عالم </p>	<p> کرد و ما آبله کارست به بینید یمنانه تنو گشت و خارست به بینید از کار سندیم این چه غبارست به بینید بالین چه قرارست و دارست به بینید خاکستر آینه زارست به بینید گرد و راه جسد و یارست به بینید پروانه این بزم بهارست به بینید بی ادبچه کارم سر و کارست به بینید هم آینه هم آینه دارست به بینید در خانه لیل و نهارست به بینید </p>
---	---

شده خاک اسیر تو و یکبار گفتی

دیوانه بیدل بچه کارست به بینید

دیوانه تو بایر محبت می کشد
 فی خار خار هستی دنی ذوق نیستی
 گفتن حکایتی و خوشی رو دانی

آواره تو محنت الفت نمیکشد
 دارم دلی که مست حشر نمیکشد
 در دیست در عشق که طاف نمیکشد

عاشق که بپسندد بیگانه ای اسیر
 وصلش بکام و گام بفرست نمیکشد

هر حل که غم همیشه دارد
 دیوانه به عالمی نظم باز

از آبمات ریشه دارد
 هر خطه پری ریشه دارد

<p>در یزم تو آفتاب گلزار کم حوصله نگاه ساقی در کندن آشیان بلبل بی سوز بختی دلی نیست</p>	<p>آیادل با چه پیشه دارد منست و هزار شیشه دارد گلبن از خار قیشه دارد تا قفله بشعله ریشه دارد</p>
	<p>مستی اسیر شد مسلم زین باد که او شیشه دارد</p>
<p>جاسیکه حکم تاله شبگیر میرسد بی او نمیشود سر دبرگ جنون درست گروم بماند چو مشده پرواز میکند</p>	<p>نافل شو که تیر پتیر میرسد دل را نسب بقلقه زنجیر میرسد گر زود میرسد بهرم دیر میرسد</p>
	<p>شد بیستون چو حوصله سختی خار فراد برق تیشه می دیر میرسد</p>
<p>هر که بنده لذت بتاییم سحر بیدید دل ندارم بیش ازین افسانه ام نشیند مرد عارف را سود بخشی در کار نیست می طعم در خاک اگر گردی زمین در خاطر است</p>	<p>اضطراب مرغ بسل شوق را پر میدید خواب زحمت یادم از غوغای محشر میدید عزتش آینه را یاد سکند ز میدید خون گرم من بندید و کعبه ساغر میدید</p>
	<p>گفته که پیر تم چون دل ولی گاهی اسیر اخلط گریه ام ذوق سراسر میدید</p>
<p>چه قدر باز رست نشود نامی روید دید که شمع قدان روشن ازین سرمنه</p>	<p>گل جلاله جدا کرد و جدای می روید پر پروانه ز خاکستر افسه روید</p>

باغبان محو نظر دید و حیرت پیشا شیخ مجلس اگر از مردق متا یاد کند گل آوارگی از نهبت عاشق رنگین	سیر گلزار حسان کن که چا میرود پای کا بهین از دوشنود نامیرود در نسیانم باد بهایسیرود
۱	بکاسیم رود شد ز آبله پای اسیر فار صحرای جنون سبز و نامیرود
۲	اگر شود دشمن ز زخم نهنگ دامن میکشد سینه خانی انتقام ابرو دشمن میکشد ستم و پایان یا خوشی بگشای میکشد محرم او بوجو میج از خویش دامن میکشد
۳	خوی سخن از عشق میدانه گاه خود اکبر انتقام فتنه بیباکی از من میکشد
۴	دیوانه خفته دل دید از بهر بار دوران شکست با دوزان این ظلمت بر خاک میکشد ترز غیر و بهی غن عرش دراز باد که ارانمان شناخت
۵	فایغ ز گشود دل حیرت شد اما خوابش اسیر شوخ و فاساد بهار
۶	دست اگر داری بنیر از دامن دراکیر اگر دناظر باگرد و راه برگسبا گمیر
۷	پرنیان خار با باشد بسنه جا گمیر در دل یار تو ازین خوشتر سرانگمیر

ناله ای قوی دارد که ناراموم اوست
زور یازی نزاکت عرض عزت میرد
گرد افتد قطره باوریا که نقصان میکند
کی خبر دارد درون خانه از بیرون در
سایه قمار قللق آتش افرودد دست
جذب کمال نزاری دل بستی سوختی

کو کهن را در حساب مردم دانا بگیر
بخر یا خورشید اگر گیری با ستغنا گیر
کشت بیما بحر ف مردم دانا بگیر
دیدۀ داری سراج او ز نایا بگیر
الفت آسان نیست یا دنیا و ما فیا بگیر
بستی آتش گلاب از شیشه و لما بگیر

قدر شتاب دل دیوانه خویشی اسیر
حیف ازین آینه رنگ مردم دنیا گیر

خنده از گل جلوه از سر و خرامان تازه تر
خاطر آشفته کار زلف و کاکل میکند
در بیابان بنون ریگ روان چشم ترست
کعب ز تحیر راه هر حلقه طفل دیگرست

خوش بسامان میرسد سر گلستان تازه تر
خود پسندیهامی بخون در بیابان تازه تر
سایه خار مبتلا تش ز مرزگان تازه تر
کار پیران در لباس خرد سالان تازه تر

تا بخواند غیر من کس مصرع سودا اسیر
نسخه جمع آوردن خط پریشان تازه تر

شبنم باغ و طراز قارندان سخت تر
میرد ز بحر مش از زنجیر دیگر همچو موج
خرمن مرعت میرد بخون در آن داد می گوا
شبنم بی جوهر تجالت دارد از بی قیمتی

شوخی خورشید از الماس بیکان سخت تر
نیست کس از سبز زاری سنگان سخت تر
گرد از افتادگی از کوه دالان سخت تر
جو دبی سرایه از فو لاد هم جان سخت تر

در جنون بر ناله ام مشق سرایت میکند

بی زبانی نیست از بر غیر افتاد نیست

آتش ب در نظر در کشند بد تیر
خوش کرده اند طاعت کشش تیرگران
کتوبد از مینه عاشقی بچار ساد
هر جا کمان گوشه ابر و بلند شد
در سینه دید سنی و دیباد و گرفت
تا دو کمان کشیده دل آهی کشید

مرزگان به فریب کسی آفرید تیر
هر چند او کشید کمان قد کشید تیر
آفرزد دولت تو بجای رسید تیر
رفتم بیای دیده بهر چار سید تیر
چون مید و عشی از دل نگم رسید تیر
شکر خدا که هیچ خطائی ندید تیر

خوایم گرفت اسیر ز دست فلک کمان
تا آنکس بگور یزید پلید تیر

ساقی قسم مرده کام پیشتر
گردام اعتیاد فراموش کرده
باشد ز فیض نسبت کیگی غلش

در فیض صبح باغ گل جام پیشتر
سید رسید و ترسودت رام پیشتر
از سبزه سحر نمک شام پیشتر

سر کرده ایم تاک بر دره چون اسیر
من بیشتر دعا و تود شام پیشتر

صیقل دل از بخار خاکساری یادگیر
بی تکلف مشربی پر بمذل شد جان من
آرمیدن نشه می آرد و بقدر انتظار

آب درنگ از بهمت باد باری یادگیر
درس از الفت بخول حرفی زیاری یادگیر
شیوه آسودگی از بهتاری یادگیر

سوخت جانست شد فبارت و دوا این سوخت نام
ترک صیادی کن و طلب خناری یادگیر

<p>خدا آزادتی بر ایشان بنیاید در نظر فرق نتواند و نیز تیغ سراز پا بر از خط سبزی چمن برای محرکشته یکم داد و دست پیدم پادشاه است یکم</p>	<p>جان گرفتاری کنه جان بنیاید در نظر سینه سلان دل گریبان بنیاید در نظر گردن یکدسته ریجان بنیاید در نظر بزم ششم ترکستان بنیاید در نظر</p>
<p>یکم ساغر و لشکی حلام باد اسیر گشتی دارم که زندان بنیاید در نظر</p>	
<p>زاد درین بسیار با تو به و اگر گذار بر دل خوار و شکسته بنیاید در نظر اول ماهه که بنیاید در نظر یکشای دیره که بنیاید در نظر</p>	<p>چانه را یک دست ساویم هوا گذار آئینه را با ملین پاک صبا گذار بخواند و بدشتی خویش و اگر گذار دای بر آه تا فایده است و پاک گذار</p>
<p>خود را که اسیر بنیاید در نظر از اگر خویش دایم پرا و یا گذار</p>	
<p>دل خون خمدل بسید او خوشتر مرایک ناله بیکار محمود ز بار نیست عالم خوشتر</p>	<p>ریدم خاطر صبا و خوشتر ز شیرین کاری فرهاد خوشتر بزم خجسته جلاد خوشتر</p>
<p>اسیر است اگر خوابه بر دست پیر بنیاید در نظر</p>	
<p>پیدا است بکس چهره بگری و بر هوای سنگد شاهان بسیار از نه چهره</p>	<p>آئینه خانه که در چمن را معضای سرباز پرنه گشته غولوان پایابر</p>

از کتب گزینگی آزا میشوم هر بنزد رشک صرع تنوشت در نظر انوش را بسای کوفه سپرده ایم دام پری کشیده بهار از شگفتگی	حلفت در روزه خاری هوای آبر طرح منزل بنود بهار از برای آبر تخلیفات باوه میکده از شیوه های آبر دیدانه تو چون فتو و آشنای آبر
	هر یک اسیر از گری خوشتر است هم خنده های خشت و هم گریهای آبر
گنجبد در مردم سودای زنجیر جز بیم بسته چاک سراسری او بن یک گام بگری نکرد دست	ردم از دور بوم پای زنجیر مرا فستاک باید پای زنجیر چو بلبل گشته شوخهای زنجیر
	بباز چاک گریبان بهار است بن از دور به شکلهای زنجیر
مرد بود مستد موج جاب گیر از تشنگی گداخته دلمانظار کن از ضعف دل بیرون کش مست که ز جنگ شکستال ز غمت میشود عیار کن کش از شکست خویش ز دام غمت گر صدق نیست از غمت جوش میزنه	قطع نظر ز دل کن د عالم خراب گیر عطر گلاب چاره ز سوج شراب گیر از دود آه قوت بوی کباب گیر بکتاب شکایت و جام شراب گیر خود را گیر زده فرون ذ آفتاب گیر از دل کن استاره و بر کف کتاب گیر
	همچون اسیر خنده زنی تا بهر دوا ساق ز نقش پای سگ بورتاب گیر

<p>قماش دل زحریر چراغ ناز کمتر برای گوشت نکر دن نشانه دوام چیدن دل بیدر خازنک افلاست ولی که نکست او چاک پیرهن نشود</p>	<p>لباس خاک ز گل های باغ ناز کمتر ز گفت و گوی مل بیدارغ ناز کمتر قماش الفت بیای دیغ ناز کمتر ز لاله سوخته یک پرده دیغ ناز کمتر</p>
	<p>اسیر خوی تو کی باده نوش میگرد اگر ز شیشه نباشد دیغ ناز کمتر</p>
<p>زگوهر تا دل دیوانه بسته گرافیت اشائی و چشم را چرخ افروز ز گلشن گرتو باشی بزلفت آشنائی دارد از دور</p>	<p>ز گلشنها گل میخانه بسته همان بگلشنه بگلشنه بسته ز گل خاکستر پروانه بهتر بیان دلزاشان شانه بهتر</p>
	<p>اسیر از غوغا بگوید هر چه گوید شینه نیای این افسانه بهتر</p>
<p>راز گفته را بشنیدن رسیده کار طاعت غور و دشمن و شرب بهانه جو آسان بگوشت او ز سیرت حرف ما</p>	<p>تخم نه کشته را بدیدن رسیده کار اثر راهی بیجام کشیدن رسیده کار جان داده ایم تا بشنیدن رسیده کار</p>
	<p>بیدست و پایم ز جالت غبار اسیر از سید دام را بریدن رسیده کار</p>
<p>حسنش از گلزار با گلزار تر عشق ساقی باده خون میخانه دل</p>	<p>دیده باخیر سبزی یار تر هر که اینجا است تر هشیار تر</p>

<p>ما که سیراهیم از لب تشنگی شیشه دل تیشه آه و دیندون کشته نازم بر شکار غم چکار دشمنان از دوستان محرم تر بوالهوس کورست عاشق و دوزخ</p>	<p>چشمه خورشید نشتر زارتر کارما از گو کهن و مشه از گلشن آسودگی بچارتر دوستان از دشمنان اعتبارتر پاره این راه ناهوارتر</p>
<p>روشنای سنگ طفلان ست آسیر احمایند تو گوهر بارتر</p>	
<p>سینه صافی با عداوت بیشتر راه شوق است آنکه دل پر میزند دو شکام دو شکام دو شکام</p>	<p>دشمنی با مصلحت اندیشتر بیعت و اماند گیها پیشتر خاطر چرخ از عالم ریشت</p>
<p>دل جراحت راز رنگ آینه شد ساده لوحها مال اندیشتر</p>	
<p>دارم شوق تو بیاب سفر بستر راحت من بیاب ست شوق خنجره و من باد صبا در ره نفس به دل همچو غبار دره شوق و ظم از ره و من داده آرام ز بے آراسی</p>	<p>شمع بزم شده متاب سفر در وطن برده مرا خواب سفر بی سسرا بنجامیم اسباب سفر هست جمیعت من باب سفر دادد ام خانه بسجلا ب سفر شده بقیاتی من تاب سفر</p>
<p>سرتینش قدی دارد اسیر</p>	

	میکند سجده بحر آب مستطبر	
نخواب تازوی خواب بهوشانی نگر میتجم در دخترا بابت باش و پاک نگر بلکه که بسید چه بد کرده جرم تانگی نگر آل دانه خویش از زمین پاک نگر		ز شهر رخزانه تلخی پاک نگر یوز شمع که تو دامنش بد در اهنش اگر کشد گل حسرت جزای بی ثمری ز آسپا چه خبر سبزه اسید ترا
	اسیر مصرع جان نغمه حیات دست چا بردن کمن از ششم شمرناک نگر	
خنده کردی شور گفها پیشتر در سر کو لیش تا شا پیشتر هر که اینجاست کتر آنجا پیشتر		گریه کردم جوش دریا پیشتر هر گل اشکم دل دیوانه است دزد خورشید سیر بستی است
	ایامی تحت خاکساری جامی است شوکت چشید و داد را پیشتر	
بد میستم ز تو بهر بیا و بال متر خورشید جلوه های رسا بنزد آن متر آئینه از جمال تو بر خط و قال متر		غیا هم زو مسلط صاحب کمال متر ابر غبار تربت اذره بار شد آه غبار بلوده اشکم شراره است
	بتر ز خون بی رنگ اماکن خنکان در دفا ز کوثر هستی زلال تر	
شوخ میر قصد تماشا در نظر قطره خوشت دریا در نظر		ستم و آن چشم شهلا در نظر بست آئین گریه ترکان را

مشتق یاران میکنند مژگان من بجای بر بخت خون خواب و نهار	کافور ابر است صحرای در نظر حسن رنگ آینه دیوار در نظر
جلوه سر کرده می ریزد اسیر برگ گل از غار آن یاد در نظر	
بنام گرمی من فال میزند زنجیر هوای گرم جنون خون بپوش می زد ز برق تازی دلیوانگی خواب شدم غور حسن جنون از کسی نمیدانند	صلای شوقی اطفال میزند زنجیر ز ناله ام رنگی قبال میزند زنجیر هنوز بر اثر بال میزند زنجیر قلم بحرف خط و حال میزند زنجیر
زبستی که آن طره میرساند اسیر چه لافنا که ز اقبال میزند زنجیر	
زنجیر شوقی اشد در دزد و شب دگر یاد و مانکر در ریاض اثر شکفت حرفی بگوش سبیل استاد میکشتم یاران طیب ساقی و ساقی طیب یا	بخت دگر بسره دگر کوب دگر از فیض دل نمانده مرا سطلاب دگر بر کرده ام کتابی از کتب دگر جان در قمار دیگر و دل در تب دگر
صد از نغمه های دوشی نگاه بکست هر لحظه بخودانه کنم یارب دگر	
بام بر کف غاطر اند و بگین دارد بهار بتو این نیستم از برگ برگ گلستان سیر گلشن کن اگر دل سر و باغ فوید	بچوستان گرمی در آشنی دارد بهار بر قلم زهر در زیر نگین دارد بهار مرهم کافور ز برگ یا مین دارد بهار

<p>خاطر جی پریشان تر ز گل سپید کند صد شکست از تو به مادر کین دارد بهار</p>	<p>از مرکوبی کمی آید نمیدانم ایسر اینقدر دانم که منت بزرگین دارد بهار</p>
<p>ترک مطلب کرده ام ابرام میداند هنوز مرغ جوهر میرد از شاخسار تیغ نار</p>	<p>اگر دشت گشتنم را رام میداند هنوز مرغ تو تم راز شوخی دام میداند هنوز</p>
<p>از غبارم میگریزد سایه بالی هما در سرم سودای تنگ نام میداند هنوز</p>	<p>ظلمت در وصل او از نور میرقصد ایسر دل ز تنی بصرم را شام میداند هنوز</p>
<p>شوق که اختد زلزله در استخوان دمنز از خویش بیشتر غم روزه می خورد بها</p>	<p>سیماب جلوه شد بنظر استخوان و منز می پرورد و بسایه پیر استخوان منز</p>
<p>از خاک گشتگان تو گل میکند بهار پرونده تا وکت چه قدر استخوان منز</p>	<p>تا باغبان باغ قناعت شدم ایسر گر دیده عالم ز نثران استخوان منز</p>
<p>هوای شده تکریر پیراهن امروز صفا از یک می بالدر شوخی</p>	<p>ارغشتر بیوقوفان گلچین امروز نیکنجه نگه در دیدن امروز</p>
<p>بیا ساقی خالصیم تو پیرام را هوای دیده ساقی میگرد لبه</p>	<p>بودگر شیشه دل بشکن امروز بجن در پرده دارد دامن امروز</p>
<p>ز بهر چنان میگرد و پرت نمیداند چه دارد دامن امروز</p>	

<p>مید هر گل یادی از پیر این چاکش هنوز دیده باشد کس باین خاطر گواهی گشته از زینب یاده ترک سیر گلشن کرده ایم</p>	<p>میدد صبح از گل روی عرفا کش هنوز خون چکده از عطای چشم فزا کش هنوز میکند در خاک دام افسوگر تا کش هنوز</p>
<p>در روزگار تو بچمن ساخت مسجد با اسیر اخترم ساغر پرستیم افلاکش هنوز</p>	
<p>خدا شور کردینده قرمان برم هنوز نه شد سالما که در سفر شوق سوختم شرط نموده ام بویا دست یار گرمده ام که حضم تو من جان نمیرد در دل خیال دیدن رویت کرده ام</p>	<p>جانی نیردم چکنم تو کرم هنوز پرواز ریزد از گل فاکترم هنوز این هسته بسته ایم ز بال و پریم هنوز سرتاپای عریبه چون جوهرم هنوز آئینه میبیکد ز دوشم ترم هنوز</p>
<p>شد عمر با اسیر که میوزم از عشق دود کسی ندیده ز خاکترم هنوز</p>	
<p>پرو شمع پروانه گدازست هنوز پایس غم از دل فواد عبا را انگیزد نینه شایین محبت مشوای کبک غرام حسن مغرور کجا پسند کجا عشق کجا</p>	<p>ساز کن نازکی دشت نیازست هنوز فاطمم نازکت آئینه رازست هنوز دل زینش مرده ات سینه نازست هنوز هر نیاز تو بگل گوشه نازست هنوز</p>
<p>در گرفتاری صیاد شده آواره اسیر عشق او برارش در تنگ جازست هنوز</p>	
<p>دیدم صبح بعد شومی بار امرو ز</p>	<p>گر زردی تو می خورده روزگار امرو ز</p>

شنیده ایم که هر گل کتاب بی تمرینست
 شکست قیمت آینه را بهار نفاق
 چمن ز پر تو گل تا باستان شفقست

نشسته ایم بصد رنگ امید دار امروز
 بقتل میگذرانند جنون بهسار امروز
 بهار بسته بدست هوا انگار امروز

مسافر آتش پر دانه گشت بال آستان
 ز شمع رو میخواند فروخت لاله را را امروز

بیدارم غم خاطر عیش آفرین دارم هنوز
 آسمان در شیشه ام درد غباری میرسد
 از دو عالم بی نیازم تا شکستی در دست

جام جم یعنی دل هست قرین دارم هنوز
 مایه اش مشت غباری بر زمین دارم هنوز
 غوغای جویخ در زیر گنبد دارم هنوز

ناک بر فرق مروت گنج تارون بیشتر
 مدوی از گشت قناعت بر زمین دارم هنوز

درد ساغر در چمن بیجا میریز
 حاصلی سنجو ای از دل صبر کن
 میدرد صبح و میخندد گلی

آبروی خشنده گلهام میریز
 دانه زنجیر در صحرایم میریز
 باده را بی صدف ازینا میریز

هر چه میخوای بکن ای آسمان
 آبروی خاطر و انام میریز

دریا بساط مایه چشم ترم هنوز
 گردل برد زیاد تو از جابر و مرا
 در خواب گلشن سر کوی تو بوده ام

گیر و صبح خراج ز خاک ترم هنوز
 کوه و قار در دم و بی لنگرم هنوز
 گل میدزد سایه بال چرم هنوز

بوسه ام بچرخ سیر افتخار اسیر

	در کوی یار بنده فرمان برم هنوز	
سلام پیشود که بیا در خودی هنوز آینه دار بکس مراد خودی هنوز ای بنجر خوش بیا در خودی هنوز		مشکل پسند تا طر شاخ خودی هنوز آنگه از نا بکارم دیگر در مراد آگاهی تو خواب فراموشی دست
	نائل اسیر کردشورت یار دست در بند عقل حمله زاد خودی هنوز	
گذشته است ز پر داز بالی ما امروز بهار شد عرق انفصال ما امروز کدام صبح کشود دست فال ما امروز چرا شود غم فردا و بالی ما امروز		شبنم گوشت مرده سوال ما امروز حجاب از گل روی گلاب ناز و گرفت نظاره از گل خورشید بی زوال چرخ شراب شدق خیال خمار میسوزد
	اسیر پیرنی یار بهار خنده زنده جهان چو دیار دخیال امروز	
ابر نیسان میشود گرد و غبار ما هنوز خونهای صد گشتان است خارا هنوز نام ما را باداگر خسته ناز ما هنوز پریشان یاد میگردد غبار ما هنوز		آبروی اعتبار است روزگار ما هنوز شکله را سیراب سازیم باب تشنگی در مردم هم پییدم پر داز کردن شکست تست حد نیکنای بتوان برخوش بست
	آشنایهای دل بگنجی کرد اسیر باز میگردد و دوچارا هنوز	
یتوان ساخت ز سودای کسی کام هنوز	یتوان نزد بگهای دل مادام هنوز	

دل بخون میسپید از لذت دشام هنوز	شوخی عربده با پیشکش گرسنه خود
بتوان سوختن از آتش دل دایم هنوز	بیرنجی باشد و مانع طفلی مشرب
گرچه گنجه داشته ام در ره دل گام هنوز	گل نقش قدم چشمه قباب شود
شد ام خاک دندارد و دلم آرام هنوز	جا سوخته تنه دا منجی دارم

گرچه گشتم غبار نفس آزادی اسیر	
اینقدر هست که گرفته دل آرام هنوز	

زلف دست منه بر دل شرار آمیز	کشد خجالت شبنم گل عسار آمیز
ز شرم نیش زبانی چو برگ گل دارد	بعد ز خواهی گچین غبار خار آمیز
حباب یاد دلم گر کت نفس دزدود	مباد خاطر دریا شود غبار آمیز

اگر غبار شوم شوق بیشتر گردد	
و فادای او باد و تقاضا از آمیز	

ای برائی دلم سدا بانار	نیم ناز ترا هسته از نیاز
رشته یاری امید زود تگسل	عمر کوته کند امیر دراز
سیر در عالم گرفتار هست	باقفس میکنیم مایه داز

بادل ما چسبده ما دارد	
چون نیرسی ز غم فتنه غار	

ز فیض ابر ز انسان شد جهان سبز	که از عکس زمین شد آسمان سبز
بصحر اگر دبا و تشنه لب را	رطوبت کرد چون مروری و ان سبز
بر قم زد خانه ام گرد و صف گلشن	چو برگ بید گردیدش زبان سبز

زینین نام لطف ابر نیان	چو موج سبز و شد ریگ روان بنر
	اسیر عشق را چون جوهر قیفا شود در سینه نهای نمان بنر
ز احم شد بهتر خواب در آزارم هنوز لقه هست در دکان دارد تنگ سراگی ترسم از قائل کشم طعن را بی رود خشر زیر خاک آئینه دارد در غبار خاطر م	گلابین عزت و سید از خاکم و غارم هنوز گرچه بچشم درد و عالم در خریدارم هنوز خون من چون بنیان خوابید و بیدارم هنوز سر سیر از ارزان بدو خبر دارم هنوز
گرچه بچشم سر سیر یک شام غفلت بوده است رد ز اول دیده ام خوالی که بیدارم هنوز	
شب در تودی مترنگان پر آبی که میرس هست عمر ابر کوره بسا وید گداز او جودی که بیکر گشته طفلست هنوز مقاب در قی و دفتر دانش کردیم بر نیان سوغی مصلی از پیش زقت ل مارفته ز میر چین آگاہی او هر نفس از گل مکتب قدح شیر شود	از گل صبح کشیدیم گلابی که میرس نقشب کمره تر از موج سربانی که میرس بیکار از نگمش ز هر عتالی که میرس صنعه بیج ندانسته کتابی که میرس دعوی بود جوالی و خلبانی که میرس دیده دیوانه بی باخته خوانی که میرس بیج آئینه چه دارد در شکر آبی که میرس
	میتوان دید اسیر از دل صد پاره ما محشده قطره سیلاب شالی که میرس
از بخش دل تنگ باد انگل بس	سود سائید گل آشیان بلبل بس

نخوان فسانه زمار قصه تبلیح شید عشق تو از یک نگاه خرسندست	حدیث مجلس با سرگذشت کاکل بس نخندد گرم گلی خوشبای بلبل بس
	ز وصف خط تو شیراز یافت نظم اسیر برای مصرع بلبلیه گلی بس
مایه خیش اسیران خاطر غناک بس نیست تاب دایم آزادی اسیران ترا بی سبب ارا پسند آتش دوری کن چون شوم گرم خیال خنجر سید و خوش	مسند با فکر تابند چون خاشاک بس صید با محنت مرموی قزاق بس اشک خونی چشم زخم دیده های پاک بر جای روزن کلبه تاریک و لرا چاکل بس
	آسمان را هم بخرم آورده شور عشق او سنگ اسیر گنگان بچشمی افلاک بس
رمد زخوی تو از پرده حجاب نفس شماره نفس من بدست تیغیر بست گذشت عمر نفیسه و با ترسم خواند	کجا پری ز پرده دل کشد بخواب نفس ز خوابهای پریشان کنم حساب نفس زیارده پاره دلم شرح و بست با نفس
	اسیر دام پری سبکشی تماشا کن گرفته است از آن طرقت چایا کن
شده فویدی من آئینه داری که میرس بیقراری طبع از حسرت سیدان در نه ود از بهیم انگیزه گرد آلود دست	ولم از پاس کشد بوی بهاری که میرس کرده گل در نظر گرد سواری که میرس شوخی پوشیده قبا ی گل عاری که میرس
	خار و خس در نظر موج سوا بست اسیر

دارم از پاکه لی باغ دهباری که میرس	
از فریب هم نبرد ما میرس	خون گرم د آو سردا میرس
در لباس مطلق استغنا بین	اشک سرخ در رنگ زرد میرس
دوره دل شرم شد آینه دار	آب گر دیدیم گر دما میرس
اندکی از پاکه بازی بوده ایم داد با همیت ز دما میرس	
قیمت گوهر شکستن قدر دریا هم میرس	کار دل در خون طپیدن بشیا هم میرس
شیخ استنابس ایقاصد تسلی عیب نیست	از زبانش پاره حال دل با هم میرس
ایکده احرام طواف دشت جنون کرده	پاره احوال ششاقان زنجیا هم میرس
خیل آهوی پر بر اداں سانی گفته ام از اسیر تر دماغ بزم صحرایم میرس	
آگهی دکشیده ام که میرس	گفتگوی شنیده ام که میرس
در محبت ز آو بے تاثیر	اثری باز دیده ام که میرس
سهم آن هرزه گرد که پی دل	آفتد رها دیده ام که میرس
چون کنم فکر بیزبانی خویش	بنوائی رسید به ام که میرس
زیر پای سمنه نازکے	بوای طپیده ام که میرس
اضطراب تمام دارد اسیر انجمن آرمید عام که میرس	
دارم دل افزوخته چون غلوت فانوس	اشمع خیالات نکشد منت فانوس

گر شمع نظر کرده شوق تو نباشد رحمی بسیه روز می پروانه ندارد شمنی که پیاد تو به گلزار سده وزند	کی دعوی باطل کنه از خاوند فافوس باقا نه روشن بزم از نسبت فافوس بخت چنان برگ گلش خلعت فافوس
--	--

چون قدر سر کوئی تو نشاند است پروانه بخون میطید از دولت فافوس	
---	--

در بخت دید و دیدار فراموش چون شکوه ام از دست تو بسیار نباشد گه سلسله در رشته گسی گریه و آه دل ناله فراموش کند دیده تماشا	بایاد تو سیر گل و گلزار فراموش کردی زمن و شده بسیار فراموش تا که نغمه سیمه و زنا فراموش عاشق نماند لذت آزار فراموش
---	---

کردیم اسیر از تو فراموش کردیم حق نمک و حسرت دیدار فراموش	
---	--

سرگران چشمش نهال باغ استغنا قدش گردادی هر طرف سر دروانی میشود باغبان می پرورد در دامن گل دریا	نوبهار نقشه رنگین جلوه رعنا قدش بگذرد گر از بهار خاطر صحرای قدش تا کشد از گلشن ناز کسی بلا قدش
---	--

جلوه هر ساعت بزنی بفرارم میکند شعله شوقست پنداری ز سر تا پا قدش	
--	--

شکار آئینه گردیده آه میرسدش چه طعنه که بخورشید می تواند از د به توبه شوخی عیب اینکند دل من	یری کشیده از ام نگاه میرسدش شکسته از مرده طرف نگاه میرسدش دیاعی از می ششم گم نام میرسدش
--	---

تکسته آئینه زنگ بسته دادم	که دعوی نسب هر دوا میرسدش
زادیت خند گل میزند جوش	که افتم و مروت عمل نیگارد ز دعوی که قسم برگوا میرسدش
بچا یکدستی مرغان بشانم و میداز مارش خد کس چندان زیادش میتوان در گریه غلطید ندام صید مرغان که گشتم ز آشکم جوش بلبل میکند شور	ز آهیم شور بلبل میزند جوش ز سهرایا قافل میزند جوش که از آئینه نبلی میزند جوش که سیاه از گل میزند جوش که از خون دلم گل میزند جوش ز آهیم دسته گل میزند جوش
بنید انهم سهم سوای کیت اسیر از آه کامل میزند جوش	
باغیر در گمان دلی نشانده اش هر پنج و تاب موج طوفان در آتش است دارد هر آه آینه هرنگ شیشه مرغیست پر بنگسته بنار ضعیف تا دیوانه یک قدم اگر از ره برود رود با چرخ لاف کشتی خضانه میزند	جز اطف اندیده خدنگ بهانه اش دیوانه آتش ست نموش زبانه اش تیر کنایه نیست بجز دل نشانه اش چشم دقای اوج هاشانه اش ریگ روان ز موج زند تا زبانه اش گر دی که در حوالی شفت خانه اش
گر دیده تا اسیر زیاد تو جرمه نوش جوئیده مجدم ز شراب بنایه اش	

پردانه و بلبل چه شناسد سر آغوش بلبل شده پردانه گلبازی و داغوش بزمی که دل از یاد تو نازک شده باشد لیلی بلبش تار کند صید غزالان	یگانه تر از نکست گل نور چراغش پردانه شود بلبل افز و خسته باغش چون گل نکند از نفس سپیده باغش اگر سر نه شوخی کشد از دود چراغش
--	--

در گریه کند سیر اسیرت که بادا
بوی گل راز تو دهد گرد سر آغوش

اشک بلبل نمک پیش تویش چشم وحشی کجا و سینه کجا باخند آن دهباز یکدیگر نگیم زور بازوی امتیاز ما	خنده گل خزان و بلبش ز مد کس بگرد آید بلبش گل شدیم از نظاره رویش چه کمانها کشیده ابرویش
---	---

همتی از اسیر میخواستم
گر شوم خاک در سر کوشش

بکسیم ساخت غریب از خویش یک جستی مسلطه دام دقاست فلوت غربت ز وطن دیده ام خاک رهم سیر جهان میکند	سوختم از گرمی بازار خویش مید بمانیم دگر نثار خویش آئینه ام سایه دیوار خویش همسر خویش بیکار خویش
---	--

پرو جهان خواب فراموشیم
ستیم از دیده بندار خویش

صد دیوان گرفت که خونم بگردش	بر کشتن نگاه نیمانه کردش
-----------------------------	--------------------------

یار ب که بود این که غمبارم بیاد دارم گرد سرشش نگاه مرا سیه حال داشت لطافت دلی ریاست خدا یا نگار	از باد جلوه طرف کلا سحر شکست در است گفته بود که لطفش از چشم زخم الفت هر دو دست
نوروز بخودیت کجالی اسیر منور یک گل شکفته است ز صد رنگ گشتن	
بی بلد منزل شام جو چون تیر باس چون نگار پاک هم نزد یک هم بگنجند تر قطره در صحرای خاکست و دریا در گهر سیر اقلیم خا پیران بطنی کرده اند گر زبان شیرین نداری سینه نهانی میشن	لی ربان ر دستن سواد ناله چون زنجیر چون دل بیدار هم آینه هم تمشیر سخت بیاید چه خد گوار عالمگیر دل سر اسیر میرد و کو خاک دانگیر شکر کای نکتی کاسته را شیر باش
ساز باغ فاطرت هر دم بباری بستند کاجوی دل اسیر از آهلی آتش	
ای پیشم د چراغ آفرینش از رایحه بسا خلقت از باد حق شناسی تو	رنگین گل باغ آفرینش مکده دماغ آفرینش دل گشته ای باغ آفرینش
مست است اسیر در ره تو از جام سه باغ آفرینش	
از او که در چشم از قیل و قال خویش نه من طرف گلشن کوئی تو بسته ایم	دیوانه بشوم اگر آیم بحال خویش آینه نار گشته ام از نقش بال خویش

سج سراب حلقه داسش نشود
کم گشته قطره ایست که دریاست خنجر
مطلب ز خود گر بختیم زین کسیت
آئینه می پرستی و ترسم که آدین
ما و ششم بود شدم خاک بر آد او
سوز در زنگ سایه محلی آفتاب آد
غافل ترا بدست رسیدن شکار کرد

کم کرده هر که راه سرایت خیال خویش
سیلاب دیده در قیال خورشید
قالی کشور دام که بیستم آبل خویش
ساز و ترا بری زده خط و خال خویش
چندین گمان نبود که آیم بحال خویش
بخشم بابر قطره گر از گرد آبل خویش
دامی که یا بختیم ز فکر بحال خویش

گرم غبار طلب و انگلی اسیر
تا بشتد ز خویش جواب دال خویش

مد از صید چشم صیادش
چه بشتی ست کتب خوبی
عشق در آهنگی که جو هر دیر
عشق پیرانه سر چه کرد آباد

عید قربان صبح بیدادش
برده طفل فریب از یاباش
قیسه سازد بیدان فرادش
بمنده با سر و پای آزادش

چه کند با جواب عشق اسیر
بعد عمری که وصل رودادش

حیرت گذار در طلع چون و چرا با باش
خود را در آب سازد کفن خانه بخراب
سطر کشیده موج ز دریا بوشنت
انفادگی بیدادگران مطلبی جداست

تا باز خاطر می نشوی آتیا با باش
یعنی که تا بخار تو ان شد صبا با باش
زهار طفل کتب هر تا فدا با باش
تا که با تو ان شدن آهن را با باش

در یوزه نظار نکند خود نما بر زور	مسکس کاو گوشه فقر و گدایا باش
چند اکم پایمال توی صبر کن ایسر ذمید از وسیله لطف خدا باش	
با آرمیدگی نفس دل دویده باش ارغوش پا ردن منه و نور دیده باش در وقت خوش اگر همه دردی بسیر رود	در اضطراب و صله آرمیده باش بنشین و غلوت دل معراده دیده باش یعنی اگر شراب شوی نارسیده به تن
چون شکنی ولی بدل خود نگاه کن شرم گناهار کافات دیده باش	
دل تا لب لب بدیدو کش ماغنیسه دودمان دریم ساغر نکند ز آب زنبیره	جگ مست میان آب و آتش از خنده و دماغ ماشوش دیوانه زندلقاب آتش
عکس شقی زمین ببیند اگر بیه آسمان منش	
چون که گشته ام بجنون شرمسار خویش یکه نگیم در آتش حسته نشسته است با آسمان چکار محبت گیرید را هر کس که زفته بادل روشن بزرگ خاک	یارب کسی پاد غریب دیار خویش در راه او چرا نکشم انتظار خویش کردم محکم دل خود و دیدم بغا خویش قتل کعبه ساحت سنگ مزار خویش
آینه غیر او کسی دل نمیدم سوگند خورده است بباغ دیار خویش	

<p>از شراب عیافت هم مست دیم محمود باش از غضب هر که پیش آتی بی زور باش هر قدر نزد یک انیرم نشینی دور باش دلخ میخواند دل آتش پرست طور باش</p>	<p>سگه با خلق جان نزدیک و گاهی دور باش گر کنی یاد تو تم ابر دریا قطره شود یاده صحبت فزون از نشه آرد و در زهر آبادی قدر ایمان زدی ابل کفرین</p>
<p>هر دیش داری باده مطلب و ایما اسیر بیشتر چند انیکه مستی بخشد محمود باش</p>	
<p>بدر دو کن و در دیر فراغت باش بزم مختلان سیر چشم حشمت باش از آرزوی طمع در گذر غلبت باش</p>	<p>غبار ره شود منتظر از عزت باش بتجلی ز تنگ ایگان گو اسپه کن دل دویده و چشم ندیده داری</p>
<p>ز زهر خجک کن خویش براد و چار اسیر برو بیکده که آبروی عزت باشش</p>	
<p>خود را بسوزد و داغ دل رو در کار باش نگاهی تنگست خود شود گاهی صبار باش از هر نفس شمار روز شمار باش</p>	<p>بیتد رگد و سر مشکن اعتبار باش با سر که باشد سر و کار نزاع و صلح در هر گه نظاره احوال خویش کن</p>
<p>بی انگیزست کشتی بحر خون اسیر گر تاب افطراب نداری کنار باش</p>	
<p>مرد سودا نیستی بار گر انجانی کش تا توانی هر کمانی را که توانی کش تا قیامت نبلیت از روی پشیمانی کش</p>	<p>جان داری ترک تا زمین پشیمانی کش بمد راه توست این قوت یازدی تو گل بچین از بلبله هر فرد و لاله بید</p>

چاره بیابانی گم سیکند فرصت شمار	صفت داری بنیر از خط نادانی کش
ریشک دارد قدر جو باز خاک ویرین	خرد غداری پوش آزار بیانی کش
شراری را نماید جادو آتش نظر کا و دل دیوانه باست سر بر روی من پروانه بود بنده از خویش آتش هم خبردار ز دی یک بدم آتش بگله ز آه میسد بد آتش ز دریا مضمون خطش کس با خبر نیست هر کار دلم با تشک و آه است	نشیند تا دلم تنه در آتش توان کردن تماشا با در آتش اگر میسو ختم رسوا در آتش که رفتم گرم کردم جادو آتش تکلیف از آه من گله در آتش ز تشنگم میطپد دریا در آتش بود در دشمن سودا در آتش چگونه یار در آیم یا در آتش
اسیر از دستانی شعله ماند	گر رفتم کردن میا در آتش
کرده ام یکبار زوی خطش خوابش غنچه چون نه بیند زلف مشق دیوانگی بکار آید مور آرد که از زبان مسلم	شده ام مید رنگ و بوی خطش روی خود می نهد بروی خطش مینویسیم نامه سوئی خطش میکند مشق گفتگوی خطش
دیده ام سر نوشت خویش اسیر	بفرام در جستجوی خطش

سینه تا شد قلم و تیرش به زنی را که عشق کرد و خواب دل غمخیزد به بشو و آرد که ز شیرین طلب نماید کام چاره عشق قیته ان کردن	سرنه بچم ز حکم شمشیرش نمک ز زیر بار قیسریش آتش ناله ز تیرش تا کسی آب نیست در شیرش دل دیوانه نیست تمیرش
---	--

سرکشی کرد از غلات امروز
به رفتن اسیر شمشیرش

از قدش جلو افتاب فروش دهر بخانه بخانه تو شد عشق در پرده جلو دگر شد و باز غفلت آباد سرگزشت نیست غنچه بادام تلخ شد در باغ غنچه گرد و گل شگفته عیش به گریه راز رنگ دلی مستوقت شوی گلشنش بکعبه برد	از رخت باده افتاب فروش سوخست هنگامه شراب فروش دیدم حیرتم قناب فروش عمرم افسانه ایست خواب فروش ز مهر خند که شد عیاب فروش گرد دل ناخود شراب فروش دیدم مانده گلاب فروش گل سدر برگ شد کتاب فروش
---	--

کام دل تر نشد ز اشک اسیر
لب دریا که دید آب فروش

ای کرده زیاده فراموش با حرف تو حرفها همه حیف	حیف است کن و فافراموش بیا و تو یادها فراموش
---	--

یکبار بسوی خود نگاشته ای کرده بر غم دوستداری کردیم بسیار و خاطر تو شرمندگی از دستانداریم	بر کرده از حسد افزاموش یکبار ز حال ما فراموش بگذارد آستانه فراموش داریم دل جفا فراموش
در سبکده امیر سرست امار اکمن از دعا فراموش	
گل گرفتار نقش بالینیش در ره کفش و دین غبار شرم گزشتلم هنوز ز آفتی نیست سخن آهسته تر ز حسرتیان شوخی من پیش لاله رود دارد	صبح دل پاک خواب شیرینیش بی نبردم بدین دآئینش مرغ روحم شکار شایینیش برده فراد خواب شیرینیش سوختم از قلاشش شکش
شکوه از کسی ندارد اسیر سینه صافست حاصل کنیش	
بکس روشن سازم کفر و ایمان باز خویش فیض دست آموز دارد از افق صبح سر تنگ سر دشت طالع نگشته بخت دانه گون گرگاه گرم آمد دارد خریدار نیاز	همچو شمع از عشق بهمان کرده ام اندر خویش هر گره که دل کشایم نیز نم در کار خویش اگر کنم آزار دشمن میکنم آزار خویش عشق میسوزد پسند از گرمی باز خویش
باغبان گلشن انصاف را نام اسیر گزیند بلبل کند غار سردی و در خویش	

مباد در ناله میغلطد ز گرد را و پا پوشش
زیاد چشم ترسانی بدل تجانه دارم
نمیدانم زبان روشنائی شعله دارم
سرکومی بفارست داد و یاد کفر و ایمانم

حیا در ده چنان میشود از شرم ناموسش
که چو شد شور و محشر از غنای موش ناخوشش
چرخ غلوت من تیر و بختی گشته فاشش
که در آرد وجود آرد خیال آستان پوشش

دلی نمیدارد دیدم بکام خویشتن روز
که دیدم چون اسیر از دیگران یکبار پیش

خداوند اکبر کس را شهید خیر نازش
الهی طاقت بیدادش نیست نهائی
دلی در دام میاد دست یارب آرزو دارم
اگر گوید سخن نتوان شنیدن گفتگویش را
غزالی رام الفت بود و اتم ز استغنا

مگر دان جز دل من مرغ دیگر میشناسش
بجز اندیشه فکرم کسی را محرم رازش
که بند دوست در خون طبعیدن لای پروازش
چو بوی غنچه زیر پرده شرمست آوازش
نگاهی فکر قلم داشت نمیدم ز اندازش

اسیر از من حدیث دزدل هر دم چه میرسد
عسکری منتی هر چه میدهد اندازش

گزار تو نشنیده چو آب سلام خویش
یکره نظر بحال دل است بکنی
تا چند چون مبار خود افسردگی کنم
عمری گذشت و قرب نگاری نیافتم

بالای آفتاب نویسم نام خویش
افتاد است مرغ بکجا هست بدام خویش
چو شوی چو غنچه میزنم آخر بکام خویش
آن عالم کجاست که خوانی غلام خویش

خواهم اسیر آفتاب از بخت بهی
گر هم زیاد نماز کند انتقام خویش

نگر ده دست حتی اهل دیده را قلاش نسب بباغ جم میرساند آئینه ام چو گل ز بلخ جراحت کسی تواند چید گمی نظره اشک آشتائی دارد بر آن روزهی ما را با نوشته قضا ز نقش پای تو ام چون نسیم غایب بین	بزرگ آئینه از نور سیکشت ز قلاش ز ساد و لوحی من را ز عالمی شد قلاش مذکر کنی ازین راز های سینه قلاش عجب که بحر گردد ز دید آفتلاش ز پای کی نظر خویش میکنم معاش بنما که راه تو ام چون غبار نامه پاش
---	--

کلامم کن ایدل که دست میدارم

دریغ برستی پنهان ز باره نوشی قلاش

جایی که گل از ناله کند بان پر خویش تا کعبه بیک گردش چشم تو دیدم بی شور و جنون خال بیا بان توان زد چون تازه دلخ دامن سهرقار گر نفم	چون فوره نادیم بدام نظر خویش شرمنده گشتیم ز عزم سفر خویش از خضر نیست محبت که بود را مهر خویش منت کشیدیم ز مرزنگان تر خویش
--	--

کیفیت مقننه ازین باد و خار است

می ازید اگر هست تو باز دبیر خویش

هر کار می مشوق نهانست درین باغ هر تازه نهال از غم آغوش نیست هر لاله که خنجر زده شوخی با نیست با فیض دم بیر حلف هست نظر گلزار عجب قافله گاهی ز رسولت	هر جلوه کاه و رود نیست درین باغ از امید نظر تیر و کمان نیست درین باغ هر هیچ ز شب وصل نهانست درین باغ هر سبز و نورسته جوانیست درین باغ ای هر چه رس غنچه نشانیست درین باغ
---	---

بلبل شده سوداگر بازار نزاکت	هر رنگ گلے جنس گرانیت دین مرغ
	میج طرب از باد کفایت منور آن گل که خنجره دین نیست دین مرغ
بهارم گلستان در گلستان ضعیف نمی آید ز شرمم در گمان دل خریدار بن من بی تو آدر و نه توان دید از اشارت های پنهان سر و کارم بطوفان فانی دست قوی تر ز درابر دس کمان دار	عبارم کاروان در کاروان ضعیف نمی آید ز غم منم بر زبان ضعیف پرستار دل من با تو ان ضعیف که گردیدست مغر استخوان ضعیف دل من کشتی است و بادبان ضعیف خندگی یکشاید دلکش ضعیف
	غرض گر جسم بیار تو باشد باز یادوان تا یادوان ضعیف
همین در جنبش جایی خون خوردن عاشق دو عالم گردد بر باد ایمانی نمیدانند اگر بوی زیاری داری ای یگانه میگردی ز آغوش بحر محشر گریبان چاک بر خیزد	نمیدانند نگاهش دیدن از نادین عاشق چه پردا میکنند از دین من یا مردن عاشق ز چاک مینه صحرای سرخ از گلشن عاشق حائل گر کند دستی شبی در گردن عاشق
	اسیر آئینه داری خموشی پیشه نمودن نیگردد بغیر از راز عاشق مریز عاشق
خوابم شده تا سرمه بیداری تو فیتق در سایه مهرگان تو بر بال کس نیاز	صبح از شب من مطالبه یاری تو فیتق پرداز دل باز به ادا داری تو فیتق

مهراب نیازی شده هر سوچ سرمه گم از رنگ غبارم بگلستان نه نشید بیاخته شد کار خند اساز برآه درمیکد که نیست دل تاجه نظر دید	تا قبله دل گشته دگر گاری توفیق دستم گل دامن سبکباری توفیق آبادی دیرانه دمناری توفیق ساغر زنده اندیشه زمهر شاری توفیق
---	---

دیوانه اسیر تو چه اقبال شکار است خندد بدو عالم ز دگر گاری توفیق	
--	--

دارم دلی بسینه چو کز دم بزیر خاک عالم خزینه دار سر تنک بردان است بیتیم ز خست کم نشد آسایب سوختن شد گرد ترجم تنک بزم میکشان بود در بندار سانی نسی ست کار خلق دلکش ترست ز مرز مه در پرده فنا	رحم ست بزرگ زیده انجم بزیر خاک رنج روان چرا نشود گم بزیر خاک این مشت استخوان شده همیزم بزیر خاک رسوا شود شهید بستم بزیر خاک بی دام نیست دانه مردم بزیر خاک مجنون فکده شور ترجم بزیر خاک
---	--

چون سحر اسیر محشر باجر محشر کی میرود شهید نظر بزیر خاک	
---	--

از خار را و خود کنم جز سزاغ گل دارم شگفته خاطری از سیر روزگار ویرانه نشسته بکیم باغ دلکش	روشن بعیب پوش دل من چو مرغ گل آئینه راز بسینه صفاست باغ گل دارم حسنه را به که ندارد دماغ گل
--	---

حیرت اسیر در ره کیش دلیل من غیر از دل شگفته چه داند سزاغ گل	
--	--

چمن شگفته زیر رنگین ترانه بلبل عجب که بشنم گلدسته پودا نشود چمن نقض خزان نو بهار لطفا	سفینه غریب است آشیانه بلبل طراوتی که چیکه از ترانه بلبل شگفته است گل آشیانه بلبل
دوای تنگدلیها اسیر زنده دلست شگفته غمخیز شور شیشه بلبل	
تمنای بخت پیانۀ دل بیادت میروم صبح بجزار شب از سودای زلفت یگریزد غبارم پای در زنجیر طوفان چمن پیرای لطف بخا و دلت اگر بر دیده لطف نشیند	نگه گرم ست تو تخته دل که بلبل را کتم پر دانه دل جنون در ناله مستانه دل به بین دیوانه و پروانه دل نمک میریزد از انسانی دل نگردد آشنای بگانه دل
ز زخم و داغ اسیر بزم حیرت کشد لغو پر باد رحمانه دل	
کرده انتخاب مستانه گل یا تو در گلشنه نمی آرد دل ماراز دار لعل کس بسگری پارد پاره دارم	از لب رفته آب خنده گل خنده صبح تاب خنده گل صبح داند حساب خنده گل چون نخو انکم کتاب خنده گل
چمن از خنده لب بهنده اسیر تا نو داری عذاب خنده گل	

اشکم شکرآرد و نفس آه در نعل نام نشان دادی گشتگی پیرس	دارم دلی چو عاشق دلخواه در نعل مهر بجای تو شد مندر راه در نعل شرح بهار در ماه در نعل
---	--

در آستان او بقلک ناز میکنم

در ایام مکتب من در گاه در نعل

جلوه حسنت چمن پرواز گل با خیالت سینه با گلزار را گریه با درخنده چنان کرده است با دگلزار اطاعت پیشگی شع رخسارت بهار افر دز تر بهرواغ لاله از کویت نسیم رتبه شوخی زر عنائی گذشت گریه می آید مرا بر غنایب	خنده گل شوخی گل ناز گل یتوان از دل شنیده آواز گل از لب ساغر کشیدم راز گل میکشتم از خار دست انداز گل کم شود پیر دانه در پرواز گل میرد آتش ز خاک انداز گل جلوه شمشاد با انداز گل دیدم ام تا خنده غماز گل
---	---

بسته ام بر دلی تماشای اسیر

داده ام آینه را بر پرواز گل

لبه بر خنده است چمن از بهای گل دیوانه را بود چون باغ دلکش است هر جا که هست در نظر م جلوه میکند یکدمه گل ز رنگ خنایم نه لبسته	میخورد که پای تحت نشاط پای گل گریه بجای داده و خنده و بجای گل که در لباس شعله و که در قیام گل دانسته که بهیست گرد مای گل
---	---

بهوشیم ز میگرد سایه گل مست و حب زده گم از پیش میرد	گویا سری کشید و نگا بست بای گل داغم که رنگ دلی که شد آتشای گل
	در دیده اسیر خارهای رشک گر نظر خسیال تو آید بای گل
دیدن رویت نه تنها میر و از یاد گل بیستون گر خار خار جلوه گنگون داشت میوه خوی گشته ام که بوی گل هم نازکست غمناک چون سایه با افتادگی سر کرده است	میرد و از جلوه رنگین او بر باد گل کی شراری نیمه و از یثقه فر باد گل در نفس بیجانی ریزد مرا نیا د گل تا زنده بر سر نقشش بای او شمشاد گل
	دایم دیوانه ز نیمه خاموشی اسیر غنچه گر خنده او میکند فر باد گل
سرگرم داغ دل نکشد آرزوی گل که بچشم بمیرد گلستان گذر کنی زان طره گر شام بیا شکو شود	عاشق گل نظاره نه بنفیه زردی گل چون بوی گل بباد رود رنگ دلی گل اگر دد داغ نافه بریشان ز بوی گل
	تا گشته عارضش ز می آتش نشان اسیر خون گشته اشک در دل بر آرزوی گل
بیا ای هجر و دلت مایه شبنم شاد دل بنوعی سخت جانم که دیدادش که هر ساعت چه خونا خورده از اشکم چه جانها داده از آیم شد از لب تو حیرت سر که چشم پریشانی	میا کرده ام بهر تراب جان کباب دل صد آتش می آید بگوشتی اشک را بیدل نمیدانم چه خواهم گفت در مشرب جواب دل که خواهد کرد آیا بعد ازین تعبیر جواب دل

چو گلشنی از می حسرت جان شوی نو	پریشان مصرعی گرمی شنیده ای از کتاب دل
مشب در دوازدهم زلفی گرفتاری گرفتاری	سوالی اد سوالی من جواب او جوابی دل
بین مزنگان غمازش بسین چشم فوسنازش	همین است آفتاب دل همین است آفتاب دل

اسیر از چشم مستی ترک سودای دو عالم کرد	
باین سودا کسی تا کی نگر و بر حساب دل	

مخور فریب فبار جو دازین مردم	که جو ش کینه بر آورد و دازین مردم
توان ز سایه پیرانه کجیسا برداشت	ز بسکه خاک بس کرده جو دازین مردم
نبود سیر گل بینی چه میکردم	غنیمت است که در می فردا دازین مردم
نسیم خار میزدان چه گل بیار آورد	خدا نکرده دلی کو کشو دازین مردم

اسیر در ک سخن مصرعه سخن نجی است	
یکمست حال گفت دشمن دازین مردم	

با پاک دل ز تیغ تنافل شسته ایم	در زیر چتر سایه بلبل نشسته ایم
شبهت نشه می بیرنگ انقعات	بیلا قیتم دمسینه تنافل نشسته ایم
شاید هوا ابر سیند با می	لب نشسته در بنه توکل نشسته ایم
پرورده هوا شکست دل خدیم	در سایه شکستگی گل نشسته ایم

هر جا نشسته ایم اسیر از غم جودان	
فان ز امر و نهی تو کل نشسته ایم	

فیض می بار دز آب ابر گوهر محمد	بروخ می بخشد بزنگ من کوثر محمد
سستی دیوانه دار و خیال رو بسے او	آه اگر آئینه گیرد در برابر محمد

کی خردشتم از درت یکدیده مرگ خواب غیش
در بیا بان چون دیوانه خورشید کا

که کند دانا کی از خورشید پر زرمجد
میزند قائل ز هر دیرانه مسجدم

بستر بپایت که آیات نامه خورشید اسیر
دارد از شوق که پرواز کبوتر مجدم

لنگ لنگان در رکاب چشم تر پامیکشم
بلوکه در پرده صورت زمینی دیدام
حیرتی دارد ز هر مزگان کند جذبه
دازگون بنجم ز عقیق ناز دنیا میکشم

تا نفس دارم سر زنجیر در پامیکشم
انتشار از دیده این تصویر دید با میکشم
تا زیوسف راز تصویر زینا میکشم
انتظارم عشرت امروز و فردا میکشم

نذر آبی هر نفس دارم بخودی چون آبر
میزنم بر سر گل تا فاری از پامیکشم

باین سامان الفت با کسی چون آشنا باشم
عبارم از نسیم لب کند قلب سیاه من
اگر عاقل کشاید غنچه لب می پر درنگم
دلم گر میکند یا دغپیدن میبرد یادم
زگر دیکی ویرانه من گنج قارون شد
سخن اهرم بیک با ظایر پرستان آشنا بودم

که گر گاهی دو چار خود شوم عمری ندانم
بیدان عداوت رخس تا زم خود نمانم
چرا از کین رموری بکام از دها باشم
مرامی ز پیداحتی هم نبرد دعا باشم
همان در قصر دیوان شمل خود نمانم
بخود صد پیرین بالم اگر مطلب روا باشم

اسیر از انهر سعادتمند را داد میخوانم
که گر با تخم عیار را دورش نقش پانم

برنگی خویش را در یکدنی سرشار میدانم

که می راجع ام دگل را باغ دول را میدانم

گر تیرم روز پیش در پناه بیز بانبیا	که در شرح جای اقرار را انکار میدانم
غبارم صدف پیش از شکستن تو میگردد	گناه هست او را مشق استغفار میدانم
صیدی میزند پیستم در شام رسدالی	هنوز از بیدار غمی خویش را بشمار میدانم

خروج روشنی دارد چو شمع در میگرد
بشم دارد ولی غم صبح را بر انبار میدانم

از دل پاره چو اسباب تحمل چسبیدم	ترک گل کردم و بالی تو پر بلبل چسبیدم
خلق بی ساختن بوی گلایش نشود	آفتد رگل که ز گلزار تو گل چسبیدم
ابر فنی که ز سر خیزد که هر بر خاست	دانشی بود که از بحر تحمل چسبیدم

خامشی شوخی مرگان غزالان شدایم
خاری از سایه دیوار تنزل چسبیدم

بوق تو فریاد چو ابلان نفروشم	هستی چه ستایست که از زبان نفروشم
حیرت بلم نیست و از یاد بکار نمی	چون میر نه خیرت بستانم نفروشم
بالی پرو بالاکنم و عوسه پر داز	خاشاک باین شعله دیواران نفروشم
رفتم چه دعا که بپایان نفروشم	دفع چو چنبا بنمایان نفروشم

نمایا به دردت بیجا نمیشم
نی برگزیده اعدا بگلستان نفروشم

بود روزی که با زین گل برآرم	دار از ریزه ز گلزار دل برآرم
نگنده نگیدم کشتی شکستم نه	چو که هر اکزین ساحل برآرم
ز یک خواب پریشان میدانم	بر اسر عقد آتش گل برآرم

<p>ترو شک جهان را می شناسم یونیم گریه صد جا سید و اند شهید سرگرائی گشته ام آه</p>	<p>می از شایق از باطل برآرم ندامم چون مرا منزل برآرم سرا ز خواب بدم مشکل برآرم</p>
<p>اسیر از سینه صافی نیوانم هزار آینه از یکدل برآرم</p>	
<p>خیال تو آرایش سینه دارم شرایم کیف گل بستر در بر شرایم تماشا کجا بم تما دریغ دستگا بان میکش کجایند</p>	<p>در آتش گستان دیرینه دارم بخود دعوی عیش پازینه دارم درودی بمستان پیشینه دارم خمی نذر شبهای آدینه دارم</p>
<p>اسیر از دو عالم ازان میکنیم که یاد کسی نقشه گنجینه دارم</p>	
<p>خیال چشم ترا عذر خواه میدانم منز که آب شود محشر از فحاشات من بدر اجد اجهه یا یک نگاه در جنگ اند برگان سرست که غور شید را برقص آرد گمان مبر که گذارد مرا بخواب عدم نه من مپرس دگر لذت تماشا چیست در آشیانه عفا نموده ام بیست</p>	<p>منم که توبه ز عقیان گناه میدانم بغیر خود همه را بگناه میدانم زبان آن مژه ای سیاه میدانم از ان شکستن طرف کلاه میدانم ستم ظریفی رو ز سیاه میدانم بهرم یار ادب را نگاه میدانم زدادم و دانه همین اشک داده میدانم</p>
<p>اسیر گلشن آشفگی بیست هزار</p>	

نگین سبز و زرین گیاه میدانم	
آواره قلعه بال بهما شوم از خاک میرسد بگلستان شکفتگی گرم بباد رفت خوشحال آئینه	گر از غبار تو سین کویت جدا شوم گر گل شوم به بال و پر بوریا شوم ناکی نفس گداخته رازها شوم
از بسکه خود بجهت جادیده کرده ام بچانه بشوم بتو گر آشنا شوم	
تا از دل و دین جدا نگشتیم بتخانه دجه و حشر آیات منون شراب یاد آویم بان صبر چکید و است در چشم کسی نمیتوان رفت آینه آفتاب بودیم بیوشی و آینه ز ناله	با در دو آشنا نگشتیم ما در طلبت کجا نگشتیم شرمند و ازین هوا نگشتیم خجلت زده جفا نگشتیم شادیم که تو شیا نگشتیم اثره خود نماند نگشتیم غافل ز تو بید نا نگشتیم
مانند اسیر در دو عالم از سایه او جدا نگشتیم	
دشمن و دوست گو با بنده در ساخته ایم چه قدر رسد و ببالد که در آید به نظر آسان سبزه شوخیست که بالیده ترست آتش نیست که بر خرمن هستی نزدیم	سایه خصله را شیر و جگر ساخته ایم قد رعنائی تر آید نظر ساخته ایم گلشنی را که نابرمزه تر ساخته ایم اینقدر هست که با اشک شر ساخته ایم

چمن الفت و آئینه حیرت دارم بازوی کوکب و دیشه الماس کجاست	تنگ مایه و سامان چه قدر ساخته ایم میسوی دگر از تخت جگر ساخته ایم
گل آئینه بخورشید کند باز میر تاش از باغ باغ فطر ساخته ایم	
مستم پیاله بسد میخانه میز نم در آتشم بیاد رخ و بهار کیست ز گین ببارم از گل خوی در آتشم گردم ز سایه گل و عاشاک میرم حرفی بگوش ساغر امید می کشم	سنگ حنم بشیشه و پیانه میز نم بر گل طپا بچه از پر پر دانه میز نم از بال شله نقش پر بچانه میز نم حرفی ز آشنائی بچانه میز نم دستی بدامن دلی و دیوانه میز نم
دارم دلی خرابی عالم دماغ نیست جامنی بیادگریه مستانه میز نم	
غمی ز گین تر از گلزار دارم گریز انم جو برق از سایه خویش ببارم راجست باغبان سبت و باطل نیساشد مویویم خوشی تر زبان گفتار گستاخ	دلی چون ساغر سرشار دارم ز هر سو تیغ و هر دار دارم گلی در سایه هر فار دارم گل یارغ تو در گلزار دارم چو گیم گفتگو بسیار دارم
ازین دیوانه خان میگزیم بیا فو نه رختار دارم	
با خون دلی غبار خطش به سرشته ایم	مکتوب تاز و محبت تو صیخته ایم

چون لاله دماغ آتش حسنی سرشته ایم تخم چه آرزوست که در سینه کشته ایم	ما را بیکست چینی رنگ و ابو کجاست طوفان زابگره یاجوشش میزند
هرگز اسیر مقدم از دل نمانه ایم تا افتاد دل بکمر دوست پرشته ایم	
بجز دم بخور اگر از تو خبر داشته ایم حسرت روی تو آید چه قدر داشته ایم کی بر افغانی از افغانان برداشته ایم شمع رخسار تو منظور نظر داشته ایم	گرچه شود ای تو یک عمر سر داشته ایم یا نعم عمر اید از تنگی باز پسین من و دیوانگی بزم وصال فریاد بال پروانه شود خنیش هر مرده گاهم
مژده داری قدم از دیده بردن نگذاری گر بانی چه قدر با سس نظر داشته ایم	
عالم تمام اوست شکایت کجا بریم زین پیش کار خایه شهرت کجا بریم آن عزت تمام مذلت کجا بریم نکوز یاده جوانی قسمت کجا بریم	ایم و یاد دوست غنیمت کجا بریم ما شوق شکارگاه و سرشک روان است کردیم آفتاب اگر بی رضایی دوست ایست رضا شده است دل خوش شمارا
ایم بی زبانی و مطلب تمام کن دل هر زبان کنیم عبارت کجا بریم	
نیزه انم چه میخوانم عجب مطلبی دارم بخون خلطیده راه خجالت یار بی دارم که پندارند ذوقی قتی یا نه می دارم	ز خون دیده دست بگرین شی دارم طلب محمودی من اثر دیر آشنای من بساطی چیده اند از کفر و ایمان بروای من

	اسیر بیدم غمی نزاکت بر نمی تانم شکست تو به جامم گشته بنوش شری اگر	
احل شمرند گیاه دارد از عجبانی که من دارم کجا دانسته حال پریشانی که من دارم بسوز دور و در محراب از دور دینای که من دارم		نیکنان بجز شرف عجبانی که من دارم نیم سیری غمی خوانی بجز غمی که من دارم مرا در دو تیز از دبا می که می باید
	نیدارم چه خواب دارد در محراب من شکر زاول و آخریشانی که من دارم	
عقل را بچو و ازین شمه سرچویش کنم حرف او گویم و دانسته فراموش کنم انجن را بچو و قبح یک لب خاموش کنم غنج را ز غمی نمایانده آغوش کنم		کوچون کز می سودا قدحی نوش کنم هر نفس تا کشم فحلت اظهار دگر کز نیلی خور غیرت شوم از وصف کس تا گل ز چشم تو در بارغ نمایم که مباد
	ای خوشاد دولت بیدار که از امید اسیر حلقه از خم فزاک تو در گوش کنم	
این رسم تازه ایست که نایاب کرده ایم از گریه شبنم گل متاب کرده ایم غافل که ایچ بادل بیتاب کرده ایم یار بیکان کیست که محراب کرده ایم		سیاب تو شمه سفر خواب کرده ایم شبه پایا دردی تو سیاب اشک را غیر از تو دور و دوری آزار میکند صید اثر لاک فیدنگ و قافی مات
	ما صید امتحان چو کنیم چون اسیر شمشیر را ز شرم شکیب آب کرده ایم	

<p>نظر کشودم دسر منزل ترا دیدم سراغ غیر گریتم و دو چار شمع شدم ز غیرت که ندانم بخون رشک کشم</p>	<p>بدلی گد شتم و یگین دل ترا دیدم بهار سوخته و محفل ترا دیدم بر طرف که حدم بسمل ترا دیدم</p>
<p>دست مرزعه جان خفته دانه تنه تر اسیر شکوه کن حاصل ترا دیدم</p>	
<p>کو فرصتی که شد دنداشت سر کنم خوبی مبادا گرفته دلم از هوای دام یک سونامده بر تن من بی خیالی او بنیای کجاست که در بزم او چو شمع در حیرتم که با نظر نیک روزگار کو طاعتی که از سر کوشش چو بگذرم</p>	<p>باز آن گفتم شمار دهن مختصر کنم کو آشنای کجاست که ز بر دوز بر کنم شمشیر اگر کشد بدو ترک سر کنم کجای ز جیب تیره دلی سحر کنم گر خاک را د خلق شوم چون بر سر کنم غافل گفتم ترا و بسویت نظر کنم</p>
<p>آئینه داغ میشود از رشک من اسیر روشن رخسار و چو سواد نظر کنم</p>	
<p>در نظر نقش و نگار ت می کشم میشوم خاک و گلستان می شود ام سینه از داغ بر آتش می زنم در سینه منی ز مساعری بنجر بزم گیر گلیست مشق دوستی خاک می کشم بر او و عدد</p>	<p>تا نفس و ادم نهارت می کشم صلقه در گوش ببارت می کشم در دیاری در دیارت می کشم حرف لعل می گسارت می کشم از دل خود انتظارت می کشم انتقام از انتظارت می کشم</p>

بر بعضی خویش می ناز می ایسر حلقه در گوش قرار است سنگشتم	
هر چه سله که بر نفس نوشتم از نغمه سینه پاک خواندم شد منده اعتبار گشتیم	کتوب بگلے بخش نوشتم تشکله در آن نفس نوشتم مجموعه فار و خوش نوشتم
از بانه حدیث راز خواندم تفسیر دل از نفس نوشتم	
اگر شادم از غم ربانی ندارم دل آئینه خوب بود و درش نگندم شکستی نمودم درست از بختی جنون گریم چون فلاطون نگشتم همه دعوی دانش از سر نگندم بنام آشنایند بجانم بچند	سر و برگ آشفته را نمی ندارم نارم سر خود نمائی ندارم تنای این مویبائی ندارم خود گریم چون رسائی ندارم تر از دی زرد آرمائی ندارم بگویم بکس آشنائی ندارم
ایسر از دلش مهربانی ندیدم باین جذبه آهن ربائی ندارم	
آسان ریا هم می آید بسر گردانیم مجدد و پیرتر از چشم تماشا دوست حلقه دوام با نقشش پی فرزان بود مصرعه زنجیر سطر در فریاد گیت	دل بدر آید قاضی زاری سامانیم راغما دارد دل نظاره از حیرانیم اعتبار چهل شده خضر و نوادانیم شد سواد عشق روشن از خط دیوانیم

	<p>چشم فیرت روخت از سرمه بستم اسیر ایچنان خاک رویاران اصفا بایم</p>	
<p>گل بچسبید به سیرابی شبنم ندیم دل ماغیر توستانه دایم ندیم جنگلی آشتی را بدو عالم ندیم گفت خاکی به بهای دل بیستم ندیم</p>		<p>زخم دل گر شده بیکار بمرهم ندیم حسن عیش از دو طرف خوب بزم ساخته اند چشم صلح از تو نداریم کش منتهای تو بزم یک که گرفتیم اگر خاک شویم</p>
	<p>عشق آن ترک ستم پیشه غیور است اسیر چون باو ملک دل خویش مسلم ندیم</p>	
<p>انامه ز نامه بدر گفتم از بید و قاشق گفتم از شوق تو بال و پر گفتم جام از همه پیشتر گفتم</p>		<p>از آتش رشک در گرفتیم بی حاصلی است حاصل حب وطن و سفر مبارک پیاسه گریه بود خالص</p>
	<p>بزم عکس تو در نظر نیامد سگر آئینه در نظر گرفتیم</p>	
<p>تم که چو شمع از بار فشام که دل ز پا و سر افتاد فشام که غنچه راز چسبیده از فشام عجب مدار که گل را از خار فشام</p>		<p>نم که نقش می از خار فشام چنان فریفته شوقم بر او دود نهاده ام سر که سودگی بجای گل ز شرم جلوه شمع تو ز بار گل اخت</p>
	<p>بمالی غم هم مصرعی میریم</p>	

که قیمت حق آید از ششام

بارید و ناز قناعت نیکشم
در صید گاه ناز تو بل غیشم
نی گنج آرزوی دنی ریخ حسرت
حرفی رقم ز منجه عالم نیکشم

جز نیست از زحمت نیکشم
تا انتقام خویش ز زحمت نیکشم
قارون نیشوم دریا نیست نیکشم
در چشم خلق سرمه عبرت نیکشم

کی میشویم محرم خاک درش ایسر
تا قیامت از گرد مردم نیکشم

چون نظر کرده آزار شوم
خوی بیگانگیست میسر انم
دل پریشان پریشان شده است
نکب خنده شیرین خوردم

بیشتر از تو خیر دار شوم
شده یار من اغیار شوم
من گرفتار گرفتار شوم
بسته هفتی گفتار شوم

که خبر میداد از ناز آسیر
گر نه آئینه اظهار شوم

کل دایم از رنگ دیو میگیریم
گر نیز انم از خویش کی میتوان
به بیگانه کرده ایم آشنائی
گلستان بی آبر و غرق خون با

چون نوبید از آرد میگیریم
چون میبش چش از میگیریم
که از خود زودای او میگیریم
من از حسن اظهار میگیریم

ایسر و مانع تحلیت تمام

چون دل سر کند گفتگو میگیریم

گر کان وصل آن ناهربان میداشتم	می سیردم جان همدست بجان میداشتم
اینقدر تاثیر می بردست عشقی پاک را	کافر دم کرد لطف او با خود گمان میداشتم
گرد میرت هر خاموشی نبودی بر لبم	میزدم آتش بیالم تا زبان میداشتم
ز آستانش پاک میگردد غبار غم ایسر	
گرد راں کو اختیار باربان میداشتم	
مستول یاد او ست دل یار و یارو ام	رقعه ز شوق بر سر من چون نظاره ام
روزی که فال منصب یوانگی نزدیم	رنجیر بجه گشت پی استخاره ام
ناشد زگریه دم مفتی زنگ آسان	چون داغ لاله غوطه بخون زد ستاره ام
تا از خیال و یوت و یوانه گشته ام	گل و نیلک میسر دیگر بیان یارو ام
خورشید با چو حاض اداخته ام ایسر	
شمرنده کرده دوری آن استداره ام	
کو چون تا از منی دیوانگی ساعز زخم	خنده تر دامنش بر موهای کوثر زخم
سر من چشم هوس باد اکف خاکسرم	گر ببارم شعله چون خاشاک بال و پر زخم
چند در ز فغان نام و رنگ با شتم کو چون	تا بجز افکار قرعیه بر نام خاکسرم زخم
گوشه چشمی چو شمع از شعله دارم آزد	گر برای تسخیل خود پیرانه بر سر زخم
یاغبان تا کی کند منم ز سیر باغ ایسر	
میردم کز زخم شمشیری گلی بر سر زخم	
لب تر کرده از منی مستی پیاله ام	داغ تو کرده گل بگیر بیان چو لاله ام
سانی ز یک پیاله خزانم بسیار کرد	عمر دو باره داد شراب دو ساله ام

<p>هرگز گره ز دل نکشد دست لاله ام ایک پرده پست تر ز خوشیست لاله ام</p>	<p>شرمنده خنجر ام ز سیمی نبوده دست از بس ندیم خوی تو دزدیده ام نفس</p>
<p>در گلستان زیاده خون بکرا سیر ماند لاله داغ بود هم پای لاله ام</p>	
<p>در عالی را که تشنایم کجا پدید اکتم خویش را گم میکنم شاید ترا پدید اکتم در دلت شاید بنشینم تقریر یابید اکتم میشود بیکانه شاید آشنا پدید اکتم اگر بدینجا تاثیر دعا پدید اکتم</p>	<p>صد زبان گر بجز غدر دعا پدید اکتم در محبت خنجر زانم گشته بخت دارگون یکدم پیو نداید دو و خویشی باستم آشنایای رسمی را غر بچا گلیست همدم دست طلب را بشکند در آستین</p>
<p>در سر کوشش بزرگان خاک می بودم اکتم تا چو مهر آئینه زان نقش پدید اکتم</p>	
<p>شرمنده احسان شکیبانی عشقم دل ساخته لب تشنه رسوائ عشقم چون دیده نظر کرده بینائی عشقم شمرده کس از فیض تماشائی عشقم</p>	<p>لقمیر خوشی شده گویای عشقم از غنچه ارازم گل اظهار توان چید تشنه ام جلوه ادرا و خیالش عمر نیست که حیرانم و از شرم نگاهش</p>
<p>تا چند اسیر دوجو پر دانه شود در داغ از گرمی بنگامه رهنمای عشقم</p>	
<p>چو شست لذت خواری با عیارم تا ایندی شمای انتظار قسم</p>	<p>هوای خلد ندارم بکوی یارم دقای وعده ندیدست هرگز از تو علم</p>

مرز فیروز جنون کار نیست با کفن سری که باشدم از خشمم منقذ	به سینه صفای آئینه بهار قسم بسزگندگی تیغ آبدار قسم
اسیرستم ددل با دوس پرست نشد بچشم پاک و به لعلهای بی خیار قسم	
آتش ازان گرمی نگاه گرفتیم سوفت سراپا ز آتش ینان زنگ طپیدن بنداشت خون شیدنا بسکه طپیدیم زیر پای سمندش	ملوک نقت ز آه گرفتیم بسکه چرخگان گریه راه گرفتیم دامن پاک ترا گواه گرفتیم خون خود از خاک صید گاه گرفتیم
بر سر دشت اسیر بسکه قسم کام دل ندیده از نگاه گرفتیم	
بیان تو به در صفستان شکستیم آن نخل تازه ایم که از تنه بادیم حیرت دلیل کبر مقتصد در دوا ای هند لیب از جبهه شدی خشنام	پایانه بیار که بیان شکسته ایم سرتا قدم چو زلف بریشان شکسته ایم دریای سسی خار منیلان شکسته ایم شاخ همگی گر گلستان شکسته ایم
از منت طالب نیست که بروی در کار پیوسته محو رنگ اسیران شکسته ایم	
کی ز جود و تمنان رنجیده ایم دشت آب و دهرهای رعد و کار گلشن از گلشن مصیبت خانه تر	از دقایق دوشان رنجیده ام از زمین تا آسمان رنجیده ام از بهار و شتابان رنجیده ام

دشمنی باز گس و گل نیکنم
بسکه از سیر و جوان برنجیده ام

مادر در بدینان سیمافروشم گمانی مادر طلبت خضر را ماست نیک و بد مردم نسراستیم آن قدر شناسیم که در قوطی فرویدار	سنان بر لب خشک بریا نغز دیم شوق تو ببال و پر عقافروشم دینی که بداریم بدینا نغز و شیم بدنای یو سست برینجا نغز و شیم
---	---

دادیم جهان را و دل تنگ گرفتیم
چیزی که خریدیم و گرا و نغز دیم

دلی بجا که ره انتظار می بندم هنوز نو سفر خواهم چه چاره کنم بجان آیدینه که دلتنگی نمیدانم هنر آرد در بای یک نقش دارم کینه باغ دل بیکشان نسیم گلست بهار چون نشود و نقشینه نصیرانی	ز داغ خویش چمن را نگاری بندم بخیلیش تمیثی از اعتبار می بندم ز صبح با ده زبان خماری بندم ز بانی از گلکده زنگاری بندم ظلم تو به بنام بهاری بندم مگاه راز نگاه نگاری بندم
--	---

سرمی که بود و نباش متاثر کردم ای سیر
دل بکلفه فزاک یار می بندم

خود را می بخشم نه یک رنگ دیده ایم شمع هزار مرده دلاان خسار باد از بس حجاب مانع دیدار بوده است ما صلح کل در آئینه جنگ دیده ایم آن تابشی که از می گل رنگ دیده ایم چیزی که دیده ایم از جنگ دیده ایم

دردست ما سیر گل جام غنچه است
گل را یاد دل که رنگ بیده ایم

که سیر چشم و گاهی میدارد میشودم
رنگ هم تالیدنی دارد بقدر دوستی
خویش را با پیچ بچیزم دوزخ خویش را
هر چه اقلی بی پرستین و جاگو میشودم
نارسانی بین که گاهی دشمن او میشودم
مهر نمی کشیم بر کس هم ترازد میشودم

دیده ام روشن دلی حسن مستی شایر
کی گرفتار ظلم رنگ یابو میشودم

دل در خزان و در خیال تو کرده ایم
گفته شام سلیقه صبح ما ز هم
چون ناله شکسته دلان نارسان باد
نماش چو باریم مسلال تو کرده ایم
تغیر آفتاب بهال تو کرده ایم
پرواز با که از پروبال تو کرده ایم

دست سیر و دست از گرد راه شوق
پرواز کرد و ایم بهال تو کرده ایم

بالش هر پای کردیم
آرزو ما بدلی گره شده بود
رفته بودم ز خاطر همه کس
گر در ایوانی گشتم
حرفی از دفر جنون خواندم
گردستان بخاطر افشاندیم
یکس میوتی زدیم بسیار کسی
مردم دزدان گانی کردیم
دیدش خیال نشانی کردیم
بر دلی خود گرا می کردیم
با فلک بهنا می کردیم
دعوی نکسته دانی کردیم
میدر از سنائی کردیم
میر با غیبی کردیم

بی مایا زدم بر آتش ایسر
در صف دل جوانی کردم

خیال چشم ترا اگر بخوبیش رام کنم
هزار شکر که مشتم بجانگی بست
یکایک بگه سبقت به عاتق ام کنم
دو چار را در چشم خویش را سلام کنم
چو عمر رفته که از جلوه اش نیاید بجا
ز پا در آمده ام پاد آن حسنم ام کنم

بیاد لعل لب آرزویش ایسر
چنان ز شوق که از م کمی بجام کنم

خوار شدم بعباس رستم
نامح از جان من چه بخواهی
خاک را هم بانستخار شدم
دل غلام بجان یار شدم
بسم را صبا خورد سوخته
بسر راه انتظار شدم

تا شدم خاک پای یار ایسر
بسم می خورد بیمار شدم

خوش آن نفس که بخاری خاک کویتو باشم
حدیث نامه چه چرخ می گریه چه گیری
چو بوی گل همه پر دانه بسجود باشم
در آرزویتو باشم در آرزویتو باشم
ایسر خویتو گردم شهید خویتو باشم
ز گلشنم چه تا شاد گلشنم چه تناسل
ز شرم حسن بچش آیدست خون جگر
گر فردش دو عالم را آیدویتو باشم

چه میکشم چمن گل چه میکشم خط بنبل
ندای بوی آید گردم ایسر خویتو باشم

عظیم و فضل کتب نادانی خودیم
نیم و خانه زاد پریشانی خودیم

<p>مار بنماک رهگذری کرد در دشمناس طعن حسودیت بی آزار با کم است اقبال آفتاب قناعت باند شد دامن چه میزنی میان در شکست حیرت نریز بانی ار دشمناس شد</p>	<p>دور بر بارشت پیشانی خود میم دور بر بیم کواه مسلمانان خود میم چون زره زیر سینه ویرانی خود میم ای بیل ما خود آنت ویرانی خود میم رسوای عالم از غم پنهانی خود میم</p>
---	--

دل را آسیر تنگه از راه برده بود
 منون باز گشت پیشانی خود میم

<p>نگران که بود در تنگ بکسرت دارم وصل اگر بست خوشی گره اظهارست تشنه گشتن خود ساخته آسود گیم چون بیادت نفس سرد کنم آب شوم خوشه چین زره ام از پر تو خرید دلت فکر دیو زره گران غم کلام نکند</p>	<p>لافت مهری که زنده اف محبت دارم بس خجالت که ز همرایی فرصت دارم شخص بیانی یابم دقات دارم بیکه از هستی خود میوه خجالت دارم صدف منی ام آناه طبعیت دارم طبع مستغنی خود ساخته مست دارم</p>
---	--

آشنا فکر کسی با سختم نیست امیر
 مستی پاک ز آلاشش صورت دارم

<p>اکتة ز علم و ادب گوش کرده ایم عقل آمد و براه چون دست گرفت از مائیز نیک و بد آسمان پرس بر زخم سینه چاک گریبان شلا است</p>	<p>تکرار ناله از لب خاموش کرده ایم آمد بکار آنچه خاموش کرده ایم دانستم که بگیری گوش کرده ایم دل پاره انگری ست که خسوس کرده ایم</p>
--	---

زاهد اگر ملک شده اگر زرار نیست	ما در بیابان ناد تحقیق پوش کرده ایم
	زبان پیشتر که کینه فراموش کنده اسیر با خشم جام صاف دلی نوش کرده ایم
سیاه تو شد سفر خواب کرده ایم سید اشک پاک نهنگ دغای است شهاب یاد روی تو سیاه اشک را دور از تو غیر طنسہ آزار میزند	این رسم تازه است که نایاب کرده ایم یارب کمان کبت که خراب کرده ایم از گریه شبی هم گل متاب کرده ایم نافل که با چوبدول بقیاب کرده ایم
	انصیب امتحان جنایم چون اسیر شمشیر راز شرم شکست آب کرده ایم
با خون دل خبار خطش ز سرشته ایم طوفان زار بر گریه ماجوش میزند در جبهه سجده بیت و در دل خیال دوست بار به نکست چمن رنگ و بوی چیده کار	مکتوب تازه بکبت نوشته ایم تخم چید آرزو دست که در سینه کشته ایم ظاهر بر مظهر و باطن فرشته ایم چون لاله دل آتش حسن نوشته ایم
	هرگز اسیر بکدم ازل نماده ایم ما اختیار خود نیم دوست همنه ایم
گاه با جنون و گاهی با نسیا سر میکنم دانشیم گشته گرد که چه افتادگی عظمت پیروز دانا نیستم بے یار و آقا هست کرده مشتاق امتوا هم را خفا	خانه برو و دم نمیدانم کجا میزنم خاکسارم در پناه نقش پانتر میکنم در میان خنده و گاهی گریه میزنم بفرز و شب و در سایه بال با سر میکنم

<p>قشقه خندان بهارم کی کشته منت زابر ز نبرد دم رو به پای نیست از تقصیر خضر</p>	<p>در سموم آبادی آب و هوا سر میکنم شک در هر گام رای چون نباسر میکنم</p>
<p>کشته ام بجانم زود است سایانرا ایبر منکایا بجانم کان هم آشتا سر میکنم</p>	
<p>سرا پاکیه لم در دتمای کس دارم اگر ستانم ای نزاران معذور دارم نخام کرد و طنزار با در استین دارم ناکشته ترش تفاعل زخم شمشیرش</p>	<p>همه در دید و ام شغل تماشای کسی دارم که پی پروانی دیدم چه پروانی کسی دارم سوادش از خاک کف پای کسی دارم ندانم از مقدار دلم که سودای کسی دارم</p>
<p>خیال من اسیر از سرکشی بر خاک نشیند بگرد سر سودای سر دیالای کسی دارم</p>	
<p>دست دل گمی در آتش دگر چمن بام ناب دل بدر شوق دل بدر آبادست استغنا قلم کرده بقصیر و میترسم</p>	<p>در انگزاشت تا یکدم بحال خویشتن باشم شب بجز تو هم در غربت و هم در وطن باشم که چون ولایتی اول کشته تیغ تو من باشم</p>
<p>اسیر از خطر ایل مبادا بوی بازید کناری گیرم از دل اسبان خویشتن بشم</p>	
<p>جدیت لعل ترا گرم مختصر دانم بخواب اتم آوازگی شود با من بر زخم کاری دوری طپید نم آو مرا م طاقت من باد خوری بپایان</p>	<p>عنیت است که از هیچ بیشتر دانم وطن گنزدشته ام لذت سفر دانم که در دو داغ ترا کم زبال پر دانم اگر زیاد کسی را عزیز تر دانم</p>

<p>جواب نامه ز پیر دانه نامه بردارم غم تو پرده نشین است اینقدر دارم</p>	<p>چیدین دلم از خون او خبر دارد گلکست عشق که یز نام زناک بونشو</p>
<p>ایسر دین عشق آن بهار نشست که بارای دل خویش را اثر دارم</p>	
<p>بر قبا رآیم که از تاراج طاقت میرسم پای تاسر سجده شکرم بخدست میرسم میدرخون گرم بدام پاس الفت میرسم روح مجنونم ز صحرای محبت میرسم</p>	<p>کاروان عشقم از اقلیم حیرت میرسم آستان آرائی دارم زبان دوستان بند به شوق دطن بی اختیارم میکشد سنگ طفلان میکند پرواز استقبال من</p>
<p>دو در باد از کینه افلاک خشم برآید بعدایای که از قیله افراخت میرسم</p>	
<p>اگر ساغر بپرستم قطره آن دریا نمیدارم چیز کرد امانت دارم که من از پانسیه دارم هنوز از ساده لوحی خویش را رسوخ دارم</p>	<p>اگر میده گدوم شهر از صحرانمیدارم سرپاسبان خویش بودم جلوه دیدم بجای خنده میگرم ز شوق گریه نمیدم</p>
<p>غیریم کشور دیر آشنای را گنجایی کن تغافل کو بر بخند خون استغاب نمیدارم</p>	
<p>پریشانی ندارد دقا خطو جمی که تن دارم ز سر تحریر یک ترکان لایاکی دکن دارم نمیدارم چه میگویم چه حالت اشک من دارم</p>	<p>گل زخم انتخاب خنده گل در چمن دارم عدم راضیه می آید بشو نیای تدبیرم بهم بانایه میخوشد دلم با شکله میرقصم</p>
<p>بزرگ گل نسیم بعد ازین کتوب خاموشی</p>	

دلم بر یاد حسرت رفته با او یک سخن دارم

درد فدا داری طلسم یوقائی بسته ام
و انعام دارد نهانی با کشتا کشته است عشق
بسته ام چشم امید از خاکسار بیا بخلق
فانغم از اختلاط غیر دارم یاد دست

تا دچار او شدم دل بر جبرائی بسته ام
خویش را عذاب بر غیر سبائی بسته ام
از شکست خویش دست رویائی بسته ام
دور کرده ام قتمی بر آشنائی بسته ام

توبه کردم تا رسم در فاطمائی اسیر
پارسائی را بخود از نارسائی بسته ام

مهر میباید راز نجیر سودا خواند و دم
داخل عالم هست خج یک پریشان از کفایت
آنکه هر در را برگی میبرد یک جلوه ادست

وصف حال خود از آن لطف چلیبان خوانم
و غیر رنگ روان با مسج دریا خواند و دم
مردم از آنکه باران شب خار خواند و دم

چون خطیبانان بخواندیم آیتی شوقی آسیر
درس اوراق محبت را سر پای خواندیم

درد دل نهانی دارم
جان خود را غمزه میبندم
گر خوشی رسید بغیر دارم
خاک بر سر بر تافت دارم

منصب پاسبانی دارم
چکشم یار جانی دارم
منت بهر بانی دارم
که چون دالفتشانی دارم

خون دل میخورم اسیر کجاست
با دانه غوانی دارم

در پیش خدا با من بود العزیز یار گردیم

نمیدانم چرا شایسته از ارگردیم

<p>ز دل هم بر سر سودای او قطع نظر کردم گذشت آنجا که شورستم یاد نگاهی بود ز صد سر حشمت قاصدیم سیراب تو آن کرد ندام از تغافل شکوه از سرگردانی هم بهر زخم دل بیکار عمری کار با دارم نگاه پاک از گرد هوس هم دور تر میگشت حیا عیب اب نماند خوشی کفر می بود</p>	<p>چگونه از خود دو ز غیر خود بیزار گردیم می بی انسانی شود شد بهشیار گردیم چو آتش سوختم تانشته اظهار گردیم نگاهش خواب هستی داشت من بیدار گردیم نه پنداری که از ترک غمت بیکار گردیم دو گام از خویش پیش افتادم و غبار گردیم بهر تن دید و گشتم سر بر سر لغتار گردیم</p>
---	---

اسیر از کعبه و خانه و خوابی نگاهی کن
که من بر منافع از سجد و زنا گردیدم

<p>سر و برگ هر شمع با گل ندادم نه سودای آب نه شوق نمانی منم خاک ره گشته سر زین چرا سنگ سستی کنه پایمالم</p>	<p>دل صیرتاب تحمل ندارم ندادم و داغ تغافل ندارم که از آسمان هم تزلزل ندارم توکل مگر بر توکل ندارم</p>
---	---

ز نگلهای اظهار جو منگریرم
اسیر از من آرام بلیل ندارم

<p>زیادش بسکه بشیارم بخون خویشتم مستم وجودم را عدم پایانه تکلیف می بخشد مده پایانه با پایانه عشر که خواهی کرد بیاد جلوه از شوق روی باغها دارم</p>	<p>نمیدانم کجا میخور و زگر که من مستم وگر در پیرهن محمود باشم در کفن مستم تغافل پیشه وقتی میشوی اگر که من مستم بپای سر و در رقصم بیار یا من مستم</p>
---	--

سر هر موج راغان خیاالم تو دانی بین	تم بردانه آ از شراب سوختن مستم
گستان کرده ام باز در جراحان کردم زلا	گنجند بلبل و بردانه در جالمکه من مستم

رو سودای زلفش منزل آسودگی دارد	
بهیوی نافه سرگروم میرد غنی دجین مستم	

رفته ام از خود ندانم بقرار کیستم	می طیم در خون شهید انتقال کیستم
خگاه خونم میخورد گم غمالم میدهد	آسمان گویا نمیداند شکار کیستم
در حسابست از من سرگشته بر جایست	دیدم خورشید میداند غبار کیستم

اگست ام بگانه خود با شوم پاکس و چار	
جان و دل دادم نمیدانم تار کیستم	

چون تو کل هر کبار فیم در دستت نازدیم	هر کرا دیم چون میل پشت پازدیم
دیده دل میخورد و اشک دآواینداد	خویش را گاهی بر آتش گاه بردیردیم
هر کبار فیم خضر اراقم بود غم	اگر دوچار خوشدلی گشتیم برتن نازدیم
در دهر میداد با سا با شش آسودگی	خواب راحت چون شر در برستر نازدیم

بی نیازیم از مآشای گستان چون اسیر	
تا گل عشرت بسر از پنه نیازدیم	

بادل بپزه دست و گریبان چرا شوم	چون نیست در میان جدائی مصفا شوم
قطع تعلق از دل میسار میکنم	تاکی غل ز سر زلفش در مساف شوم
تا کل پیا به میزند امر و در چین	بلبل بیا که ما تو هست هوا شوم
چنانگی است لازم در دشت عشق	بر ما ادب حرام اگر آشتنا شوم

<p>کس یار باجرم محبت نمیکند چون سکه کنیم با نظیر تنگ آسمان</p>	<p>یک چند هم بر غم فلک بودنا شویم گشتیم غمخیزم و گدازشت داشتیم</p>
<p>گردی چرا چو خاک زمین گیر گشته برخیز اسیر تا میر خاق شویم</p>	
<p>خشم را از خمی شمشیر تقاضا دارم از فریب گمی صید تقاضا شده ام دارم آتشکده دسیه خود را بچو سپند</p>	<p>گل رخ مست اگر دماغ تنزل دارم دل پروانه ریشیائی بلبل دارم هر کجا میروم اسباب تحمل دارم</p>
<p>صید گلشن بشود گرد دره یارش اسیر دل آشفته از رنگ گل دارم</p>	
<p>ورود از مستی قنار گم کرده ام در سر کوشش دل سرگشته را گلستان را هم نمیدانم کجاست پایمال حساب و گزیده ام</p>	<p>بلبل و آشیان گم کرده ام از برای آسمان گم کرده ام من نه تنها آشیان گم کرده ام دست و دل را در میان گم کرده ام</p>
<p>بهر پاس را ز این پنهان اسیر رفته ام نام و نشان گم کرده ام</p>	
<p>ز سوز عشق هرگز تنم از شیرین ندانستم دی با خواب و است دیدم من آشنا گردد مرا آینه دل خضر را دینه صافی شد</p>	<p>دل آسوده را از خاطر غمگین ندانستم که چون جوهر بغیر از تیغ آوایم ندانستم که هرگز در محبت جبهه بر چین ندانستم</p>
<p>انگرم فرق ز غم تیغ و در هم در گرفتاری</p>	

ز فغین ساد و لوحی دوستی از کین برانستم

که جنون کز سنگ طفلان خانه پیداکنم
 بهر بلبل من گنجینه میکنم از بای سرو
 میروم تا از غبارِ خاطر و سیلاب اشک
 آرزو دارم که از اجماز بختِ دانه گون
 گر نماید باد و راستی غم سالی بجاست

حواصی راحت چون شر در بستر خاراکنم
 اگر چو قمری با گرفتاری سری پیداکنم
 خنده برسان دشت دایه دریاکنم
 او نماید لطف و من مردانه استغناکنم
 آن نیم کز بهر ساقی ترک آنسو داکنم

کی کشاید گوشه چشمی بسو من ای سر
 گریز یک مری بچشم اختر خودیاکنم

لبت بسو نواز گرم بیک و شام
 ز دوست شکوه دارم چه شد که گشت
 بجلوه آمدی و سوختم مبارکیاد
 در بخت برویم کشاد و پنداری
 چنان تقاضی میاد کرده خاموشم
 کنار دوست ز من مهربان در شام
 ریش به کلبه تاریک مانمی افند

بن برستی طالع نمیرسد پیغام
 دفای باقرار و جهای او بدوام
 مرا خیزان حجاب و ترا بهار حرام
 گمی که داده ندانسته ام جواب سلام
 که ناله ام نشیدست گوشه خلوت دام
 که نیک نام گریز در صحبت بدنام به
 طلوع صبح بنزد دست در غم و شام

ایسر سلسله دام عشق میداند
 که در از دین خسته ننگ گیت حرام

یا دپشتم را با فسون ام الت میکنم
 ننگ سرازیر است ایسر ترحم و اشتن

می شستم گوشه تنه از افت می کنم
 جان فدای چه ریا پر دت می کنم

<p>خاطر من شغل دگر روان عشق نیست مخبر صدر زخم ناسورست چاک سینه دم</p>	<p>تکیه بر جمیت گرد که درت میسکنم خواب خوش در بسترشور قیامت میکند</p>
	<p>از تقاضای صدرم گر خون بریزی چون اسیر از دم تیغ تو ایای شهادت میسکنم</p>
<p>حرفی از شعله خویست بزبان می آرم غیر تمهین که ز تاثیر محبت هر دم گریه گرم در رخ زرد نظر کن که چو شمع</p>	<p>شمع را بچونی امشب بفتان می آرم تا نبرد دم دلت از دید و تمان می آرم چمن شعله بجلاشت خزان می آرم</p>
	<p>فهم آن بیدار گوئی نکنم بچو اسیر اینقدر هست که حرفی بزبان می آرم</p>
<p>نگه در دیده مانند گلی در دام خس دارم سر شکم بود هر جا پاره دل لاله میسازد بکس هرگز نیفتاد دست کارم عشق را نازم</p>	<p>نفس در سینه بچون عنده لیبی در قفس دارم نهارم لاله زار گریه دستی بر جوس دارم بفریادم چه حاجت داد رس فریاد رس دارم</p>
	<p>چرا بی برگ اند گلشن سودا اسیر از من که بچون سنگ طفلان میو با پیشترس دارم</p>
<p>ز چشم تر نمی آید تماشائی که من دانم نیسم از گریه بچین ست در راهی که من بودم جدائی باعث محرومی عاشق نیگردد تفاضل پیشه پیشش بایار از میگوید ز گفتن میرد صبری دل آشو بیکه من دارم</p>	<p>بگنج در دل اندیشه سودا یکم من دانم بهار از خاک رنگین ست در جاییکه من دانم دل آینه کوسه دلاراییکه من دانم باطلاریکه دل فهد بایا یکم من دانم ز دیدن میگرد ز چشم شعله یکم من دانم</p>

بهار از خاک شبنم میزد گل پاک دامن
دعای میسکنم آیین از تاشیر بخوابم

در اقلیم بنگاهی حسرت آریک من دامنم
سراپا دل شوم بهر تنایک من دامنم

اسیر از سائر بوی گل خورشیدی آید
گر یک قطره نشید زینایک من دامنم

چه سرخوشم که دامنم دل و کباب از هم
بهار صبا و شوخی که گشته مالگیر
بیا من روزه دشی زخم چه دانستم
شیم برگ گل و گشته نقاب از من
سواد شوقی طفلانه میشو در روشن
چو آب میگذرند اهل دل ز یکدیگر

چه بخودم که دامنم گل و شراب از هم
بتان کرشمه تنایت را نتاب از هم
که تیغ او کند فرق خون و آب از هم
فرغ آینه ماه و آفتاب از هم
برنگ گل بر بایسد اگر کنایه از هم
نه بهیچ کینه پرستان بآب تاب از هم

اسیر دلکده لی سکنه از تو
رسوم سائکها خنجر و شایانم

خانوس شمع خلوت دیدار گشته ایم
از فیض اوده باطن ماصاف گشته است
شمع زبان زیر تو دل برگرفته است

آئینه خانه دل بیدار گشته ایم
شمار از رایز صبح فبردار گشته ایم
نجلت که از خلوت انظار گشته ایم

ساتی پایله که تماشای بخود دست
اندر همیشه صورت گذار گشته ایم

پایله بر کف دیشم تو در نظر دارم
همیشه مشی من جامم هم بکف دارم

دعای از گل پیانه تازه تر دارم
خبر ندارم و از عالمی خبر دارم

ز سینه صافی خود در حصار خلد ام	ز سنگ طعنه بخواب کی اثر دارم
بد این اثره اشکم غبار میریزد	چه شد که بایه صد بحر در جگر دارم

اسیر ناز بر افلاک میتوانم کرد	
بین که چشم سیاهی که در نظر دارم	

خواب آباد بودم عشق را سمار خود کردم	شکست خاطر آسود و در آید ایر خود کردم
کمال دشمنی آئینه نقص است نمیدم	دل خصی بهر کس داشتم آزار خود کردم
شمار سبزه ایمان یام کفر مشبه بود	نفس و ز تویدی را حلقه زنا بر خود کردم
نمیدانم چه خواهم کرد با سرشاری حیرت	بیاد چشم مستی ساغر در کار خود کردم
خود را طاقم اندیشه آرا گشت پرسیدم	شکست توبه در کار استغفار خود کردم
بزرگ آمیزی گلهای یکرنگی به نیم بس	که هر برگ گلی آئینه دید ایر خود کردم

اسیر پاکبازم خانه زادن و سر بازی	
دل و دین کفر و ایمان را فدای از خود کردم	

در زمین دل خود تخم رضا کاشته ایم	هر نفس خانه شکر بیست که برداشته ایم
با خیالت همه در خلوت یک حیرانی	دیدم بگ گل و آئینه پنداشته ایم
بچه رو طوطی آئینه دیدار شویم	چه قدر پاس پریشان نظری داشتم کم
در نظر کیست ندانم ز که گویا شده ام	که وجود دو جهان را ندانم انباشته ایم
برگ گل بال شفق سازم دیر داز کنم	خانه از را و تمنای تو برداشته ایم
همه حیرت شده ام عجز گواه است گواه	پیش ازین دست و دلی با منی سوزانیم

بی نیاز و جهان گشته ام از یادش اسیر	
-------------------------------------	--

	آرزو در دل غارت زده گذاشته ایم	
	چراغ میکده بر میکشان دارم چو ماه یک شب به برشته کمان دارم دعای بی اثری نذر دوستان دارم هزاره تیر مگر دوز در کمان دارم	دلم گذاشت بر ساغری که ندارم شراب بکنه که خورشید را بقیل آرد چرا شکوه محنت کم عزیزان را زیز بانی من ماسه خبر دارد
	دو خانه را دوزخ و رشید و ماه بالا زکوی باده فروش زینت نشان ایم	
	اگر بیل دگر بردانه ستم رجمه گریه ستانه ستم هینم بس که بی بیانه ستم ولی بی ساقی و بیانه ستم	اگر ماسیل دگر دیوانه ستم دماغ خنده عیشم رسات شبهه جزوی ساغر ندارد گل بی شیشه و بیانه شوخی
	اسیر بیدلم عاشق تماشا بیاد میلوه ستانه ستم	
	یک تیشه خانه حوصله برنگ میرنم خاموشیم رساست بر آهنگ میرنم هر دم بر بگ آهسته در رنگ میرنم	صلح ساخت با تو در جنگ میرنم اکه با ساز گوش بر آهنگ بلبلانم عکس تو تا ز پرده چشم زمانه نو
	از بسکه ترک قافله ام پایا کرد منزل لگوشوم در رنگ میرنم	
بجان رسیده غباری ز خاک رله تو ام	بنون بطیده شکاری ز صید گاه تو ام	

مرا به تیغ تنافس نمی توان کشتن	شمید پر کشتش مژگانِ خند خواه توام
چه بخت است اینکه گل گفتگو توام چید	همین بس است که در سایه نگاه توام
قلم زخمت پاشفته به سار و فا	بخت نامه سفید از خطِ سیاه توام

اسیر به تشبیه او نمیدانم

چه کرده تو که نترسند و گناه توام

از صید من آزرده شد تا چند آزارش کنم	بچند هم بیای و دانسته در کارش کنم
در طلبِ بختِ سیاه عالم با دردش نشد	افروغم شمع و فاکر خود خبردارش کنم
شورِ محبتِ حسن اگر گین بهار دیگر است	خود را بر آتش میزنم تا شکر گلزارش کنم
بیکانه خونی من چاه الفت پرستی میکند	هر دم زیاده میدو تا یاد بسیارش کنم
زاهد بستی دوستان چون عقدِ بیعت بسته است	دل کو که تخمِ شمش کمن جان کو که آثارش کنم

شبها بطوف کوی اوبیدل روم همچون اسیر

کز اضطراب دل به باد از خواب بیدارش کنم

لاله و انجم ز گلزارِ جگر جو شیده ام	آتشین موجم ز بحر چشم جو شیده ام
قطره باران نیام که در دریای عشق	گاه با طوفان و گاهی با هنر جو شیده ام
بر برگ جان خورده از مژگانِ جوان بیشتر	همچو چون خود دهر کس بیشتر جو شیده ام
سخل امیدم ندارد و حاصلی جز سوختن	از نهال شمع مانند شمع جو شیده ام

کی شناسد آن خدای سرمایگان قدر اسیر

گوهرم در سینه بحر هنر جو شیده ام

زدودمان دل و دیده یادگار نسیم	بدایع او جگر گوشه بهار نسیم
-------------------------------	-----------------------------

حساب منبش روزگان فتنه از من پرس نیکینه معذرت افشرب دل خوابه بدل زیاد تو آنسم خانه دارم فسرده خون من آنسکه راز پای نشاند	نخجرقانه دل صاحب اعتبار منسم که آن سدار بهر جبار و دغبار منم فروغ خلوت شبهای انتظار منم هر که تیغ کشته عشق شرمسار منم
--	--

اسیر عشقم دواج از ستاره میگیرم
هین بسب که محسود روزگار منم

بسکه خود را بسته دارم بلامیخو استم یاد آن ذوق شهادت که بهجوم بخودی ما عشق دوست میکشیدم در صحرای دل	محنت آسایش درد از دوا میخو استم زخم تیغ از سایه بال های میخو استم سر زنبی بهر طوح کربا میخو استم
--	--

دانی ازم زگره تو تنش همچون غبار
اینقدر برای از مشوق رسا میخو استم

روزگاری شد که با عشق آشنائی میکنم گردید آئینه بهر افتاقم جاکیشم آرزوی قتل خویشم میرد ز نزدیک او	چون شرر در بجز آتش ناغدا کی میکنم کی چونکس از ساد و لوحی خود عالی میکنم شوقی پسندارده طارش آشنائی میکنم
---	---

از محبت در سر کو توشبها چون اسیر
با وجود بی نیاز نیاهم گدائی میکنم

سنگش چون دل خس پاره آتش دلی دارم بر سنگ طفلان از نفس پر داز میخوایم چنان ستانه میگیریم که پنداری سری دارم	ناشنا با دو پیام با قاتل دارم رسا افتاده اقبالم چون کالی دارم چنان بیکانه میخندی که پنداری دلی دارم
---	---

که در سیر این هرت شنای غافل دارم نیدانم چه سگومیم عجائب حاصلی دارم بجای تو شمره دانی پر خجالتی دارم سلامی میتوانم زد ولی پر صیرتی دارم	پرستارم بجای گریه گل خنده اگر داند چه در این غنچه است این چه سر این چستان نه با شکم نه با آه نه با درد نه با داغ اگر غمهای او باشد دگر سودای او باشد
---	---

اسیر از کوه بالیدیم آذر در دیارم شد چه دایم که باین ناله می قوتی دارم	
--	--

مبین غوا اگر هست دگر خیم من اگر من یک جهان انتقام همه حیرتم سر بسد انقطاع شوای فلک هر زده بدنام قلم	نظر کن که در آتش کیستم من که خنجر آیا که بگریستم من نه غافل نه دیوانه ام پیستم من همین بسکه دور از رخ زنیستم من
--	--

اسیر اینقدر قابل گفتگو نیست مکن رنجی از شمار کن نیست من	
--	--

بوی گل جنون شده پال گردن عمری براه شوق تو شکر کرده ام گشاینگ کینه زده شوم که آفتاب	نقش فلک نشسته ز آفتاب گردن پرواز میکند سحر از بال گردن پرواز میزند چو سایه بدنیال گردن
--	--

چون آشیان بلبل باغ تزان اسیر پیدا است و شکستگی از حال گردن	
---	--

دریانی است از عرق انفال من از ترتم عنبار و خیزد بر سنجین	صحرای غبار از دل شوریده حال من اگر دگر و بال جان و بال من
---	--

دارم شبی که خسته گردش نمیرسد
غیر از دل شکسته داکو بگرگداز

آواز خجالت من دوا دوازدهال من
آسودگی بی صرغه دیدار وصال من

دارم اسیر تاله در دل شکسته
رحمی بجان من کن درمی ببال من

بدر و کشته داوانیتوان کردن
بیشترم دل نه ایم خیال ردی ترا
دری کشوده بل کم شکایتی بگر
مساب بگ بیابان گریه ایام نیست

ز غلق رنجش بیایمیتوان کردن
آب دآینه سودا نمیتوان کردن
علاج شوقی ایامیتوان کردن
شمار مویه دریا نمیتوان کردن

برای آمدن تو خطی بسیرمین
بگل چه رفته که آتش نمیتوان کردن

یاد رفت بدشت جنون سیر باغ نر
پروانه آتشانه نپرواز میکند
ریشم بصید گاه دل خود کشتی نام
ازبال من باوه زبزم بریده آ

ردش شدت از گل بیت چرخ نر
عاشق اگر شود بل من چرخ نر
بالیده داغ من که گنج بد داغ من
گرویده آتشانه عفتا باغ من

بچو دشو اسیر اگر نشنود کسی
زان گرد مبلوه بوی گلاب سیر نر

اید بجان زهر که آزار ما کن
فرار دیر دهمونه بشنود جوش می
بان ناقصه که ندارم بیایه بین

بیجان و میا نخی دلدار ما کن
دیگر سیاه دعوی انکار ما کن
تسبیح راز رسته زنتار ما کن

من کفر محض و چشمه خیوان دل من است

سر بسته گفتت بکس اهلار ما کن

ایمان خود را دینی و یازده امام
کنند اسیر از اینجه آزار ما کن

پرتو داغ خیالی را چراغ سینه کن
پرتو پیش برون از عالم چشم و دل است
هر چه می بینی و پنداری خیال روی آوست

مشرقی ستانی بنا از سینه بیگانه کن
دور بینی رو برین آینه کی آئینه کن
آن خیال آئینه آئینه کن

چون اسیر از دست نام رنگ گردی بیدار
باده بدستی اسیر از بار نسیه کن

در حیت و جو غبار شود هر زده تا خستن
عکس تو قید دام تماشا نمیشود
در کوره خجالت حیرت فدا دام

آوار گیت پیشه قد بر فراختن
شمرنده گیت حاصل آئینه نشان
اکسیر میزند نفسم بر گداختن

گشتن و دچار عجز بود حیت اسیر
چون آشتنا ملک غری نشان

بیزم مونی آرام باش و خواب کن
گیر عبرتی از موج در شکست جاب
مهر ای آتش الفت بکاری آید
نخل و تلخ رسا تر ز خند و شیرین

بر زم شعله دل گردد اضطراب کن
خراب تانوشی خانه خراب کن
کمان سخت تنم نرم از آفتاب کن
بریز خون و د عالم بی حساب کن

شکستن دل خود این شرط انصاف است
اسیر باده خور و میل این کباب کن

پیشم بگنجی پناه به بین
پاره دل نشا مردان شک
سرفروشت نیاز و از بخوان
دعوی بهمن در با دارد
کسته دعوی تازه دارم

مرثیه فتنه و دستگاه به بین
گریه شد ناله گاه به بین
سرگزشت گداز شاه به بین
چشم مشهرم عذر خواه به بین
مفسر دل بخوان گواه به بین

بسر خود بمان با ده دلی

بیا سیر و فاکاه به بین

جلوه سرگردشت نیرت در کمین
ایمن است از دست بر در دگر
سیکند دزدید و سویی دل نگاه
بر دژ بران نیست این شهر گزین

در کمان رفتست طاقت در کمین
هر که را باشد محبت در کمین
مرحبا عیا و الفت در کمین
دیده را خواب فراغت در کمین

در دیار آه ما دارند اسیر

شاهما صبح سعادت در کمین

ناله تراشید بر د از کن
بر نیل آید دولت گر با جگر
ساست میگویی یا نصفت بیا

بر تماشا است دو عالم ناز کن
بر دولت بیچاره دست انداز کن
از طبع نهایی دل پر د از کن

در گداز آرزو از دزد رها

رحم بر دصل ترحم ساز کن

جلوه ساز دل شد خواهی شن

پاسها مطلب رود خواهی شدن

شاکار یسا فلک پرداز تر	یار با من آتشنا خواهی شدن
شوقی اقبال بشکست میزند	گر دخواهی تو تیا خواهی شدن
توبه ام وار و شکسته در کین	خوش شب آدینا خواهی شدن
صبح عسیر سینه تنافیهای ما	مختر آئینا خواهی شدن
از غبار کین صاحب الفغان	خجالت آباد بنا خواهی شدن

گر خبر گیر داسیر از راز من	کی ز من یکدم جدا خواهی شدن
----------------------------	----------------------------

بمانه را پر پرواز می توان کردن	بوضع هر دو جهان ناز میتوان کردن
غبار غیبتی ام در کین ایما نیست	هنوز از عدم آواز میتوان کردن
گل سحاب هواری ابدام سبزه کشید	شکار طالع ناساز میتوان کردن
اگر نوازش مانا ز بر نغز تا بد	نظاره غلط انداز میتوان کردن
کلید نامه مستانه بی کشاوی نیست	در سه بز دی دس باز میتوان کردن
اگر نه شوخی وحدت نیاز جو باشد	باز او چه قدر ناز میتوان کردن

کدام بلبل خوش نغمه را میسر ایم اسیمر	طواف گلشن شیراز میتوان کردن
--------------------------------------	-----------------------------

بیاد در دلم ای دشت آشتا بنشین	چو چشم خود بر سر پرده صبا بنشین
زیاد چشم تو شیرین حکایتی دارم	برای خاطر من کیفی صبا بنشین
بگردی ثمر نوبهار آزاد بیست	پای سرد روان یکدم ای صبا بنشین
کدام سحر که آوارگی پناه شده	بشاهراه تو کل چو نقش پا بنشین

گیرم که در چشمم حیا میتوان شدن خاکم باد رفت و ز یادم نبرد کینچه به نشئه حیرت سینه رسد مکتوب است بهشت نهاری که میرود	کی او شانس آن کف پایتوان شدن چنداشتم که از تو جدا میتوان شدن گر باده نیست مست هوای میتوان شدن فاکد و نسیم حیا میتوان شدن
--	---

جای که بورمی المبداء الموس اسیر
رانی بعد سزار حیا میتوان شدن

مردت تشنه آب و نیکو جان به سر سودا سه بخیدن ندارم بخیرت میتوان بخشیدارا شماره میزند از یکسر تیر نیکوید سخن داد از مردت	تغافل تیغ بند کجکلا جان به خجالت میکشم از کینه خوایان قلم با دانه زبان عذر خواهان نخایش در صدف مرغان میان نیدانه زبان عذر خواهان به
--	---

خط و خاشمش بشو را درده مارا
نمک دانه ک حسن سیاهان

مال زار مرا تماشا کن نگمش از گله گریزان است مکرم از چشمه جز اسیر آب مژه اسه در از می بینی شعله با غم شرار تشنه ام از غبارم غصه بار خایه را	اعتبار مرا تماشا کن چشم یار مرا تماشا کن نوبهار مرا تماشا کن روزگار مرا تماشا کن گل و غبار مرا تماشا کن انظار مرا تماشا کن
---	---

<p>چند تقدیر براسیر می نمودم افتخار مرا تا شاکن</p>		
<p>میا از آن طغیانی بدیده ام من نظر از چشمم آید دیده ام من که به خویش گیر و دیده ام من با و زانو برانو دیده ام من اثر با از خط او دیده ام من</p>		<p>که استغاثگی و دیده ام من نه از میاد میرسم نه از دام بزمش فکر کار خود کن ایدل بارغ از رشک نه نشستم که گل را محبت بر محبت میفراید</p>
<p>نرفتمیدی پراختون نباشم اسیر از چشم او رود دیده ام من</p>		
<p>خواهی که شمه خواهستم خواه از کن در پرده باز سر کن و نازش بنا کن زان تیغ آید امر مرا سهر از کن تا حال ماند انداز و احقر از کن</p>		<p>رحمی بجالم از نگه عشق و ساز کن اظهار عشق از چو تو می اینقدر نیست جز موج کس گره نکشد از دل جفا ای آنکه دل ربوده از دلربایی با</p>
<p>چون میبستم او شدی ای بنیاد اسیر فکرمی بجال جان قنائل رگداز کن</p>		
<p>فانعل بسوی خویش نگه فکر با کن یعنی که جز پردی گلی دیده و اکن افشای راز چهره کشای صفا کن چشم طمع سفید بهر تو تیا کن</p>		<p>دل را بیا دهر و قاف آشنا کن چون غنچه نقد عمر ملت کن براه دل گیرم که صاف طیفنی آئینه خوبا نش از بخت تیره سر به بنیش طمع چپ شمع</p>

آنگهی ز فوی فلک دیو سیر تست	خواهی از تنگبار تو کرد و دعا کن
	تا چنانکه ای که اقبال چسبند خود را اسیر بود و هزاره دراکمن
ز آشکم چکه زخم کاری به بین غبارم سراپوده ترار با صبا ناک نیزست خس گلفروش	چا میکشد دای نیگاری به بین کجا میکشد خاکساری به بین نسب نامه ز در خواهی به بین
	ز در درسی چه قرب آستانه اسیر سراجام بی اعتباری به بین
چراغ چشم رسول خدا امام حسین گیر بلا شده و دارا شفا می خسته دلان ز دل بجای نفس تیرا اگر کشم شاید فضای گرد بمندهش نبود گرد جهان ز زخم تیشنه خار ابر میکشی فریاد ز ان باغ گنه را بهار منفرتست	چمن طراز جل در قضا امام حسین کشیده است ز دشمن چال امام حسین نداشت یکسه مودعا امام حسین عنان سپرده بدست قضا امام حسین بین که تیغ چهار کوب با امام حسین شگفته زخمی تیغ جفا امام حسین
	نبود در خور خلد و حجم منظوری و گرنه خصم کجا و کجا امام حسین
کام بخش قطره و دریا امیر المومنین جهه دربان قدرش آفتاب قدسیان مطلع معج سعادت نور خورشید شرف	مطلب دنیا و مافیها امیر المومنین آسمان عالم بالا امیر المومنین شمس و شرب و بطحا امیر المومنین

دین و دنیا را بود در یوزه بی سامان امیر
از علی حاکم اعلی امیر المومنین

خوش بهشتی ست روی او دیدن گل عسمر تر آب بار آورد خواب ناویده میکنم تعبیر کام عمر دوباره می بخشد چه قدر بود می آشنا دارد آب بر آفتاب ریختن ست جوش حسن بهار بهوشیت کیست ساقی که مانگون دارم	دل گرفتار موسی او دیدن چمن آرزوی او دیدن خویشتن را بگویی او دیدن می کشیدن بسوی او دیدن بگل از دور بوی او دیدن شعله راست خوی او دیدن می و جام و بسوی او دیدن ماه ساغر بروی او دیدن
---	--

باسیرت نگر که خالی نیست
مستی مای و موسی او دیدن

شد صرف بقعه عمر در گارد بار بجران سامان بزم عشرت در دو ان نیست از محنت جدائی حرفی شنیده بودم	چون میگفت شب یارب بر من هدایت بجران پرورده است مرا غم در کنار بجران لیکن نگشته بودم هرگز در چاه بجران
--	---

چون میر دلکش از ماصبا عیاری
شادیم از نیک گشتیم ما خاکسار بجران

گر افسرده گر سرکش آه من کند بادلم شعله نسبت درست	بدر گوشه آتش ست آه من نسب نامه آتش ست آه من
---	--

بدست یگر کرد صید اثر	خدا نگ اثر تر کش ست آه من
ز سودای او در بدر گشته ام	عزیزت و خواری کش ست آه من
بیاد قدی بیکدم از کم اسیر	محببت گر کش ست آه من
به تنانخانه وحدت گزری سپید کن	پیر و دل شود از خود خبری سپید کن
یتوان خست بیک چشم زدن خرم را	چون شر گر گریه آتش اثری پدید کن
ریگ محرای جنون مردک سینه است	پادیرانه منه یا نظریه پدید کن
از نم گریه ناکشت جان سوخته گیر	دانه فیض ز اشک دگری سپید کن
دهر یک بزم سلی سیم بحران جبهه مال	از شب بخر سو او نظریه سپید کن
دو نوح چکید ز سایه ابر بهارین	آتش سلم خرید محبت ز خارین
آید براه دهنده که عمرم دهد بیاد	تا و آن عمر رفته گرفت انتظارین
عمری چون آله مسفر آه بوده ایم	آتش چرا سلم نرنده از غبارین
روشن شد او نغمه آتشنگی شوم	بازت غبار خاطر مآینه دارین
ساقی نوش میزه بر از دزد گل بکین	بهستی و باغ حسین قدر بهارین
دور بحر اگر خیال جفایش شود اسیر	چون بگذشت لی ستم آید بهارین
خنده شیشه رساله غم آید از بین	راز گوید ز جنون زمرزم سازین
بسکه بجانگی از چشم تو دیدست دلم	میفرود شد ز خیال نگشت بهارین

<p>در قفس جانم رسد آفت پرداز من گر ندانسته دلم را ندید با ز من</p>	<p>سخت صبا و سپید از گره ملقه و ام هرگز آتش چشم بیه گرم نه بیند سویم</p>
<p>بصل ساقی سرخون بر ختم داد اسیر بب پیانه میگفت شبان را ز من</p>	
<p>جلوه را همچون گاه گزیم هر جانی کن هر سر تنی مرا همچون صحنه ای کن گرد و گران سر نه چشم تماشا ای کن</p>	<p>خوبی آتش پیشه را تعلیم رسوائی کن ببینم را آفت رشکی پریشان میکند فاطر ما از غبار زنگ بگریز غبار</p>
<p>بیتون را ششم اشکی بطوفان میدید کشتی ما را اسیر از گریه دریای کن</p>	
<p>عقل را دیوانه رخسار دانی کن عقل را بدنام کردی خوبه تنهایی کن دید و داری بکار خویش بنیانی کن عقل را بهیوده از بدبیر سودا ای کن</p>	<p>دید و رادش سودا چشم بنیانی کن برده فانوس دارد خلوت نور درون شیخ را تا سر نوشت صبح روشن خند گدا کاروان آویخته کوکای غفلت است</p>
<p>ختم نقش در دل را نقان میقتان چون اسیر چاره در محبت جز بشکایتی کن</p>	
<p>ای فتنه کار آسان را بخود مشکل کن خاک آن دیرانه با آب بقیام گل کن آبرویت می بردند نیش باطل کن باد و در حیت ست خون هم از من در دل کن</p>	<p>جان بده ما کام و کام آرزو میل کن چهره دل تیره از آرایش هستی مساند صبح بهر اضطرابی نام آسایش مبر آشنا گریستی ساقی کن بچکانگی</p>

	<p>بیت ازین از خاطر باران میزنم دوستی محرم است الفک باطل کن</p>	
<p>سوی آن قوم گاهی غلط انداز کن کش از رشک هر الب بمن باز کن در چین خاک شوای ببل دیر باز کن تا بگذرد جگر خون سخن آفت از کن گر میخاشته دعوی اعجاز کن</p>	<p>قتل از باب پیوستن نامزد باز کن گوش کم جملہ چنین دیده دل محرم است ریگ ریزان پر دبال بهار گریست بی زبان باین تنگ ظرف ترا نشیند می خود پسند از همه خورشید بودی نورست</p>	
	<p>گوهر عشق عزیز است نگه دار گوش هر چه سرویار اندیش باز کن</p>	
<p>کو دل که غلبه شرم گناه آید برون تا بکجا تا جلوه بخشش پناه آید برون دو رخ آن دزدی که شمشیر بگناه آید برون بهنه بخشش خاک مید گاه آید برون ای فتنه نشین که آن سرشکان بیا آید برون</p>	<p>اگر همیشه طاعتی اعذر خواه آید برون دیدم تو ای که تغییرش نبراهم خبرست پرستش دیدم از جوش گناهان آید برون گریه میکردم چه درستم که میاید مرا خنده بر خاک بستر حرب مشر از امر من</p>	
	<p>میطلبند در خون خود از خجلت قاتل آید کرد و صد تقصیر و ترسد بگناه آید برون</p>	
<p>چه منت که دارد و گریه مشتت بجان من چراغ شعله روشن میشود از دودان من بخت تا گردد و قاصد را از نهان من</p>	<p>چو آنکه شعله بر دست افروز آید در آتش گریه شستم بکار میماند چه سازم با بوم که زرد کنیم خوی او</p>	

<p>کز استغنا نیا شمع هم نکرده به زبان کن</p>	<p>امید آشنای از و نایب گشته دارم</p>
<p>چرا قدر اسیر خود ندانید حسین ابرو</p>	<p>که عمری کرده از رخ تغافل شما کن</p>
<p>نفس در خاک میریزد پس از مردن بخار کن بدم اضطراب خویش می افتد شما کن سرازیر جبارم صد گره افتد بخار من که از باطن شکست آمده ز شک فراز من نیارد و در گردیا بمن یکده بخار من پریشان افتاد علی در محبت نیست کار من ز فیض گریه چشم تر بود باغ و بهار من</p>	<p>ز بس در عشق شد صدف غمخوشی روزگار من بنما طنگه زانم هرگز آن صیاد و مشی را بدم آسمان گم کرده ام سر رشته خود را بل از رشک غیرم نیست دیگر حیرتی بانی ادب در عشق میگوید غمخواره امید است غبارم بد مردن با نسیمی هم نسیا میزد هوای ابرو گلگشت بین از رانی بهشان</p>
<p>چه خواهم گفت با این بی تازیا اسیر آخر</p>	<p>کز نم صد ره آن بر هم شد تنها دوچار من</p>
<p>حیرت بد عا سافه ام زان صف مرغان دشت زده چون خیل غزالان صف مرغان آباد که زخم صف مرغان صف مرغان</p>	<p>محراب دعا ساخته ام آن صف مرغان حیرت تنها چاه قدر برام بر آید هر سو به تم زمره شوق بر آورد</p>
<p>گردن فز چاک بگرم با کشتاید</p>	<p>چون سبزه رود در گلستان صف مرغان</p>
<p>ز دل چون بگذر برسد چه نیست ایچ دایر تجمل خورشید محشر میشود با رب چه دایر</p>	<p>دو چارم گر شود آهسته گوید میراث دن نماید منتقل سیاه را آیتا چه دل دارم</p>

<p>دل را ساد و لوسی بس بود اندر شیشه جان نفس در برگ نسیمین می طبله از یاد رخسار نماشا شوق دیدارش تماشا یاد رخسار</p>	<p>آلتی چون شود جام حبست این یا یا این دناغم پیش پیش گریه میر قصه دهاست این میت آن درم عشرت انگل است آن سرو با این</p>
<p>از گردن برده دوشن تر بود آینه عاشق گو شام عدالی سر می چشم و غمت این</p>	
<p>لرز از مستندان رویتو سیر ویدن یکشب تماشا یک حرف حیرت است این دل یا ابیدی بی مصلحت ندادیم رنگ از رخوبان غایت دل باست</p>	<p>جان نیاز زندان حرفت بست شنیدن از گریه چشم بستن در خنده لب گنیدن بچون شرر گدازد آن دانه از دیدن ارابه بست دادن با بار آریدن</p>
<p>مازند مشربان را خوشتر ز مهر و عالم با گلرخی نشستن بجای کشیدن</p>	
<p>ردی چنین دجله و رعای این چنین ن صلح و جنگ لطف و جفا داد و داد عی و میل و سایه گل صبر چون کنم</p>	<p>از دیده کم سیاه تماشا می این چنین ما از کجا و تاب جفا ای ای چنین حال این چنین دیار چنین جای این چنین</p>
<p>من بیزبان دوست چای غیر بگمان تما کجا شود چشم رسوای این چنین</p>	
<p>بین چنین دیک نمی آشنایان بیش را بسائی باطن سپرد ایم بی زبان تنج شود روح خوان تو</p>	<p>ترک جفا کن کن ای بی وفا کن آز از خود نمیکنی آزار را کن شادی قبل دشمن بدست و پا کن</p>

دیر رشته بدست محبت سپرده ایم	خواری مرا کن از کف و خواهی مرا کن
در کشتن اسیر مایه است میگری	شرم از نشان نسبت آن میگری
شعله پر زده بقتل خاطر ناخدا و من درد دل از شوخی خیالش نیم نیگیر و قرار میستون گرمی دلهاست باشد دوریت رود باز دی رسا دارد دافسونش چکار	تیر لیلی تجاله دارد از مبارکباد من دارد افسونی که هر دم میرود از ازار من تیشه از سخت جگر دارد دگفت فریاد من وام را در خاک بنیان میکند ضیاء من
گرد گشت بویا گریه در چشم اسیر	ماجرائی کرد نمیدانم از آباد من
ز خاک ابل دل بوی دفائی میتوان برد دل خون گرم من آینه کبر و مسلمان است بیایان عدم یک منزل نزدیک عرفان برام خاکساری همچو نقش پای سردار من ندارم پاکه دارم آشنائی اینفت دارم	نیر و لیلی شکستهای میتوان برد نخضر سینه مانی به بجای میتوان برد نیراه بی نشانی بی بجای میتوان برد بگردون باز خبرم تو تا میخواهی میتوان برد که هر جا میروی از من دعا میتوان برد
مستوفی قفل آید از یاد آهوی نگاه او	کران بگانه بوی آشنائی میتوان برد
بهار بوختن بخشید سامانی بدراع من عجب رسوائی بسزد دلی گنا میم دارد صبا بگانه بود از رنگ دلی گلشن هستی	که هر سو شعله گل سینه می بندد و ایغ من شود و هر نقش پای آینه زاده بهراع من که همچون خنجر برگشت از نسیم گل داغ من

توبه بجز آن چنان در کعبه ام دو چشم بچید	که چشم گریه آن کو دست پنداری چرخ من
دل در سینه دوق مشرب ذیوانگی دارد	نفس را میکشد در خفا زنجیر داغ من

ایسر از تاب روی کیرت اشفتاده ام روشن	
که گرد صبح چون پروانه بر گرد چرخ من	

بخت بگر از پاره آه نفس افشان	دلمان گل دلا که بیای نفس افشان
افسردگی از بستی باد دور بر آورد	ای شعله گلای گریه جان نفس افشان
سراج طلب هست بطلب نرسیدن	از یاس طلب دامن تر دسترس افشان

تا چند اسیر از غم لعل تو که از دانه	
یک قطره ازین باده بکام موی افشان	

زاهد بجز آزاد کاری کن کار کن	بایسته داری بخت تنه ز ناری کن
تسبیح کاری نه بهم ز ناری کاری مشربم	باطن پرست گلشنی در زیر دانه کار کن
آه از تامل دوستی داد از مردت دشمنی	فهیده دشمنی بدو دانسته از اسی کن

تا چند شمع بکشان دامن بجز افشان	
زاهد بروی انگار تو به انجاری کن	

آشفته دلی دارم چون ساغر بدستان	بی صدف منته زاهد سرور بر سر بدستان
زاهدان گذر کرده بر غفلت او گاهی	آن نسخه هشیاری روان دفتر بدستان
زاهد نهد آنگاه که در دلم نا بگذرد	پرواز چون دارد بال او ز بدستان

آن بازنده است را آن بازگاست را	
تا صبح سگ هشیار آن ماه بجز بدستان	

بودی گل بخت از گل آرزو دست تو
 عشق بعتش دائمی تیشه آفت فناست
 بلبل پر همیشه حسن بهار الفت است
 طوطی صد زبان شود جام بلور از مصلحت

می بردم بهر طرف شوخی جستجوی تو
 ناخن سیل اگر کند دل نکند زکوی تو
 مسج گنجائی و ددل شده در بردی تو
 آئینه را قیج کند جام بهانه جوی تو

میگرد و صاف میکند گریه بر زبان دل
 حسن بهار میکند هر نفسم زبوی تو

گل خود در دشتکار جلوه داد
 خرمین اشک دوشنه آه است
 چه غبارم بسار عمر ابر
 گل بخینار دلاله بیدار
 دل طاقت رسیده میرقصه
 چون زخم لاف حشر جاوید

سر در غبار جلوه داد
 ماصل انتظار جلوه داد
 مردم از انتظار جلوه داد
 بگفتند از بار جلوه داد
 چون شمر در غبار جلوه داد
 گر کنم جان نثار جلوه داد

گر بودی امیر چشم تو خاک
 نگذشتی مدار جلوه داد

آئینه صبح میر خورشید کرد آه ازو
 تاوان عمر رفته و بگنجائی بس است
 یک غنچه ناسنگینه نه بیند چمن بخواب
 دشت سلم خرب دل از مرغزال

کافز کشیده یک دو سبب جام نگاه ازو
 سستی ز مادر گردش چشم سیاه ازو
 گل کرده تا کشتن طرف کلاه ازو
 تا داده یک اشاره چشم سیاه ازو

زاد به باشک یاده کشتان خمر زده امیر

شور شراب بگریه ماسر ادا

در گشت آنکه باشد قامت دلدار سر	ایگزید در دینا ده سایه دیوار سر
گر کشائی دید چمن بند قبادت خرام	بشود از لاله گل حش پلوار سر
در چمن تابا ده راه خرام او شود	بچو مزگان یکشد گلبن بباک افکار سر
یک خیابان سر دشته هر یاد که دشت چون	اگر نه از یاد تو کردم سبز شد بسیار سر

دید و تاد در گشتان آن سر فخر ابر

بر بر خودی و نه سوطی از منقار سر

کردیم سیر کوئی اود بسیار هر دو	حاصل که حاصل عمر گل بود و خار هر دو
کو تش آشنائی کویش بود فانی	از رشک هم گشتم کجا دو چار هر دو
شد شعله گرد کفشت از لبکه سوخت لما	خیزد ز تربت ماد و دو غبار هر دو
تا ز نیاز را دل بسیار بر نمک زد	بودند از نرنگت در یک غبار هر دو

در عالم حقیقت گر چشم دل کشائی

یک اشک ارب از بند بگردنار سر

کرد پنهان جلوه در کار سر	برده دل از سر و جای یار سر
رستمیز آن صفت مزگان شوخ	میکند آئینه را محراب سر
کافر ستانست گشتن مسجد	شوخی موج هوا از یار سر
از خط و رخسار و قامت برده	باب سنبل رنگ گل رفتار سر
آب در رنگ لاله و گل نیدر	سایه پر در دست آتش کار سر
بر که مزگان بلند ان دل شکار	هست در باغ نظر دیوار سر

از فریب جلوه او در حین کرده بی اد جلوه شوخی بیارغ گر رود یک محمد بی اد بیارغ	برود دل از غنمایار سرود رفته بر پای منویر غار سرود میگذرد اول هوار ابار سرود
یک خیابان گیرم اسیر دوستان گشت از دینار سرود	
دلم دارم جنون سوداگر او بکشتن زحمت نیم صیقا هست مرا سرگشته چون می آفریند کبوتر گرم پردازی نیاموخت نه بخونم نه عامل میگذازد دلم بیر این پاکست چون گل نه پنهان میکند الماس پاست	سپه چنان عالم لشکر او بگنجد بوی گل در بستر او نیگشتم چرا گرد سر او ببستم نامه تا بر پر او فریب ز گیس افسونگر او قبا تکست از یس در بر او خورد خون جگر پیکار او
اسیر از دین بر آوردست مارا اشارت های چشم کافرا	
هر شراری داشت پردازی بیا باز صیقل آئینه دریا غبار عاشقست زینت ویرینه عاشق بنیر از داغ نیست حلقه زنجیر مجنون تو در صحر اگر داخت	گشت خون در دیده بیدار آتش آید یاد بگیر در موز سینه صفای آید لاله زار می نیاید در دل مراتب آید ثاقیامت اندام چشمه سیاب آید
صیقل آئینه دریاست گرد و اسیر	

یادگیر در موزینه صافی آبیاز

نگرد در دیده خون شد دیدنی کو
ز خویش نشسته بر ساعت برنگی
سخنما دارم انا بسید باغم
بنگ آمد دلم از تلخکامی

دل آفتخانه شد گل چندنی کو
ادب راجرات پرسیدنی کو
دل گفتن غم بشنیدنی کو
ستم کیشان نیکو خندیدنی کو

اسیر از گردش چشم قد شد مست
قبح را از دست گردیدنی کو

خونم بچش آمده تیغ نچکاد بکوفه
دل وصف عیش زخم خدگی بسینه دا
زدیک شد که دمشی آوارگی شوم
خوشید بنیش از افق مدعا مید

سوتیر میکش ز تم میده گاه کوچه
هر سوبه انبار در آمد گواه کو
تدیر با می چشم تقاضا پناه کو
فرق در میان نهد دیاه کو

شمرنده داردم ز کینه بزمی اسیر
آن گریه های نیم شبی غمخواره کو

ردیده ام ز گرمی بے اختیار تو
خضم فزیده حسده دیدار مید هر
هر گس گل از خفته از رنگ و بو گرفت
روشن سواد صحنه بخت در چشم است
دل دادام ز دست مردان لاله نظرم
دیرینه محرم گس گرم بوده ایم به

تا شیر عشق کرده مرا شرمسار تو
آب بقا است خاک ره انتظار تو
تا دیده نو بهار خط مشکبار تو
ریحان شکسته ایست ز خط مبار تو
کاری نکردم که بساید بکار تو
افتاده ایم از نظر اعتبار تو

<p>چون بگذشت بی ستم آیا مدار تو دارستی بخواب نه بیند شکار تو</p>	<p>زبان پیشتر که ناز تو کرد و دیار من زانش نظر ز دیده بیدار کرده است</p>
<p>یکدم تو برقرار نه با خویش بیچاره تا کی نشود بهیزار تو</p>	
<p>غافل کسی که بیشتر عیب فلم از تو ترسم که حل شود بطل مشکلم از تو گر دیده کام دیده و دل حاصلم از تو روشن بود و آینه راز و لم از تو</p>	<p>مهر و مشکب دید جان و دلم از تو بندم ز ناله دست فلک از شکست دل از برق یک نگاه دو حاصل برم ز عمر از بس نشسته در دل من یاد عارض</p>
<p>آفریدایر بیان بردا سیر سیلاب اشک خویش که یاد نگم از تو</p>	
<p>سر ایا حرف تقصیرم زبان عذر خواهی ز گرد سر مه جوهر دار شمشیر نگاهی کو مراد بگلنای بهتر از شمشیر پناهی کو گشتم تا ملقه کور گوش عفا صید گاهی کو</p>	<p>گر زبان خودم از شرم میتابی پناهی کو بطلع دولت بیدار ز نمی کار نمی دارم چو در عشر ز فون گشتگان حیرت بخش آید نگردد هم صید جز در گرفتاری</p>
<p>چه خواهی گفت با این بیزبانها سیر آخر اگر برسد ز فریاد خوشی عذر خواهی کرد</p>	
<p>از شوغلیش زمی نگمی عور جلوه مویی که دید ز آینه طور جلوه بر سر بسته اند بصد روز جلوه</p>	<p>دارد بیل خیال تو مستور جلوه بالید چشم حیرت خورشید شسته یاغ جوای قاست دلکش زید کس</p>

<p>بخت سیاه آئینه فال مخطبات از قطره بحر جوشد و از ذره آفتاب</p>	<p>اگر باشد از خیال تو منظور جلوه دارد بقدر ریش هر مو و جلوه</p>
	<p>یکی آسیر نشسته بهیست و خار داد از جام جسم نمود در منظور جلوه</p>
<p>دار دنیا و پیش دلم شیشه آئینه از جلوه که صورت شیرین نموده است بر روی خوب زشت در دل کشوده است</p>	<p>جز راستی چگونه کند پیشه آئینه فرما در اجرا نشود دیشه آئینه خلوت نشین باکی اندیشه آئینه</p>
	<p>بمید اگر بخاک دل پاک آسیر از شرم خود بیگانه زنده شیشه آئینه</p>
<p>طفاست و بدو دارد بهانه مانند فری سحر بر نکردیم تیشش بخونم تا گشته رنگین هر کس بنوعی دارد فتانی اجام و ساعری او نخواهیم مارا و دیزیش سرگشته دارد دل با خیالش در گنگو بود همچون کمانم در سینه تیر است</p>	<p>در عشق دارد مار فاشانه بی حلقه دام از آشیانه گو یا کشیدست آتش زبان اراهموشی آمد ترانه مقصود ما قیست باقی بهانه آه از تن فلفل داد از بهانه آخر نشنیم دیوانگانه تا شیر او را گشته نشان</p>
	<p>دیوانگان را در بند کرده زلف تو دارد در زنجیر خانه</p>

هر نقش قدم پیشه خوشت درین راه رخشند و بلال نه شمشیر تو از دور از دهن بطوافی سر که یوز سیدیم آن بکایت شوق برود دست بمنزلی بناشسته آوارده که خواننده سزایش	خیز من سرگشته جوتست درین راه دیریم بچین جلوه نگوشت درین راه بش بی زار و داغ دید و نشست درین راه گر جاده عقل تو بروست درین راه این خانه را راد نهوت درین راه
--	---

نقش بی مجنون کنه شش باجهائی
دیوانی هر که فروست درین راه

سگ از بارخ دغا آمد و هر کجا پاستی تنی گل رویه از دهان تو خورشید نماند سایه سرد تو خوارست شایست جز خودی می پستش بگو شاید بخت نور آینه بخود پنهانست کی دست تاب بنگاه می دارد خار و گل نام خدا میگوید سمعی دشوخی و عالم بخور بر دل رودیده نشین از روتا در ازلی دنده و مسلم دارد شرم بادت که بجز ارجان	خود خسته خار نما آمده گر بدانی ز کجا آمده بحر می و قفس و نیا آمده خرمن نشود نسای آمده و که از پیش خدا آمده نسب و نسب نیا آمده آفت آینه آ آمده این سحر قند ز کجا آمده بگویم که پست آ آمده گر بیا مشاء و ت آمده اینقدر ویر چسبدا آمده از پی کسب هوا آمده
---	---

جز خطانیت سر و کارت اسیر
گر از بر خطا آمد

تا بسویش یکدم غافل نگا
در گهستان سیر محرا میکنم
تنت ایغوش نگا آن تنست
مقتل آئینه تاکی شوی

برنگاهم میشود امل نگا
بیکه شرم می شد دغافل نگا
دل نمیداند ز اهل دل نگا
میکنی بر خویش هم شکل نگا

شد چرخان رودیش از می تا اسیر
شع در ناخوس آنچهل نگا

احوال ما اگر چه کرد شنیده
هر چه هر صله غرزد بیزانیم
رمزی ندیده ز کتابت چه بود
بر بال نامه بسته دلم نامه ترا

سوگند میخوریم که کمتر شنیده
نشید نیست هر چه کرد شنیده
هر کس که داند معرخی از شنیده
آواش بلبان ز کبوتر شنیده

در حیرتم ز شوق بسکیر دل اسیر
پرواز یانداش بر مشنیده

کاری اگر نماند تن گوش داد
آب و گل شربت دل غنایب پست
کی خورده بد بدن آئینه رفته
حیرت گنا دیده ندانم گناه پست

جو شمع بنار بیت لب غلاموش داد
جز شبنم گلی که بجم هوش داد
کاری بیا و بیا عشق پوش داد
خیال زد با که صرح آغوش داد

دل میکنم خوش که داش نام کرده

این سنگ آهنی که بم جوش داده

ختم سگد رشید و شست آئینه
روی خود دیده بشت آئینه
هر چه دید از تو نوشت آئینه
از خط سبز بشت آئینه
رمد از صورت زشت آئینه

شیشه در میگرد گشت آئینه
باده تو شید و گستان ساق
سرکشی کم سخته سنگدلی
چشم بد دور تماشا دارد
شده تارام تو مانند غزال

میگذارد که دهر یارش اسیر
بل ایسه بشت آئینه

صد تا و یک بلا بدل ناشکسته
تاودی و تو به صد جا شکسته
باز از سر و با صفت گلهام شکسته
گوید بدیده همچو دل ناشکسته
پانال جلوای تو هر جا شکسته
می خورده و زلف چلیپا شکسته

طرف کلاه از مرز بالا شکسته
می شوخ و سبز و دلکش ساقی پیچ
رعنا تر از بهاری و زیبا تر از بهار
گلزار بی نیازی باغ تو گلست
بیباکی از تو شعله و چالاک از تو سر
باغ نظاره در گل و منیل گرفته

خار نشین اسیر که پرورده غم است
گوهر ندیده همچو دل ناشکسته

بخدا سخت بی وفا شده
شده گرد و بر هوا شده
گرچه بچانه آشفنا شده

نماند پیر از صبر ما شده
تا نفس میکشی درین داد می
سهرگران گشته نمیدانی

با دیگانه آشنا میسا	پارو دشمن جیاشده
قدر تو فیتق اسیر میدانی	کز دل کیقدهم جدا شده
نگه جایا بشنم منجای گرفتنه	هنگام بجیشم سیاهی گرفتنه
کس از بهانه تو مسلم نبود دست	جوس نکرده گنای گرفتنه
شد ز گسست گوا که سوگم ندیده	نا دیده ندیده گواهی گرفتنه
تا بقدر بلا بدلم مهربان شودم	اگر یار آستان مهربان گرفتنه
تا غم کرد عشق زده افتاده	آئینه بقیت آبی گرفته
همه تن آینه دوست پر آینه منه	سوی خود بین و عیبت در نظر آینه
بهر از خویش نداری سخن میشنوی	پر کف ای ز غده آینه منه
در تماشای خستش حسرت آینه	پیش ازین منت دیدار آینه منه
سوی کن تا دل بیدار بپایه ایگر	دید و گریست بدو در آینه منه
خبر سو ز نداری سهر و دمای که چه	برای درد نهنیده دای دای که چه
دلیم چه کرد که گزارد درد و دای تو شد	بساط شای و دیرانه گدای که چه
خمار نشه بغیر از خیال و خوابی نیست	بهر صاف بزم جان ز لاسه که چه
بجو دقرار بستم داده که من دانم	ز بغیر از شکیم پیرس های که چه
غبار بکبر ام از زده و جشت افزاید	دل بدید و ز آسایشی برای که چه

<p>چو کب در دل استوخ آن نگاه از چیست بگو بگو بخت دادندی خدای که چه</p>	
<p>خروش گریه دل رام عید تا نیست تنگ شرابی دقتشای بای بای که چه</p>	
<p>دارم ز کاوش مرده ات بیان تازه که شد حشره داز غرور بد ادم نمیرسد دیر تیر عند لب گل مرغ کینه ایم آتش ریت عشقم دارم کفر و دین</p>	<p>و خاکی سینه طبع گریه بان تازه آن باختر افت دیدن آن تازه گر بخورم ز لب گلستان تازه که دارم ز هر نگاه تو ایان تار که</p>
<p>در باغ دل اسیر ز تنگی نگاه گل کرده است زخم نمایان تازه</p>	
<p>چشم دور دیده خیالت در آینه نظاره نشیند بر نیانه گشته است طلوعلی نگشتی آینه گرا آه ازین شور غافل شده می ز چیز می در فتنی زیا خوشتر</p>	<p>مورست و بلع خلد و صالت در آینه تا دیده جلوه خط و خالت در آینه یک عمر سوده شد پر و بالست در آینه با چشم فودیه بود جدالت در آینه</p>
<p>پایانه گیر و سیر خمن کن که صمیم بر رو بچرخش و آشفته فالت آینه</p>	
<p>نمکد گر چه کسی گوش بفریاد کس خواب آسایش عاشق رد از دیده کس رفتم از خاطرش امانی ایمن نیست هر چه بگوئی از آن عریده جوی آید</p>	<p>میج کافر کشد منت انداد کس گر نه بیند که نکاهت شده میاد کس نشان کرد فراموشیم از یاد کس آه از آن دم که با قسوف زمان یاد کس</p>

پیش ازین هم چو کند صنعت آینه گران	درین پیش نتوان خواند باده و کس
شده داد از نفسی فرس مستی بر باد	کنند و بخوابی دل آباد کس
یک سخن سر در رق و دفتر ایما و بزم	با قیامت نشود بیکس استاد کس

بست ابلیم محبت ستم آباد اسیر	
بیکس نکو و نکو دست پنداد کس	

رخسارش میا بختا چیدن ست پندار	ز رخسارش زمین دامن بکین پندار
گل فویدی از خاکم غبار آلود میرد	نیز آن بیروت بر سر کین پندار
نه می کینستی می پرستی رفتی دارد	نگار تلخ ادد رخو آب شیرین ست پندار

باین جیاضلی باغ دباری در شرم دارم	
که هر درگاهان چشم دست گلین پندار	

گر شود نشت چشم تو می تاب کسی	نتوان بست با فسون امل خواب کسی
بمنزلاب نفس از مشیت غبارم پیداست	خواب راحت چه کند بادل بیتاب کسی
بشم از ظرف گناهی شده آئینه صبح	بسر گل می کنم از پر تو متاب کسی
کرده از نسبت ابروی تو آب جده خوش	چه کند بجهت و بسوی شیر محراب کسی

شب با سر مه کش دید که مینایان	
صبح میدار کرده ز شکر خواب کسی	

دل خندان تراز گل چشم گرایم چه میری	اگر فارم چه میگویی پریشانم چه میری
گزارد سینه بر آتش پلار از سایه فارم	گل افسانه چیدی از گلستانم چه میری
نفس در سینه میرقصید باده شمع رخسار	صفت پروانه و جوش چنانم چه میری

	سینه حیرتم در سینه داناان شرردانم کف خاکسرم بین سی تر گانه چهره	
عیرتم هر دم بحیرت میفرمودی کاشکی آتش سودای امید داشتدودی کاشکی پاره احوال نارامی نمودی کاشکی بای دل در سینه بیکان تو بودی کاشکی سینه صافم ز دل میسخت خودی کاشکی خواب مرگم بیو یک شب میر بودی کاشکی خاطرم از خنده های گل کشودی کاشکی		دیدم با خاک جولان تو بودی کاشکی عالمی را سوختن بنفشید اکیر و فنا ساغری در کفست آینه گیتی نمانست سید فتراکی گشتم زندگی باد ابرام صبح در بزم تو میسوزد پسند آفتاب چند با شر زندگی در چشم بیداری نمک چاکهای سینه ام در برابر دی دل کشود
	بلبل و پر دانه ز دجان تباری یافتند نیم بانی داشتیم می آرمودی کاشکی	
از برای دل ما خوش بختی چه قدر نام خدا خوش بختی گر بهانی که چسا خوش بختی		صبح دانی که چرخ خوش بختی زنگستان شده چشم از کفست سحر در چشم نگاهی بختی
	از خیال گشش کرد ابر ساغر نیل در خوش بختی	
گرفتار تو ام خوابی بخواهی چه خواهم کرد با این رویایی درین کشور گدائی باد شای		نید انم زبان غدر خوابی اگر میقلک لطف نباشد قناعت سید پر داد دل من

کز نشاید مفیدی از سیاه

چنان چشم بر پیش گشته حیران

ایسر این انتخاب خاطر است

برای مانگر ارستن الهی

ای جهان جلوه سرد گلستان کیست
 این سپاه رخسار جان کیست
 دیگر ز من پریش پشیمان کیست
 ایگل بیاورفته جولان کیست

ای مرفته شرفی مرزگان کیستی
 چشم سیاهت از مرز و صفها کشیده است
 نام غیر بسوزد غبارم بادوده
 از نور دیده گرم تر آنی بچشم من

مانند سج آن گل رخسار ایم اسیر

بلبل تو هم بگو که غزلخوان کیستی

باین روزم نشاندی بیوفایان رفتی
 زدی بستی و کشتی سوختی بر دامن رفتی
 زدی میدی بنماک ره فکندی تاختی

بسویم آمدی شیدای خوشیم ساختی رفتی
 چو رنگی گشتم از تاراج شوخی افزین یاری
 چه هست این چه تضادست عالم از تیراج رفتی

مردت از چنین ماهر بوانی چنین باید

زیا افتاد و دیدی و قد از رفتی رفتی

نگاهم میدود هر دم بر لب
 ندارم در خور بخشش نگاه
 نبود می خور زبان عذر خواه
 نمیدانم خورشیدی ماه
 غباری بشکند قلب سیاه

بستقبال مرزگان سیاهی
 ز غیبت چون بر آیم روز مشر
 چه میکردیم با چندین بنجالت
 دل آینه روز و شب
 شود که خاکسار بیا صفت آرا

بزدلی صیب قزاق تو گشتم	که مشید هر قطره خونم عیالهای
قزوینم دامن پاک دو عالم	قزوین چشمی و دل عاشق نگارهای

چو عجب را بر سر دهنم تا نم گویم
ایسر بیزبانه بگینا سینه

در دل زان بیشتر دارم که تدبیرش کنی	دل از آن دیوانه تو دارم که زنجیرش کنی
بعد مردن بر ندارد استخوانم راز خاک	بال پرواز همارا اگر بر پیر شش کنی
میشوی امین ز دست انداز سیلاب فنا	گر سر خود را حباب جوی شمشیرش کنی
مژده مرهم دهن ز سیم جفای آسمان	گر بجز یک ستم تیر از تی تیرش کنی
عالم دل روی ویرانی نمی بیند بخواب	گر چو مهر از یک نگاه گرم تبیرش کنی

جند گوئی پیش جانان راز عشق خود کسیر
سخت میترسم زین افسانه دلگیرش کنی

دل زایگانه منع محبت کند کس	گیرم که بشنود چه نصیحت کند کس
مستی زباده خند ز گل غمی ز باغ	در زیر آسمان چه فراغت کند کس
گشتم قبار و از سر کوشش نیردم	و دیگر چه خاک بر سر طاق کند کس
ما خود کمر بدشمنی خویش بسته ایم	در حق مادر چه مروت کند کس
این زندگی کرایه مردن نمیکند	هر کدام عمر وصیت کند کس
گیرم که عهد امن و امان گشته روزگار	کو گوشه که خواب بر امت کند کس

نکین باش ای که هر چند تیر و است
شاد و تر اچو صبح سادات کند کس

در آتش دارم از هر عضو بید
 بام به سدم گرفتار
 ربانی سر دشت عالم نیست
 بیدار دره از من در شب است
 تبا فل سوزگر و دم بگسب
 تکلف چیست ز نبدانی بقتالی

گر نذر هر کس دارد پسند
 ز استغنا بلند قد بلند
 چونی می افتم از بندی به بند
 غبارم گرد و جان سب
 بلی جان سپردم و شخند
 تو اضع بیت دارم ریشخند

ای سر حیرتم دار و شب و روز
 دل صاحب کمال خود پسند

قوت جان راست دل میں سحر پنداری
 گل رعنائی چمن پروریش ایندست
 شوقی جنبش مزگان غنم الان

از نگ گل آب گهر نور نظر پسند
 لذت و گد و مشاق و گر پسنداری
 میزند بال ز چشم تو گر پسنداری

مطلبم دولت دیدار کسی بود
 زدگی از زمین صبح بسرنیاد

ز لب را چند پریشان کنی و جام کشی
 گلگل افروختنت را چمنی در سرت
 حیرت نیست که نه پیش مضمون است
 لذتی بهتر از آن نیست که میان از غلو
 کن بهمن خوشم خوشم خوشم خوشم

بیزخی غرور به نفس نام کشی
 به گدایی که ز برگ گل آرام کشی
 گوش را که به در حلقه او دارم کشی
 ترک مطلب کنی و نیکت آرام کشی
 تو بهمن جام کشی جام کشی جام کشی

ای خوش آن نخت که در مجلس آتش ایسر

از لب راغری یاده پیغام کشی

دل را به بزم ناله فروشان چه میبری
تا محرم ست گوش سر را در انتظار
از صد هزار ناله یکباره نکردی
هر مشق روزگار بود در مشتگان

این شعله را بسیر خستمان چه میبری
هر لحظه نام وعده پشیمان چه میبری
با این سواد غرض گلستان چه میبری
خود تا شاس نام بزرگان چه میبری

شعری بگو اسیر که ضایع کند پند

طوطی بیند و موجه بمان چه میبری

خوش آن طوفان که از دیای هستی دل کنم
پرست از که چشم انتظارم خود در طوفان
ز میج شوخی بحر جنونم تیغ میجوشد
درین گلشن ندیدم گوشه باغ لب جوئی

پراز گوهر کنم دامان دور ساحل کنم خا
اگر در خیش ازین وریا دلاان غافل کنم خا
گناه خویش را از مردم غافل کنم خا
دلی از خواب خوش و رسایه قافل کنم خا

طلبکارا اسیرم باد و صاف جنون دارم

اگر میخانه باد و دانه کامل کنم خالص

دوسته گام اگر بی دل برش و دید و با
مرزه کباب آب و نمک خلاصی داد
اگر از نسیم باغ نشیند و شیشه
چه قدر عیار گشتم زربوم آشنائی
تو که از لب خموشی نشیند و سمر و شیشه
رد و حش محبت ز نشان پاگزیزد

نه چاکه شته باشی بجای رسیده باشی
که ز گرمی عزت قدحی چشیده باشی
از ریاض مهربانی چه گلی که چیده باشی
ول بی تکلف آیا تو چاکشده باشی
از کتاب آشنائی سینه شنیده باشی
چه هنر نموده باشی که بسرد دیده باشی

اگر کتاب الفت بنظر رسیده باشد نه بجلوه و نه بزبانی نه بنمونه و نگنشتانی	در قی خنده و باشی و خطی کشیده باشی بگل امیدمانی که چمن ندیده باشی
	بر بست خمار شتم نه ز حال من پیری نه اسیر بزم زبانی سستی بنمونه باشی
می پرستی زاده می شوخی حیا بیکانگی کم بسکه بازار تفاعل گرم دارد میخورد گوشه چشم تفاعل حلیه بر دایم دفا تا بکی پرسی چا دیدی دایم زیادت رو روشناس گشته انگیزه را بیاصلی از نگاهت متعاصی کن چون قارون سحر پاس و حشمتش ازین هرگز نمی آید	از کجا دارد گشایش تا کجا بیکانگی سرگرائی از نگاه آشنای بیکانگی با دعا خواهد دل با از غده بیکانگی بیمروت بی وفا دیر آشنای بیکانگی آشنای کوی بازار را بیکانگی تا قیاست هم نگر دد بینوای بیکانگی بعد ازین خواهیم کردن بر بلا بیکانگی
	دشمنی ندارد تا بفرز آن کینه میرد از دام الفاظ رسا بیکانگی
هر جلوه که در فیه ما کرد سلامی بی گشتگی رهبر آشفته دمانان در هر قدم شوق بصیرانی دگر برد با دانک حسرت بر بادید حسرت الم رفتیم ز خود تا تو بر قی زنی الم آتشکده ام شبنم افروزد حکیم نیست	هر ناله که از خاطر گرفته پایس بی کشت و حدت نه بگوئی که کداس در دایم مقصود منتهی نه مقاصد در هر چه چای بی در در چه تاس غمهای تو انگنده بسوزد داس چون من تو ان یافت بعد سیکه جاس

مرنگان بدلم چون رقم گریه نویسد آن طفله شرمندگی خضر چینه داند	تا دم چکنه حوصله بگم شده تاسه هر گم شده بیدار نمی و بر مرطبه گامی
	بیچاره امیر تو که دیدت درین باغ هر گردی و مردی دنیسه دمشای
بیدلی گریه تو گیر دسر راهی گاهه نشوی غره در آذر و نوری بفاق نمک خوان قیامت حزه منقرتست گفتم از زهر تو تو شتم نمک لذت نوش	گفتگو پیش کش ناز ننگاهه گاهه بیکسی میسکند قلب سپاهی گاهه آب رخسار و سرح خال نگاهی گاهه بشکر خنده نمک ریخت که گاهی گاهه
	سوخت اختر چو امیر از تو تمنا دارد شوق آتش لب بر عوصله گاهی گاهه
مستی خوان که نه استاد نه کتب خواهی گل یالین ز شتر ابر مرده شبنم زده کن آرزو نقص بود نقص بهر رنگ که هست عزل و نصب بدو نیک تو تمنای دست غفلت آینه چو شد سرمه دیدن کوریت	مشتاق دل کن که به کاغذ نه مرکب خواهی لاله صبح اگر در چمن شب خواسته ترک امید هم از قاضی مطلب خواهی کرده در وعده این مشق که منصب خواهی از دل سوخته غایت کوکب خواهی
	نیست بی میگرد یک جلوه دین باغ امیر دیده بکشای اگر جام لب لب خواهی
اگر در خواب خود را دیده باشی بگوید صد پیرهن بالیده باشی	چه گفتم از دل با چیده باشی اگر بر روی گل خندیده باشی

دل آئینه دار سینه صافست	اگر رنجید کار رنجیده بایستی
اگر مال اسیر خویش دانی	یشیمان از سرم گردیده دانی
<p>نشیده ایم نه ایتم از کجا سخنی حدیث باز شنیدن کشد به نشیدن پدر و دل نرسیدن رسیدنی دارد کلید خانه کذبست بر زبان اینجبا بیانها ز ده آب گریه وقت دست رسیده است نگاه چو آبگوشت چشم گره زد دست پیر تار زلف کین جانست</p>	<p>اگر گوش کس شنید از زبان اسنخه غنیمت که گفتیم بر ما سخنی بگوش یار بگویم آشناسنخه باین وسیله بگویم زده عا سخنی باد سبز شود از حدیث ما سخنی کشیده ز کجا باز تا کجا سخنی ر بوده است زهر مصرع رسا سخنی</p>
اسیر زمره دل شنیدنی دارد	بیا که با تو بگویم زده عا سخنی
<p>دانسته میروم که خریدار خود شوی هر دم بزرگ آفت دل یشوی بیاد از خویش بنیجر زخمد اینجبر مباحش این شیشه پاره ای دل ماندیده است نندیده بحر صحرای گران و گران طبیعت طراز نیستی آئینه گزشتو</p>	<p>یاد دلم کنی و گرفتار خود شوی آتش پرست گری باز از خود شوی غافل بخودنگر که خبر دار خود شوی آئینه بنجر که پرستار خود شوی ترسم دوچار قافله سالار خود شوی تا کی خجل ز عالمی از کار خود شوی</p>
بانیک و بد چکار ترا ابو الفضل اسیر	

بہتر کہ خاک رنگد ز یار خود شوی

داریم بر تو استقامی
گر بادد سبب و بنا شد
ناکامی دہر قسمت است
ایمل ز دلش و فاجہ پر سی

دیدیم چہ اہستہ از سلامی
در یاب مرا بہ نیم جانے
ہائیم کہ دیدہ ایم کاسے
در سوختگی ہنوز غاسے

صد درس جنون اسیر خواندی
داعسم کہ ہنوز ناتمامی

سفی بر ہم زندہ ہر گرد و جلا نش بینائی
بصر ائی جنون از یاد کولیش الفتی دارم
رعیت نماز الوسودہ میگردد ہم یک گامش
باین دلبستگی لاف تجھ تازگی دارد
بنام دیگران ہم گزنیسم مصرعہ خج
نگاہست گردیو ان دل افتادست میدا

درین میدان بجز عاشق کہ میگردد سر آما
کہ ہم گرو بادش را بیا دسر دبالا ست
اگر میداشتم دیراد ترک آرزو پاسی
نگس را کردہ ام بر خوان خواہش ال غنا
بخواند درش اندازد کہ این برادیرہ ام با
بہر عیدگی رمنے بہر مضمون ایما

اسیر بی زانم بیدلم بیضا قسم قسم
نگاہی خندہ حرنی نویدی حرف ایما

گر نگنجد ز بشت گاہ شایم طرفے
خلقہ زلف سینست کم از روشن چشم
یونش و نیش از نمک شب را بچویند
یک دہن خندہ گریان بچس نفزد شمر

نگمش دارد از انداز نیم طرفے
دارد از خام پرکاری انجم طرفے
می پرستی حرنی طعنہ عالم طرفے
گفتہ تا ناظرانی نیم قسم طرفے

	دارد از غلبت قاتل دل سودا سیر نبود شکوہ او را از قتل طرف	
ز ناز گل به تنک چشمی خزان را رضی زدستان بستان بستان را رضی گدا خستیم که گردی بتر جان را رضی بد و زردی شغف گر شود بجان را رضی		رشته ام از سیر گلستان را رضی داخته منت است میگرم نک آنه میسوختیم رنجیده ایکد تو سائل نه و سائل تو
	بجرم عشق دلی میبودش که پرس نشده فائده از من بتر جان را رضی	
بیشی مرد تماشا نیست گر ز دل آئینه پیر نیست هرزه اسے پردازد و سوا نیست در دل هر قطره دریا نیست		گر سر اسیر حیرت نیست بجه را آئینه بینش بدو شعله دارم که دل فادوس است غوطه در بحر خالت میزنی
	ابر شد گرد و سراغ ما اسیر مرد این دریا دهم نیست	
بی کیا بجز دعا نمکدان تا که بست کار من بچاره پریشان تا که مردی من و بدن از آئینه پیران تا که خواب در مایه دیوار گلستان تا که		یاد کسے گریه چرا فان تا که ماهر من از شعله زلفت قالی از دیگرے احوال دلم پیر سی ای زن پر درست سدره نیست
	میخوردی زهر چو گشت بزبان آید اسیر	

طعن خجالت ز دل زود پریشان تنگ

اولین ناله ز پرده رسوا بزمی
موجیم بر پریشان اثر می میگردد
گر شوی نوز نظر فال تماشا بزمی
دست در خفته آن زلف علیا بزمی
بی سرخجامی محشر غیام پیدا
غیر تم سوخت دیگر بر صفا لعل بزمی

تا زنگل بسر محبت جادیدامیر
سنگ بر نینده برای غم فردا بزمی

هر دم از بزم چه اندیشه رفتن داری
برم یک دید و حیرت شده فارغ نشین
حسرت بایست که در پرده دیدن داری
کی باین عریضه حاجت بر میدن داری
نیست حال ز تو هیچ استخفا داد از تو
نخ تا چیده بهر سیکه و خرمن داری
می بخور گل بکشا خا طر رشک چیست
هر چه داری همه به چشم دل من داری

ما سیریم تو سر کن سر خشی زاید
لوح شمشیر بدل از رگ گردن داری

دل مرد از زخمی شاد کردی
تیا شامی است بخو است خورا
امبارک بنده آزاد کردی
طپیدن های دل در کار خسرو
انگلی صید دگی مسیبا کردی
ز قربان کی نشانی بود یا عید
صدای تیشه فریاد کردی
مراد بی مبارک باد کردی

ایسر از جان و دل شربت است
چه شد گرو را اگر سید ادا کردی

رنگین سحلم زنگه کردن کسے نو
آنگو ارباب خزان سخن چیدن کسے

میجوشد آب درنگبیا از بهار من
آینه داری دل عالم انظار کن
داریم از زبان خموشی هزار حرف
دارد خط سلم از شمشیر چرخ
افت بخون پییده دارم تفرقت

دل بسته ام بغنچه خندیدن کس
از ما پرس دیدن و نادیدن کس
آسوده از شنیدن و نشنیدن کس
هر کس که شاد میشو د از مردن کس
وحشی گشته زخمی زنجیر کس

جز من که باغیان توکل شدم ایسر
هرگز گشته تنگدلی گلشن کس

در خواب دیدم بهار شکفتگی
آب بقا ز حشر جاوید میجاید
از خاطر شکسته عاشق گرفته است
عکاسی شکفته حشر با میرس
از فیض دل مقابله بیج میکنم
از غنچه فندونه دل خوشتر است
سامان ابر داد دل من نمیدهد

تا صبح یکدم شکار شکفتگی
یار بگل همیشه بهار شکفتگی
گل آب و رنگ نقش و نگار شکفتگی
آینه کرده ایم منشار شکفتگی
هر جا که میشویم دوچار شکفتگی
گردیده ام غریب دیار شکفتگی
راضی اگر شوم به بهار شکفتگی

میخانه بهار شود غنچه کسیر
نیازد اگر شود زخار شکفتگی

چندین ر و مدار که رسوا شد و کسی
مردم را انتظار تو ظالم ر و مدار
کردیم ترک مطلب و دل و شایسته

محو و چسند داغ مدارا شود کس
غافل شمع زخم تنها شود کس
تا چند مینه چاک مدارا شود کس

	هر چند باغبان گل در تنم است در خاطر کجا تنم آرا شود کس	
از طاعت من رخش عیبانه پیری آوازه بزم آیم و تا گفته گریزم مد مسکه حیرت که یکی خوب ز دست آه صد کردن و نامه در بدن گل شوخی	شاید که بگویم تو عصبه اند پیری یکبار رزم باعث ریشانه پیری پرسیده از آئینه ازمانه پیری بیا چه بلا داشت بایمانه پیری	
	ببخوابی دیوانه سیر تو زهر رفت افسانه اموشی رسوا نه پیری	
چشم تو دینه صد چاک چه داری از شرفی مرنگان سیاه تو که فریاد یک جام چه امان شد و یک جلوه گلستان	بدخوی دل با گل و خاشاک چه داری پیدا است بحال من غناک چه داری باساقی و با برعه تا پاک چه داری نه	
	انصاف نفی و مروت نشین با جان سیر اینم دیاک چه دار	
تا خدنگی بر دل حسرت کش تا نشکنی کعبه در سیر است اگر مسجد اگر تخته است و تهنی اول بخود تیغ ندامت میکشد تا شکن زیب کلاه دست و دطر از قندهار گل جدا قبل جدا تا راج گلشن میکان	طرب مرزگان را مباد از تابان نشکنی کی کشی خواری اگر خواری بدما نشکنی خاطری موری که بینی نشکنی تا نشکنی لبسته عهدی تو با آنا دل تا نشکنی دست داری در هزارت چلیا نشکنی	
	از مکافات جهان پر سیر کردیم اسیر	

خاطر مایه برای خاطر بشکنی

<p>ای کجوتر منظر آب اگر باور کنی خشم در خاطر شکستن گل بعدمان کردنت بیزبان از خجالت حشر خجالت فرغ است یتوانی هر نفس تقویه مطلبها داشت شد زانجید در دل میکند کالی عیار روح مخوف چه عبرت باشد آینه ات فرست یکی ز خاطر میر چون خراب نیست روز و شب مکر از نیکیهای مردم میکنی</p>	<p>میر سانی نامه را تا فکر بال و پر کنی خار اگر در آتش اندازی چراغی بر کنی لال باشی به که دادسته حرفی سر کنی خاصه فوادی اگر از بیزبانی سر کنی یتوانی زین محاکمات رنج خود ز کنی از برای محو شستن صفه گر مسطر کنی صید و لبا میکنی این نکته گر باور کنی می نویسی نسخه تا نیم سطر از بر کنی</p>
---	---

گر بجز چشم خواب آلوده بکشائی ایسر
صفحه آئینه را تا رنج اسکندر کنی

<p>چرا ز اینهمه سگانه وفا باشی بیب هر که نظر بکشائی آنچه است چنان بدید این مردم آشناسر کن عنان کشیده پروانه خاکساری باشی</p>	<p>که گر غبار شوی رنگ آشنا باشی چه لازم است بصد رنگ خود نهام باشی که چرخ گر کند چشم تو تیا باشی که گر غبار شوی سایه بهام باشی</p>
--	---

اگر خیال کنی رشک بیوفائی ایسر
بجواب خویش نیائی اگر ایام باشی

<p>هر کار جهان خواب نه اندیشه خیالی دهقان جنون دانه زنجیر دل آفتابند</p>	<p>آتش زده صدر رنگ درین بیشه خیالی هر خورشید محالی شد و هر ریشه خیالی</p>
--	---

فرا دگتے ہم بسر سنگ نمی زد	سیکے داگر جسم دم تیشہ خیالے
	چون ناله میر لب خاموش و قاباش زنهار کن غیر یک اندیشه خیالے
دل بسته فزاک خون پیشہ چرائی گر سنگدلی لازم جو ہر ملیست سہر پوشدہ از شورفتیان خوشی	حیرت زدہ محشر اندیشہ چرائی آئینہ توانی چو شدن تیشہ چرائی ای ناله نے آتش این پیشہ چرائی
	کس نیست پر پردز اسیر تو کہ کست باخوہ پر بادہ درع پیشہ چرائے
کہ رنگ خزان کہ چمن آرای ہمار ہر خند گل بوی ترغالیہ سنے دلگرمی سودا تو در عالم ہستی در دیدہ نگاہم خس و گزاف لاری گر سینہ دریا صد لب راز لو گردد	آئینہ طراز گل و شاطہ خار ہر برگ گلی روی ترا آئینہ دار ہر عضو مرا سافہ مشغول بکار در سینہ لہ ذرہ و غور شیدا بکار ہر موج شود و شعلہ و ہر قطرہ شرار
	نور و زچمن میرسد روی بیابان جستی شدہ بر پای گل و سایہ خار
ہمہ ناز و نیار می بینے سوخت دل منز استخوان مرا انگہ آشنائے گردد در بیان سہمی قدان خود را	شوخی و امتیاز می بینے شمع خلوت گداز می بینے چشم الفت نوازی بینے چہ قدر سہ فرازی بینے

<p>عالم از طمس تو سنبل کار روز بازو سے ناز با دیدی مرزہ در گرد فتنہ نہان است</p>	<p>باغ غم سیر درازی بینے استحسان نیانہ می بینے گوشہ چشم رازی بینے</p>
	<p>گشتہ رانک دآہ باست اسیر بہ شیب و فراز سے بینے</p>
<p>فی سوختہ الفت در دم نہ دوائی آسان نبود لاف ہوا داری فراق مارانہ شناسد کس دما کس نشا سیم آوازہ شہرت غرض بہت باہست تا گردہ گرم رودان برق نزاد است ہر کس کندم منع دل آید تو انکرو</p>	<p>داغ ہمہ ناسور جد کیت جدائی فون در رگ مایہ پید از بیم جدائی فاسخ شدہ ایم از غم چو فی و چرائی آن مرحلہ را طلی نہ کند خاطر طائی بگذر قدمی از خود اگر ہمرہ مائی دانہ نسب عشق مرا من جدائی</p>
	<p>از سیکردہ باجیت گردن ہمہ کس کین نہ درین ملک است انداز چوائی</p>
<p>غراب گشتہ ز دیرانہ کہ میر ہے نشیخ و شاب نسب نامہ کہ میر ہے اگر چراغ نباشد گلاب کی باشد دستہ درست نامہ می ز من چہ میجو ہے یگو نہ بادہ در ع در صلاح بدشتی</p>	<p>شکایت از دل دیوانہ کہ میر ہے حدیث تامل دیوانہ کہ میر ہے و گر ز بسمل و پر دانہ کہ میر ہے بخواب رفتہ انسا نہ کہ میر ہے نظام رونق یمن نہ کہ میر ہے</p>
	<p>سبحان خویش ز داغ چہ با جہاد</p>

رازشائی بیکانه کسیر سے

بطوقان رشتکے بغوغامی سے	بنارت دہم محبتی از نگاہ ہے
زدام عدم میکند رم نچا ہم	چا سیکند چشم اد از نگاہ ہے
بجی تمنا بجان تما شا	نذارم گن سبے نذارم گن ہے

چو دست و گریبان تقصیر کرد
من و دامن نجلت عذوبی

دفا فیہا غیر بندب الوفا شے	خوشا حال مجنون خوشا دادی سے
گذشتیم شبہای آدینہ از جام	نصیحت ترا شان دیرینہ ہو ہے
چہ قاصد کہ تا خامہ میکنم سر	دلہم حد خبر میر سازد پایے
اگل تازہ و سر و گذار و رخسار	خوشا فتنہ سود خوشا نالہ سے

بلائی شب جمعہ و گشتہ از سر
خاریم ساقی برہ می بد سے

خویش آئینہ دار خود رائی	گریباختہ تما شائی
بیقراری دل غبار انگشت	خاک در دیدہ شکیبائی
خزل ماکہ سے تو اند چید	اگل راز بہار رسوائی
تازہ پروردہ نیا ز غنیم	گریہ شوخی و نالہ رسوائی

بیش ازین بیتوزنگی ستم مست
میر و مگر یہ زدوی آئی

زبید و محبت حال دل چہ میپرسی	سراغ آب گوہر ز نیم ساحل چہ میپرسی
------------------------------	-----------------------------------

زود رافتادگی رویتوان در آن کجاست	عزم کمر بستگرنست از منزل چه میرسی
ز منفر عقل دارد پنهان غفلت بگوش دل	خراش ناله از نجر از عاقل چه میرسی

همین آینه تاب دیده ن رویتوی آرد
مدهش خوبی خود از من بدیل چه میرسی

اگر در خواب خود را دیده باشی	چه گله از دل با چیده باشی که
بخود صد پیر چن بالیده باشد	اگر بر دوس گل خستیده باشی
دل آینه دار سینه صافست	اگر زنجیر به زنجیرده باشی

اگر حال اسیر خویش دانی
پیشان از ستم گردیده باشی

دل کشته آرز دست میگوید	بمغزی و حرف دوست میگوید
فافل دلت از زبان خجالت	بینامد و دوست دوست میگوید
دشت کشیده سر مه چشمت	گل محرم رنگ دوست میگوید
سجاده گریم می سنگندی	رحمت یم ابر دست میگوید

بادشمن نفس آستی کن
فردا چه جواب دوست میگوید

گر پسندد بجان دیده جیرانی را
بی محبت چکنم قاصد بچایی را

ورز آئینه کشایند گلستانی را
ساز آباد حسد ایدل دیرانی را

نامه هربان بیج مسلمانی را

بسکه پایمال ندامت شدم از غفلت غفل
ای تم رخت ابر کرمست بحر شمول

آتش گدازم ریون زاوید پیرای قبول
میتوانی که دمی اشک مرا حسن قبول

تو که سرشته قطره دیرانی را

منبع خاموشیم از گرم خطابم مفروز
بنی از شوخی نیز نگشتر اجم مفروز

شعله حیرتم از سسترم چو آیم مفروز
جبهه لاله رخان پیر عساکرم مفروز

بر من آتشکده میشد گلستانی را

ای دود عالم بر بهت پشتم دولی جیرانی
تا تو انهم مدحی خسته دلم درانی

خضر ورد آدمی سودا می تو سرگردانی
تو که تن را سر و سر بر اندهی سامانی

سر دسانان که دبدبی سر دسامانی را

ایکه بے حکم عطای تو زد دیوان نجات
خوابد از خضر سخا تو اسیر آسمیات

بیکند رنده یو شستند ز آینه برات
آه غمی را کیست که تو جود گو به بهیات

حد و صفت نبود تیج مسلمان با

ایضا

سازگشان ز مل بست گفتگو کنند
ناز که لان ز رنگت رسکت نگو کنند

شاید لطافت سخند آبر و کنند
کنانیان اگر گل روی تو بد کنند

کتر نسیم گلشن مهر آرد کنند

از خوشش بود ای چنین دلکشی خم
بی اختیار گشته خارم گدای خم

پیدا است عکس باد ز آئینه های خم
دی روز تو به کردم و اشوب پای خم

آن طاقم نماند که می در سبک کنند

از جوشش گریه میر چنان افتم
آمد بکار سوزد که از مجبستم

از داغ اگر چه لاله محبه ای دشتم
عشقم چنان گداخت که سوزان تر دشتم

عضوی نیافتند که ناخن فرو کنند

از گریه ام بیتان میگل حلقه میزنند
از چاره اسیر غبسل حلقه میزنند

ناز که لان مهر گسل حلقه میزنند
غمهای دوست بزد در دل حلقه میزنند

شانی بگو که نمک در ازفت ورو کنند

ایضا

بلبل باغ دلم شوق تو پر داز من است
گر چه کم حوصلگی پیش تو غماز من است

عرق جوش گل از شعله آواز من است
انچنانم که فلک گم شده راز من است

	عیشقل موج بواجانه برانداز من است	
از گلستان وفا چشم شکفتن دارم بسکه دل بشته میاد شدم پسند دارم		تخم کل در نظر از بارخ بکس میکارم ساده بوجم چه قدر اشک بودای یارم
	ملته دام جگر گشته پر داز من است	
آلحکامی به شمر چیدن من میگو شد منبت در پردۀ بالیدن من میگو شد		گریه در سوختن گلشن من میگو شد هر قدر در دهر بل خوردن من میگو شد
	حرف آئینه نگوی که غماز من است	
باد زن شد پر طوطی گس از یاد من رفت تا بخود دیده کشودم نفس از یاد من رفت		در بودای تو غبار هوس از یاد من رفت جسوه کردی و بر تنس از یاد من رفت
	چه قدر خون شده دل گوش بر آواز من است	
تا ز خنبد پیران گل نشنوی آواز دلم میشود حال پری آئینه راز دلم		میتوان سیر چمن کرد باندا ز دلم هوش دیوانه رسیدست ز پر داز دلم
	تا خیال تو درین خانه سخن ساز من است	
ز ره خورشید بصیرت زلف بدست بیمت اندیشه ام از علم داد بدست		قطره دریا است بظا هر ز لب بدست نه امیر از سر و سامان جت بدست
	هر که از خود گذرد شعله ممتاز من است	

غم کرده ریاض جان مدهال مرا
صیاد و لیکه دوستم میدارد

آهینه ندارد دل خوشحال مرا
بنت در آغوش قفس بال مرا

اول

عمری در عشق به سپریا گشتم
یک چند بودا دمی جنون افتادیم

فارغبال از غم تن گشتم
القصه به سعی خویش رسوا گشتم

اول

ز اسباب تعلق کم و بیشم ندی
از منت فوش سفتد ملیشم ندی

چرخ دایع دل و سینه ریشم ندی
شرمندگی از بهت خویشم ندی

اول

گردون خشتی زیاده رفعت اوست
خورشید که داد چرخ بر سر جایش

در یانمی از ترشح رحمت اوست
پیر مرده گلی ز گلشن قدرت اوست

اول

اگر خاکس لب تو برشته ناب افتد	هشیاری را گمان به منساب افتد
در دیده نمک خیال قد تو	چون سایه سرویت که در آب افتد

وله

شد وقت که می خوری و گریه کنم	دل را فارغ ز تنگ اندیشه کنم
بستی تو غم زهد در جوش آمد	بر خیز که خون تو به در شیشه کنم

وله

ای یاده کسان فروده که باز آمدید	دیگش اینمید گل عیش و مسید
شد وقت که در مجلس مستان صبح	عده طعنه بخور شید ز ندام بنید

وله

هز ناله که سیکنی دوانی دارم	هر جا که روم راه بجائی دارم
حضر خودی در راه منائی دارم	از حق مگذر عجب خدائی دارم

وله

دل را بجمت جمال نیزگی نیست	کس را به جز رنگ خارگی نیست
از بجز شکست شیشه خاطر ما	مهر تو یا غیار کم از سنگ نیست

وله

ای دل چه فربه غمی پیدا کن	ای غنچه داغ تباهی پیدا کن
خواهی که به ملک دل سلیمان باشی	از صافی سینه خاکی پیدا کن

وله

مای برده که دخی تو از دخی شراب	از عکس رخ تو لاله گون تو شراب
--------------------------------	-------------------------------

تنگ ست ز پس دبانست از باد تو خوری	بیردن نرود هرگز از دلبوی تمرب
وله	وله
ناگشت سر کوی تیان نزل من	عل گشت برین عشق هر شکل من
بر غم چه تتم نمست پیوده که من	بیمانه پیر پاوه حسرت دل من
وله	وله
در عشق که قید نامی و تنگی نیست	جز خون دل آب دیده را زنگی نیست
از بسکه نشسته ناو کش بر سر هم	در سینه ما حای دل تنگی نیست
وله	وله
پیوسته خدای را اطاعت می کن	اوقات شریف صفت طاعتین
ما صاحب آبرو شوئی چون نور مشید	بانان جوین خود قناعت می کن
وله	وله
یارب دل فارغ و سسته آگه ده	در سستی ز گریبان امل کوتاه ده
یک بار محبت دوم کن از قید همه	نزدیک خود از رهی که دانی ره و
وله	وله
از لذت و درد آنکه دوائی دارد	کی چشم باطلت موسیقی دارد
شمرش با دانه کاسه تاسد ری	دخمی که بر هم آشنائی دارد
وله	وله
مارا از عشق همی جز غم نیست	در سینه تنگ ما نفس هم نیست
گر زلفت تو باطلت بهم پیوسته	اسباب چون ببرد دل ما کم نیست

	وله	
بیدردم اگر زخواهشت پیرشوم زبان آمده در عشق مرا پای بدر		دیر عشق تو گر گشته شمشیر شوم مادر سر کوی تو دین گیر شوم
	وله	
از معنی با لفظ فقط نفی م سر سطر که راز هر لفظ نفی م		در در سها در رس غلط نفی م در دعوی یمن ماکه خوا پدر خندید
	وله	
دورخ ز شرار سنیه ام پیدا پرخاک قناد و نام او دور باشد		آتم که زمین ناله فلک پیا شد از چشم ترم قطره اشک شب حبه
	وله	
وزد و گور راه پای سعی آبله دشت کز دست جفاش غیر هم صد گله دشت		در کعبه وصل او که صد مر حله دشت بستیم لب از شکایتش چون دیدیم
	وله	
در بیم ندانست که امید ی هست روشن نشد این مر که نور شد ی		گرچه دل روشن مرا دیدی هست در کلبه خویش تا ندیدم رویت
	وله	
کار همه کس شق چون خواهد شد ماند حجاب سرنگون خواهد شد		اگر حسن توان چنین فزون خواهد شد در بحر منت گشتی صبر صد لوح
	وله	

شبهه از ناز نه خندی میزد	تیر بر جان میبندی میزد
چشمش هر چند آشتی می طلب	ابروش تغافل بلبندی میزد

وله

میگرم و دیده عافیت از دازم	می نالم و ناله نشنود آوازم
دیرست که زنده انی دشت سفرم	عمریست که نمیدانم نفس پروازم

وله

هر چند که سرب گناه آوردم	در سایه رحمت پناه آوردم
در حشر بایسد زلال کرم	چون نامه خود روی سیاه آوردم

وله

از من شب بچرا پسید حساب	در یکایکم کدام و چه خواب
در دل بود آرام جانی بر موج	در دیده خیال خواب نقش بر آب

وله

آگاهی چیست سیر دنیا کردن	در ملک وجود رسوا کردن
چون مهر سفر کن که بود کار زنان	از سرمه سایه دیده پنهان کردن

وله

از قیض خیالت چمن سینه شکفت	از دیدن روبرو گل آئینه شکفت
چون صبح لب از خنده جاوید بست	هر گل که ز باغ دل بی کینه شکفت

وله

میساخت چو صبح لاله گون رنگ هوا	پا تو به مس داشت نمک خنک هوا
--------------------------------	------------------------------

وله		
دوری چه شد اینک در برت می گیرم آئینه اگر بابرست سست گیرم	دور دیده از دلیت خبر می گیرم عکس تو بمن رو کند از جذبه عشق	
وله		
صیاد ملال را تگر می چسبید از ناله قدم منه به پیرون چون تیر	هوای نشوی بچنگ هر نفس سیر بانگ بیکان بگوشه سحر می بر	
وله		
دوی خون شده لاله بی نیازی تا بیچاره بخون خویش بازی تا چند	ای دل در بند عشق بازی تا چند یون هفت تیر ماست تا چند	
وله		
دوی گرم ز شکوه زبان آتش هنر دست نشسته در میان آتش	ای سوخته عشق تو جان آتش هر کس که بید خال بر د تو گفته	
وله		
سے ناک آهینه سوز آور دیم روزی به شب و شبی هر روز آور دیم	افغان که ز دل بر آسوز آور دیم بیهود و چو آفتاب و مه زیر سپهر	
وله		
لبز شکست لاف سے باید بود باهر بزد و نیک صامت می باید بود	مخمر سے کذاب سے باید بود چون آب که دلیل و تقابلت غیر	
وله		

نہیں مینیہ باغ گردیدن تو	از دل ساز و حلال گلچیدن تو
گردید زبک محو خندیدن تو	آئینہ نمک زار شد از دیدن تو
وله	وله
اشک شمره کاروان این کمنه رباط	باجوهری چیدہ پرویرانه بساط
سہیل شوخت کہ از شوق بہا	در بقیہ رشیشہ می زند بال نشاط
وله	وله
کشتیم بنوان شاعری صبح و دوچار	ہر گشتہ رنگینی طبعش گلزار
خندیر چو پیر سیدم از دوشہر و دیار	گفتم کہ تخلص شما گفت ہزار
وله	وله
ای ذات وصفات تو مہر از عیوب	یک نام ترا اسمای تو علام عیوب
رحم آر کہ عمر و لما قسم رفت بہار	نہ نبوح بود نام مرا نہ ایقوب
وله	وله
دانی زچہ یک نام حق آمد غفار	یعنی کہ بہ مجربان عاصی رحم آر
گر جا بیٹے از جہل نکردے گنہ	پس عفو ہمیشہ سے نشستی بیک
وله	وله
بشد باغ و شمع گل رعنا روشن	و دشعل لالہ گشت محسار روشن
از پرتو روئے آتشین رخساری	گردیدہ چراغ ویدہ مار روشن
وله	وله
قزین کہ بود گرد و غبارش سرکین	پیوستہ کنند تا تارش سرکین

چون کوزه بپاگاه دهر تو دینے	سوزنده چو شمع بر فرازش سیر کین
وله	
دل را عشق شست زینت کاشانه	بے بزمه گل باغ و بهار افسانه
وای سببی صید و پوستی بیغیرت	بجز آنکه مدار و نمک دیوانه
وله	
گردن یسفا دمی خبر سے باید	گر دیده بایسته نظر سے باید
گر آہ اگر ناله اثر سے باید	بہر شور ترا شور و گری سے باید
وله	
آئینہ پرست سایہ آن کویم	دیوانہ آن شبندہ ابرویم
جامع زد و آہر دو عالم شد و ام	تا در دو گوشتہ است ہم پہلویم
وله	
پیوستہ ز بچان خبر کم میسوزد	آتش بدرون مجرم می سوزد
از کثرت اشک بچو قلیان شیب و	در آیم و آتش لبیرم سے سوزد
وله	
شبابا با از خطر امن سفر است	توفیق رفیق با و چاکر ظفر است
اقبال روان بچو غلامان از پیش	دولت چو دکان و وان بر اثر است
وله	
صاحب درد بچال در دم نرسد	دل سوخته باہ سردم نرسد
آوارہ چنان شدم کہ در راه طلب	گنای من بگردم نرسد

وله

بلبس صفت از منج علی نعمه سر است
یعنی که چار یار سه گامه با است

جبریل که برگزیده لطیف خداست
دانی ز چه روزه حرف آمدنش

وله

سر رشته کفر و دین و ایمان سوزد
چون شمع که در مجلس کوران سوزد

از بسکه دلم ز آتش بجران سوزد
یسوزم و حال من بکس و نیست

وله

بنیای را غبار من اکسیر است
روز و شب با و در حلقه زنجیر است

از است که چشم من نیازی تیر است
یک لحظه نبوده ایم بے قید خون

وله

جان تبکده سجد و چپا ہے دارد
قربان نگاه از سر راسته دارد

دل قبل از طرف کلا ہے دارد
عید ست بدیوانه مبارک باشد

وله

روز محشر مگر تا شام سوخت
این دسته کلید معوج دریا سوخت

با کز من وسعت صحرای سوخت
دار و صد غنم گوهر و آنهم نایاب

وله

کز آب گهر ترست ستر پایش
خمیازه گوهرست ستر پایش

حرص آتش دیگرست ستر پایش
گرداب که فز در رشید در پایش

وله

محو که باین آب و علف می پیچد	دریا که باین شورش گشت می پیچد
یکدل ز خیال غرضه خالی نیست	گرداب هم از رشک صدمت می پیچد

وله

مجلسن می دو ساله گرد در روشن	چشم طرب از پاله گرد در روشن
پژمرده بود گلک قلع بے فی ناب	از آب چراغ لاله گرد در روشن

وله

در وادی غربت که بمن زندان نیست	هر خار سیاهان قره گریه نیست
هر موج سحاب زنده رود نظر است	هر نقش بیم سواد شهرستان نیست

وله

شب که قدمت کلبه من روشن بود	شب بود بدیگران در دامن بود
از پر تو خورشید و صالت تا صبح	متاب غبار خاطر روزن بود

وله

ای در دچو بیدر دز عالم غافل	بر گردن او چه بسته مهر زدل
بر سر دهمت جا اگر انصاف دهی	در گردن حق که دید دست باطل

وله

شونی که نظر آشنائی پوشد	از سرتا پا حس خدائی پوشد
از خون که رنگ کربا خواهد ریخت	شد مست و قبا می کربلائی پوشد

وله

دارم جانے که ناوک غم را بدنی	در سینه دلی بجز بلا را صدنی
------------------------------	-----------------------------

چشمے روش گریه بابر آموزی آہے کہ بسوزد آسمان راستینے

ولہ

از کوئے تو ای نگار زاری بردیم آشفته دلی و بیقراری بردیم
ای مایہ مشاومانی آخر زورت رفتیم و نعمت بیاد گاری بردیم

ولہ

از گرمی سینہ ام نفس میسوزد بر ناله من دل چربس میسوزد
دردام محبت منم آن رخ اسیر کوشش آہ من نفس میسوزد

ولہ

چون یادی از آن چشم فسون ز کنم میزید اگر دعوی اعجاز کنم
وقتست کہ از نگاہ گرم ساتے چون نشہ بیال بادہ پرواز کنم

ولہ

اسی نیش بدل زن فلک سفلہ نوازے دسے شیشہ عشرت شکن شہبازے
ای مدت جودت چو ازل دیر انجام ای نوبت مهر چو ابد و روز و رازے

ولہ

گردم گل سوداے کہ خواہد گردید آہم صفت غمهای کہ خواہد گردید
در رشتہ کشم گوہر اشک از مرگان آسج تمنائے کہ خواہد گردید

ولہ

در چہر زبکہ چشم من ے گردید ہر کس بنیم در انجمن میگردید
خورشید ز بس دلش من میسوزد افلاک بجال و ارہ من میگردید

ول	اشب عیست بد عا خواهم کرد خود آکه با دز حسم بر ندای زان
ول	لب با لب سانسو آستنا خواهم کرد که دامنست از دست ربا خواهم کرد
ول	من کیستم آسود و فارغی سود از ده بیدره گردی مردی
ول	نه فکر غمی نه خاطر خوش حالی سرگشته بیدریه یار نشان حالی
ول	ایدل شب بجز افراط تو چه شد اشب که شراب عشرتم خون دوست
ول	گاهی گوی رقی نه آگاهی تو ناصح از جان من چه میخواهی تو
ول	دیدیم یک نشه شراب همه را خواندیم ز یک لفظ کباب همه را
ول	دیدیم یک نشه شراب همه را خواندیم ز یک لفظ کباب همه را
ول	میگیریم و دیده قافلست از راه دریست که زندانی دست نهم
ول	سینه عالم و ناله نشود آدا زرم عمریست که حیدر نفس پروازم

متفرقات

عقد گوهر چون صدف در آستین پر
از خنبار مالک تمیز زندان می کند
با دل دیوانه خود مسامحه داده ایم

خونبای خویش در زنجیر بگین و اریم ما
درد و عالم خاطر اند و بگین و اریم ما
خنده بر لب جان بگین چنین بگین و اریم ما

وله

بسکه دار و دل لاکل بر هوا
ز یاد از یاده اگر سازد و خنوا

میزند عداقت فل بر هوا
انگند سجاد و چون گل بر هوا

وله

صبح بیدار ندارد و نظریاک مرا
راز او خجالت رسوائی مختصر نکشد
اعتقادش تبصافت چو آتش روشن

آب در سیر کند دیده نمناک مرا
نتوان جست بجز ای خاک مرا
شعله محراب عا کرده دل چاک مرا

وله

ز سبزه قدر بهار و خزان شود پیدا
یکه زهر خورده است شهید نشاند

ز خار و گل هنر باغبان شود پیدا
ز دشمنان شمر دوستان شود پیدا

وله

بهار تنگدلی بنبر کرد حاصل ما
 و میدانه و تو رنگنای خوشه خیز
 بیاور و بشود در آتشیم بچوایسیر

بیسر غنچه غبار خرابه دل ما
 بنیسر عقد چه دید از کشتا و محفل ما
 دل گذاخته و ما چراغ محفل ما

وله

آتشک من پرورده گلزار کوی ترا
 آرمیدن و در دل عاشق عبادت کن
 کرده محراب تسلی یار و ابروی ترا

جوش بلبل از حیا باید گل بوی ترا
 کرده محراب تسلی یار و ابروی ترا

وله

چه داو شکرد و بد شو قم آرزوی ترا
 بهار غنچه خاکستر سفیده صبح

طواف اگر نکند قبله گاه کوی ترا
 طراوت شب من کرده عشق کوی ترا

وله

رحمت طوفان و هم گراشک عالم گرا
 دل که بے آهست خود اہم از نظر افکند

کم کند چون موج دریا رشته تدبیر را
 بر میان بهر چه بندم ترکش بے تیر را

وله

جنون که کرد بدیوانگی مثل مارا
 کسیکه در پی نیکیست بد نمی بیند
 همین دلیل است که در خاطر خفا بایم

گل همیشه مبارست و در بغل مارا
 بماند با و یگری غم خود و بدل مارا
 چه شد که چشم تو کم میکند محل مارا

وله

دل اقلیم ز خود نمایم

جان حبله برهنه پایم

ایسبیا رز جانب وفا کیشان	شرمنده شدم ز آشنائینما
ارنجت سیه امیدها دارم	ورتا یکماست و شنایما

وله

صبح شد ساقی بده جام می ویرنیه را	تا برافزیم زین آتش چراغ سینه را
فصل گل تا از لب ساغر بگیرم کام دل	از میان هفت پیرون کشش آذین را

وله

ز غنایب چه پرستی نشان عازنا	که پی برود مصایم با شانه ما
بهار رفت چیدیم خرگل حسرت	ز آب گریه گزینش گشت دانه ما

وله

در رحمت از جنون اندام میخوابیم ما	داحم داریم از خدا جیاد می ایستیم ما
در تمنای تو ناز معد گلستان سلیم	خنده از گل جلوه از ششاد می ایستیم ما
گرچه از چشمش نگاه شوخ هم در تشبیت	التفاتی هر چه با دایادی خود ایستیم ما
از نگاهای منصب آتش پرستی یایم	ای گرفتاران مبارکبادی خود ایستیم ما

وله

با نقاب برابر مساز یار مرا	که پیشین خزان می گنی بهار مرا
بنما که بگذرت چا گرفته ام که نسیم	براسن تو رساند گویبار مرا

وله

گذر از بقعه که تجانه لافست آنجا	رو بپنانه که جوش دل صافست آنجا
تو به در مجلس جمال حصار خطرست	تو به بشکن که می صاف صافست آنجا

بیا که فال جنون کرده ایم جنگ است	بفرخ گوهر دل می جریم ناله تر
نشان رست چو از دلم میری	که برده است بچشم نشان خند ترا
وله	
ویل بادیه دیوانگی بس است مرا	همین نشان فرزانگی بس است مرا
رخویشتن بدبار جنون گریه ام	که آستانای بیگانگی بس است مرا
کجاست غم که گذشت من بگوئی	بقتل نیست محاکمی بس است مرا
وله	
الفنت نمیکند کس دل دیده با	کچین نمیشوند جرات گزیده با
منون چشم غالب خوشم که خضر است	یای کم است گام بنهرل سیده با
وله	
ای نگاهت از شوخی محشر قافها	عاریست ز تاب خانه سوز بلبلها
دیده حیرستان شدند ز لاله سار	سینه سبیلستان شدند ز وقت رو کا کلهها
وله	
کرده ام مرغ سبک روحی امید و بیم را	افشتر ایم در غزل دلا و گل شایم را
شوخی پروانه او بال گرفتاری خود	میکنم در کج عزت سیرت استلیم را
وله	
ایم اطا سیمم کت کش کمند ما	صید و ایم و گردن تسلیم نبد
مکده بسته بند شعله و ستار گشته ایم	دار و سپند غنچه در آتش گزیده
و بستگی بالفت جاوید داده ایم	عسیر دراز خضر محبت کند با

اگر دامنم که عشقت گریخته خواب در خواب	اگر دامنم که عشقت گریخته خواب در خواب
دو عالم مطلب از یاد دلم میزد و در یاد	دو عالم مطلب از یاد دلم میزد و در یاد
ز هر صبح دلم خورشید عالم تابان	ز هر صبح دلم خورشید عالم تابان
کرده لیریز جام مرا	کرده لیریز جام مرا
میرود از خاطر تو آتش را	میرود از خاطر تو آتش را
دهقان که ز ما پیش خرد حاصل ما را	دهقان که ز ما پیش خرد حاصل ما را
درد قافله گریه ستانه نه هست	درد قافله گریه ستانه نه هست
بدل دزد و گاهت سپینا را	بدل دزد و گاهت سپینا را
بهار سینه صافی بخیزان تر	بهار سینه صافی بخیزان تر
بیازا هر که مست سجد یا بے	بیازا هر که مست سجد یا بے

ایسر دور گردم می توانم	که نامحسوسم کنم دیرینهارا
وله	
خوش بهاریست قبح نوشیها	بوی گل نشئه بیوشیها
گریه کے حیرت بفرست مید	بے شرم دم تو خاموشیها
لب کشود از سخن از یاد مرفت	چہ بشتی ست فراموشیها
چقدر درد دل زیاد مرفت	حاصل دشت فراموشیها
وله	
زلفت ساقی گرفت از دره ازکا	سبزه گرد و شمسازر پدانه ز تارها
برگ باغ بے غم آئینه آئینه شد	شیر طوطی شود خار سر دیوارها
وله	
گردنشا دگی تازد بال جایی ما	منت نیک شد ز کس مدعای ما
با چاک کلمات سینه بچشم نیکشتم	مازنگ و بوی گل نشود خونهای ما
حیرت ندیده گل گلزار دشت است	اے غافل از نگاه غافل علی ما
وله	
گر بیا فاش شود من نادانی ما	دشت را بجز کند اشک پشیمانی ما
وله	
بیت عالم میخانه نسیم ابرو ما	گردش ز کس ستانم رم آهوا ما
سیرکاشن کن اگر تشنه دیدار خودی	آب در چشم آئینه رود در خو ما
جمله آواره شوقند چه خورشید و چاه	سوده در راه تو پای همه تازانوا ما

دعوی این بس که زگوشت منم سوا ایم	خلقه در گوشت کمان تو خم ابرو با
وله	وله
سینه صافند بهم عاقل و دیوانه ما خشت این میکده نقش زخانی او از خیال لب لعل تو بشو آیدیم	ز بند بستی و میانند زیمانه ما جلوه سیل غبار است زویرانه ما خنده گل نمک گریستانه ما
وله	وله
اضطراب دل من گفت آمد نهای ترا شعله گرم دنگه افروز دجانی فرسوده	بخودی هم کرد سرگوشی غمناهی ترا وقت مستی دیده ام افروختنای ترا
وله	وله
جنون دهنه گستاخ تماشا میکند مارا بذوق بخودی بخودی گل غم سفر دارم اگر دل زیر بار غم نباشد بیم رسوایت	که میداند حجاب عشق رسو میکند مارا نیاید گر بهار از پی که پیدا میکند مارا سکرو حی خجل از کوه و صحرا میکند مارا
وله	وله
اگه آشنا کن ساقی بیگانه مارا دل ز سید رو آمد در فغان سودای عشق تو حدیث درد عشق ما بنام دیگران میند	که میداند حجاب عشق رسو میکند مارا که در زنجیر خاموشی کند دیوانه مارا باین تقریب شاید بشود افسانه مارا
وله	وله
بعلی ندیم ذوق می پرستی را کبوی عشق زین صاحب عتاب شدیم	شکسته دل نکم که بهای پرستی را بایر دغم سبب تنگدستی را

گشته سودای عشق هم در دهم دیوان ساخت اول حلقه زنجیرم از چشم غزل ز دلفاک از آخرم بر سر گل سرشتگی	ول	میرا و آب خضر از آتش نهان مرا چون بخار بر دودانی تو از دمنان مرا بسکه دید از گردش چشم تو سرگردان مرا
--	----	--

مکن در بزم روشن و صفت شیرین نال شید سر خرونی بزم سربازی تو اندیشد بکش از صورت محبت پرستان دامن را	ول	که رشک آتش زنده در شیشه جان شمع محفل را که طوقی گردن تسلیم ساز و زرم قاتل را خریداری مجو بهتر ز حسن آینه دل را
---	----	--

ز پرده های خموشی شنود فان نیش و نسنه غافل از دلم هیا	ول	بغیر غنچه نفیسه کسی زبان مرا نفس ز بر زنگار دار و آشیان مرا
---	----	--

در محبت از جیون ارشاد میجوایم ما در تمنای تو ناز صد گلستان میکشیم	ول	وایم دایم از خدا صبا میجوایم ما خنده از گل جلوه از شمشاد میجوایم ما
--	----	--

من و بزمی که بخرگان نرسد خواب آنجا عندلیت چینی گشته دلم کز نم اشک شده غرقه بحر می که ز اعجاز خطره عشق بیکار نشیند که ز اعجاز لفظه	ول	شود آرام می ساعیر سباب آنجا شعله دلخ بود لاله سیراب آنجا دلت مشوق بود پیش گرد آب آنجا تشنه خون نمک گشته سفید آب آنجا
--	----	---

	وله	
نسیم بی نیازی کرده تاروشن چراغ مرا در گلشن بهر دبی اختیارم داشت پائی		هوای ناامیدی برده از سرشت بلغم را پریشان کرده زلفت سایه سرود ماغم را
	وله	
با شکوه خیران نبود گفتگوی ما با آبروی خویش با عالم تمییز هیچ بار و دلیل با دیر سرشت کی بس ایمل غین مباش که در دوا دلی طلب		بچیده همچو گریه نفس در گلوئی ما بیرون دگر به ریخت نجاک آید ما منت ز خضر هم نکند آبروی ما آوارگی دوا سپه کند جستجوی ما
	وله	
نظاره خطش از هوش میرود مارا چه اوجها که گرفتیم تا نهار شدیم		بسیر باغ بنا گوش می بردن مارا نسیم گوی تو بردوش می بردن مارا
	وله	
شد فزون بی غم شکست خاطر و گیر ما در بیا یان جنون خضر هم کرسودا عشق		کو خرابی تا کنند بار در غم میر ما موج آینه ندگی شد حلقه زنجیر ما
	وله	
کردم از غیر خیال دوست خالی سینه را آسمان را دل ز رشک خشم خالی نشد		از غبار آرزو خشم دل بی کینه را تا زنده بر شیشه ام سنگ شب و نهد را
	وله	
ز بیهوشی مرا دم سحر انجام سحر خود را		بدست هدایت دل سپردم باغ خود را

چنان سیر چمن شد در گرفتاری فراوانم	که هرگز از نفس نشاختم بال و پر خود را
وله	وله
پیرای من عشق خاموشی نشد دسانا	پیر بلند آقا ده بود این پرده آید آید
نقد و وسعت ندارد و در ورسوای شود	آسمان را نیست تاب شوخی و بازیما
وله	وله
بخت شکوه و زنجیر سی نیست مرا	لاون طاقت زده ام کم گشتی نیست مرا
بده که جلوه گوی گلشن امید شود	همچو ز گس سر و برگ گشتی نیست مرا
لقه دام درین سلسله محراب دعا	در نه در هر دو جهان سجده گشتی نیست مرا
فرزند سوز و دم طعنه بآرام سپند	به انا تشکده آرام گشتی نیست مرا
وله	وله
از بکه غمت گداخت مارا	توان که دما شناخت مارا
سوز خشم جگر گداخت خور دیم	لعاشش نمکین لولخت مارا
وله	وله
صبح بیدار نه ساز و نظایاک مرا	اسب و ریشیر کند دیده تشاک مرا
راز او محبت رسوائی محشر بکشد	توان جیت بعضی غم تشاک مرا
وله	وله
لکه گشتم خاک نه پر دم افلاکم چرا	منکه کردم ترک سر از در دیر باکم چرا
نک دلی بادیده کم از اخلاص غیرت	کس چه بداند که در بزم تو غما که چرا
وله	وله

<p>عاقبت گلده باغ نظر دارم یا بے ترشای خفت گلده بندیر ختم مهر محشر از آنکه سود جرات میکند</p>	<p>استنار از پیشتر از پیشتر دارم یا جان بلب خون در جگر گل در نظر دارم یا باد دانت یک درون مختصر دارم یا</p>
<p>وله</p>	<p>وله</p>
<p>گر بار و دل است عبت از و چرا ساقی پرست میکند دل ز بحر غم و دوستی شکستن دل نیست و دست</p>	<p>گر دیده محو دوست و گریختن چرا افت نکاشد به و جام و سپهر چرا بید و زخم دل با از گل رفو چرا</p>
<p>وله</p>	<p>وله</p>
<p>عکس متاب کشید است بر بخانه و آب گر خیال تو چراغ دل گوهر گرد و خانه پروانه مخون غم سیاه نشینست</p>	<p>شده از موج عیان محشر دیوانه و آب خیزد از موج شرار پر پروانه و آب کشتی دوست بکباری و پروانه و آب</p>
<p>وله</p>	<p>وله</p>
<p>بسکه دارد و محشری گشتن متاب شب و دودم افکار چنان سوختن هر گل روی زمین آئینه دارد و گشت</p>	<p>کرده بر خاک مهر کویتو مسکن متاب کشت شده است بنجا گشتن گشتن متاب هر گل تحمل کرد و عکس بدامن متاب</p>
<p>وله</p>	<p>وله</p>
<p>مست نازی توان گفت که مارا دید یا آه سیر از توجه پنهان نفسی خسته است این خزانست که از ریشه گل سر سبز است</p>	<p>سوی خود بین و دل اهل وفار و دیر یا گیره آن شده خورشید نما و دریا یا تا بکف آئینه داری دل مار و دیر یا</p>

هر نسبی که در دنامه فاتح بالیست	فارغ خراشی جنون باش بودار ریاست
ول	ول
می پرستی بیدار بادم نوای عیند	قاعل بیناست در گوتم صد اعند
یا اودر عالم گل سینه گلزار وفا	بتیر از بیگ دل پر فادایا عند لیب
عشق با معشوق یاران مشایخ دوست	آشنای گل نگرود آشنای عند لیب
بر تو خورشید گل از خواب بیدارش کند	کاش من یک صبح می بودم بجای عیب
ول	ول
چراغم روشنست از رو آفتاب شب	برغم دیده از دل می کنم نظاره اشب
ول	ول
بتیر از بیگ عشق آینه دار خوی دوست	همچو گل می خندد از بیگ عاشق رود دوست
دید و بر سر شکفتن همچو گل و آبیکند	کاش دل هم بیک گره میبود از ابرودوست
رود روشن از بر بزدانه می سازد چراغ	کرناشد غیرت عاشق نقاب رودوست
شوقی جوهر نزار و خواب در شیر ناز	بینماید راز عاشق از غم ابرودوست
ول	ول
شید دوستی گشتن فن مات	بیکرن دوست گشتن دشمن مات
ولیرت در دنیا بر من که کرده است	تو خون تیریزی در گردن مات
ول	ول
مفضل گشت خانه میرت دل من است	صندوق رازها محبت دل من است
صید لگاه گرم ز دام زمیده است	آینه دار و حشمت لافش دل من است

ول	ول	ول
دل براحت ندیم پاسبان محبت نیست سینه صافست غباری که ز لیم بر جفا	فره هر دم نغم خواب فراغت نیست اثر ساده دلیهای عداوت نیست	
ول	ول	ول
هوار امر و ازی مید بدخل خفاست ز حیرت سرگرائی کم نگه اما چه میدانی	تدوستان شود و کوزمین از موج جفاست که نرگس دان کند باغ نگر اچتم خدانت	
ول	ول	ول
منزل آوارگی نام و نشان ماند ماستون بساخت بازوی ن می	وزره ما خورشید مغزا استخوان ماند تا توانیهای دل زود کمان ماند	
ول	ول	ول
حال دل را تم از ضعف زبان گویا تم از ضعف غباری که نیاید بنظر	رازا آتش ز جگر تشنگی خس پداست جلوت بستیم از آئینه دل بر جاست	
ول	ول	ول
گل خانه زاد خاک و انتظار نیست خورشید ز خرید و دو چرخ ن	پرواز عند نیل غبار نیست قناعم زمین عشق کم از دگر نیست	
ول	ول	ول
بهاشای تو سیر گل و گلشن شمع است بر دل ما که ز خون گرمی یاران شکنند	تا توان رفت بقرانی مردن شمع است آتش فروختن کینه دشمن شمع است	
ول	ول	ول

بیاض ساده دیوانگی کتابت	دل شکسته من ساقی سرشت
نخوب دایم دند زشت ایتد دایم	که هر چه هست بغیر از من انتخابت

وله

دوری کل بال مرغان نفس عاریت	بنوائی هست پیدترس را غارت
دل گمان در سلبای عالم را	گر گشته آهسته تر گاهی نفس را غارت

وله

سماوات باطل شکار سیر و صحرانگشته است	سبز گردیدن بکام دانه باگشته است
گوهر شاداب دارد چشم خواب آلوده	که لب ساقی و گاهی موج صهبانگشته است

وله

گشتگی نشسته از یاد برده است	بهیوده گردیم گرد از یاد برده است
در پیغمبر شکست محبت دل را	از آشیان بجایست صیاد برده است

وله

پس گم گشتگی ستاره است	بال غنای کلید چاره است
در دل آن چشم مست میگردد	اول مستی گذارده است

وله

ایکه سیر سی که آرامت چه شد آرام چیست	شعله آرام دلم گردید حرف خام چیست
گرد جولان سمنی صید بهوشم کرده است	آن گرفتارم که گشتا سم نفس ام چیست

وله

نشان زخم که جونی سوار بسیار است	میر سیران که داری بخار بسیار است
---------------------------------	----------------------------------

یکایست عیند تغافل اگر نیندانی
باشان نظری کن شکار بسیارست

وله

هر طرف قلعه از گرد سوار ی برخت
تو بنجو نیزی و من از پی تسلیم شدن
مروای دیده که از دور چهار برخت
هر کرا دست در لی بود بکاری برخاست

وله

سز نوشتم چون تنه چین بر روی است
دربخت دل بخت آشنای بسته ام
باز گشتم چون تماشای گل روی است
حلقه زنجیر مایه اوانکان بوی است

وله

جرائی سرگران قفسیر ناپست
گذشت از یک تغافل زوگام
بکس در آتش افکن عیاست
نید احم نگاه آشت ناپست

وله

نقل نرم ماحیثی زان لب شیرین شست
بلبل و قمری نیم چشم به گل یا سر دیت
جلوه برگ گل در دامن گلچین شست
آزماشا مبارم جلوه رنگین شست

وله

خطا و دام هوشش گردیت
از نگاه فسد و زاهد
لاله ریحان فروش گردیت
شعله خجابه پوشش گردیت

وله

نوا بهای بے اثر تاثیر فریاد هست
حلقه دانشم از چشم غزالان میکند
بیربانی گلستان خاطر شاد هست
شعرم بیخسخت و انگیز صیاد هست

وله

خسته دور تو بانال و افغان نشست
 غمچه بیهیاد لبست بر رخ بابل نشست

بسته دلف تو یک لحظه بریشان نشست
 لاله بے داغ و قایت بگلستان نشست

وله

تا بماتم براه طلب پانواده است
 مجنون ندیده بالمش رانج ابرام

پا بر سر هزار تمنا نموده است
 کاهی سری بیدامن صحرانواده است

وله

آنکه برات چمن بر گل و سنبل نشست
 سبزه خط چون دیدم از رخ او لبها

چون بدل مار سید حرف و تعافل نشست
 نسخه دیوانگی بر ورق گل نشست

وله

دارم نظر برگ گل از تربت مجنون
 در کعبه دل گفت و شنو راه ندارد

شاد و اجم از تربت شبنم فیض ست
 که گوشش زبان همسر و محرم فیت

وله

شوق روزی که پئے خاک گیان میگشت
 یاد سهرای مجنون که ز خاکستر دل

عمر بود که مجنون تو عمریان میگشت
 رنگ هر خانه که میرخت بیابان میگشت

وله

ولی دارم که سچش یاد نمایت
 ز فیض عشق شیرین کو مکن را
 طلب که دستم باز از من امرد

ز بس مشغول غمهای نمایت
 شرارتش به گنج خسرو نیست
 خدنگ آن کمان ابو نضایت

اسیر عشق را در پیش جانان	کجا یارای حرف همزبانیت
	وله
ببالد ویره چیرانی نیا است باین بیگانگی الفت شعار است چه قربانهای گلگون پوش	بنار و دل محبت دشتگاه است باین شیر افغانی آهونگاه است سیر کوئی محبت عیدگاه است
	وله
عقل از دیوانگی ارشاد بیاید گرفت قاعی دارد که نامش را نمیدانند هنوز	بیهوشی از دل نایاومی باید گرفت بیهوشی از دل نایاومی باید گرفت
	وله
مشب اند پر توروی تو گلستان اینجا است هر کس پسته آن زلف چو زنجیرم دید دل طلبگاریش بود که ناگه خاش	از رو با شمت دست و گریبان اینجا است گفت هر حلقه ز ناز پرستان اینجا است خفزه شکر لبش چیده آن اینجا است
	وله
نار و شمع از خون و لاشانیا است زبان انجم و نانی چه میدان	ساعت شربت ایام دل جوانیا است بوش باش که در پرده همزبانیا است
	وله
بوز آتش عشق تو خرد خامخت نخون تراد طلب که مقصود از یک نگ گرم فدا ویم با تش	اسیر سودا میز نا کام خشت انجام بیابان فدا کام خشت بیهوشی با جام خشت

<p>نفسار جهان سوز تو در بزم سبزه</p>	<p>شمعیت که پروانه او شام نیست</p>
وله	
<p>توبه کردم آسمان میخانه خست شمع ماهدر و بلبل کرد عشق یتوان از عید وحشی ساقیان</p>	<p>از شکست شیشه ام بیانه خست برگ گل چید و پر پروانه خست دامگاه گریه متانه ساخت</p>
وله	
<p>دل بید روزا فسردهن حالش پیدا گر پاک چه نعم دارد از آسیب زوال خس نقاب آمده آنشعله خلوتگر راز همچو آینه که در سنگ عیانست آبر</p>	<p>صید از او نقش پرو بالش پیدا معلی اگر خاک شود آب زلالش پیدا هر کجا میروم از سینه خیالش پیدا از شب تیرا من صبح وصالش پیدا</p>
وله	
<p>بعد ازین در بزم اودانسته آبی لاز گرچه استغناست نافع کشنگار خونها</p>	<p>تا کند از دیشه قتل گناهی لاز نیست چشم خوبان را نگاه بخند زوای لاز</p>
وله	
<p>پاس ادب یاد تو بسیار ضرور است عشق آفت دهن است دینون چل</p>	<p>بر هنر نگاه از دور دیوار ضرور است در شرب رسوائیم اظهار ضرور است</p>
وله	
<p>هر کس که از خیال نگاه تو دور نیست داد دل از منتن لای توان گرفت</p>	<p>گر دور آیدش بنظر بے قصور نیست در کار عشق ناله و آهی ضرور نیست</p>

وله	وله	وله
<p>بیتابی سبب شکایت دل نیست کیفیت نگاه نصیب دل نیست</p>	وله	<p>درد و آفرینش طیبیت دل نیست هر کس بقدر خود میل خویش می برد</p>
وله	وله	وله
<p>چه غم خمار دارد می ناز و در سحر نیست چه کند کسی بکذل که هزار دلش نیست</p>	وله	<p>خط بار اگر چه سوز و دل شکاش نیست بکدام جان بار و بکدام سحر خیز نیست</p>
وله	وله	وله
<p>کار ناساخته ام را چو خدا ساخته است ای خوش آن کار که دشوار ناساخته است گر بدانی که درین پرده چه ساخته است دل ما از گل تسلیم در خدا ساخته است</p>	وله	<p>بنده غفلت من قبله الهی است در هم از بیخ و خم طره امید نباش محو تر دشتی است از دل میگردی بدان سبکی کار ندارد عیسای سیر</p>
وله	وله	وله
<p>نسخه ایام طومار حساب غفلت است دوره تا خورشید سمر است غفلت است</p>	وله	<p>صفحه افلاک سر لوح کتاب غفلت است میتوان گلهای رنگین چید از بزم جنان</p>
وله	وله	وله
<p>بیک محبتستان بکار آمده است گر در جلال کسی فصیح شکار آمده است گلشن حلقه زنجیر بیمار آمده است</p>	وله	<p>مرد و غم خون بوی بهار آمده است نشه رفیق صبحی زدگان بوی گشت طره آینه با عقیقه گهر بر رویش</p>
وله	وله	وله

بزم خاموشیت مطرب را نوای دیگر است	حسن بهوشیت ستار آفتابای دیگر است
پرده بیگانه ای آینه دار صورت است	هر که نشانی بمعنی آفتابای دیگر است
وله	وله
گل که رنگ فروشد بشعله می نویشت	می که حوصله بخت بد بهوشیت
ز چهره به خورشید میتوان فهمید	چنان منجر تیغ زبان خاموشیت
وله	وله
تا عارض فیرین تو شبیک گل غیبت	بس بلبل ولسوخته گرد تو داغست
جان نیست در یخ از تو اگر بر سر لطفی	سر بازی پر دانه ز گرمی جراتست
وله	وله
تماشاگاه دل چشم سیاه است	که هر زخم نگاهش عین گاه است
ز جرم بے زبانی بر تن من	سر هر روز بان غدر خود است
وله	وله
سیر بانغ او خیال خاطر شاد خود است	عینر گاهش سایه سر و چمن زاد خود است
سر زوشم که تی در شان خوبه ای او	خاطر من جمع است اگر گاهی میراد خود است
وله	وله
نال و زهرم دل سوخته ام سارا تو	بخودی از نفسم شوخی پروا از آموخت
نگد زکته در انوش گل حبیب من	جلوه دید غبارم چقدر ناز آموخت
وله	وله
جلوه حسن تو بس در صورت و معنی گرفت	یتوان از گردن خون دامن لیلی گرفت

گر تیا عالمی از فیض گیرنگی گرفت میتوان از کشتنم اکسیر برنجی گرفت میتوان سامانی از هر باره کشتی گرفت	یرتوانینه دار و حلقه دام و فسا هر کجا گیر و مروت دامت تو غم برین قطره تا موج محیط بے نیازی گوشت
---	---

وله

صبح شبانه جام الالمال میناید گرفت مے پریشان عید استقبال میناید گرفت هر چه آید بر زبانها فال میناید گرفت	در شب دینه بزم حال می باید گرفت نوبهاری امیر سرخوش جلوه و طاقت که برای دستان گاهی برای دشمنان
---	---

وله

اجز ناگامی ز اندازة حسرت بیش هر که احوله بیش است حیات بیش شکوه و هجر طوبی و شکایت بیش گل این باغ و دامن شفاعت بیش	فیض نمیدی از امید مروت بیش شوخی می سرسواتی استان دارد هر چه ننوشته ام از کوتاهی مضمون پر جرم ناکرده مارا بهستم می بخشید
--	--

وله

صبح رویش شب خون بهار آمده چاکش از دل بگیربان بهار آمده گرد در آتش زیر آغاجان شهر آمده	چون گل سفته و چون شعله سوار آمده در لجنه رسوائی مجنون کبر است بهر ترکان مره بار اصف پروا کشید
---	---

وله

شمش و نهد نور عونت غلام کیم است یاران طلسم توبه بکستن بنام کیم است	بوی گل بهار گفتن بکام کیم است مستی ندیده ام که سرانگی نکرده ام
---	---

بی جلوه خوشخامی و بی خنده خوش نمک	سر و گل از تو بلبلی و قمری بنام کسیت
وله	وله
ترکان او بدام نگاهم گرفته است آیم بکار دل همه گرد زرمشست غشم خجل ز مسجد و میخانه کرده	هر جا که میروم سر را هم گرفته است خونها که خورده است گواهم گرفته است کاسه براه که بنگاهم گرفته است
وله	وله
عالم شکار ز قشع چشم سپاه است سیر با غنچه بسته بفتراک تدبیر	هر جا که میروم سرتیر نگاه است عیاد و ماکه سایه گل در پناه او
وله	وله
خوابه گرد فلک افتشام آه منست بجوتجوی سواری غبار خواهم شد چه صید پاک بفتراک یار خواهم بست ظلمه است که ناز و نیاز می بندد	رشد سلسله صبح و شام آه منست کسی که میسر اول بگام آه منست آخر تریش شکار است و دام آه منست حلال خنده یار حرام آه منست
وله	وله
گرد و جلان تو چشم را بهاری کرده است دانه خورشید نهان میکند و دام امیر	اشک زنگینم جهان لاله داری کرده است بار صیاد و هوا فکر شکاری کرده است
وله	وله
از قدم جلوه یار کام گرفت رند مشرب پرست را نازم	هر قدم حیرت بدام گرفت در شب روزه رفت و جام گرفت

دور که بشمار که دست کدام دست مربوده لطف اگر هست کدام است صیدی که در امت بفتون جفت کدام است آن شیشه که در دست شکست کدام است	وله	ساتی نشایم دل از دست کدام است شد بشیر افسرد گیم رخسار تغافل جان برب و ماده تدبیر شکار است مکش ترو میبایک تر از شوخی طفلی
---	-----	---

ما چند میتوان زد به بخیر گذشت پرواز ما ز حوصله بال دیر گذشت	وله	بیگانگی ز شکوه شام و سحر گذشت از آه و ناله معذرت آسمان بخوابه
--	-----	--

هر لاله دلسوخته سرشته آبی است هر سایه خاری شکن طیف کاهی است مگذار بجاشو صفت گریه کاهی است هر یک دو قدم در ره این قلعه کاهی است	وله	هر خنجر شکفته نظیر بازنگاهی است تجالد بگینی صحرای خون است سامان وطن در گرو برگ منفرد در بر تو از گریه چه خونها خورد
---	-----	--

خوشادلی که بر تن در پیماست شکافگی شکفتن در پیماست	وله	ولیل شوق برین است در پیماست بجان تو به ما میخور و بهار است
--	-----	---

زار پنهان و دو عالم از دل فاس است بار بار در و دران شکم آسمان فاس است	وله	شوخی حسن تو که نقش و گهی نقاش است دخول عالم نیست خرج چشم گر باز کفاست
--	-----	--

اعتبارم کمتر از ویرانه شده آه آه	زانکه نتوانم گهی برگردان آن سرفراز
----------------------------------	------------------------------------

وله

یاد او کردم ز دل تا چشم حیران گل شکفت	یاد او کردم ز لب گوشتستان گل شکفت
بسکه لیر تر تماشای تو بودم زیر تیغ	از گل هر قطره خونم در گلستان گل شکفت

وله

غلو ت جان را بجای از چراغ سینه است	پیمه دل چون تشنه داغ سینه است
صبح و شبم از گل داغ محبت نشو است	روز و شبم در دست و شب چراغ سینه است
از خیالت باغبان گلشن خوشبخت است	سیرگاهش از گل زخم تو باغ سینه است

وله

بسکه شرکان کجست عبده ناک افتاد است	هر طرف می نگارم سینه چاک افتاد است
شش حسنه مشیت عبادی شد و پیر از گز	برق جولان که در خرم خاک افتاد است

وله

از جلوه تو زمین چون نگار رنگین است	بناظر کیه تو باشی غبار رنگین است
گل از طبا نچه برت سرخ و کند خود را	ز خوان خویش گل شمر سار رنگین است

وله

بسکه نظاره ز تاب رخ جانان افتاد است	میتوان شمع دین بزم ز شرکان افتاد است
در میان تو و خورشید بنگر تبست	شعله آتش تو از خون شیدان افتاد است

وله

جلوه سرور و روان قافله بهیست	گروش چشم سیه کتب بازمی گوشت
------------------------------	-----------------------------

یاوه از دست تو مستی کند و از آرد	اولین قطره این جام می بسویست
وله	
وامان نقشه گل میان شست	در یاب تو بهر رگه خار چن سست
از بوی نافه خون دلم جوش شیرین	از بوی طره لاله دماغ خشن شست
وله	
جلو باغ نظر و چهره گلستان است	خرو به سر و سامان سر و سامان
دیده در پرده کند شمع تماشا کرد	شب قدر که تمنا پیو همان
انقدر حلیه نذر انم ز که آموخته است	ی خور و خون دل ماسن آن
جلوه بهر شیشه آتش بار است	سینه پر وانه شود جوش آمان
وله	
گشت جهان ز نشو و نما پاک مانده است	آن دانه صرفت پرده که در خاک مانده است
در صید گاه اوز غبارم نشان نماده	خونم هنوز در رنگ لقا اک مانده است
انده چون خشد از بحر رحمت	هرگز شهید تیغ تو در خاک مانده است
وله	
نگاهش از سر شرکان نجیب است	خدا صبر و در جوش رنگ است
دل ما هم دلی دار و دم از است	چو صدق آینه گرد و پیشه رنگ است
سیر مستی دارم بگردون	تم در ساغر دانه پلنگ است
وله	
دردی در دایهت نرسیده است	بوی گل دلی بداعت نرسیده است

عاشق و کجا جلد کجا این چه خیال است سهرست ز خون دل با حالت ای چرخ	پیدا است کزین باوه دماغت نرسیده است انگشت که یک سیوه باغت نرسیده است
وله	وله
راست رو را نمی ارعیده و تمن نیست راه فرستد که دارد تو دورم فریاد	ره چو بار یک بود دوست بر کشتن نیست ورنه در بزم تو نرد یکتری از من نیست
وله	وله
افسون غم ز خاطر من میتوان گرفت دار و شبیه در گیم سبک تو آسمان	رنگ تنگشکی ز چین میتوان گرفت خون فرار کشتن من میتوان گرفت
وله	وله
دائم ز قنای تو دل در نظر است بچه خاطر آشفته ز فیتیم بجاست در قدر فرو دیم بقدر هر خوش هر خدا سیر از نفس آزاد کردیم	ابری که نم از چشم کشد خنده بر لب است چون گل دل صد باره با بال پر است قدر هر خوش شکستن سهر است پر و از چو در دل گذر و بال پر است
وله	وله
سهر و بجوی قیامت عتدالی داشت باد شاه عشق از دل باج آزادی گرفت	باده لب لعل شیرین از خیاست داشت این ده دیران نجیب مال و منال داشت
وله	وله
بازم از فرگان شوخی خار خار داشت سهره خطا گردید از گلشن خدایت چه غم	در و درون سینه ام از انتظار داشت بیترازان خست را از بهار داشت

وله		
یا غم از سایه ابر بهاری دیده است گرد باوش در نظر آید نیامای مرا چشم خواب کو ده این من آن آب هرا	دیده ناصه فرما و بگریه یاری دیده است بسکه غیرت در چنان بی اعتباری دیده است عشق بر فغنی کسب سازی دیده است	

وله		
رخ تو نسخه خوبی ز لاله زار گرفت شکسته است دلم از غم زمانه چنان	کایه گلشن حسن از کتب بهار گرفت که آرزو نتوانم دور و قرار گرفت	فیت

وله		
خزانه ناله دل دیوانه بر بنجا غم از دلم بناخن سخی کسی نرسد زاهد فسرده است و گرنه کدام دل	غیر از همدیگر چه جز دیوانه بنجا هرگز غبار آئینه از شانه بر نرسد در زرم روغن است که دیوانه بنجا	ست

وله		
جفا جوئی سپند آتش است چو دیدار سرگرانی کار است بچشم آشنای آید از دور	اجل غرور و خوی سرکش است تغافل تیر روی ترکش است مگر خورشید گردا برش است	ست

وله		
یک شب که اشک تشنه افشای راز است چون محقق گرم شد تشنه چنان پیوست	بیز در اگمان که دلم در گداز است گل را بنرم شعله زخار اختیار نیست	ست

وله		
-----	--	--

<p>کی در صفای تیغ تو آتش سینه شبنم است هم نیست گر بروی تو گاهی کند نگاه از فیض آب گوهر پیکان تیر تو زاهد خیال شیشه می کرد و کور شد</p>		<p>بیهوشی از جوهر آینه روشن است چون آفتاب کور می آینه روشن است در بحر عشق چون صدف سینه روشن است آه مرا که در شب آینه روشن است</p>
<p>در روی کنگ چار و پنج دود آماست در عاشق با وج تو کل رسیده ایم در کشتی حباب کشیدیم رخت خویش در نرم بخودان تو قانون دیگر است</p>	<p>وله</p>	<p>سیمیم وز دو کشتن ما خونهای ما است از فیض فقر بال بها بوریای ما است آسوده خاطریم خطرناقدای ما است لب بسته ایم و ساز خوشی نوای ما است</p>
<p>کی تو اندر خویش زود آسمان آخرد می توانی آسمان را چون پر روانه است</p>	<p>وله</p>	<p>میتوانی داشت تیری ز کمان آهوست میتوانی ز زمین را بر زبان آهوست</p>
<p>سپهین از دوری اجابت انعم کرده است نو بیماری رفته است از گلشن عالم برود منجمه باغ و آتش هر دم از شوی آید</p>	<p>وله</p>	<p>آسمان ز هر طالع درایا نعم کرده است گریه باران زود و دیوار داعم کرده است جای بوسه خوش دارد و زوایا نعم کرده است</p>
<p>حرف شمع رخ او و دوش زین نه گذشت شکوه کفر است از دور نه بیان میگردم</p>	<p>وله</p>	<p>آتش رشک چو آب سردانه گذشت کاشنای زمین امروز چون گذشته است</p>

تیره آن بزم که بی شمع رخ ساتی بود	تلخ آن عمر که بی گردش سپاسه گشت
-----------------------------------	---------------------------------

وله

آنچه دل را می نوازد در ویدیدان او	آنچه جان را زنده دارد و آتش نهان او
ویده از مکتوب زخم تازه روشن نکرد	دل شهید انتظار قاصد پیکان اوست
هر که زیاد تو شد در مصرتهای غیر	گر بنیم وصل بویست جا کند و زبان اوست
عشق هر جا نکال خود سخن گوید سیر	شاه بیت آفرینش حرفی از دیوان اوست

وله

ظلمت شب پردگی راز کیست	نور سحر آئینه پرداز کیست
تازه جان سوز ندارد سیر	سو ختم این شکل آواز کیست

وله

مست می آمد و آئینه بخت	مزه دارد گل خورشید بخت
شونمی مشرب خود را نازم	هر که از دام تناسی شوب
مرد در عالم معنی هم مرد	بقدر تو بیه تا کر ده گشت

وله

بے رخت نظاره در چشم چراغ مرده است	آید از دل چون سخن بر لب گل مرده است
صیدگاه سابه مرقان چه شوق افشاده است	هر سر مو بر تن من صید ناوک خورده است

وله

شمع و چراغ مجلس ستان می و می است	جام و کدوی باده پرشان جم و می است
آه باد و دست باش سینه خود و لگاوار	چون عینک ما آنکه بنم سوزش و می است

مردانه گرز وادی سبزه بگردد گویی

هر نشش پای بهمت او حاکم طی است

بسکه در بومش آنکه مشرق حیرت گشته است

چون بجای بخشدم زخمی که از شرکان او

تا دل آئینه بیاب جراح گشته است

در حقیقت عاشق و معشوق دلگسیت

هست شام بحر با آئینه منج وصال

تا و کش چون بزدلی آید ز صد دل زنجیر

نیشه را از روی نسبت اصل با خوار است

نور و ظلمت پیش چشم مردم و آفتابیت

عالمی را در گرفتاری زینس دلگسیت

دست که گل ز کف مدعیانیک گیرد

شکست تو به ناعید می برستانش

سپار آئینه با کائنات یک رنگ است

دینا پرست حسرت جاودیمی برد

عشق از برای آئینه دیدنی

نام بهشت را بچه امید می برد

این قطره زخم ز چشمه خوشدلی

رنگی که حسن از دل نویسد می برد

هر کس بقدر بار سبک بار می برد

زاده که در درخ اودش افشرد

سلمان نشتر از دل ماکم نیشود

دل ز تاراج نگاه شعله بازش می رسد

گفتن افسانه سوزد که ازش می رسد

چشم و زلفش اختیار عالمی دارد آید	هر چه خواهد نمی تواند کرد تا زش می
----------------------------------	------------------------------------

وله

از بسکه سینه ام نفس آتشین کشد	شد شعله هر که بد دل من آتشین کشد
-------------------------------	----------------------------------

وله

بعد مرون هم پیام ما با خواهد رسید	در دو عالم نور خورشید و قاف خواهد رسید
-----------------------------------	--

وله

دوستی پیش دلت ارزان	خانه خاطرت آبادان باد
---------------------	-----------------------

وله

نعمت براحت و صلت بنبی است	آفتالت بپاه و رنگ مینامد
---------------------------	--------------------------

وله

اشکم پیش و گل سبق رازی دهد	شو قم بخار و خس پر پرداز مید
----------------------------	------------------------------

وله

در می که میکشد جان منت بجزیش دارد	نامی که می برد دل منصف به پیش دارد
-----------------------------------	------------------------------------

وله		
شکم بگشای دل تصدیق آره می رود برق نگاه گرم تو آینه را گداز دگشتی که دود بپوش ز رنگ گل	سرت بباغبانی نظر آره می رود آتش بچشم روشنی خار آره می رود خون فسوده از رنگ فواره می رود	
وله		
دل ماسا غریبه و شراب کین نمی خواهد سراپا زیر بار منت تو میدی خوشم	بغیر از کرب طبع و لب شیرین نمی خواهد دل راحت پرستم بستر و بالین نمی خواهد	
وله		
مهر که شوریده نشد ز لب کلاهش بند عاشق از دوزخ تا بنده ندارد بیا جزیره لطف نه است میسای وفا	دل که دیوانه نشد خلعت آتش بند ترسدار رنگ مکافات گناهش بند جان دهد عاشق اگر دل بنگاهش بند	
وله		
نسیم بزرگ نسیم بلال عیدی آید بهار گرم چرخ اغان اثر دارد چمن از زنگ و گل خیمه خورشید آید	نسیم نو بهارستی جاوید می آید مگر آفتاب نیرمم آن گل اسیدی آید که شوقهای شمرگانش ز رنگ سیدی آید	
وله		
صفت مرغان تو در احسنیه کند نگاه گرم تو جان و دین آینه کند		
وله		
آشنای نه چراغیت که خاموش دوستی نیست چراغی که فروغش		

وله		
تو با خیالش ز دل ما بتغافل گذرد که بجز حزن پریشانی کاکل گذرد	بسکه بیگانی از خاطر آن گل گذرد توان داشت بر تنه در آن تنه	
وله		
بریکانه است اگر چه شکر شیر شود هر کس بقدر حوصله دلگیر شود	الفی ز حد گذشت جنون میبرد زندانی تحمل خویشند خار و گل	
وله		
تا بچشم بد اگر کس نگر و کور شود سایه سر و میاد از سر نادر شود	عشق یک پرده از آن عاشق بر نور حلقه دام گرفتاری ما از ادیت	
وله		
گشاید در بزم وصل از تابان رخسار میوز ز بس نظاره ام از حسرت بسیار میوز	محبت که مر از دوری ناچار میوز چو داغ لاله در آتش زاید خوشتر میوز	
وله		
غمه را در گردنش پیانده ما دیده ام صبح را بر او نه پرده اند ما کرده ام	تا از آرایش سخیانه ما دیده اند شب که مشعشع آه بی تاثیر روشن کردیم	
وله		
قضا چون در شیر داید بخوش و بد میخندد که بجز از شعله بادش بعد آغوش نمیدد ز نایز قیمت آنرا که لبش میخندد	نعمت بر کار دانیهای اهل بهشت میخندد برنگ موج پروا کناری در قبل ام برین از جهل یا قوت سیاه میخندد	

وله

چو کابل شهر چون گرداب از ساحل میبارد
سرو کارم ازین رو با چون بهجا نیست
اسیر از ماضیت مردم عالم میسر
که نای وادی خوشنوار را منزل نیست
چون بشیای از دست لایقش میداند

وله

چون مست باوه بستم آتشکد
ترسم ز صیرور کشان متغزل شد
آیا دخانه دلم از کرد کلفت است
ترسم عیار خاطر ام از گریه گل شد

وله

از تیغش خامه سر میتوان کرد
نخچه نم مشق جوهر میتوان کرد

وله

اسیر عشق را جان بستم بر دونه میبارد
درمان دشمنی سست تاب تو قیام
ز سیلاب نهر شکر خانه نظاره دیران
و لے تمیزش از راه نوشت کرد میبارد

وله

دیده هرگز نماند از دیدن جانان چه
خارج بران بیم ز تنوخی کمتر از ترکان چه

وله

دور از تو قبح مشکوه صراحی گلدار
از حیرت لغت دل خام آبله دار
تنها بلم ختم تو را بنی نشد از من
در دیت که سر در پی این قافله دار

وله

یاد چشمت چو بی غارت جان می آید
جناب آبرام تبارج قنای می آید

مجرم شمع جبرانی نبودستی ما	تاله ام سوی قد با قاصد جان می آید
گل کس از عجز تصویر ندیدست آید	راز بیگانه دل کنی زبان می آید

وله

بدل انطراب و عا میسرساند	مگر روز وصل خستد امیرساند
زهر ناله دل جدا نشمرساند	مگر پیغام از دل بامیرساند
لگام فصیفت است ایست زبانا	مگر در حشمت سار خیا میسرساند

وله

ز چشم فتنه ات محشر غم پنهانی دارد	بدر وقت جلوه است افلاک آفتابی دارد
چه سازم عشوه خور زری از یار لگام دارد	مگر از چشم مستی سر نه خیرانی دارد
دل ماست از دمان فرگانش نخود دارد	نظر از چشم آدمی خواهد و قربانی دارد

وله

دیوانه تو بار محبت نمیکند	آواره تو منت الفت نمیکند
نه غار غار هستی و نه ذوق شکی	دارم دلی که منت حیرت نمیکند
گفتن حکایتی و خموشی ردای	در دلبست در عشق که طاعت نمیکند

وله

آفتاب مهر تو از سینم برود	آب معاز چشمه آینه میرود
مهر خاک روزگار با دقار و درود	باور یکن که از دل او کینه میرود

وله

ز جگر کج گریبان خامی ریزد	ز سایه مژده خون تمکاری ریزد
---------------------------	-----------------------------

نهر از غدر بیک خلفت عدد دارم	چه چاکما بسیر انتظار می ریزد
ز بسکه شمع زخوئو جاب پیر شده	شمارش از غره بی اختیار می تیزد

وله

آسودگی خاطر ناست و میر سید	دل صید طعید ناست و صیاد میر سید
دل نقطه حرفست که در حرف نگنجد	جز یک سخن از مکتب ایجاد میر سید
آسایش غفلت همه را اینجاست گوش مستو	بے طاقتی خبره آزاد میر سید

وله

اگر تائید اعجاز محبت یار خواهد شد	نگاهم روشناس دولت بدار خواهد شد
از جز گشتن خود حاجت دیگر نمیخواهم	زبان را از ادب گر خست گفتار خواهد شد
حجاب عشق از نیسان لب نظار می نهد	میان ما و فرصت گفتگو بسیار خواهد شد

وله

مرا چون غنچه هر دم چاک دل از خاک میجوید	ز کار بسته من تازه خون پاک میجوید
بهر جای تو شمع خیالت گشته نور افشان	دل پروانه باشد گر پسند از خاک میجوید

وله

بسی است در میض گریه مستانه میرود	خون هوس زایسته پمانه می رود
گل گل شکفته نام خدا و در چشم	می آید از چمن به پر نیاه میرود
خواب عدم خیال و فریب محال	که از غم تو دور و با فسانه میرود

وله

سازم در غم چشم تو یار و در سیاه تو	که هر دم ساعز هرم چشام چون نگاه
------------------------------------	---------------------------------

بزم بیکسی شبها بیا و آتشین رو	شوم بردانه خود را زخم بر شمع آه خود
-------------------------------	-------------------------------------

وله

در مجلس غم راه نذار و دل عاشق	تا تخم زده در انجمن سدر نگرود
شدت اسیر از می نیز جی ساقی	آئینه چنان ست که محمود زنگرود

وله

سودای عقل موسی دماغ کسی باد	دماغ فسق کی گل باغ کسی باد
کردی شتم غیر و من از ترک شتم	روشن چراغ کس ز چراغ کسی باد

وله

چشم شب ساقی و بیاضی پیروز	بیک نگاه مست و تکلیف حدیث خاله بود
لطف تپان دماغ پرورد و تغافل بود	یاد ایامی که با من چشم او بر گانه بود
شد فزون آسایش ما از خرابی اول	هندل دور و ستر ما گرد این ویرانه بود

وله

کلفت ز خاطر رگ نبداری برد	زنگ زد دلم پیاله مهر شادی برد
بی گریه دست و پای تو آموخت از ترس	بید و عجز که ششش بیاری برد
مار که لالان برای شگون میبزد سر	مشت دلی که حیرتش از کار میبرد

وله

آزمت را بزیاد نقشش خم زد	در دماغ خنده پر ششم زد
کر که مار گریه و ناخشن سپرد	می تواند عالمی بر ششم زد
خشت باز افتاد و خشت و از گون	او داد و انسته نقشش کم زد

دل از کوسه یار سے آید
ہمہ غنا لم شکار چلو آو

ہر چہ بیغے بیکار سے آید
اول انتظار سے آید

ولہ

بیدل چہ سرا نہ بجائی کہ ندارد
سواست بخود نہمت بیکاری عاشق
دلیو ایند ندیم چو سہ عار اسیرت

شوخی چہ کند با پردہ بانی کہ ندارد
کوہ رود و جهان فکر محالی کہ ندارد
خوش حال شست ست بجائی کہ ندارد

ولہ

گلشن را می خیال من محبوب تو باد
از کتاب دل کشودم قال قاصد سیر

لالہ زار خاطر من داغ دل آشوب باد
بیج و تاجم فردہ دیدار مکتوب تو باد

ولہ

عشق چیز است حسرت دل نیا نیدم
برقمانان وادی دشت ز سیر سیر
دیدہ بکشا کہ از گلزار منت بگذری

دیدہ بدنام شغل واد تماشا سید
نقش ہر گامی نشان داغ سودا سید
لالہ اش یا و از کف خاکستر سید

ولہ

گل برافروختہ چراغان می ناب کینہ
عشرت از لالہ و گل بتراخت اند
دل ویران چہ غم از فانی خرابی دارد

صبح راستی زرم شب متاب کینہ
سیر و قارچین را قرۃ خواب کینہ
بخشم گوشن ز دشوخی سیلاب کند

ولہ

شمع رخسارش اگر از تاب می گل گل شود

بر قہار دانه گرد و باغما نیل شود

بسکه شب باد و خیال طره چیده ام	خاک چون کردم غبارم دشته بنیل شود
وله	
دوش ساز ناله ام آهنگ بود	بازمین و آسمان در خبگ بود
دو گلستان دیرش نشا ختم	ور برش پیراهن گل تنگ بود
وله	
بسکه دامن حجاب از الفت من میکشد	گر شود گلشن زخوم رنگ دامن میکشد
زشت را خملت گزاری بهتر از آئینه نیست	سینه صافی انعام باز دشمن می کشد
وله	
سرو از چنبت پای برنجیر بر آید	آزادی ما تا چقدر دیر بر آید
رنجش بکشایش نده آندست کمان را	تیر تو چو مواز تن زنجیر بر آید
جاس اثر ساز و ناسینه خراشیت	کز تار و نفس ناله زنجیر بر آید
وله	
اگر آهی کشم افشاگر صد ازمی گردد	اگر خمر گان زخم بر هم بر آید
ولم صید لیسیت فخر اکش نفس برینده زرد	بجو لاله آن ترک شکاف انداز میگردد
وله	
جذب نکست جام می از تاک بر آید	گیرانی چنبت ثمره از خاک بر آید
روح شهید اهنصب پروانه بگیرند	رد زمی که کشید تو سر از خاک بر آید
وله	
ایا هستی قطع پیوند دل از جهان می کنند	نکست این باریخ کار تیغ بران می کنند

سرتی عالم سوز ایچی کچر باران نیل	سماصل بادانه دل تنگی خرمی نه کرد
از تهاک ماسمندی گرد جولان میکند	گرد باد و نم خورشید میوز و سپند

وله

عاشق بیار و ذره بخور تید میر	دور قبح بلوکب امید میر
صبح بهارستی جاوید میر	نیرین ماه عید رسید از گل
هر جا که هست سایه این بید میر	بے حاصلی ز فیض قنات نکر

وله

خرم آن آئینه رخسار تری ببیند	گلشن آن دیده که دیدار تری بیند
سر و چهران مستوره رفتار تری بیند	خبر از فاخته بے مروت سانش نیست

وله

از شب چقدر گزشتہ باشد	زلفت زمر گزشتہ باشد
از خود چقدر گزشتہ باشد	زاهد که گزشتہ از دود عالم

وله

گرد فتادگی پر پرواز می شود	جانی که شوق حوصله پرواز می شود
تیر لعل ره بر غلط انداز می شود	نار و نیاز هر دو کماند از حیرت افرو
کار گزشتہ که خدا ساز می شود	منت گذار و رطبه امداد که شود

وله

کور و دل صورت آئینه زویدار کشید	بوالعوس لافه محبت زود آزار کشید
هر گنجایی که دلم زان گل رخسار کشید	قمار خون شد و در دیر ه حسرت جا کرد

وله

بیتون روزی بیا و خاطر شادم رسید
خاطر صیاد نازک بود و من بی احتیاط
زحمت آسودگی از یاد دادم برده بود

وله

دل ساعریستم در شب آذینه بازید
نگاهی کن که جانی در تن آئینه بازید

هر از صحبت زاید غم دیرینه بازید
ز پرهنر نگاه یار کارش میرود از دست

وله

دل مافات بود و صاف و فایده
نور سجده نکردیم خدا می داند
که سرخوش زرتیغ کو جداست از اند

چشم پاک بود پاک حیا می داند
کعبه و دیر وطن گشت غریبیم هنوز
نمک غم با سیرتت باد حسه ام

وله

که انتم که بایسته اتانفس بود
اگر چه گل چین آرا بود و کس بود
چه شد که ناله بدو زهر جگر بود

گر تخم که بگردره تو کس بود
بهار سوختگی را طراوت در دست
بشا به راه و فاما شکوهش نشید

وله

یا که و هم اثر قلعه و بال سپارد
پیش در بر تبسم کس را نتواند
شاید پند آید که کسی ز نامه ببرد

که تو قصه ای که نام بیا و ضیاء
هر کس بر دی ما در چاک نفس
یا چنان هم بر غم فلک پیوسته ام

	دله	
گرفتند سایه عاشق بر زمین میسوزد بیک آهیم نفس از کجی زمین میسوزد		آتش عشق نه تنها دل و دین میسوزد شکر تکیه سر کو تیر و در سه دارد
	دله	
همچو دماغ خویش در آتش نشانی خام بود پس زبانشیا میان ما و او پیغام بود		گر در روز کا مجبور عشق بے آرام بود اگر از حال دلم بے منت اظهار شد
	دله	
که با خیال که شهادت دماغ میسوزد که از قیله زنجیر دماغ میسوزد		دلم در آتش حسرت چراغ میسوزد درین بهار کسای سلم است خون
	دله	
سید است خیالت که بکس را نمیگردد تا هیچ زبان محسوس آن ناکم گردد کیفیت می در کرد و جام نگیرد		عشق تو چراغ دل هر خام نگردد خواهم که بر افند ز جهان بر هم و فام بیدل شد اسیر اثر عشق تو نیست
	دله	
بخو کار شگفتی تا قیامت تنگ میگیرد اگر قائل بجرم خود ز خواهی لشک میگیرد		ز آنکه سینه هر جا کبابی رنگ میگیرد کسی فیض شهادت بیشتر از من نخواهد یافت
	دله	
غول چون بیدار شد بر سر آتش میزند برق بجای صلی که بر خشک تر آتش میزند		عشق اول بر دل غم بر در آتش میزند پیش گریسهای آه ما پیران مرده است

وله

زنگ شکسته از گل ردیش عیان میا	نیز مردگی شکسته از ان گلستان میا
پیغام خویش بخیر خیالش بنید هم	غیر تر باین وسیله مادران میا

وله

دلم از بس درون سینه غمناک میلزد	به پهلویم کند گر آشنائی چاک میلزد
خمار التفات ساقی دارم که از خویش	برستم ساغر می همچو برگ تال میلزد
تشکیله اضطرابی داد و ریای شهادت	که چون کبوج سرشوریده ام فراق میلزد

وله

کدامین جلوه یارب اختیار می و چرخ دارد	که مارا در طلسم سایه نمر و سمن دارد
ز تاراج بخش رایی بدلها کرده ام پیرا	نگاهش سرگران با هر که میگردد بر دارد

وله

مرا از نقشش پاسبان دادند	فریب جلوه مستانه دادند
بهشت ارزانی مطالبش شد	بر خدای گوشه میخانه دادند

وله

سخت با ما سر نهادارد	تا امید می چه اجر با دارد
اگر انصاف دسترس باشد	عاشق زنده خونبها داد
هر چه می بینم از تو خالی نیست	نبیره شوخت و گل مفاد دارد

وله

جان سختی دلم را بیدار می شناسد	قدرستم کشان را فراموش شناسد
--------------------------------	-----------------------------

مشت غبار داشت در دام اصطبل است	کشتیم خاک و ما بسیار می سناسد
اوله	اوله
نوبه آمد و لم فال شگفتن میسند	بوی گل بر آتش افروده دامن میزند
نیست آسان خاطر جمعی پریشان ساختن	میگدازد برق ثانو را بخیرین میزند
اتک لوفان کوشی از بهر تعمیر فرست	سپلی بی پرواست طبل آرمیدن میزند
اوله	اوله
تفاقل در نگه پنهان که دارد	آهسته می پیریب خندان که دارد
ز مژگانی نویسم سطر اشک	سواد کف طوفان که دارد
اوله	اوله
ز مژگان بیکندرم چشم آهویی که دارد	روشت پنوروزم دست خونی که دارد
شود آینه تادیر کشد عکس خراش ما	ز شکم بیکشد از سیر سرگردانی که دارد
اوله	اوله
عابزان چون نام غیر میشد برید	جویر از خمیر نصرت می برید
تحفه رنگ آینه تی خجالت برست	گیر بارگاه شفاعت می برید
اوله	اوله
مستی ز شور فعل تویشار میشود	خواب از خیالی چشم تویدار میشود
حیران کار ظن بود پنهان	هر کس بقدر خویش سیکار میشود
یک صبح دم بر تو گردید و گشت	آینه چمن گل نیمت را میشود
اوله	اوله

دل افسرده داعی ترفیالت برنیدارد	گل شرمه رنگی غیر حسرت برنیدارد
که خوابش سزایین قناعت برنیدارد	نمرا ند چون کریم از حجت سایل برون

وله

سرمه هر حاجتم داغ سودا می کشند	سنت از خاکستر افسرده مای کشند
شعبه توفیق را سامان اجتمعت	اهل دل کی اشتغال فرود می کشند
پاک بنیان کززه عفت عیار نمکشند	سرمه عبرت بحشم اهل دنیا می کشند
جذبه دارند و رافتادگان کز هر قدم	خار صد فرسنگ از پای صحرایشند

وله

نگهبان چراغ را ز دل خاموش بیاید	امانت دار نقد وستی بهیوش بیاید
ز فیض بی نیازی دامن مامورع ابر	قناعت مشربان را قطره دریا چون بیاید

وله

از غمی تا سوختم بخت شرم شد بخت	خاک را بهش تا شدم نام غبارم شد بخت
شعاع حجلت ره سرچشمه اخگر گرفت	هر کجا تیغ زبان ابدارم شد بخت

وله

یکدم گرچه پریشان نظم ساخته اند	گوشه گیرم که خنجر در پرده ساخته اند
در نفس ماندم و پروار بدادم سرخسید	مگر از پرده دل بالی در پرده ساخته اند

وله

بدلم بال و پر ناله کشیدن دادند	تفس سینه تباراج پریشان دادند
کس از باغ ادب غنچه نظاره نچید	دیدم بسته اگر نخست دیدم دادند

صید باران کبک اشتیعا و گرفت	ورنه درو ام قفس شوق پرین دادند
-----------------------------	--------------------------------

وله

چشم از هر گردش زیم دگر آید	عکس بیت نشسته آینه را پراده کرد
----------------------------	---------------------------------

وله

بیدلان ملک و فارانه بنجامین	رقم گریه نویسند و دوعالم گیرند
با خیاست نه کنم عیش اید می ششم	که نشان ابداد خاطر خسرم گیرند
در حسابد زن عاقل و دیوانه اسیر	بیش ازان درو تو دارم که مرا گیرند

وله

هر کجا هست جیا آن بت طناز رود	جلوه طائوس شود و ورقم نماز رود
و طپیدن غرض مرغ دل آزادی	میکنند سعی که از خاطر پروراز رود
ز بسد تا بسر رشته کرده دانه شود	از شکستن دل عاشق بدم باز رود

وله

عالم از جلوه تو خرم شد	سایه گل آفتاب شبنم شد
ز هر یگانگی چشید و نمرود	بوالسوس رفته رفته آدم شد

وله

و فامهر و عداوت کین نمی آرد	کشا و کابچین جین نمی آرد
-----------------------------	--------------------------

وله

ز کعبه تا که دگر می پرست می آید	که هر که دیدم ازین راه می آید
آواره میکند سر کن با اعتقاد دور	که پای تو به بنگ گشت می آید

وله	وله	
و سینه دارم که غم می خورم که از یادش دلم سر خیزد زبان موج می پی سر گرد آب می گردد	وله	نغمه در دیده دارم که زنگهای آب می گردد نمیدانم دلش سنگست یا موم اینقدر و انجم درین دریانه تنها قطره پا از سر نمیداند
وله	وله	
عیسی ز شرم تو به زاعی میکند جوهر بال تیغ تو پیر میکند	وله	چنانکه لعل او سخن آغاز میکند آب گهر ز بلوی او دریا روشن میکند
وله	وله	
دل که هر دم شاهدی از صفت در بر میکند	وله	با خیال چشم ببار تو ساعز میکند
وله	وله	
که سجود ابدی در و فلک ساخته اند خیشه باده ام از سنگ محک ساخته اند	وله	اشک سرشار که تشنجه ملک ساخته اند می شناسیم همه خوب بتوفیق خدای
وله	وله	
ز بس وصف خطش که دم زبانم مال طوطی سر هر کس من بردار استقبال طوطی	وله	ز چیرانی نگاهم در نظر تیشال طوطی شد ز کشمیر خط سبزی گل مکتوب می آرد
وله	وله	
سوی عاشق نظری بهمن نماند	وله	لنای از عکس تو آینه گلستان کرد
وله	وله	
عزیز مصر خون کی دلیل میگردد	وله	عبث فصولی عقلم وکیل میگردد

	وله	
نگم را قره بے روی تو زنا بشود آن قدر عمر کجا است که بزار بشود		غافل از دیده بهر جلوه که میدار شود بیرخت سپهر چمن کرده گرفتیم شت و خفت
	وله	
سیاهی شب بجز صبح نور شود غبار جلوه و پر نژاد و سایه جور شود ز روی دل نتواند کس از تو دور شود		چه مهر است بیون را که گر هنر و رشود باین لطافت اگر مهر کند خرام کسی بجو دیده بر در و دیوار کویت آینه است
	وله	
بسم زیر لب خجسته چینی چینی دارد چو دشمن صاف گردد زهر دزدیرنگین دارد صدایر شعله صد گنج گهر در آستین دارد		ز رنگین شیدو با گلزار بلبل افزین دارد ز گرد کین دلی گر شیشه بینی آب شیرین دارد چه بید و آتشی دارد قناعت گلشن
	وله	
خون جگر خیال گل و لاله میکند دزدیر بار خواب گران ناله میکند		در دلم گمان سه و سه میکند افسانه نیست عریضه با صفت نموده
	وله	
غبار خاطر مارا چمن چمن سازد رود نخلوت صحرا و بگمن سازد		کسی که روی گل و بوی یاسمن سازد اسیر ازین همه کثرت چرا سوخته
	وله	
گریه دارم که دریا را چراغان میکند		ناله دارم که صحرا را چراغان میکند

خدا را نسوده می بینی و اما غافل سوختم منو ختم از خاکستر و خشت سهر	و در این آتش دل ما را چراغان میکند گوهری دارم که دریا را چراغان میکند
--	--

وله

کز پرواز چمن مرغ دلی شاد و کند برندارد و سدا اگر صور و دد باد بهار	چشمه یار و غرام و شمع و کشته دانه گر ز زلف نشود و نماید کشته
---	---

وله

خواب اگر چه بصر گر پیشه بگیر آرد سبزه شد و در چراغ دل و بیدار و پند مشرع پیشه که تو به غمس را که سحر	صلح را به شفاعت بچه تدبیر آرد بر سر خاک نش دست به شمشیر آرد می خورم خون قویح ساهی اگر دیر آرد
--	---

وله

که دا و عاشق ناکام می تواند آرد دست بخون محبت سرشته دارم	بغیر یا بکه در شبنام می تواند آرد اگر خمار شود و جام می تواند آرد
---	--

وله

تا بهار بایح و لم از قره لشکر نکشد عشق به کار چه پروا تو فاضل دارد در بیا بان سر شکم گل افکند خندید	نکند مجلس و نبش پند و ساغر نکشد چکند حسن که از عریه لشکر نکشد سایه دام چرخ افار سمندر نکشد
---	--

وله

دل اگر شنیفته موجب ساغر گردد دست خود راست تند گر همه بشید شود	رویش از قیاسه ابروی تبار بر گردد خانه زاد دست گرانینه سکندر گردد
--	---

وله

گفتگوی از خوی آن بیگانه آتش شود
سنگین شدن خانه زنجیر آتش بر ستا
پاس عشق پاک میدارونه پاس آن

نپیه های گوش را آفساز آتش میشود
خون فاسد در رگ دیوانه آتش میشود
تا سمندرش زخو و بیگانه آتش میشود

وله

زخو و هم نمی گریز زار پنهان کسی دارد
برشگی کنی خرابه سروا متعاشان

غبار و چشم بوی گلستان کسی دارد
که نیداری بر هر قدم جان کسی دارد

وله

آنانکه دام غمزه بے جوانه میکشند
در جوش اتحاد چه افشا و کدام راز
سوی فلک چشم حقارت نگه بکن

دیو سف ز چاه و گنج زویرانه میکشند
اینجا گلاب از پر پروانه میکشند
خورشید و ماه خنثیت دیوانه میکشند

وله

گر خون یکدم بیای دل طلبیدن کند
راز چندین ساله از باطل و فغان
بر بیم جلوه رنید به بالایان آید

آسمان احوال شود با چشم دیدن کند
قطره گریب را با باد چکیدن کند
خسرت هر شار را با خوشی دیدن کند

وله

آیا که سیه ازل دیوانه بنافشد
آتش عقل ره کج همیشه برد

یک چاه و ششند پر نجات خفتند
عالی بنای دل چه بزرگانه خفتند

وله

مهر کو تہ نظر ان خصمی دیرین دارد
شرم سرشار و سبک روحی بسیار جو
دوستان کاہ رحم از نگہ سے زنجند

صافی باطن شان آئینہ کین دارد
ہم جہت آنکہ نہ آنسوخت نہ یکین
مہر چون گشت کین فاصیت کین دارد

ولہ

ز تنہائی دل سو او پرستان کام میگردد
غبار مگردی و آواز اویم در خاک میجوید
ہلاک مشرب بینا نہ چشم غزالا نم

جنون از ریگ صحرا روغن بادام میگردد
ہنوز ارموز عالم از کتاب دام میگردد
نہ سر از تنگ سبک روانہ دل از نام میگردد

ولہ

کے دریاہ سسر و تو نو میدیشود
قربان گئی ز سیدہ صفا دادہ ام چو صبح
در باغ نور چشم دل غدا لیب اسیر

آہم کہ ضامن شرم بر پیشو
ر شک و لم قیامت خورشید میشود
آنکھل کہ رخت پاک و خندید میشود

ولہ

دینہ در نحو اب کہ بر وضع جان میخیزد
دیدہ بچالتم از منع دل دور اندیش
دل عاشق گل خاکستر عشق است سیر

شد جنون عاقل و دیوانہ جان میخیزد
ہمچو آن پیر کہ بر وضع حواں مینیزد
بصفا کاری آئینہ گران مینیزد

ولہ

ہر قدر شوخی چشم تو می ناب کشد
ناب الفت جاوید بحلال دل با
گردانہ سیر کہ احوال اسیر

دیدہ جانکہ آہ از دل بتیر کشد
منت از نویش ز بایں لب تاب کشد
می گذارو کہ کلاب از دل بتاب کشد

وله	
ولم در آتش افتادست بهر چشم تر زرد اگر زردی از شوق لطف داد گر زرد	محبت چون تو نگردد ز عریان بیشتر زرد نلزد چون میچسب یارب سیر از شری
وله	
می بگزنگ فامان جفا هم نبشت نمک در و تهمان تو دوا هم نبشت	سیر خشمی خسته در دوا هم نبشت استخوانم تفت دل سزد و بر باد و
وله	
گرد مرا پیاده مانم هوا شود رنگ بهار در دمن با گلی آشنا شود	لب بکشا بگفتگو مادل مار و اشود اشک نمی گذارم گریه میبارم کنم
وله	
نگاهی موج خون ز ساغر میبارید بجا طغیان خالتش ز دماغ میبارید	خیال آینه گشت چینه دیدار پیدا شد طییدن داشت بلبل از دل غمیده عاشق
وله	
زنجیر خانه رزون آینه خانه شد هر قمری که ناله ام او را ترانه شد	رقم به سیر حسرت و غفلت بهاد شد سروش ز دایم سایه تماشا کندا سیر
وله	
دیدم بدنامست دل داد تماشا میدم نقش هر گامی نشان واغ سوو میدم لاله یادش از کف خاکستر ماییدم	عشق حیرانست حسرت دل بیفاییدم برق تازان وادی وحشت ز سر پرده دیدم بکشا که از گلزار منت بگذری

دارم شبی که صبح بدردش نمی رسد مستی که آب گشته رنبرم گناه خوشتر انرا که حمزه عجز و سپه فوج بیکسی است	وله	بیداری که خواب بگیردش نمی رسد و فرخ بیا و گریه سر دشتش نمی رسد انملک در گذات خبر دشتش نمی رسد
ز خوی سرکشی دل در پاید می قند چنان اذیت هستی در هوا و برقص آمد نه بند و چشم بر گویش چه سیت این چه سیت	وله	که در زبش دل هر زده باخوردش نمی رسد که صد مطلب روانی با دل تو میدش نمی رسد گل خورشیدی خند لال عیدی تو صد
ولم بجاک ره انتظار می بندد کلید باغ دل می کشان نسیم گشت	وله	زگر و خولیش چمن را نگار می بندد طلسم توبه بنام بهار می بندد
جائیکه آه و ناله بفرا دسیر آشفته ام ز گل تشنه سیم چراغ را	وله	رحم از کجا بنما برید سیر یاد کس بنما ناساد سیر
بستجوی عقل در راه طلب گمراه تر نخل نماید خلق را نیز نگد و یاد و نظر	وله	کار مشکل تر شود بر مردم آگاه تر پیش عاشق یار بدختر بود و نخواه
شمید از پنهان را سر فرار نهان بهتر	وله	خمش در طریق مارینق پنهان بهتر

برای خاطر شب شمعینان هر که بیدار
اسب از دفتر کین غیر آئین مصرعی نگوید

ز فیض صبح دم بخوابی آن پاسبان بهتر
نیم عمر بگیری ز عمر جادوان بهتر

وله

گر دره تو زیب برود و شش روز گاه
دارد دل اسپیز ز چشم سنیا د

پر گل ز بلوه با تو آغوشش روز گاه
بیوشی که دل برد از هوشش روز گاه

وله

گلهای سیر قبح بکفت و نا در نظر
گروم عیار رنگ گل و بوی گرفت
بوشی و لم که باج ز سیم سرع میگرفت

دارد بهار شوخی اندازد و نظر
دارم هنوز حسرت بردازد و نظر
کبک است از دم نگهش باز در نظر

وله

در راه آشنائی بیدل سرع بهتر
قحط است اگر محبت کفر است اگر مروت
مستانه کردیر گل آغوش تا بدامن

در بزم خود نمائی بے مے ایام بهتر
قطع امید خوشتر ترک فراق بهتر
از خانه منتبش دیوار باغ بهتر

وله

بهر خم خیز خوی طوطی زبان لال تر
ما کساری را کسی چون رد نمائی لال تر

غنچه من از دل دیوانه فارغبال تر
گر دها از درد دها دیدم سر قع بال تر

وله

بیار آه چون در خانه کی گیر و قرار
گاه آرد دها اشک حسرت سینه بود

شوق در دل سیاه در دیوانه کی گیر و قرار
بے لبست می در دل سپایه کی گیر و قرار

نشد ز یاد گردش چشم تو آرام آید / مستی و خوی پری دیوانه کی گیرد زار

وله

شوخست و اختلاط و ورع دشمن بها / پیداست خون توبه ام از گردن بها
گلگون قبای من که از دور چشم بد / انگنده خار رشک بر پیراهن بها
صنعت اسیر شفق گون بدست / ساقی بده گناه تو در گردن بها

وله

افسردگی ز گرمی بازار بشیر / آسودگی ز تحوط خبریدار بشیر
از مشرم می گزیم اگر یاد خود کنم / باخویش و چشم شیده از یار بشیر
حرفی نزد که لب نشود بدیدار دل / چند آنکه زد پای لاله شاربشیر

وله

قاصد گر بیا می ازان بوفانها / شتاقی لاله و گل و خارم بیا بیا
ملک خرد قلعه و نویسی دست / از کشتور خون خبر بد عبا بیا
پرسید گراسیر که بامی چه خوشنماست / خندید و گفت و دین رو شهابا بیا

وله

گردن سخن رس است بگوش زبان / آینه را نرجسب خاطر نشان چکان
طنز که راست گوشت بیل کار گزینش / گزشت پاک است نزد کمان چکان

وله

جلوه هر ساعت باین دگر دارد بها / چشمی از خوشی نگاهان خند دارد بها
چشم تکلیف از هوا دارم جدار گل بها / از پیمان توبه زدم خبر دارد بها

ما کہ کلمات تشنگد از شوخی پرواز می ایند در طاقت ندارد تو بپناز که لایق	بیتنی یادش عشرت زیر پرواز در بهار کر چنین خواب گذشت لولا خضر دار بهار
---	--

وله

سخن عدا نیکو گوید که از بازمانان بگذر هلاک اختراع میشود بد خویش گروم	نگا ہے میکنی یعنی ز عمر جادوان بگذر که مردم میکنند شمشیر و میگویند زبان بگذر
---	---

وله

انذار لطف از کل دگر از تازه تر بے باد و موبہوی دامن در آتش است	بہر لبش گرمی بسیار تازه تر کشتی عمارستی شر شار تازه تر
---	---

وله

شبنم تشنگی دل دامن شر با بیشتر چون بنا ششم محرم عالم کہ کارم با دست	با بے دارم لب جو شایان بیشتر بخیر دیوانہ کو ارم خبر با بیشتر
--	---

وله

هر گردش چشم تو پر پیمانہ دیگر هر برگ گل از شبنم یاد تو چراغی	هر سایہ مرغان تو دیوانہ دیگر هر لبیل و سوخته پروانہ دیگر
---	---

وله

بے شبنم سخی گوش کیا بود هنوز شب بود و اتو دل دادم و بے دیدم	دل کیا در و کیا صبر کیا بود هنوز چمن آینه در نشو و نما بود هنوز
--	--

وله

کشته صد بار و ذراته مرا نام هنوز	لبس کرده بر پیاده و دست نام هنوز
نشد از ظلمت اندیشه دلش تیره ایبر	دیدش مسیح طرب از افق شام هنوز

وله

نالایا چسبید و در و افروز	در و ما معجم جرات سوز
با نیاں تو روز تیره ما	شب عیدست یا شب نوروز

وله

کینه جونی نیست ای برزوا کام ما پیر	سینه ایم صافست تیغ انتقام ما پیر
سر در دلی را شراب گر مخونی داده ام	گر عتاب ما نیز باشد هم سخاوت ما پیر

وله

صید شو قم غافل از آواز و آبی قفس	انتقد روانم که گل روییده از باغ قفس
تنگ آسایش نزار زبال پرور نشیم	میکنند در هر زهره پر داری دل نام قفس

وله

در شرم آینه روی در آتشم که پیر	ز دل ندادن خوی در آتشم که پیر
ز تاب خوشم زنگش خلیه ی بار	ز خوی عجزه جو که در آتشم که پیر
سینه گر پافویشم در آرزوی کس	چو لاله بر لب جو که در آتشم که پیر

وله

قبله روحانیاں حسن خدا و آید و بس	کعبه مستعد عشق است بنیادست و بس
در محبت آرزوی شاد کامی کاغذ است	آرزوی خاطر نا شاد و ما شاد است و بس
شد میسر هر چه در و ایم محبت خواستم	آرزوی دل پسین می داد و صداقت و بس

دلم		
ما رخصت با این صفا نشیند هیچکس در گنجینه کبریا امید یزد گشته از خویش و دستان سخن کم نشیند و از	نمکین با این جفا نشیند هیچکس بوی دلی از صبا نشیند هیچکس از باغ و دامن نشیند هیچکس	

دلم		
دل را از جفا کن فراموش مشبه با کبریا با ناز باشد	ما را از وفا کن فراموش بیدار نمی ما کن شرمش	

دلم		
ای از لب تو غنچه دینم ترک فروش افسردگی مرا و دیگر تشنگی به کام	لعل تو خنده کار و دوا عالم نمک و دشت شمس شعله جوهر و درمجم نمک و فروش	

دلم		
گرا از تو بشنوم جواب سلام خویش بیکره نظر بحال دل و فکر با کس تا چرخ چون جبار خود افسردگی کشم	بالای آفتاب نویسم نام خویش افتاده است مرغ ننگ است بدام خویش جو شمع و غنچه سیکتم آخر بکام خویش	

دلم		
گر شوی دلبره الفت و دیار باش تا رسائی بر رخ مریدست دهر کار نیست	ننگ خسی گز گشته چون اجل مغرور باش یا بحدیث پرستی یا دل نینداز باش	

دلم		
بنون پیاده بزم بگماش سر نشستی طرب کلاهش		

بیاراید شبے گر محلے را	پر پروا نگردد و در راهش
باین طفلے نگر صیادیش را	که باشد سایه لگی دامگاهش
وله	
حیرانے سرشار غمید از نگاهش	آئینہ فرد و تشنہ یاز از نگاهش
رخسار زینجا و گلی چہرہ دوست	افروختہ گری باز از نگاهش
وله	
تلخام از بس نشستم در پس زانو ترش	ساختہ می کند از دین من و ترش
یک جواب تلخ از جان پیش من شمرش	میدہم جان گر نماید گوشہ ابرو ترش
وله	
گل چید کف پایش از خار بامیزش	دیوانہ با خود کرد تا چار با میزش
تا راج غزالان کن رسید کہ دشت	دل از چو زکار آفتہ بسیار با میزش
یک ریشہ بہار می شد یک تیرہ چراغانی	بیار ز کین گر بود بسیار با میزش
وله	
رموز کفر و ایمان میزان خون از دین ابرویش	چراغ دیدہ زدوش میشود از دین اویش
نگاهش جنگ جگش صلح و صلحش سر زبانش	بگرد خاطرش گردیدہ ام نصیدہ ام خویش
وله	
آبرو دبا دیگر نت سر گشتہ چون فنانا کبانش	طرہ ہر سوخ دریا کو خشم فخر اکبانش
کمیہ مفتوحہ و خوابہ خاک ساری پیشین	ہیچ نقش پا درین ہفت نقش خاکبانش
سے راحت سیدہ آئینہ از ہیچ ہر سیست	ہر ز خشم شیخ چون گرہ گریان چابانش

دولت	زیر دلم از دل آگاهم بر صفت پیشین بهار بزم شراب ست دگل پیا دمی	دولت	بیا که گوش کردیم ازین لب طارش نوا می بلبل آشفته بانگ نوشا نوش
دولت	در حقیقت قرب و بند مردم دنیا غلط نقشه آسفته دیوان عسکرمیرامیرس	دولت	آشنا بیا غلط تا که شنا بیا غلط خط غلط است غلط امل غلط انشا غلط
دولت	عالم از رنگینه نزد از ما دافع ست دافع نقشبندی دیگر دو حشی خیال دیگر ست	دولت	از پر طاووس تا بال هما دافع ست دافع زنگ گنگا میقل آینه بادافع ست دافع
دولت	دو دیر خیزد بجا کرد از نقش قدم هر که از کوی تو میگردد بعد دافع ست دافع	دولت	نقشه است فصل استانتای بلبل نقشه سبز خطی مهربانت ای بلبل
دولت	بنون کامل تصور است جام اول جرات گرچه دارد در شک قاصد	دولت	بلبلید نهی دل آرام اول ننگ دارد ننگ پیام اول
دولت	بکام خویش دیدن فصل با تان معمود صفت ز رخسیرت ایمان گ	دولت	نزار و ذلت و شتابم اول گشته دواست دلم ز شک میان گل

از پر تپیل بیابان سایه بر دلبے قبا	دیده تیار عارضی تازہ شد ایمان گل
برقش رنگ می گشت هوای بهار	تا چمن ابری کند کاغذایوان گل
وله	وله
قاصدی دارم ز خاموشی کتابی در نعل	حرف حرف نامہ ام راجح و تابی در نعل
نقش هر گامش سواد و کتب اسودگی	هر که دارد همچو نادانی کتابے در نعل
وله	وله
بیا ای هجر و صلت نامہ شب و شباب دل	متا کرده ام بهر تشریفان کباب دل
بزعی سخت جانی کرده بیدار و هر گشت	صدای میشه می آید بگوش از اضطراب دل
وله	وله
نبر از غنچه گشت چمن از هوا سحر گل	سے خورد که پای خوش طاست پای گل
در دیده اسیر غلغلہ خامی رشک	گور نظر نعل تو آید بر پای گل
وله	وله
عبار خویش بچشم نگاه خویش کشم	چه نازاک زمرگان سیاه خویش کنم
ز بخت و جو تو پیوسته بسان کنم	عبار تازہ از گرد را و خویش کنم
مگر بدید بخشش بر ز خاطر اسیر	خجاست که من از عذر خواه خویش کنم
وله	وله
بانگ جرس شدیم و بکل نیر سیم	شنیم خاک راه و بنزل نیر سیم
وله	وله
نقش صدی بر در تاجان کشیدیم	آئین شے از محرم و بیگانہ کشیدیم

دو دانی آشفته ز بنجیر عدم بود یک رنگی ماگلشن به کامه طرازه		روزی که عنان دل دیوانه کشیدیم بوسه گل شمع اندر چو دانه کشیدیم
	وله	
دلیم گذشت سر سافوگران دارم شراب کنه که خورشید را برقص آورد ز بزمیانی من ماله حذر دارد		چسبناغ در سه نذر می کشان دارم چو ماه یک شبیه شیشه نگان دارم هزار بانی هر جگر دوز در مکان دارم
	وله	
نیم دیوانه تنها با محبت همسر دارم برای استقامت رخصت پر دانه می بخند تنک سراییم از اشک خنجر زگره دیا		سخن با خویش می گویم دے باد بوی دارم اگر مینا دیندار دگر من بالی بوی دارم چو مینا دماغ خشکی چشم تری دارم
	وله	
تا از سواد سایه زلفش جدا شدم در آستانه نگاه تو بیگانه پرورست		آوار و تسلیم در بال بهما شدم داعلم ترین که با تو چرا آستانه شدم
	وله	
زین عشق میا گرم بر تورد چسبناغ سگفته غنچه باغ دلیم ز آفت پیکان مرا بودی افکند شوق اد که نیاید		بر بند پای کند شعله طوفان شد و جسم زگره در راه صبار و دشمن است چو جسم اگر کند جسم آلودگی دو اسپه سر هم
	وله	
دانه گون مجسم ز عجب ناز دنیا یک شمر استار عشرت امر دوز و فردا یک شمر		

دول	دول
در بزم تراغ طبلے سنت غویم اعضاہم در کشکش نسبت و درد	خون گریے تغلیسم نذا لستہ فریم این عشق خند او نہ کہ گردید نصیبم
دول	دول
دور از تو سے دکل را دلخواہ نیگویم غافل نیسم ز اہذا فسانہ ما یہ گذر	از سر و منے لافم از ماہ نیگویم والتدنیسگویم باند نیگویم
دول	دول
دل با خیال دیدہ بیدار بستہ ایم از مشیخ و برہمن یہ حکایت کند کہ	خود را بزور برستم بار بستہ ایم نہ سچ ویدہ ایم نہ زنا ر بستہ ایم
دول	دول
روز نے ز لوج سیئہ خواندیم سوادما ز موج بادہ رود مشن	سراسر دوستیہا کینہ خواندیم چور سے در شب آدینہ خواندیم
دول	دول
بہنون دشت گریہ ستانہ خودیم آینہ خاطریم زما غیر عشق پاک	آزاد کردہ دل دیوانہ خودیم جوبای رومی دھاصل تو در خانہ خودیم
دول	دول
بادل بہرہ دست و گریبان چاشوم قطع دل از تلقین پندارے گنم	چون بیت در میانہ جدائی جدا شوم تا کی غفلت سر ز نشنہ عا شوم
گن یا و ما بچیم بخت چرا گنم	یکند اگر بر عشم تو خودیوفا شوم

وله	نشد رمنی برگزین از مشیرین زمانم هر لایسته دل شکر این ز دستیدی شد
وله	وردم و از دیار هوس کم گذشته ایم چون رایز خویش دشتی اقلیم شکر ایم
وله	دوست رست گذارد و دشمن میردم اخر کم زندانی خاکستر خست بسیار
وله	چون عیار آینه دل اگر پیرانم سکن با و در تو ادا غم خاکستر
وله	تا دست دل از دامن سپیدار کشیدم کفرست ازین رشته گرد داشتن اما
وله	بهر برون تو قسم و تماش میبرم بهر مشن میبرم ز می گفت کوسه او
وله	

پروردگار چشم دل بے نیش ندارم	بشر ندگی از عشق ستم کیش ندارم
دارم غم رسوای مشید سر سودا	چیرب که ندارم خبر از خویش ندارم
وله	وله
خورد ام خون تاجی تریز می لیرش کرده ام	دورسکار خویش مست شیر کیش کرده ام
دل که چون شوق تماشا از نظر آورده بود	در سفر از یاد چشمت گشته گیرش کرده ام
وله	وله
بهر غم و اکتیا کرده ایم	قلندر را وقت دریا کرده ام
وله	وله
تا در پناه پنج تو سکن گرفته ایم	پرخون بیگناه به گردن گرفته ایم
ترسیده است چشم فلک از عبا را ما	راه از سکت خویش گردن گرفته ایم
وله	وله
بی لعل تو هر جا که لب جام گرفتیم	از گریه مستانه گل کام گرفتیم
از خون دل اهل دفا بود لب	هر جام که از ساقی ایام گرفتیم
وله	وله
آینه خانه یک پرچاک بوده ایم	سندشین گریه بیابان بوده ایم
دل داده ایم دپتی طالع گرفته ایم	سودا اگر قسمل و افلاک بوده ایم
وله	وله
شوق ز میر کرده ام از دادنی دل میرسم	گریه پر آوازه ام آخر میرل میرسم
کشته موجسم ز دریا به ام موج شرک	گر بود هر ایسی طوفان با عل میرسم

پیر و دل گشتہ ام جانی کہ مقصد گزہ است	میر دم از راه صد جا تا بنزل سیر رسم
ولہ	ولہ
سہرے پچیدہ زنجیر سودا خواندہ ایم	دست حال خویش از آن لبت چلیا ایم
و حل عالم نیست یک چرخ بر پاشا کفایت	و فریگہ وان تا موج دریا خواندہ ایم
ولہ	ولہ
گوہ میرم کے زفران تو سیر پیدہ ام	یاد امان کمل تا کمر پیدہ ام
کی مدیت مشکوہ میگور لب اظہار سن	منکہ و رونا و کشت او جگر پیدہ ام
سخت سترم کہ برق خرم گردون شرم	انجمن بر بال مرغ نامہ پر پیدہ ام
ولہ	ولہ
بش ازین بے دست بویون در شان دم	گر چنین خواهد گزشتن دای بہ جان دم
در گین گاہ مہبت خوش تماشا نیست آ	دل نگہبان من ست و من نگہبان دم
ولہ	ولہ
نعمت دارم و ساغود انعی دارم	اندھی خون لی خویش یا غمی دارم
بے نیانم چو شب زہر تو خوشدیکار	نہر زہر و دشمنی از دود چراغی دارم
ولہ	ولہ
لکی خویش را در یک دلی سترار میدانم	کمی را جام دگر افار و خود را یار میدانم
یزم روز پریش در زبان بیز بانیسا	کہ در شرع حیا انکار را اقرار میدانم
و سے نیز تذبذب ستم در شام و سوائی	ہنوز از بیدمانی خویش را سترار میدانم
ولہ	ولہ

اگر جفا گویم کرامت پرستم	تراست پرستم تراست پرستم
بیازار تشویر یا سیر و ششم	بزم قمر است بر آستان پرستم
بلوف در نگاهت می شناسم	پنهان نگاهت خدای پرستم
	وله
امروز بجز روزه من دارم گشتم	کعبه بود که شاکسته آواز گشتم
	وله
لشتم غبار گریه درین راه چون گشتم	صیرت بیاد میدهم آه چون گشتم
چون امید بامی تو برگردن بست	دل بتیغ و ناله اثرگاه چون گشتم
	وله
اگر خوابید داغ ترا دیده باشم	چهار بگل لاله خندیده باشم
	وله
رستمی که هراسید که بیابان شدم	شانوشنه بیه خوروم و سیر بشدم
بشتم هر سر بود زبان گله	نگه کرد که در آتش دل آب بشدم
ریشه را بشنم گله را بخون کرد آسیر	با خیالش خویش گل مناب بشدم
	وله
غفلت برده ندانته دفاکیش شدم	خود زخم نوشیدم در درویش شدم
میر خون گریه جادید میر از دل من	داغ خجلت زو گیسای بد اندیش شدم
	وله
درد و راحت کشته دادم	بیمز کان گریه در آغوش دادم

دل از من بده هر ساعت برے	ز چشت ملتها در گوشت دارم
امانت دار از اعمالے را	به قدر بے ربانی پرورش دارم
وله	وله
ما تیر در دما در دل تا غیر شکستیم	فصل از زنا و شکستیم
داعسیم که در بزم حریفان آنکس	پیمان امید چرا در شکستیم
وله	وله
تا کے سنن از شبیه و آید کثودن	فال قدحے گیر بر آئینه کثودن
با نمید مقوسے سنن عشق سب دودن	باشد سر خشم در شب آید کثودن
چون خانه از بزم وصل مشغول شست	آئینه با طاول بی کینه کثودن
وله	وله
ز گلزار می یک تنه قناعت میوان کردن	ز یاد و بیشتر از کم قناعت میوان کردن
تو نگر می شوم از گوشه چشم که تا مشر	اگر سازم مجامع غیر قناعت میوان کردن
وله	وله
ست اگر در آتش افند پاک امی بر بردن	تشم میگیر و شتر از خاک می آید بردن
جو هر مطلب را می گل کند و آئینه	سبز و آفتاب کی از خاک می آید بردن
وله	وله
از بسکه می سوخت دل دافدار من	آتش سلم خرید بخت ز غار من
ساغر بنوش چهره بر اندر ز گل چین	پرستی دماغ به بین در بزار من
گردی گرفته است یاد اعتبار تو	خاکے که مانده است پیا با دگار من

	وله	
تسح سرخویش بر دلی پردانی آید بردن در پناه بیدلی شمشیر نصرت سیز نم		گل به تسکین سیه استغنائی آید بردن دشمنی هرگز به قصد مانمی آید بردن
	وله	
برق گشت آرزو باش و بهماریشه کن میناید حال عشق از چهره عاشق خویش		از خرابیهای دل سوار بجای اندیشه کن شعله چون مینی تا شای گداز نشسته کن
	وله	
باد و توبه که ساختم من خود را دیگر نئے شناسم شرقی از کیو جون ز یک سو		از سر تا پا که ساختم من از دور اگر شناختم من در هر دو اسبه تا ختم من
	وله	
دل را بخت خراب نگا و میان کن از دوستان جدا کن ای سیمان مرا ای عذیب تمسک گل چند دم مزن		کم ظرف را از ساع پر امتحان کن بیوده ام بکام دل دشمنان کن خوارم ز رشک در نظر با عیان کن
	وله	
چون شعله آبردی نیازت خون من از گشتم وجودم مسدودید هر از سوزنن حیراغ دلم زنده دنداسیر		چون بخودی چکیده را زست خون من دشمن پرست و دوست نوازست خون من چون خس بهار سوزد گدا زست خون من
	وله	

بیا سوختن بخشید سامانی بدائع من عجب سوانی سرد رپے گنایم دارد اسیر از آب سکه گیس است خایه لم روشن	که هر سوخته انگدسته می بند زبان پنج کرا شود هر نقش پا آئینه راه مسراع من که گرد صبح چون پروانه برگره چرخ من
وله	وله
چو گرد باد گر زانم از هوا س دهن چه باگ ازین که فلک نه دار دخترین دل پرست از موج شکست همچو غبار	مگر تسلّم داد ادا گیس مولد من شر برودن نه در بر نودل آزادان ز بیم حادثه بکجا نیکم سکن
وله	وله
طفل اشکم چو زبانغ شمر آید برودن گوهر آینه قیمت ز شکستن دارد	داسن از لبت جگر بر آید برودن کی دل از عده تنگ خطره آید برودن
وله	وله
از تو به شد با ده فردن آرزو من در سینه آه و دوزم دور دل نفس گشتم	پیمان ساز گیس شکست سبب من بر ناز گیس خاطر آینه خوی من
وله	وله
یاد تو که آموخت بدل خوی طپیدن از غلبت بیلا فتنه حوصله سوزم	میدیت که دم میکند از بوی طپیدن سیراب چکد چون قق از روی طپیدن
وله	وله
هر زود طمسی است دم از حرم و کین زن صلح تو جنگ شرب و جنگ تو دلکشاد	سنگ پیشینه بول نامیش ازین زن مطلب اگر هست گره بر جبین زن

اول		
تا دارم غمم تو خیر دار خوشی شستن	در آتشم زگرے باز دار خوشی شستن	آباد گشته یک بعد تو خانه اشستن
اول		
روی دلی ندیده ام از سیر کوئے تو	کز خاک هم نظر کشایم بر دے تو	مشت غیا رسو فیه ام آفتاب شد
اول		
همچو گل کے داشتو از خند دغم از دوداد	کی شود ابر بسیاری بر هم سپرداد	ز شکم دار فلک بر شهرت غاصم اسپر
اول		
آپنجان سر کن کہ دل خندو چو گل مال تو	تا شد و آئینه احوال تو افعال تو	هر چه بر واری یقین نیک از بد بر ترست
اول		
نہ خند بزمستان دل شیشه آب جیو	بجز آن ناک ماند شمع شراب سیر	بکدام دل تنوڑی چو بزم رخ قبابے
اول		
از گلن بسا نہ چو گل ست بستہ	رام کہیشوئے ز خیال کہ خستہ	گل بے تکلفانہ بسے میزان زردن
رعنا ز ازنگار می در گلین فراز بسا	نقشے برای چشم دول مانگستہ	

ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
گل میلا کہ تو کار از ترا شاد ده گاه بچہ نہ گئے رام دل باشد ده	میرزا غوث علی خان قزوینی
ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
یا سبز کردہ بلبل بیال ہمارہ یا این دماغ در دوسر ہمارہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
جلوہ آزادگی دارہ کسند تازہ سیک تیر از جگر مرغان بکند تازہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
عالمات آئینہ راز بست پیدن کہ چہ در میان گریہ دیوانہ خند بون کہ چہ از دل او حرف خود بیکار نشین کہ چہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
دل نگاہ بماند آتش دودیدہ مباد ترک شوئے در کش زردہ آن میدگاہ جلوہ ابرش نہ دیدہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
ولہ	میرزا غوث علی خان قزوینی
سبب بہار آئینہ تازہ کردہ	میرزا غوث علی خان قزوینی

درس ادای صحبت شیخو مثنویانہ	شن گد بگفت ایسا نہ کردہ
دلہ	دلہ
دیہ صلیح بر تافل عمد دیرین بستہ	ز دور بجے تھتے بزنازد مکیں بستہ
طرح گلشن بخت ہر جاگرد جلالت نشست	مالی را چون بہار از جلوہ آئین بستہ
دلہ	دلہ
جان پسند چشم عیار کے	کے سباد انجمن خوار کے
ہر سر ہویم زبان دیگر است	جان فدای اگر باشد کے
ابر رحمت از عیارش گل کند	عشق اگر باشد پروا دار کے
دلہ	دلہ
اگر یک قدم پراہ محبت بلد شوے	چون نور و بدو آئینہ نیک بد شوے
دشنام بیشتر کہ وہا بیشتر گنہم	گلدستہ بند گلشن مسرور بد شوے
دلہ	دلہ
وہ آفتہ دلم از سر سامان خبر کے	قصہ وارد از آئین گلستان خبر کے
بسکہ نشینان ادنیاع جہانم می ساخت	کردہ ہر کس عوض سنگ بدمان خبر کے
نور بہار آمدہ گلبار سے سنگے دارد	بہر و از من بہر و از بطن لان خبر کے
دلہ	دلہ
بو و چو زلف تو گر نامہ سیاہ گئی	بروز خضر نہر کے گناہ کے
فدای گردش چشمے کہ ہو گردش عیند	کشیم جودہ زمینہ زنگاہ کے
دلہ	دلہ

اگر بزدلی سوختن ہر رنگ چشم تر شوی
ترک ہستی اولین گام رو آرا گوشت

ہر آنکھ تو ہر در بای خاکستر شوی
جد تم کن تا از خیال نیستی کتر شوی

ولہ

بہارست یاران علاج دماغی
چہ سیکردم آیا باین تنگدستی
دلہ دارد از فیض ربای ہست

می دملہ می گھر نمی کنج بانہ
دلہم گرنہ اشت سامان دہی
چو دار شکی اگر ہر شجر اسے

ولہ

خورشید گل گوشتہ دستار کے
دل سوختہ گری باز اس کے

گلشن چمن سایہ دیوار کے
آئینہ درخانہ کو دیوار کے

ولہ

غریب آئینہ دار خود راس کے
میرا رسی ز دل غبار انگشت
جز دل پاکہ میرا ند چید

گریہ خندہ ہا سے رسوائی
خاک و دیدہ ہوتا شالی
گل را ز مبار رسوائی

ولہ

اگر چہ چمن گل چمن بوختن شوی
کے بوسے دوست را بھیا میدہ کے

در پردہ جوش باد و رنگ چمن شوی
کار سے کن کرنا چہ پیرین شوی

ولہ

چہ پائیں شکوہ کنسم نقل بایش طرف کسی
مباب جوش انا المن پالہ دجاست

کس چکا کہ کارم بود بحرن کے
شراب عشق چہ زور دارد بہ طرف کسی

بجز خدمت که پریان سازد طلب خویش	که دیده گوش شود خانه زاد و حرت کسی
وله	وله
منی سراسر در سفر ناز میرد مسه	خوش میردی و گوش بر آواز میردی
تاب کشود ایچم غولخوان سید	همون نوا که چه آواز سیردی
خفته سلامت است و لیل بهت بود	افلاص طنبتی بدل ساز میردی
وله	وله
هر نازی نیازی بسینه	شوخ استیازی بسینه
سوفت دل نواز استخوان مرا	شع جملوت گذار می بسینه
وله	وله
در سیر بریم از جوش خیانت نلغله	هر نفس رسیه تنگم زیارت بسینه
گردش ناغ و هلاک گلرخی یا تو خطی	گردن مینا سیر طره با کاکلی
وله	وله
ویده از جوش گریه و ریائے	سینه از شوز ناله ضم آئے
بے سار و بار و ندگان ترا	دست یک سینه دایه رسائے
همه جا مستم کشان ترا	مهر یک زخم ناشکیا آئے
وله	وله
در روز ازل رفت چو ابی و سوالی	از دل طپشی بود ز غفا پر دپائے
انفش نیر و بهروز اندیشه بیشتر	از مانع بر امن چه گذر سایه پائے
وله	وله

می سرایم سخن تا تو سخن یاب شرمی	بر در طفل که پر دل احباب شرمی
سیر دارد گل روی تو زهر حلقه از لعل	چون جلوه زینکار شب متاب شرمی
گر تپیده دیکر دوحه مشرب گردی	کمشایب که فبا بدلی احباب شرمی

وله

دو چاراد شدی شرمسار جلوه شدی	بر و نذر که بے اعتبار جلوه شدی
رزشک لاله دگل ساقی خلاص مرا	قدی کشیدی سر و مہار جلوه شدی

وله

دل گداخت منی سخن کجا داری	مقام جای لوائی چمن کجا داری
دلت سانو گیتی تناسخه دارد	ننگین دل بر خون من کجا داری
آسیر حوصله قرض کن که با این حال	دل خیال تو دماغ سخن کجا داری

وله

خاطر آشفته را دانسته فافل لشکنی	چون تباب پریچ خورای تشکنی
---------------------------------	---------------------------

وله

رنگ بر رخسار نادان از شامت تشکنی	گر جمادی را بر ستاد تو میت تشکنی
میت ندیده مغرور گم در بحر هستی بکیناب	تشکنی هرگز دلی زانا تو غفلت تشکنی
شبنم گل تا کند مساری یرازه ابت	نار خشک را ز پانی غفلت تشکنی

تقریر و پذیر

ریمت قلم آمد شعری نازک خیال سر حلقه ارباب فضل و کمال ایست کینان
نصاحت عزیز مصر بلاغت امنی خوابه عزیز الدین صاحب ترنیم لکھنؤ

اقتدر اللہ نیر از برای ستایم و میدانم که اورا ستایش نتوان کرد و زبانیکه بخشیده اوست
و سپاس بخشش از هزار بخشش بی نتوان آورد و بدانیکه میداد دست آرمی زبان در
بارگاه جلالت ملت بیرون درست که هر چند بخت بیانتند صدائی بر بنی خیزد و روان در
کارگاه جلالش پرده بر روی تشرست که هر چند بر دوازند حجابی بر بنی انگیزد قطعه شسته
که بدرگاه عزت ز جلال بجد و جید نیانبد بار و هم و گمان بی گنج خانه وفان دراء
معرفش زبان شکسته کلید روان گسته عمان پست و دامن تاجیه گویم که آنچه گفت
شود پذیرفته شود و آنچه نگاشته آید درست پنداشته آید اگر گویم که چون دست و
بجای شیدمانند بکلای دیگران دکان سخن فردش آراسته رونق بازار خوش خواست بام
و اگر بنویسم که هر چه از بد و نیکوست همه از دست همه ادست گویان و اچو جواب
داده باشم بر آنیکه با همه آشنائی و اذیت بیگانگی بر خویش نناده باشم
قطعه که همه ادست که از دامن گنجین و گنج آنچنان گویم که گاه بے شبهه
خوانم و بے مثل و گاه بے نام و بی نشان گویم که ما و قنک خود نبی فرمود و آنچه فرمود
همان گویم که السلام السلام شام و سحر و بر دی و آل پاک آن گویم که همان و همان ای بر
چون خدا مصطفی را نتوان ستود و لا خرم ستایش گرانست تالش می توان
کنود و تیره درین زمان که مهر نیر از ابرسطیر جلوه گر آمده یعنی دیوان میرزا جلال اسیر

از قالب طبع برآید و بدان اسیر است یا زندانی از جلوه های معانی یک قلم نیست
 نه از مرقع تصویر است یا شبستانی در جمله الفاظ خلد مکرر خواب زینهار را پر دودار
 نیزنگ معانی خوب نم یابد تنگ با سینه هر صنفی عاقل کبیر است و هر مصرع ماسی
 صغیر در مذاق سپیان شراب است و در مزاج کودکان شیر مردنش معنی نگاهان
 را مرآت بلال و جمال است و سطورش بلند خیالان را مسراج فضل و کمال مبانان
 از طبع شدن این فست آویز حقیقت و مجاز و بدست آمدن این سستبوس
 تا در نیاز پاس مطبوع و هم صاحب مطبوع پر خنودان ضرور است که چشم بدو
 نقش گزیده نقش خلب غشی نو لکشور است بام ایزد اوصاف این مطبوع کاشن کلین
 سامان مطبوع دیگر تیغ ادست و از اخلاقش حسنه را ندان شنونده گان چون گوشت
 بر دوشش نماد نه به مطبوع دخی که کاربرد از ان مطبوع خاصه صاحب اوصاف
 جمیل مولوی محمد اسلمی که مرابز سر این گزارش و نگارش آرد و یارب دلت و اقبال
 این مطبوع روز افزون مطبوع کار گذراش از حوادث نامطبوع مضمون باد

قطعه تالیف طبع

از فیض مطبوع او و اخبار برای عزیز	شد طبع چون کلام خوش میرزا جلال
از نهایت مفائده تالیف طبع او	آئینه صفات جلالت و هم جمال

خاتمه الطبع

لله الحمد والمنة که درین ایام فرخنده فرجام فرخ التیام کلام بلاغت انعام مبتل و
 یے نظیر اعنی دیوان فصاحت بیان افصح الفصحا الی البلاغا فخر الشرا میرزا
 جمال اسیر که افزونی جلالت قدر سخن از کلامش پیداست و بدین پر وازرے
 طائران الفاظ و صائیش از دیوانش هویدا درین سبق چنان بار در مطبع منشی
 نزل کشور موسوم باد و اخبار واقع لکھنؤ حلیه طبع در بر کشید اکنون
 حسب امر ارشاد نقین باتمکین در مطبع منشی نزل کشور و از کانپور برسر پستی
 عالیجناب علی القاب منشی پیراک زرائع صاحب الک مطبع و لم اقباله بعد حسن
 غوثی بزاران خوش اسلوبی بار اول بمباهجون ششمه ۱۲۹۰ از زر الطباع آراسته
 و پیراسته گردید

قطعه تاریخ طبع از مؤرخ کامل منشی بیگلر اندیال فصاحت مثل حبیب طبع هذا

در جهان نظم اسیر خوش فکر	فارغ از وقت و نظیر آمده است
هر تاریخ ز کلم عاقل	نظم دلجوی اسیر آمده است

کلیات اسیر خوش تقریر	خوب از نظم شد نور پذیر
عاقل از هر سال تاریخش	گفت مبتل کلیات اسیر

قطعه تاریخ طبع از سخنور سحر بیان مولانا محمد حامد علی خان حیدر شاه آبادی

چون شد طبع این کلیات اسیر	بگردید مطبوع بر او پیر
دم طبع حامد بی سال طبع	رفوزد نه ناکر نظر اسیر

<p>جو ہر مخطوط یعنی دیوان مرزا گل محمد بکرائی اہل زبان در او کے ساتھ منشی جو ہر سنگ کلام می جو مائید مرزا صاحب تھے</p>	<p>اور جبکہ لیک کو کو زبان لعل شوق و نغمہ سرگرم جستجو ہے</p>
<p>دیوان کشنی از بوہ جمال بلبلووی شاہ شکر اللہ دیوان ہلالی - کلام اہل زبان - دیوان فاسم کلام سرگرد و شیرازی زبان مالک اسم دیوان لونی دی قاتل نریشا منید با وادی مبتدیان دیوان محتسب آرشید نازگل منشی محتسب راجہ سری و استویہ رئیس کثرہ</p>	<p>نہن ہر کل عارف غزل را لیم و ہر کہ عنین رشت ہر طرف ہزارا رسد اسی طرح من لاری آفرود تم غولین و شیرا فرقت مین نو و ہر دو کد سہارہ کلام گیو یار و یار و زار تغیثت کا ایشہ بکا کوئی صاحب او پیا یان بہن کلیات خاں امین قسار علی و فارسی و درشتا و رباعیات کلا و فیروہ و ایسا کلیات اس جامعیت ساتھ کلیات چوس مطبع میں بخشی ہو کر مع حل جانی شعار عربی و جلد میں چھپا ہے</p>
<p>دیوان مخدوم از خوش گلبری عالیجناب راجہ ام نراین سری و استویہ کثرہ دیوان ناصر علی شاہ غلامیور کا کلام ہے - دیوان ہیدل فقط نقل از نسخہ قلمی محمد ولایت کلیات سعدی شیرازی حسین رسالہ قلمی</p>	<p>کلیات مرزا بول اس کلیات بین چاکر تابین دیوان ہیں - عربین سب روئی فرنگی - ۲ غنا صریح - ۳ رفقا تئیل</p>
<p>۱ و سیاچہ کلیات ۲ گرامر محشی ۳ گلاسٹان ۴ بوستان ۵ قصائد عربیہ و فارسیہ و مدائش و ترجیحات</p>	<p>۶ نتیجہ طبع شاہ غلامیور کا کلام کلیات غلام غالب مرزا ابدال خان غالب لوی کلیات ہامی تصنیف ملا عبدالرحمن جامی دیوان حرت احمد جام زندہ پس سرخس عارفان</p>

طبیعیات و مبالغ و نه غم و نریات قدیم و عتیق
وصاحب اثر (مشهور) و مشاهیر و رباعیات و نثر
و نثریات و نثرانج طبع حضرت مفتح الدین سید محمد

بیج -
انتخاب کلیات عناد خسرو - اسمین چار دیوان
دیوان شکره العفیر صغیرین کلام سید
دیوان و سطر الحیات اعینان ثبات کلام سید
دیوان عزت الکرام جو کمال عمر جلدین سید
بن فرمایا -

دیوان لایق لایق لایق کلام سنگام پیری
کلام ایکه انتخاب هر پیر دیوان روشن طبع ستخورد
صاحب کمال مناقب به نوالی هر حضرت انیر خسرو دیوان
کلیات نظیری پیشاپوری از خوش فکری
ملا نغیر می نیشاپوری -
کلیات طعیر فارابی تصنیف صدر الکمال بونفر

قالب
دیوان صائب کامل از رزمی علی صاحب
برزری (لیث) انتخاب دیوان
کلیات و دواوین قصائد فارسی
کلیات خرمین - کلام اهل زبان حضرت شیخ علی
کلامین مشهور بهشت کتاب
کلیات عرفی از سید محمد عرفی

کلیات النوری از حکیم ذمیرین نوری
کلیات نظم غالب و عبوی
کلیات مولوی غلام اما فکید -
دیوان خواجہ قطب الدین انجرا کاکلی -
دیوان احمد حاتم زنده سید
دیوان خواجہ معین الدین نیشاپوری
دیوان حافظ -
شرح دیوان حافظ -
دیوان مخفی -

دیوان علی -
دیوان ناصر علی
دیوان محرم شوق از کلام حراسه شوق -
دیوان شالیکستیم پاسح به نثرات ناسخ
از منشی هر جیدر اسه شوق
دیوان صادق از حاجی عبدالحق -

دیوان حمدا میردی از منشی نام سرو دیوانی
دیوان چنستان جوش از کلام اباحمد
جوش -

دیوان مناقب خیر البشر از کلام شاد حسین
دیوان سحر ملقب به سحر سحر از منشی
دیوان پرشاد و پندشی انسکیر مدراس بدای
دیوان ضامن از کلام سید ضامن شاه